

KNIHY ODVAHY

A DOBRODRUŽSTVÍ

SVAZEK 26

Thomas Mayne Reid

**BEZHĽAVÝ
JEZDEC**

Celé století již uplynulo od doby, kdy se třicetiletý Thomas Mayne Reid, Ir, příslušník národa Angličany krutě utiskovaného, toulal po liduprázdných texaských pláních. Na místě dnešních měst tohoto kraje, opředěného představami revolverových soubojů, začínaly tehdy vznikat první malé osady – dobytkařské vesnice obklopené nedozírnými pastvinami, bez spojení, bez cest, často i bez zákona. Míli za míli byla půda zabírána, byli z ní zatlačováni urputně se bránící odvěcí obyvatelé této země – Comanchové, sváděly se o ni bitvy mezi anglickými a španělskými dobyvateli této země – Spojenými státy a Mexikem.

Střetala se tu prazvláštní směsice národů. Vyšňořená Mexičané nosili v sobě krev španělských konkvistadorů i pokořených Indiánů. A v barech a saloonech texaských městeček se večer scházeli Němci s francouzskými kreoly, důstojníci amerických posádek se Španěly, s irskými přistěhovanci a s nejrůznějšími desperády – dobrodruhy, které sem zavál vítr ze všech končin Severní Ameriky. Nesměl však mezi ně každý nový obyvatel „Státu osamělé hvězdy“. Měli sem zakázán vstup ti, kdo trávili večery v chatrčích postavených kolem ranchů a haciend, kdo nejen nesměli večer opustit dům, kdo nesměli vkročit ani do panských stájí, ale kdo se ani odstěhovat a oženit nesměli bez pánova svolení – černí otroci. Ano, není tomu ani sto let...

Krvavou válku a mnoho dobrodružství prožil kapitán Reid na jihu Spojených států, různé historiky slyšel při sklence v mexických tavernách i u loveckých ohňů. Všichni ti, o nichž píše, starý lovec Stump, mustanger Maurice, půvabná Louisa Poindexterová i nešťastná Isidora Covarubio de los Llanos, jistě žili – a žijí dosud na stránkách této romantické, a přece přesvědčivé knížky.

A co vyprávění o děsivém přízraku? Bylo – nebylo? Potkávali cowboyové a vaquerové – honáci dobytka – skutečně jezde bez hlavy? Quien sabe – kdož ví – říkají Mexičané.

Quien sabe?

Vázaný výtisk 24,50 Kčs 14/4

V KOD DOSUD VYŠLO:

1. *B. Polevoj*, Příběh opravdového člověka
2. *E. Bass*, Klapzubova jedenáctka
3. *J. Verne*, Matyáš Sandorf (dvě vydání)
4. *F. Pilař*, Dýmka strýce Bonifáce (dvě vydání)
5. *R. L. Stevenson*, Poklad na ostrově (dvě vydání)
6. *D. Medvědév*, V týlu nepřítele
7. *J. London*, Bílý tesák (dvě vydání)
8. *S. Marryat*, Kormidelník Vlnovský
9. *A. Assolant*, Hrdinný kapitán Korkorán (dvě vydání)
10. *K. Čukovskij*, Poslední plavba kapitána Laperousse
11. *J. Verne*, Hvězda jihu
12. *M. Twain*, Dobrodružství Toma Sawyera
13. *M. Twain*, Dobrodružství Huckleberryho Finna
14. *M. Pařízek*, Kraj dvojí oblohy
15. *H. Sienkiewicz*, Pouští a pralesem
16. *J. Conrad*, Gaspar Ruiz
17. *E. Kästner*, Emil a detektivové
18. *K. May*, Syn lovice medvědů
20. *F. J. Cooper*, Poslední Mohykán

V ROCE 1958 VYJDE:

- F. Molnár*, Chlapci z Pavelské ulice
E. Kästner, Kulička a Toník
B. Žitkov, Na moři
V. Kocourek, Vzpoura na „Bounty“
A. Ransome, Zamrzlá loď kapitána Flinta
K. May, Duch prérie
T. Mayne-Reid, Bezhlavý jezdec
F. Bret Harte, Ztraceni v pustině
A. Dumas, Tři mušketýři
D. Defoe – *J. V. Pleva*, Robinson Crusoe

THOMAS MAYNE REID

BEZHLAVÝ
JEZDEC

1958

Státní nakladatelství
dětské knihy
Praha

PROLOG

Texaský jelen, vzburcován z půlnoční dřímoty zvukem koňských kopyt, zvedá hlavu.

Neopouští své lože, nepovstává ze svého úkrytu. Vždyť noční tuláci savany, divocí koně, s ním sdílejí jeho říši. Jen jeho parohy se vynoří nad vysokou trávou; naslouchá, čeká, zda se krok opět ozve.

A opět zazní úder kopyta, avšak jiným tónem. Zazvoní kov – ocel cinkne o kámen.

To je zvuk dobře známý jeho sluchu, zvuk, jenž mění jelenův vzhled i klid. Rovnýma nohama vyskakuje paroháč z pelíšku, tuctem skoků vyráží do prémie, pak stane a ohlíží se, kdo to ruší jeho sen.

Pod jasným jižním měsícem poznává nejkrutějšího ze svých nepřátel – člověka. Blíží se na koni, je sám.

Jelen podléhá pudovému děsu. Už už se dává znovu na úprk; tu cosi na jezdcově vzezření, cosi nepřírozeného, ho přiková na místě. Chvějícími se zadními běhy se boří do trávy, hlavu otočenou, nepřestává zírat, třeští na vetřelce velké hnědé oči plné strachu a zmatku.

Co jen to poutá tak dlouho jeho pozornost?

Nic nechybí koni k dokonalosti, je to nádherný hřebec, osedlaný, s uzdou, vystrojený, nic zvláštního není na jeho

zjevu, nic, co by mohlo způsobit údiv nebo úlek. Co však ten muž na něm, co jeho jezdec? Oh, ten je to, co udivuje i leká, ten je tajuplný, cosi s ním není v pořádku...

Dobré nebe! To hlava, hlava mu schází!

I nerozumné zvíře to vnímá; a když chvíli zíralo vytřeštěnýma očima na zrůdu, která tak pokouší jeho jelení bystrost, přemáhá je opět děs a znovu se dává na útěk; nezastaví se, dokud se nevrhne do vod Leony a dokud nebude ležet mezi ním a strašným vetřelcem bystrý proud.

*

Nedbaje vyděšené vysoké ani jejího úprku, bezhlavý jezdec jede dál.

I on směřuje k řece. Ale nezdá se, že by měl tolik naspěch jako vyplašený jelen; jede volným, klidným krokem, tiše, jakoby slavnostně.

Zdá se, že je ponořen do vážných myšlenek, popouští koni uzdu, tu a tam mu dovolí chňapnout po trsu trávy u cesty. Ani slovem, ani netrpělivým pohybem ruky nepobídne hřebce, když stane, odfrkává a pohazuje hlavou, zaslechnuv zavytí prérijního vlka.

Jako by jezdcе zcela ovládalo nějaké mocné pohnutí, z něhož ho nemůže nic všedního vytrhnout. Ani hlas, ani zašeptání, nic, co by o něm prozradilo více. Jen vyplašený jelen, jeho vlastní kůň, vlk a půlnoční měsíc jsou svědky jeho netečného mlčení.

Okraj *serapé*, v něž má zahalena ramena, zavlál ve větru a poodhalil jeho postavu, jeho nohy ukryté pod chrániči z jaguáři kůže před noční rosou i před tropickými sprškami. Jede dál, mlčenlivý jako hvězdy zářící nad ním, ničeho nedbaje, jako cikády cvrkající v trávě, jako vánek přebíhající po prérii a pohrávající si záhyby jeho pláště.

Až teď ho něco vytrhlo z jeho zamyšlení a pobídlo k rychlejšímu kroku i jeho koně. Hřebec pohazuje hlavou a radostně pořehtává, s napjatou šíjí a rozšířenými nozdrami

zrychluje krok až do klusu. To blízkost řeky ho popohání.

Kůň se nezastaví, dokud se neponoří do křišťálového proudu až po boky, dokud voda nesahá jezdcí až ke kolenům.

Zvíře dychtivě ukájí žízeň, pak přebrodí řeku a mohutnými skoky zdolává příkrý břeh.

Nahoře stane, jako by jezdec vyčkával, až hřebec setřepe vodu s boků. Z mlžného oblaku, bílého jako tříšť nad vodopádem, zachrastí řemeny i kování.

Z tohoto mračna se vynořuje bezhlavý jezdec a znovu vyráží na cestu.

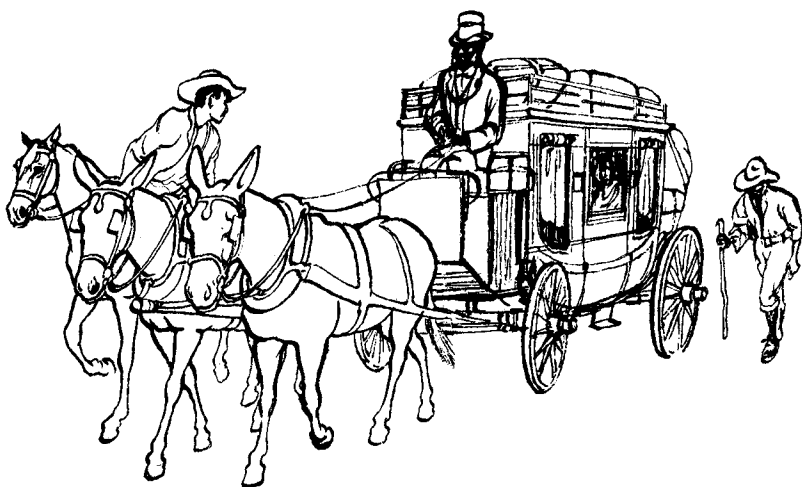
Jakoby pobídnut ostruhami a veden pevněji uzdou, kůň už teď nebloumá, ale rychle kráčí, snad známou cestou.

Rozlehlá savana bez jediného stromu hraničí jen s oblohou. Na jejím azuru se neurčitě rýsuje kentaurský přízrak, rozplývá se v dálce, až se zcela ztrácí z dohledu v mystickém světle měsíce.

SPÁLENÁ PRÉRIE

Nad velkou texaskou plání, nějakých sto mil jižně od starého španělského města San Antonio de Bejar, rozlévá polední slunce z modrojasné oblohy svůj palčivý žár. Něco se tu pohybuje v jeho zlatém světle, něco, co pramálo ladí s okolní krajinou, co připomíná člověka v těchto místech člověkem zcela opuštěných.

Není těžké rozpoznat, co to je. Už ze značné dálky je patrný tvar těžkých vystěhovaleckých vozů, s vypouklými žebry jasně se rýsujícími pod sněhobílými plachtami.

Je jich deset – není to ani obchodní karavana ani vládní konvoj. Spíše vypadají jako majetek přistěhovalce, jenž se vylodil na pobřeží a ubírá se do některé z nových osad na řece Leoně.

Táhnou savanou tak zvolna, že stěží lze vůbec poznat, zda se pohybují, třebaže o tom svědčí jejich seřazení, obvyklé na pochodu. Nic jiného se v prérii nehýbá, ani čtvernožec ani pták. V tuto dobu všechen život na jihu zleniví, hledá poklidný stín; jen člověk, hnán touhou po majetku nebo po slávě, nedbá zákonů přírody a přemáhá i sluneční žár.

Takové to asi je i s majitelem tohoto konvoje pod plachtami, který navzdory polednímu úpalu, lákajcímu k odpočinku, vede svůj průvod dál. Že je to přistěhovalec – a ne chudý – to je

vidět z mnoha věcí. Deset mohutných pittsburských vozů je taženo spřeženími po osmi statných mezcích; vozy jsou naloženy nejrůznějším nákladem: bohatými zásobami, kusy drahého i přepychového nábytku i živým „inventářem“ – barevnými ženami a dětmi; podél vozů táhnou skupinky černých i olivově snědých nevolníků, belhají se i vzadu. Lehký cestovní kočár v čele, tažený spřežením štíhlých kentuckých mezků, kočíruje černý vozataj, potící se v livreji. To vše ukazuje, že tu neputuje chudý farmář ze Severu, hledající nový domov, nýbrž že přichází zámožný Jižan ujmout se majetku, který tu koupil.

Tak tomu také je. V čele eskorty, která konvoj doprovází, jede sám plantážník – Woodley Poindexter – hubený, vysoký padesátník s nažloutlou pletí. Vyhlíží vznešeně a přísně. Je oblečen prostě, nemá však na sobě nic laciného: volný kabát z alpakové látky, černou saténovou vestu, nankinové kalhoty ze

surové bavlny. Ve výstřihu vesty je vidět košili z nejjemnějšího hedvábí, místo vázanky černá stuha. Boty vězící v třmenech jsou z měkounké kůže. Obličej mu stíní leghornský širák.

Má po svém boku dva jezdce, mládence sotva dvacetiletého po pravici a muže o šest sedm let staršího po levici. Mladší z nich je jeho syn, chlapec, jehož přímá radostná tvář kontrastuje nejen s přísným vzhledem jeho otce, ale i s potměnými rysy muže na druhé straně, jeho bratrance.

Chlapec je oděn v blankytně modrou blůzu a kalhoty téže barvy, nevhodnější oděv pro jižní podnebí, který mu sluší stejně jako široký slaměný panama. Jeho bratrance, bývalému důstojníku dobrovolnické armády, se zalíbilo v tmavé modři uniformy a v důstojnické čapce, která k ní patří.

Ještě jeden jezdec je jim nablízku. Mějž i on – proto, že má bílou kůži, ostatně ne docela bílou – právo být představen: jeho rysy jsou hrubší a oděv lacinější; v pravici třímá smolně černý bič z hovězí kůže a práská jím tak zručně, že nemůže být pochyb o tom, že je dozorcem – a poháněčem – opěšalých černých, tvořících průvod konvoje.

Cestovní kočár, *carriola*, je kříženec mezi jerseykým nákladním vozem a bryčkou. Dva cestující jsou v něm, slečna s pleťí nejbělejší a děvče s nejčernější pleťí pod sluncem. Je to dcera Woodley Poindextera, jeho jediná dcera, se svou černou komornou.

Přistěhovalci přicházejí od břehů Mississippi, z Louisiany. Třebaže se plantážník v onom státě nenarodil, jinými slovy není *kreol*, ukazuje na kreolský původ tvář jeho syna a ještě více onen půvabný dívčí obličej, který se tu a tam objevuje za záclonkami *carrioly* a jehož jemné rysy si činí nárok na rodokmen počínající některou z ctnostných dívek, jež se před více než sto lety přeplavily přes Atlantik.

Vznešený majitel cukrových plantáží, to byl Woodley Poindexter; patřil k nejpyšnější smetánce své třídy, vynikal marnotratně okázalými hostinami; až nakonec musel tento aristokrat opustit svůj dům i krb na Mississippi a se zbytečkem

svých „negrů“ vytáhnout do pustin jihozápadního Texasu.

Slunce prochází poledníkem téměř v zenitu. Poutníci šlapou po svých vlastních stínech. Bílí jezdci, vyčerpaní horkem, sedí mlčky v sedlech. Dokonce i opěšalí černí, méně choulostiví na sluneční žár, nechali svého ustavičného brebentění a unaveně vrávorají za vozy v neuspořádaných skupinkách.

Není tu žádná pořádná cesta. Vyjeté koleje po nějakých vozech a přelámaná stébla trávy jsou sotva patrnou stopou. Náhle, na dozorcovy znamení, vozkové zastavují. Zarazil asi sto metrů před nimi, jako by se byla ukázala nějaká překážka.

Vrací se klusem a již za jízdy ukazuje, že něco není v pořádku. Co to může být? Mnoho se hovořilo o Indiánech, o možnosti, že se s nimi v těchto končinách setkají. Že by to tedy byli rudí nájezdníci? Stěží, dozorcovy posunky alespoň nesevďčí o nějakém bezprostředním nebezpečí.

„Co je, Sansome?“ zeptal se plantážník, jakmile jezdec dorazil.

„Tráva je spálená, na prérii hořelo.“

„*Hořelo!* A hoří snad ještě?“ ujistňoval se rychle plantážník, ohlížeje se starostlivě po kočáru. „Kde? Nevidím žádný kouř!“

„Už ne, už ne,“ zadrmolil dozorce, uvědomiv si, že způsobil zbytečný poplach. „Vždyť jsem neřek, že hoří, jenom že hořelo a že je to dál všeko černý jak špádká desítka.“

„No, a co – snad můžeme jet po černé prerii stejně jistě jako po zelené, ne?“

„Poslyšte, Sansome, co vás to napadlo za nesmysl, dělat takový kravál pro nic za nic a děsit lidi?“ vložil se do řeči Poindexterův synovec. „Hej, negři, práskněte do mezků, jedeme dál. A pohyb, pohyb!“

„Ale, pane kapitáne, jak najdeme cestu?“

„Cestu! Co to melete, člověče, copak jsme ji ztratili?“

„No, už asi jo. Koleje už dál nejsou vidět, všeko je spálený.“

„Vadí to snad? To by bylo, abychom se nedostali přes kousek spálené prerie, koleje nekoleje! Však budou na druhé straně.“

„Jen aby vůbec byla nějaká druhá strana. Ze sedla jsem jí nedohlíd, ani potuchy po ní.“ Dozorce byl sice z Východu Spojených států, byl však na Západě již dost dlouho, aby pochopil leccos z života na pomezí divočiny.

„Tak pohněte, pohněte, negři!“ křičel kapitán Calhoun, nedbaje dozorcovy poznámky. Pobídl koně a dal tak najevo, že je to jeho rozkaz a že ho každý musí uposlechnout.

Spřežení se znovu rozhýbala; když však dorazila na okraj spáleniště, bez rozkazu se opět zastavila. Běloši na koních se sjeli k poradě.

Kam oko dohlédlo, táhla se na uhel spálená země. Ani snítka zeleně, ani lísteček. Bylo už po slunovratu, tráva byla zralá a prémie ještě kvetla – ale tady vše bez rozdílu sežehl ničivý živel. I obloha se temnila nad touto pustinou, i slunce jako by se mračilo nad chmurnou zemí.

Dozorce měl pravdu – oheň zničil všechny stopy.

„Co budeme dělat?“

„Co, strýče – jedeme dál. Někde ta řeka musí být – na druhé straně. A když se mineme brodu, tak zkrátka tu půl míle po proudu nebo proti proudu dojdeme.“

„A co když zabloudíme, Cassie?“

„Nemůžeme zabloudit, tohle bude nanejvýš spálený pruh, jasné? A kdybychom trochu uhnuli, někde z něho vyjít musíme, na jedné straně nebo na druhé.“

„Nu, Cassie, ty to musíš vědět, tak nás tedy ved’.“

„Jen se neboj, strýče, už jsem si musel hledat cesty z horší kaše. Pohyb, negři! Za mnou!“

Sborem zapráskaly biče a do toho vpadl dupot osmdesáti mezků. Zavržala kola na nápravách. Konvoj se dal znova na cestu.

Mezci přidali do kroku. Nezvyklý pohled na tušově černou zemi je nutil zvedat kopyta, hned jak se jí dotkli. Mladší zvířata řehkala, byl na nich vidět strach. Pak se jejich nedůvěra zmírnila a mezci šlapali podle starších druhů volněji jako dříve.

Ušli míli, snad více, snažíce se jít v přímém směru od místa,

odkud vyšli. Znovu se zastavili. Samozvaný vůdce to nařídil. Zarazil koně a jevil už méně sebedůvěry. Nezdálo se, že by si byl zcela jist správným směrem.

Krajina – lze-li spáleniště tak nazvat – se měnila, ne však k lepšímu. Stále byla jako uhel, až k samému obzoru. Neměli však před sebou již rovinu, povrch se začínal vlnit mělkými vršky a úvaly. Nebyla to už také holá prémie, třebaže tu nerostlo nic, co by se dalo nazvat stromem. Musely tu však být před požárem *algorabie*, *mezquity* i ostatní příbuzní akátu, osamocené i v houštinách. Dosud tu trčely zuhelnatělé kmeny a zčernalé pahýly větví.

„Nezabloudils?“ tázal se plantážník, který rychle dojel až k synovci.

„Ne, strýče, zatím ne. Jenom se rozhlížím. Řeka musí být někde tímhle směrem. Ať se dají dolů údolím. Jedeme určitě dobře, za to ručím.“

A znovu se průvod pohnul – dolů s kopce, údolím, pak vzhůru do svahu až na hřeben, kde se znovu zastavil.

„Nezabloudils, Cashi?“ opakoval plantážník svou otázku, když dojel k synovci.

„Hrom aby do toho, vypadá to tak, strýče!“ odsekl bývalý kapitán. „A kdo by taky, k čertu, na takovém popelišti nezabloudil? Ba ne,“ pokračoval, aby zakryl svou bezradnost, neboť k nim dojížděla *carriola*, „už je mi to jasné. Správně jedeme, řeka musí být tamhle. Pojd'te!“

A vůdce jede dál, zřejmě nepřesvědčen o svých slovech. Dál za ním jedou i černí kočí, kteří přes svou otupělost nemohli nepostřehnout známky zaváhání. Vědí, že už nejedou přímo, ale proplétají se mezi pahorky z úvalu do úvalu.

Všechny rozradostní vůdcův výkřik, svědčící o znovu nabyté jistotě. Biče prásknou salvou v odpověď a do nich zazní veselé výkřiky. Už táhnou zase po projeté cestě, po stopě nejméně deseti vozů. Je to čerstvá stopa, snad ani hodinu není stará. Zdá se, že spálenou prémie překročil průvod vozů ne nepodobný jejich vlastnímu.

Nic nemůže být vítanějšího. Vůdce – třebaže nedal až dosud najevo svůj zmatek – opustila nervosita. Stopa může vést jedině směrem k Fort Inge, snad je to nějaký vládní konvoj. Rozhodně mají společnou cestu. Znovu domýšlivě rozkazuje: sledovat novou stopu.

Míli dvě sledují vyjeté koleje. Je to křivolaká cesta, kroutí se mezi houštinami pahýlů. Tvář Cassia Calhouna, na chvíli rozzářená sebevědomím, se zvolna zachmuřuje. Chmury se mění v hlubokou malomyslnost, když se ukazuje, že stopu čtyřiačtyřiceti kol za sebou zanechalo deset pittsburských vozů a *carriola*, ty, které má nyní v patách a s nimiž jel po celou tu dobu až od Matagordského zálivu!

PO STOPĚ LASA

Nemohlo být pochyb: vozy Woodleye Poindextera jely cestou poznamenanou již jedenkrát obručemi jejich kol.

„Naše vlastní stopa,“ zamumlal Calhoun, když to zjistil. Přidal drsnou kletbu a zastavil koně.

„Cože? Vlastní? Co to má být, Cassie? Chceš snad říci, že jsme se vrátili...“

„Na vlastní stopu, už je to tak, strýče. Úplně jsme se museli zamotat. Podívej, tohle je zadní kopyto mého koně, má půl podkovy pryč; a tamhle šli naši negři. A taky poznávám tu krajinu. Zrovna na tom kopci jsme stáli, než jsme sjeli dolů. Zpropadená smůla. Nejmiň dvě míle jsme si zajeli zbytečně.“

K rozpakům na tváři mluvčího se připojil zlostný výraz s příměsí studu. Byla to jeho vina, že byl konvoj bez řádného průvodce. Ten, kterého najali v Indianole, je dovedl až k poslednímu tábořišti. Tam, po nějaké hádce vyvolané špatně naladěným bývalým kapitánem od dobrovolníků, dal ten člověk výpověď a vrátil se.

Poindexter se po druhé už ani neptá. Že zabloudili, je všem zřejmé. I bosí černoši poznali stopy svých dlouhých chodidel a přišli na to, že tudy nejdou po prvé.

Všechno se zastavilo, běloši se vzrušeně dohadují. Situace je vážná, sám plantážník je si toho vědom. Nedosáhne toho dne cíle své cesty, jak původně zamýšlel. Ale to není to nejhorší. Co když budou muset strávit noc na spálené prérii, bez vody pro zvířata? Co když tomu tak bude i druhý den a noc, nebo déle – kdo ví, jak dlouho?

Jak najdou cestu? Slunce sice zvolna klesá – ale je dosud příliš vysoko, než aby jim dovolilo určit světové strany – stejně však: co jim to bude platné? Co jim pomůže znát, kde je sever, jih, západ, východ, když nevědí, na které světové straně je cíl jejich cesty?

Calhoun je opatrnější. Už se nenabízí, že cestu najde. Po tak zřejmém a ostudném selhání nemá chuť pokoušet se znovu dokázat, že je zálesák.

Po deseti minutách rokování na nic nepřišli. Nikdo nedovede navrhnout proveditelný plán. Nikdo neví, jak uniknout z náruče černé pouště, která nezachmuřuje jen slunce a oblohu, ale i tváře těch, kdo překročí její hranici.

V dálce spatřili hejno černých supů. Přilétají blíž a blíže. Někteří sedají na zem, jiní poletují nad hlavami rozptýlených poutníků. Znamenají ti ptáci snad nějaké zlé znamení?

Dalších deset skličujících minut. Náhle zavane opět radostnější vzrušení: ke konvoji se blíží jezdec. Henry vstává v sedle, smeká, mává širákem a křičí, aby upoutal pozornost neznámého.

Byl to však zbytečný signál. Cizinec již spatřil stojící vozy a brzy dojel tryskem až na doslech. Nepřítáhl koni uzdu, dokud neprojel kolem celého průvodu až na místo, kde stál plantážník a jeho společníci.

„Mexičan!“ zašeptal Henry, soudě podle šatu příchozího.

„Tím lépe,“ odpověděl také šeptem Poindexter, „alespoň bude znát cestu.“

„Žádný Mexikán,“ zabručel Calhoun, „mexická paráda, to je všechno. Hned uvidíme. *Buenos dias, caballero! Está V. Mexicano?* Dobrý den, pane. Jste Mexičan?“

„Chraň bůh,“ bránil se cizinec s úsměvem. „Nic takového. Španělsky mluvit můžeme, přejete-li si, ale počítám, že se lépe domluvíme anglicky, to je přece vaše mateřština, že?“

Calhoun, který se o sobě domníval, že mluví španělsky s dokonalou výslovností, neuznal za vhodné odpovědět.

„Američané jsme, pane,“ ozval se Poindexter, jenž se cítil dotčen ve svém národním cítění. Pak, jakoby na omluvu člověku, jehož chtěl požádat o službu, dodal: „Ano, všichni jsou tu Američané, z Jihu.“

„To je vidět na vašem průvodu.“ Na cizincově tváři se objevil sotva patrný pohrdavý výraz, jak jeho zrak spočinul na skupinkách černých nevolníků. „Je také vidět,“ pokračoval, „že nejste na prérii doma. Nezabloudili jste snad?“

„Právě tak, pane, a sotva najdeme cestu bez vašeho laskavého přispění.“

„To přece není žádná laskavost. Narazil jsem na vaši stopu čiročirou náhodou, když jsem jel přes prérii. Viděl jsem, že si zajíždíte, a tak jsem vám to přijel říci.“

„Jste velice hodný. Budeme vám velmi zavázáni, pane. Moje jméno je Poindexter, Woodley Poindexter z Louisiany. Koupil jsem pozemky za Leonou, poblíže Fort Inge. Doufali jsme, že tam dorazíme před soumrakem. Domníváte se, že se nám to podaří?“

„Proč ne? Nic vám nestojí v cestě. Povím vám, kudy pojedete.“

Cizinec poodjel a zkoumavě pozoroval krajinu, jako by se rozmýšlel nad nejvýhodnější cestou. Stanul na samém hřbetu kopce; kuň i jezdec skýkali pohled, jaký by stál zkušenému malíři za obraz. Ani arabský šejk by se byl nemusel stydět za ryzáka se statnou hrudí, s údy čistými jako třtinový klas a s oválem kyčlí přecházejícím v nádherný ohon sklenutý jako duha.

Jezdec, mladý muž sotva starší pětadvaceti let, ušlechtilé postavy i rysů, byl oblečen v barvitý kroj mexického *ranchera* – krátký sametový kabát, *calzoneras* s lemovanými švy a *calzoncillos* ze sněhobílého batistu, boty z hověziny s mohutnými ostruhami, s nachovou krepovou šerpou kolem pasu a s lesklým černým širákem se zlatou stuhou na hlavě. Představme si jezdce takto vystrojeného, sedícího v hlubokém arabském sedle mexické výroby, pod sebou pokrývku zdobenou starobylými ornamenty, jaké nesly již čabraky koní *conquistadora*, představme si takového *caballera* a budeme mít před očima dvojníka jezdce, na kterého hleděl plantážník se svými lidmi.

Z kočáru zakrytého záclonkami ho stíhaly pohledy, jež prozrazovaly neobyčejné zanícení. Po prvé v životě hleděla Louisa Poindexterová na muže, o jakých dosud jen snila, na muže, který vyšel z kadlubu hrdinů. Jak pyšný by mohl být, kdyby tušil, jaký zájem vzněcuje v hrudi mladé kreolky.

Netušil, nevěděl. Ani o její přítomnosti nevěděl. Jen letmo pohleděl na zaprášené vozidlo, tak jak se člověk podívá na hrubou ulitu ústřice, aniž ho napadne, že se uvnitř skrývá drahocenná perla.

„Na mou víru,“ obrátil se k majiteli vozů, „nevidím tu nic, podle čeho by se dala určit cesta. Já sám se tu vyznám. Budete muset překročit Leonu pět mil pod Fort Inge; musím také k brodu, můžete jet po mé stopě. Na shledanou, pánové!“

Rozloučiv se tak náhle, stiskl ostruhami boky svého koně a tryskem odjel.

Nečekané, téměř nezdvořilé odporoučení, pomyslel si plantážník i jeho lidé. Než však měli čas něco říci, cizinec se k nim opět vracel. Netrvalo snad ani deset vteřin a byl opět mezi nimi. Všichni byli zvědaví, co ho přimělo k návratu.

„Obávám se, že vám stopy mého koně nebudou mnoho platné. Šli tudy již po ohni mustangové a jsou tu po nich tisíce stop. Můj kůň je sice okován, ale nejste zvyklí stopovat a nerozeznali byste jeho stopu od ostatních; v tom suchém popelu ostatně vyhlížejí téměř všechny stejné.“

„Co tedy máme dělat?“ ztrácel plantážník znovu naději.

„Mrzí mě, že nemohu jet s vámi a dovést vás až na místo, pane Poindextere. Vezu do pevnosti spěšnou zprávu. Kdybyste snad přece jen ztratili mou stopu, jeďte tak, abyste měli slunce na pravém boku, tak aby vaše stíny směřovaly patnáct stupňů vlevo od směru vaší cesty. Asi pět mil půjdete rovně, pak spatříte vršek vysokého stromu, cypřiše, poznáte ho podle červeného listí. Jeďte rovnou k tomu stromu – roste přímo na břehu řeky, hned vedle brodu.“

Mladý jezdec znovu přitáhl uzdu a chystal se vyrazit, když tu náhle zaváhal. Byl to pohled třpytivých černých očí skrytých za záclonkami kočáru, jichž si teprve teď povšiml. Vše kromě očí bylo ve stínu, přece jen však i stín prozrazoval, že tyto zraky patří k půvabnému obličejí. Co víc – pohled byl upřen na něho a zdálo se mu, že zračí zvědavost, ba téměř něhu!

Opětoval pohled s bezděčným obdivem, který se jen neobratně pokusil skrýt. Nechtěl se však zdát neomalený, otočil se proto a znovu oslovil plantážníka, který právě končil děkovnou řeč.

„Nezasloužím si žádné díky,“ odporoval jezdec, „vždyť vás tu nechávám a můžete i zabloudit. Ale jak jsem už říkal, mám čas přesně vyměřený.“

Kurýr pohlédl na hodinky, jako by vůbec netoužil po společné cestě.

„Byl jste velice laskav, pane,“ děkoval Poindexter, „myslím, že nám zcela postačí rada, kterou jste nám dal. Budeme se řídit podle slunce...“

„Obávám se, že vám to nebude příliš platné, jak se teď ukazuje. Od severu se mračí, slunce může být za hodinku už schováno za mraky – do té doby se k cypřiši v žádném případě nedostanete. To by nešlo. – Počkejte!“ pokračoval po chvíli přemýšlení. „Mám lepší nápad. Sledujte stopu mého lasa!“

Dříve než domluvil, sňal se sedla svinutý provaz, pustil volný konec na zem, takže laso viselo uvázané ke kroužku na

hrušce sedla. Potom zakroužil kloboukem v graciosním pozdravu – směřujícím téměř přímo ke kočáru – pobodl koně a znovu vyrazil do prerie.

Laso se rozvinulo, napjalo se koni přes bok a táhlo se na dvanáct metrů za jezdcem, zanechávajíc na spáleništi stopu, jako by se prerií plazil nějaký štíhlý had.

„Neobyčejně zvláštní chlapík!“ poznamenal plantážník k těm, kdož se s ním dívali za jezdcem, rychle mizícím v oblaku smolně černého prachu. „Neměl jsem se ho zeptat, jak se jmenuje?“

„Neobyčejně domýšlivý chlap bych řekl já,“ hučel Calhoun, jemuž neušel ani cizincův pohled ke *carriole*, ani ten pohled, který ho k tomu přiměl. „Pokud jde o jméno, myslím, že se nic nestalo. Stejně by vám asi neřekl to pravé. Texas je plný takových frajerů, kteří si tu dávají nová jména – buď chtějí líbivější, nebo k tomu mají ještě pádnější důvody.“

„Pomalů, Cashi, pomalů,“ namítal jeho bratranec, „křivdíš tomu cizinci. Zdá se, že je to vzdělaný člověk, gentleman. Může být z nejlepšího rodu.“

„Gentleman! Starého čerta: vymóděný jako fanfaron. V životě jsem neviděl chlapa, který by na sebe navlekl mexikánský kroj a nebyl přitom pacholek. Ať visím, když to o něm neplatí zrovna tak.“

Za této krátké rozmluvy se půvabná cestující vyklonila z *carrioly* a se zájmem pohlížela za cizincem, který rychle mizel z dohledu. To snad způsobilo, že v Calhounově hlasu se objevilo patrné rozhořčení.

„Copak, Loo?“ dotazoval se, když zajel až ke kočáru, hovoře tlumeným hlasem, tak aby ho neslyšeli druzí. „Nemůžeš se dočkat, až pojedeme? Nechtěla bys snad rovnou jet s tím nafoukaným chlapem? Ještě není pozdě, půjčil bych ti koně.“

Dívka prudce usedla, zřejmě dotčena slovy i tónem. Avšak místo aby dala svou nelibost najevo, zakryla ji způsobem ještě mrzutějším pro toho, kdo byl její příčinou.

Jasný zvonivý smích byl jedinou odpovědí, jaké ho uznala hodna.

„Tak přece, přece! Hned jsem si myslel, že to není jen tak; jak ses to chovala v jeho přítomnosti! Vypadalo to, jako bys toho vyparáděného poslíčka zrovna zvala k posezení. To tě tak okouzлил jeho kostým? Ptáka poznáš po peří, jenže to jeho je vypůjčené; jen abych ho z toho peří jednoho krásného dne nesvlékl i s kůží.“

„Že se nestydíš, Cassie, je to ostuda takhle mluvit!“

„Jen dej sama pozor na ostudu, Loo! Zabývat se takovým darebákem, takovou maškrou! Je to zřejmě obyčejný poslíček, kterého si najímají důstojníci z pevnosti.“

„Poslíček, myslíš? Ó, kdyby mi takovýhle listonoš nosil milostné dopisy!“

„Tak jed' honem za ním a řekni mu to. Můj kuň je ti k službám.“

Louisa se zasmála. „Nebud' směšný! I kdybych si umanula, jen tak ze žertu, že toho préríjního kurýra doženu – cožpak by to dokázala ta tvá líná herka? Tak jak jede na svém ryzáku, byl by za horami dřív, než bys dokázal vyměnit sedla. Ó ne, toho bych nedohonila, i kdybych chtěla – a kdoví, zdali bych nechtěla!“

„Jen ať tě neslyší takhle mluvit tvůj otec.“

„Jen ať neslyší *tebe* takhle mluvit,“ odsekla mladá dáma, tentokrát vážnějším tónem. „Třeba jsi můj bratranec a tatínek tě má za vzor vší dokonalosti, *já* vím své. A nikdy jsem se s tím netajila, nemyslíš?“

Jedinou odpovědí na tuto palčivou otázku bylo zachmuření, vyvolané zřejmě nějakou nepříjemnou vzpomínkou.

„Můj bratranec – to jsi,“ pokračovala hlasem, který podivně kontrastoval s lehkostí, s jakou dosud mluvila, „ale nic víc, nic víc – pane kapitáne! Neosobujte si právo být mým poručníkem. Jenom jeden muž mi smí radit, kárat mě. Prosím vás proto, abyste se napříště zdržel takových projevů, jakými jste mě právě poctil. Paní svých myšlenek – i činů – budu já – dokud nenajdu někoho, komu se budu moci svěřit. Vy to nebudete.“

Ukončila tento rozhovor s planoucíma očima, zpola hněvivě, zpola pohrdavě jimi bratrance změřila a znovu se prudce vrhla zpět do čalouněného sedadla. Zatáhla záclonku a tak ještě zdůraznila, že si v rozmluvě s bývalým kapitánem nepřeje pokračovat.

Otřesen výbuchem uražené nevinnosti byl Calhoun rád, že se opět ozvalo halasné „hý“ vozků, jak se průvod opět rozjížděl pochmurnou prérií – sotva chmurnější než jeho vlastní myšlenky.

PRST VZTYČENÝ NAD PRÉRIÍ

Hledání cesty už poutníky netrápilo. Nepřerušená hadí stopa lasa se proplétala houštinami, uhýbala chvílemi na mýtiny, zřejmě proto, aby usnadnila cestu vozům.

„To je skutečně moudré od toho mládence,“ liboval si Poindexter. „Opravdu teď lituji, že jsem se ho přece jen nezeptal na jméno. Má-li co dělat s pevností, snad se tam s ním ještě setkáme.“

„Určitě,“ ujišťoval ho syn, „byl bych sám rád.“

Poindexterova dcera, skryta na sedadle kočáru ve stínu, zaslechla otcovu poznámku i odpověď na ni. Nic neřekla; ale pohled upřený na Henryho zdál se jasně říkat, že i její srdce sdílí tuto naději.

Rozveselen vyhlídkou na brzký konec namáhavé cesty i příjemným vědomím, že ještě před západem slunce stane na svém majetku, zářil plantážník nejslunečnější náladou. Jeho aristokratická hruď překypovala blahosklonností ke všem okolo. Popovídal si důvěrně s dozorcem, zažertoval s černým „strýcem“ Scipionem, belhajícím se na rozedřených nohou, a povzbudil černou „tetu“ Chloe, která se dřela s černou drobotinou.

„To je úžasné,“ řekl by si náhodný svědek spleten takovým výjimečným intermezem, v jejichž popisu si tolik libují zaprodání pisálci. „Vždyť to otroctví není nic jiného než velká krásná rodina! Tolik jsme se nařečnili a nabojovali za jeho odstranění, a všechno to bylo jen plýtvání soucitem, dobročinné bláznovství, které mělo otřást odvěkou stavbou, samým základem rytířského národa. Ó vy fanatici, vy svobodáři, co máte proti otroctví? Což nevíte, že jedni musí trpět, musí dít a hladovět, aby si druzí mohli dopřát přepychu zahálky? Že proto, aby mohli být jedni svobodni, musí druzí otročit?“

Takové řeči – zplakal by člověk nad nimi – jsme slyšeli příliš často. Běda těm, kdo tak hovoří, běda národu, který jim naslouchá.

*

Až na Calhouna se plantážníkovou dobrou náladou nakazila celá jeho výprava. Byla patrna v obličejích černých nevolníků, jimž byl Poindexter zdrojem radostí i běd, všemohoucím pánem, prvním po pánuobohu. Milovali ho méně než pánuoboha, zato strach z něho měli větší, i když to nebyl zdaleka nejhorší pán – vezmeme-li v úvahu ty ostatní! Nikdy si neliboval v týrání. Rád je vídal dobře nakrmené a oblečené, byl rád, když se jejich černá kůže leskla – potem. To všechno hovořilo o ctihodnosti jejich majitele Poindextera. Spokojil se tím, že je občas spráskal bičem z hověziny, jen pro jejich dobro, jak by vás ujistil; a v celém jeho „inventáři“ nebylo černochoha poznamenaného jizvami po mučení, čímž se mohlo pochlubit jen málo otrokářů na Mississippu.

U tak vzorného pána nebylo divu, že veselí bylo všeobecné, že otroci sdíleli pánovu radost a popustili uzdu své povídavosti.

Veselí však nemělo vydržet do konce cesty.

Jak cizinec předpověděl, zašlo slunce za mraky, dříve než mohli spatřit cypřiš. Nebylo to nic, co by mohlo způsobit

obavy. Stopa lasa byla stále stejně zřetelná, a tak nepotřebovali slunce jako vodítko. Ale přesto mraky jakoby obestřely i první nadšení.

„Člověk by věřil, že už je večer,“ řekl plantážník, vytahuje zlaté hodinky a dívaje se na ciferník. „A zatím jsou teprve tři. Měli jsme štěstí, že nám ten mládenec nechal tak jistou stopu. Nebýt jeho, byli bychom se tu popelili až do soumraku, a kdoví, zdali bychom tu byli nemuseli nocovat.“

„To by byla černá postel,“ žertoval Henry a snažil se převést rozhovor na veselejší notu. „Uch, trápily by mě zlé sny, kdybych tu musel spát.“

„Mne také,“ připojila se k němu sestra. Vykoukla mezi záclonkami a rozhlížela se půvabnými očima kolem. „Určitě by se mi zdálo o Tartaru, Plutovi a Proserpině a...“

„Jóhohó!“ rozřehtal se černý vozataj na kozlíku, zapsaný v plantážních knihách jako *Pluto Poindexter*, „mladá missa by si zdála o mně na tej černej préry. Páne! To je chrozná legrace! Jóhohó!“

„Jen si tím nebudte všichni tak jisti,“ vpadl jim do rozhovoru Calhoun, který je právě dojel, „nebudte si tak příliš jisti, že si tu nebudeme muset ještě ustlat. Jen aby to nebylo nic horšího.“

„Co tím myslíš, Cash,“ tázal se strýc.

„Myslím, strýce, aby nás ten chlap někam nezavedl. Nechci to tvrdit s určitostí, ale vypadá to ošklivě. Ujeli jsme už víc než pět mil, skoro šest, řekl bych – a kde máte ten strom? Obhlédl jsem celý obzor a mám oči tak dobré jako každý druhý. Nic takového není vidět.“

„Ale proč by nás ten cizinec podváděl?“

„Á, to je právě to – proč? Mohl mít víc důvodů, proč to udělat.“

„Tak nám aspoň jeden řekni,“ vyzval Calhouna stříbrný hlásek z *carrioly*. „To jsme všichni strašně zvědaví!“

„Ty jsi zvědavá hlavně na toho cizince a na všechno, co se kolem něho řekne,“ opovržlivě odsekl Calhoun. „Počítám, že i

kdybich ti prozradil svou domněnku, prohlásila bys ji ve své šlechetnosti za planý poplach.“

„To záleží na tom, jaká to bude domněnka, pane kapitáne! Snad byste to mohl zkusit. Sotva lze očekávat planý poplach od vojáka a cestovatele vašich zkušeností.“

Calhoun vycítil, že je to posměch; byl by si asi nechal své domněnky pro sebe, kdyby nebylo Poindextera.

„Tak ven s tím, Cassie!“ naléhal se vši důstojností. „Už jsi toho řekl dost, abys vzbudil víc než naši zvědavost. Proč nás ten mládenec svedl s cesty?“

„Počkej, strýče,“ ustupoval bývalý důstojník od svého obvinění. „Neřekl jsem, že to udělal, říkal jsem jenom, že to tak vypadá.“

„Z čeho tak soudíš?“

„Inu, člověk neví, co se může stát. I stejně silné výpravy, jako je naše – a silnější – byly v těchto pustinách přepadeny, oloupeny a povražděny.“

„Milost!“ vykřikla Louisa s předstíranou hrůzou.

„Snad Indiány, ne?“ pravil Poindexter.

„No ovšem, Indiány! Někdy to mohou být Indiáni a někdy běloši, kteří si na ně hrají, a ne vždycky Mexikáni. Na to stačí trochu hnědého líčidla, paruka z černých žíní, tucet per a trochu povyku. Nebyli bychom první, kdo by byl oloupen tlupou *bílých* Indiánů. A skoro bychom si to zasloužili, za to, že jsme takoví zelenáči a svěřujeme se cizincům.“

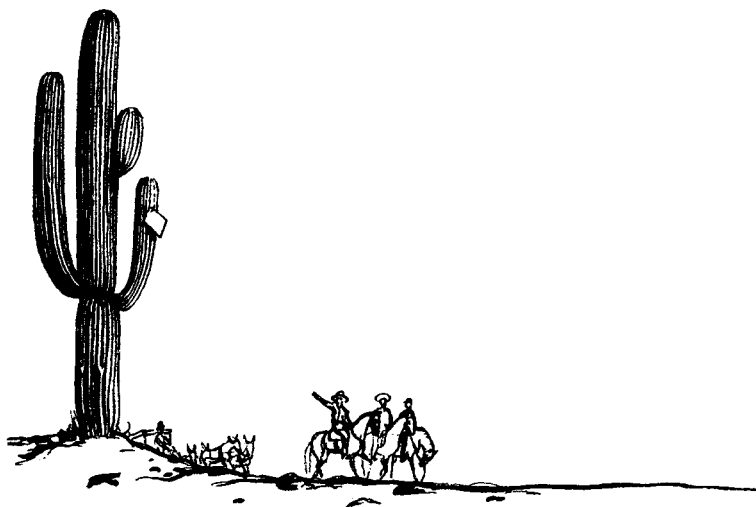
„Dobré nebe! To je vážné obvinění, Cassie. Chceš tím říci, že nás ten kurýr – nebo co je zač – vede do léčky?“

„To ne, strýče, to neříkám. Říkám jen, že takové věci se už staly, a je možné, že i on je jich schopen.“

„Ale pravděpodobné to není,“ vložil se do rozmluvy důrazný hlásek z *carrioly* ostrým a výsměšným tónem.

„Není!“ vykřikl Henry, který zaslechl rozmluvu, třeba jel o několik kroků napřed. „To jsou nespravedlivá obvinění, Cassie. Pomluvy jsou to, a mohu to dokázat. Podívejte se!“

Mladík zastavil koně a ukázal na nápadný svícnovitý kaktus

u cesty, který si před tím podrobně prohlédl. Zelená dužinatá lodyha unikla požáru. Henry však své společníky neupozorňoval na rostlinu, ale na obdélníkový papírek nabodnutý na její osten. Nikdo zvyklý na život v civilisovaném světě nemohl být na pochybách – byla to visitka.

„Poslechněte si, co je tu napsáno!“ Henry přečetl nahlas, co bylo na navštívence.

„Cypřiš v dohledu!“

„Kde?“ tázal se Poindexter.

„Je tu nakreslena šipka, zřejmě ukazovala tím směrem.“

Všechny zraky se obrátily naznačeným směrem. Poindexter požádal dceru o kukátko.

„Skutečně,“ řekl, když zaostřil skla podle svých slábnoucích očí a spatřil na obzoru strom s rudým listím, „je to ten strom. Ten mladík je poctivý a tys mu křivdil, Cashi. Nezdálo se mi to dost pravděpodobné, že by si byl vymýšlel takové složité

plány, jen aby nás oklamal. Hej, Sansome! Naříd'te vozkům, ať jedou dál!“

Calhoun ztratil zájem o hovor i o společnost, zlostně bodl koně a odklusal do prémie.

„Ukaž mi tu visitku, Henry,“ oslovila Louisa tiše bratra. „Chtěla bych se podívat na tu kresbu, která nám tolik pomohla. Dej mi ji, prosím tě, teď už ji nebudeme potřebovat.“

Henry ji poslechl bez nejmenšího podezření, že by sestra mohla mít ještě jiné důvody, proč se zajímat o lístek papíru.

„*Maurice Gerald*,“ ozvalo se polohlasem z úst mladé kreolky. „*Maurice Gerald*,“ opakovala, jako by v myšlenkách někoho oslovovala, a skryla kartónek za ěadra.

ČERNÝ HURIKÁN

Několik okamžiků seděla dívka mlčky, hlavu v bílých dlaních.

Její zamyšlení, ať už bylo jeho příčinou cokoli, však nemělo dlouhého trvání. Probrala se z něho, když zaslechla zvenčí výkřiky, jež nevěstily nic dobrého.

Poznala bratrův hlas. Prozrazoval neklid.

„Podívej se, otče, vidíš je?“

„Kde, Henry, kde?“

„Tam, vzadu, za vozy. Vidíš je už?“

„Ano, co to může být? Vypadají jako... jako...“ přirovnání Poindexter nenašel. „Nevím, co by to mohlo být.“

„Tornádo? Vodní nohavice?“ hádal bývalý kapitán, který se při pohledu na podivné zjevy milostivě vrátil ke společnosti u *carrioly*. „Ty přece nemohou být tak daleko od moře. Nikdy jsem neslyšel, že by se objevily na prerii.“

„Pohybují se, ať už je to cokoli,“ řekl Herny. „Podívejte! Kymácejí se k sobě a od sebe. Nebýt toho, vypadaly by jako obelisky z černého mramoru.“

„Obři, démoni!“ posmíval se Calhoun, „duchové z onoho světa si vyšli na procházku na tuhle ohavnou prérii.“

Bývalý důstojník se nutil do vtipkování, ale stejně jako druzí podléhal nepokoji i on.

Nebylo divu. Na severním obzoru se náhle vztyčila desítka inkoustově černých sloupů, neustále měnících své tvary. Hned byly klidné, hned zas přebíhaly po zuhelnatělé planině jako nějakí obři na bruslích, brzy se skláněly jeden k druhému do fantastických seskupení.

Nebylo zapotřebí zvláštní představivosti, aby v nich člověk uviděl pravěké Titany vzkříšené na texaské prérii a tančící nějaký divoký rej ve společnosti samého Bakcha! Obavy byly zcela přirozené v blízkosti nevšedních zjevů, nezemských svou podobou. Nikdo z výpravy nic podobného ještě nezažil.

Všechno stanulo při prvním pohledu na podivné přízraky. Pěší černoši stejně jako vozkové křičeli strachy. Stanula i zvířata, koně řehtali a rozříčeli se mezci.

Nebyly to však jediné zvuky. Ze smolně černých věžovitých tvarů se rozléhal drsný svištivý zvuk, který připomínal hukot vodopádu; vybuchoval chvílemi hřměním mušket nebo duněním vzdáleného hromu. Zvuky sílily a blížily se. Ať bylo nebezpečí jakékoliv, přicházelo blíž a blíž.

Na tvářích poutníků, nevyjímaje ani Calhouna, se objevil zmatek. Bývalý důstojník již nepředstíral lehkomyšlnost. Oči všech byly upřeny na nížící se oblaka a na sloupy, jež je hrozily rozdrtit.

Ve chvíli úzkosti se ozval z opačné strany výkřik, jenž jim byl zdrojem ulehčení, třebaže i v něm zaznělo varování. Obrátili se a spatřili jezdce jedoucího v plném trysku k nim.

Kůň byl černý jako uhel, nejinak jezdec, učerněný i v obličejí. Přesto v něm ihned poznali cizince, po jehož stopě putovali.

Žena vnímá bystřeji než muži: dívka v *carriole* ho rozpoznala první.

„Jed'te!“ křičel, jakmile dojel na doslech. „Jed'te, jak nejrychleji můžete!“

„Co se děje?“ vyptával se vystrašený plantážník. „Hrozí nám nějaké nebezpečí?“

„Ano. Nepředvídal jsem to, když jsem vás opouštěl. Teprve když jsem dojel až k řece, spatřil jsem neklamně známky, že přichází.“

„Ale kdo přichází?“

„Hurikán.“

„Bouře?“

„Ano.“

„Nikdy jsem nic neslyšel o tom, že by byl nějak nebezpečný,“ skočil jim do řeči Calhoun. „Lodím na moři ovšem ano. Je také pěkně ledový, ale...“

„Uvidíte, že není jen ledový, pane,“ přerušil ho mladý jezdec, „nepůjdete-li mu rychle z cesty. Pane Poindextere,“ pokračoval, obraceje se opět důrazně a netrpělivě k plantážníkovi, „říkám vám, že vy i vaši společníci jste v nebezpečí. Severáku se není třeba bát vždycky, ale tentokrát – podívejte se, vidíte ty černé sloupy?“

„Už jsme je pozorovali, ale nevěděli jsme, co to vlastně je.“

„Nic, jenom předzvěst bouře. Podívejte se na ten černý mrak za nimi, vidíte, jak se roztahuje po obloze? Toho se střežte. Nerad bych vás zbytečně lekal, ale s tím mrakem jde smrt! Letí rovnou k nám. Nemůžete uniknout jinak než rychlým útekem. Nepospíšíte-li si, bude příliš pozdě. Za deset minut vás dostihne a pak... rychle, pane, neotálejte, prosím. Naříd'te vozkům, ať jedou, jak nejrychleji dovedou. Samo nebe vás pobízí.“

Plantážníka ani nenapadlo odporovat naléhání tak důraznému. Vozkové dostali rozkaz vyrazit ihned nejvyšší možnou rychlostí. Strach, který posedl zvířata stejně jako vozky, byl lepším poháněčem než biče.

Cestovní kočár doprovázený jezdcí byl v čele jako dřívě. Cizinec zůstal vzadu, jako by střežil výpravu před hrozícím nebezpečím. Čas od času viděli, že zastavuje koně a ohlíží se.

Plantážník si povšiml jeho neklidu, přiblížil se k cizinci a zeptal se: „Hrozí ještě stále nebezpečí?“

„Bohužel ano,“ zněla odpověď. „Stále jsem doufal, že nás vichřice mine.“

„Vichřice? Vždyť tu není ani vánku.“

„Tady ne, ale zato tam je spoušť, a směřuje přímo k nám. Dobré nebe, to je rychlost. Nevím, dostaneme-li se včas ze spáleniště.“

„Co budeme dělat?“ vykřikl plantážník, vyděšený touto předpovědí.

„Nemohou jet vaše spřežení rychleji?“

„Ne, víc z nich vozkové nedostanou.“

„Obávám se, že to nestihneme.“

„Uniknout tomu nemůžeme?“ naléhal plantážník netrpělivě jako člověk ve velké tísní.

„Byla by tu možnost,“ odpověděl jezdec pln radosti, že mu bleskl hlavou dobrý nápad. „Nemůžeme už sice uniknout bouři, ale můžeme uniknout nebezpečí. Rychle, pane Poindextere! Naříd'te svým lidem, ať zabalí mezkům i koním hlavy – jinak budou oslepeni a splaší se. Pokrývky, pláště, všechno je dobré. Až to dokončí, ať si sami vlezou do vozů pod plachty. Ať je pevně přitáhnou. Já sám se postarám o cestovní kočár.“

Uděliv tyto pokyny, jež Poindexter s dozorcem spěchali provést, mladý jezdec odcválal dopředu a zastavil koně vedle *carrioly*.

„*Madame*“ řekl tak přívětivě, jak to jen okolnosti dovolily, „musíte stáhnout všechny záclonky. Kočí musí dovnitř. I vy, pánové,“ otočil se k Henrymu a Calhounovi, „a vy také, pane,“ řekl Poindexterovi, který právě dorazil. „Bude tam dost místa pro všechny. Dovnitř, prosím vás. Neztrácejte čas, za pár vteřin tu máme bouři.“

„A co vy, pane,“ projevil plantážník zájem o člověka, jenž se tolik namáhal, aby je ochránil před netušeným nebezpečím. „Co bude s vámi?“

„Kvůli mně neztrácejte čas. Já vím, co přijde. Není to po prvé, co mě to zastihlo. Dovnitř, rychle, prosím vás! Není ani vteřiny nazbyt. Slyšíte ten hvízdot? Rychle, než sem dorazí prach.“

Plantážník i jeho syn seskočili s koní a vsoukali se do kočáru.

Calhoun odmítl a zůstal sedět ztuhle v sedle. Proč by se on měl schovávat před nějakou neznámou hrozbou, když se jí nelekal ten chlapík v mexikánském kroji?

Jezdec se zatím otočil a pobídl dozorce, aby se uchýlil do nejbližšího vozu. Ten okamžitě uposlechl. Teď teprve měl cizinec čas starat se o sebe.

Rychle rozprostřel *serapé*, až dosud složené na hrušce sedla, a přehodil je koni přes hlavu. Stáhl pak kraje kolem krku jako pytel. Stejně rychle strhl se sebe krepovou šerpu a přehodil si ji přes sombrero. Jeden okraj vězel pod stuhou a druhý splýval dolů se střechy, vytvářeje tak hedvábnou kuklu skrývající obličej. Než ji úplně uzavřel, ohlédl se ještě jednou ke *carriole* a k svému překvapení spatřil Calhouna dosud v sedle. Lidskost v něm zvítězila nad rostoucím pocitem nechuti.

„Ještě jednou vás zapřísahám, pane, ukryjte se v kočáře! Budete litovat, neučiníte-li tak. V deseti minutách z vás může být nebožtík.“

Naléhavost a důraz tohoto varování zapůsobily. Tváří v tvář živoucímu nepříteli nebyl Cassius Calhoun žádný zbabělec. Ale hrozba, jež se blížila, nebyla živá, byla nepochopitelná. Již se ohlašovala hřměním a šerem chmurnějším než půlnoční tma.

Ani bývalý důstojník nedokázal vzdorovat varování nebes i země; s neochotným posuňkem, jenž mu měl zachránit reputaci, sklouzl ze sedla, vyšplhal do kočáru a zmizel za těsně staženými záclonkami.

*

Jenom předehtu lze popsat, neboť jenom tu poutníci spatřili. Jeden ze smolných sloupů se na svém postupu střetl s vozy a roztříštil se. Naráz se řítíl k zemi liják černého popele, jako by nebesa dštíla střelný prach. Byl to jen náznak toho, co nastalo potom.

Nejprve přišla krátká přestávka – čistý vzduch žhavý jako nitro pece. Pak následovaly závany a vířivé nárazy studeného vzduchu, jako kdyby vály z ledových jeskyň. Zároveň se ozvalo hučení, jako by Eolovy rohy ohlašovaly příchod krále bouří.

V mžiku nato je obklopil hurikán a výprava, která zastavila uprostřed subtropické prémie, se ocitla v ovzduší, jaké asi zmrazuje vody Arktidy v ledovce.

Nic víc už nikdo z bouře nespatrił a neuslyšel, než vytí vichřice a její chraptivý řev, jak se s rachotem otírala o plachty vozů. Mezi se k ní pudově otočili zadky a stáli tiše v postraňcích. V hukotu hurikánu nebylo možno zaslechnout vážné hlasy uvnitř vozů.

Všechny otvory byly uzavřeny. Brzy přišli na to, že vyhlédnout zpod ochrany plachet znamenalo říkat si o smrt udušením. Vzduch byl naplněn zvířeným popelem spálené prémie, rozmělněným svištícím větrem v přejemný, ale dusivý prach.

Více než hodinu vznášel se tento popelavý mrak v ovzduší; po celou tu dobu byli jim poutníci uvězněni ve vozech. Konečně se ozval těsně u záclonek hlas, který jim zvěstoval vysvobození.

„Můžete vyjít,“ říkal cizinec, hedvábný šál shrnutý přes střechu sombrera. „Ještě se budete muset s bouří potýkat. Potrvá to až do konce vaší cesty a počítám, že ještě o nějaké tři dny déle. Ale obávat se již ničeho nemusíte. Popel je už všechen smeten. Bouře ho před vámi odvála a na tomto břehu Rio Grande byste ho už asi nenašli.“

„Pane,“ hovořil plantážník spěšně, sestupuje po schůdcích kočáru, „vděčíme vám za– za–“

„Za naše životy, tatínku!“ doplnil Henry otcova slova. „Doufám, pane, že nám laskavě řeknete, kdo jste?“

„*Maurice Gerald*,“ odvětil cizinec, „ale v pevnosti se na mne spíše doptáte jako na *mustangera Maurice*.“

„Mustanger!“ zahučel pohrdlivě Calhoun, aby to zaslechla jen Louisa.

„Obyčejný mustanger!“ přemítal aristokrat Poindexter, jehož vroucí vděčnost citelně ochladla.

„Už nebudete potřebovat ani mne, ani mé laso, abyste se dostali k řece,“ řekl lovec divokých koní. „Cypřiš je v dohledu, jeďte přímo k němu. Za brodem už spatříte vlajku v pevnosti. Mohli byste přece jen ještě dorazit na místo před setměním. Nemám času nazbyt, a proto – *adieu!*“

Sám Satan na pekelném oři by nemohl vyhlížet d'ábelštěji než mustanger Maurice, když opět opouštěl plantážníka a jeho družinu.

Ani nános popela ani skromná obživa, k níž se přiznal, ho však nesnížila v očích, jež na něho pohlížely se stále rostoucí náklonností – v očích Louisy Poindexterové.

V DOMOVĚ LOVCE DIVOKÝCH KONÍ

Tam, kde *Rio de Nueces*, Ořechová řeka, sbírá své vody ze stovky přítoků, jež na mapě vypadají jako kresba obrovského rodokmenu, spatřujeme neskonale půvabný kraj. Vlní se tu prerie posetá dubinami a pekanovými houštinami, spojujícími se tu a tam na březích potůčků v souvislé hájky.

Někde tyto lesíky vypadají téměř jako skutečný *chaparral* – křovinatý prales – v němž se proplétá několik druhů akácií s copaivou a kreosoty, tu a tam s divokým aloe, prapodivnými tvary *cereusů* a *kaktusů* i stromovitými *yukkami*.

Tato ostnatá květena nijak nepotěší oko hospodářovo, svědčí o půdě zcela neúrodné. Tím přitažlivější je však pro botanika a pro každého, kdo je vnímavý ke krásám přírody. V době květu

tu vztyčuje nad rozvítými, jakoby voskovými plátky cereusu a nad nízkým křovím okolo své květenství *Fouquieria splendens* jako rudou vlajku splývající se stožáru.

Ne celý kraj však má tuto podobu. Na úrodnějších pruzích užíví černá, vápnem bohatší země i vzrostlé stromy s bohatším listovím. „Číňanka“ – vlastně sapindal – a pekan, habr i jilm, několikero druhů dubu a tu a tam cypřiš vytvářejí překrásná lesní zákoutí, jež si pro neustálou proměnu barev svého listoví a malebné tvary věru zaslouží obdivu.

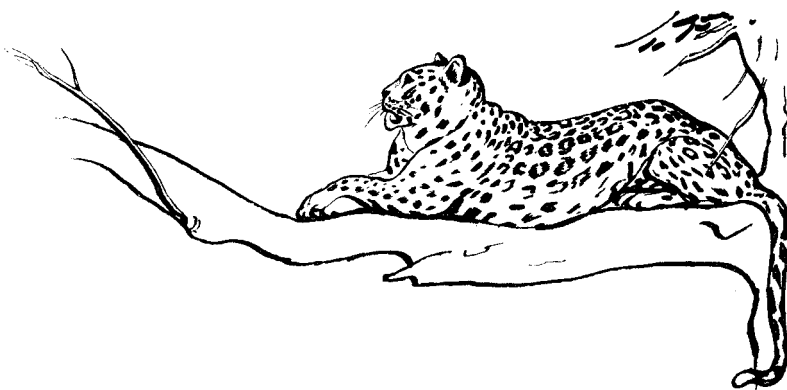
Potůčky tohoto kraje jsou křišťálově čisté, jen safírové nebe modří jejich vody. Slunce, měsíc i hvězdy se jim jen zřídka schovají za mrak. Démoni nemocí nenašli dosud cesty do tohoto koutu zdravoti.

Přes tyto přednosti se tu civilisovaný člověk dosud neusídlil. Po stezkách tohoto kraje putují zatím jen indiánští tuláci prerie – Lipanové a Comanchové, a to ještě jen v sedlech, za nájezdů na osady na dolní Nueces neboli Leoně.

Snad právě pro tuto opuštěnost si tato místa oblíbila a zvolila za domov divoká zvěř, vlastní děti přírody, ač by se mohlo zdát, že i je vedla láska ke kráse, k malebnosti. Nikde v Texasu nevyskočí před vámi tak často jelen, nikde nespatříte tolik antilop. Zajíc vám ani na chvíli nezmezí s očí, co chvíli narazíte na vačici opossum, na zvědavého vepříka pekari, na skunka.

I ptáci, kteří ožívují tento kraj, jsou tvarem i barvou půvab sám. Křepelka přefrčí přes cestu, vysoko ve vzduchu krouží sup královský a mohutný divoký krocan si vyhřívá svůj nádherný límec na výsluní u pekanového houští. A prazvláštní pták-krejčík, kterému i drsní rangeři říkají „rajský pták“, stříhá svým nůžkovitým ocasem jakoby na posměch zpeřeným listům akácií.

Ne všichni obyvatelé této vlídné země jsou však tak nevinní. Chřestýš tu dorůstá větších rozměrů než kdekoliv jinde v Severní Americe a sdílí úkryt s ještě nebezpečnějším *moccasinem*. I pavouci slídáci tu hrozí svými jedovatými

žihadly a škorpión jedovatými kusadly. Stonožka jen přežez po kůži, a člověka zchvátí horečka, jež může skončit osudně.

Na lesnatých březích potoků loví skvrnitý ocelot, puma a jejich ještě hroznější příbuzný – jaguár. Je to nejsevernější místo, kde se tato kočkovitá šelma objevuje. Na pokraji *chaparralu* skrývá se vychrtlý texaský vlk, mlčenlivý samotář, zatím co na bezlesých pláních loví v početných smečkách zbabělý préríjní vlk, kojot.

A loviště této šelmy, nejukrutnější ze všech čtvernožců, je i pastvištěm tvora nejušlechtilějšího a nejkrásnějšího, snad ušlechtilějšího a krásnějšího než člověk sám, nejváženějšího z člověkových společníků – koně.

Zde, nespoután lidským rozmarem, čelist nestisknutu uzdou a udidlem, hřbet neodřený sedlem ani nákladem, toulá se ve vsí volnosti.

Avšak i v tomto skrytu, tolik oblíbeném, není mu vždy přáno pokoje. Člověk si usmyslel, že ho dostihne a zkrotí; v těchto místech ho stopoval, lapal a podmaňoval si ho – *mustanger Maurice*.

*

Na březích říčky Alamo, nejtřpytivějšího z přítoků, jež napájejí vodou Nueces, stála neokázalá chatrč – jako ostatně všechna texaská stavení – avšak stejně malebná.

Stěny měla z rozpůlených kmínků stromovité yukky zaražených do země jeden vedle druhého. Střecha byla kryta dlouhými listy téhož stromu, podobnými čepelím bodáků.

Skuliny mezi kůly však nebyly vymazány jílem, jak to bylo v západním Texasu obvyklé, nýbrž potaženy koňskými kůžemi.

Na strmých srážech, jež z obou stran svíraly říčku, i ve stržích, vrývajících se do planiny, rostl nadbytek materiálu, z něhož byla chata postavena. Stromovité yukky a magueye se tu mísily s jinými rozbrázděnými kmeny suchomilných stromů, kdežto úrodné dno údolí bylo zalesněno hlavně morušemi, duby a pekanem. Hustý les se táhl několik mil. Pokrýval pouze dno údolí a jeho vrcholky sotva dosahovaly nad okraj srázných svahů.

Nebyl to les souvislý. Podél břehů říčky se táhly mýtiny a palouky porostlé nejmávnatější ze všech trav, známou Mexičanům pod jménem *gramma*.

Na jedné takové půlkruhové světlině, jež tvořila přirozenou pastvinu, stála popsaná již chatrč. Byla ve stínu stromů, osamělá, jako by místo bylo voleno s úmyslem chatu skrýt. Bylo ji možno spatřit jen ze břehu, a to ještě jen tehdy, když byl pozorovatel přímo před ní. I hrubý materiál, z něhož byla postavena, a rudohnědá barva koží přispívaly k její nenápadnosti.

Byl to pouhý přístřešek, sotva prostornější než velký stan, s jediným otvorem – dveřmi, nepočítáme-li ovšem sopouch štíhlého komínu z jílu, vztyčeného při jedné stěně. Místo dveří tu byl lehký dřevěný rám s napjatou koňskou kůží.

Vzadu byla otevřená kůlna, krytá yukkovými listy a podepřená půltuctem sloupů. Obklopovala ji malá ohrada, vytvořená břevny, připoutanými napříč k přilehlým stromům.

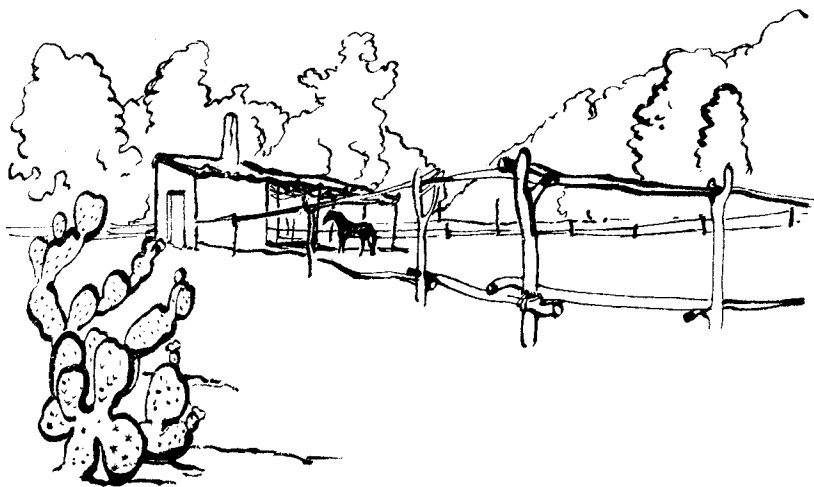
Od chaty až ke srázu se rozkládala větší ohrada, zabírající

více než akr lesa a oplocená podobným způsobem. Trávník tu byl rozryt a poznamenán nesčetnými stopami kopyt, někde udupán až na holou zem, a prozrazoval, k čemu ohrada slouží: byl to *corral* pro divoké koně, *mustangy*.

Dotvrzoval to i tucet těchto zvířat zavřených v ohradě; svit jejich bělma a vzrušené pohyby dávaly tušit, že byli uloveni nedávno a že špatně snášejí uvěznění v zastíněném výběhu.

Vnitřku chaty nechyběla úpravnost ani pohodlí. Závěsy z koží mustangů, obrácené srstí dovnitř, nevypadaly špatně. Jejich lesklý hladký povrch všech barev – od černé přes hnědou, sněhobílou, rezavou až po grošovanou srst – skýtal oku příjemně pestrý pohled. Bylo dokonce vidět, že byly uspořádány s jistým vkusem.

Nábytek tu byl jen ten nejnutnější. Tvořilo ho jakési polní lůžko, vyrobené z koňských koží napjatých na rámu, dvě stoličky – prosté zmenšeniny lůžka – a hrubý stůl, přitesaný z

yukkových desek. V koutě bylo něco, co vypadalo jako druhé lůžko, lehátko nebo snad jen pelíšek – rovněž z koňské kůže.

Co by však byl člověk na tomto místě nejméně očekával: byla tu polička s knihami – něco ke dvaceti, pera, kalamář, dopisní papíry, a dokonce i noviny ležely na hrubém stole.

Civilisaci – třebaže ne tak jemně – připomínal i velký kožený kufr, dvouhlavňová puška s nápisem *Westley Richards* na zámku, stříbrný pohár zdobený rytinou, lovecký roh a řemen na psa.

Na podlaze bylo nějaké nádobí, většinou cínové, zatím co skleněný demižon v koutě, opletený proutím, obsahoval zřejmě něco silnějšího než vodu z Alama.

Ostatní „movitosti“ se do chatrče hodily už spíše: vysoké mexické sedlo, uzda s ohlávkou upletenou z žíní a s podobnými otěžemi, dvě nebo tři čistá *serapé* a pár kusů řemenů ze surové kůže. Tak vypadalo mustangerovo obydlí a jeho okolí, to bylo vše, co k němu patřilo – až na jeho dva obyvatele.

Na jednu z obou stoliček se usadil uprostřed místnosti muž, který nemohl být mustangerem. V žádném směru nevypadal na majitele chaty. Naopak, vzhled sloužícího, výraz navyklé poslušnosti, byl tak vtištěn do jeho tváře, že nemohlo být mýlky.

Nebylo ani třeba podívat se na jeho hrubé střevice, na jeho manšestrové kalhoty, aby člověk rozpoznal jeho národnost. Rty, nos, oči, výraz a postava, to všechno bylo nad vší pochybnost irské.

A kdybychom přece jen byli na pochybách, rozplynuly by se, jen by ústa otevřel. A skutečně, to, co si chvílemi říkal, znělo tak, že se tomu nemohl naučit nikde jinde než v nejirštějším irském hrabství, v Galwayi.

Jelikož byl té chvíle jediným obyvatelem chýše, bylo by se mohlo zdát, že holduje samomluvě. Nebylo tomu tak. Stočen do klubíčka na kousku koňské kůže, čenich napůl skryt v popelu, ležel před krbem jeho společník, pes, prozrazující zjevem venkovana; velký irský ohař, jenž se tvářil, jako by rozuměl Connemařanovým řečem.

At' už tomu tak bylo nebo ne, určeny byly jemu, jako by z nich rozuměl každému slovu.

„Och Tara, můj zlato!“ vzdychal muž v manšestrovkách, oslovuje psa bratrsky, „jeslipak bys tejkra rači nebyl zpátky na Ballyballaghu? Jeslipak by ses zasejč jednou rád neproběh po zámeckým dvorku, neproskočil se po tom čistým kamení a nacpal se, až by ti žádný žebro vidět nebylo jako tejkra, když bych ti je počítat moh? Tak tak, šak bych tam sám byl rád. Kdopak ví, kdy nás pán vezme s sebou zpátky. To nic, Tara, to nic. Už brzy pojede zasejč do vsi, ty psino moje, a slíbil, že nás tam vezme, tak se máme aspoň na co těšit. Krindapána, já už tam nebyl tři měsíce. Možná, že tam najdu nějaký známý mezi tím irským vojskem, co přišlo. A když jo, tak to by se snad i nějaká ta kapinka našla, co říkáš, Tara?“

Ohař zvedl hlavu, když se ozvalo jeho jméno, lehce odfrkl, jako by chtěl říci své „Ano“ na tuto podivínskou řeč.

„Dal bych si, aspoň kapánek, teď,“ pokračoval Ir v hovoru, vrhaje chtivé pohledy na opletený džbán. „Hrozně rád bych si dal, zrovna teď, ale když už je demižon skoro prázdněj a mladej pán by si toho moh všimnout. No, a pak, copak by to bylo poctivý brát si bez dovolení, copak se to smí, Tara?“

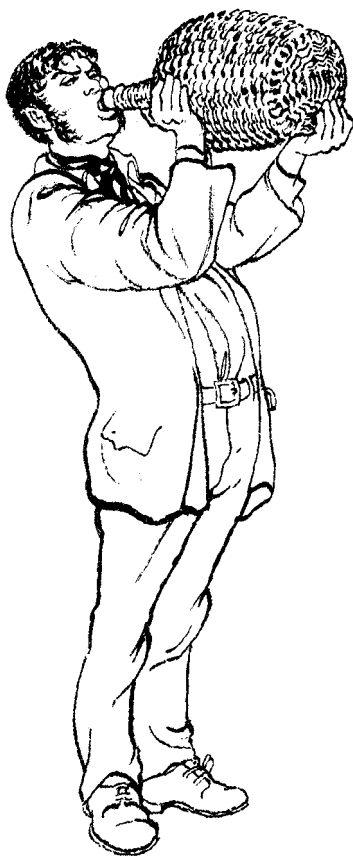
Pes opět zdvihl hlavu z popele a kýchl jako prve.

„No copak? Ty říkáš *ju*, Tara? No, neřek's to právě teď? Pověz!“

Znovu se ozvalo odfrknutí, snad psa trochu trápilo nachlazení, snad mu podráždil chřípí popel.

„Tak přeče *ju*? Namoutě! Ta nemá tvář to myslí vážně! Nepokoušej mě, ty zloději stará! Ne ne, já se tej whisky ani netknu. Jen si přivoním, jenom zátku povytáhnú z toho demižónku. O tom se přeče pán nedoví, a i kdyby, nebude se se mnou pro to vadit. Však já mu tu kořaličku nevyčichám.“

Při posledních slovech vstal, naslouchal chvíli, oči obráceny ke dveřím, pak zvedl džbán, vytáhl zátku z jeho hrdla a přidržel si je u nosu.

Po několik vteřin v této poloze mlčky setrval, jen občas odfrkl, téměř stejně jako předtím pes, na němž loudil souhlas se svými tužbami. To mělo vyjádřit rozkoš, jíž ho naplňovalo aroma, *bouquet*, ostré pálenky.

Uspokojilo ho to však jen na velmi krátkou dobu; po chvíli se začalo dno demižonu zvedat, zatím co opačný konec nádoby úměrně klesal k nastaveným rtům.

„Jezuskote,“ vydechl, znovu se kradmo ohlížeje po dveřích,

„to se nedá vydržet bez vochutnání, ta vůně, to je, páne, whisky! Líznu si přece, jenom co si špičku jazyka smočím. Dost možná, že si ji spálím, ale nešť. Hopla!“

Už bez okolků se hrdlo demižonu dotklo rtů; avšak namísto „líznutí jen co by si špičku jazyka smočil“ prozradilo hlasité „glo-glo-glo“ přelévajícího se nápoje, že bylo bohatě smočeno i hrdlo a ještě více.

Po půl tuctu loků, s mnoha povzdechy čiré blaženosti, spěšně demižon znovu zazátkoval a postavil ho zpátky na místo, kde stál. Potom se složil na stoličku.

„Tara, ty zloději stará,“ obrátil se zase na svého psího společníka, „to tys mě pokoušel! To nic, pán stejně nic neřekne; šak pojede brzy do pevnosti a může si přivést novou.“

Chvilku byl hříšník zticha, buď že přemýšlel o tom, co právě spáchal, nebo snad užíval nálady, kterou mu dodala vypitá „kořalička“.

Mlčení však dlouho netrvalo, brzy je porušila nová samomluva.

„To mi vrtá hlavou,“ broukal si, „co to pána do vsi tak táhne. Povídal, že pojede, jen jak lapne toho skvrnitýho mustanga, co tuhle zahlíd. Však se ale honí za tou potvorou! Zvláštní potvůrka to musí bejt, když už za ní třikrát byl a

třikrát ji nedokázal dostat do provazu – a to jel na ryzákovi! Povídal, že si nedá pokoje, dokud ji nelapne. No páne, už aby to rači bylo, nebo tu budem trčet do soudnýho dne. Psst! Co je?“

Vylekal ho Tara, jenž vyskočil z pelíšku a se zavrčením vyrazil ze dveří.

„Phelime!“ ozval se jasný hlas zvenčí. „Phelime!“

„Pán přijel,“ povzdechl si Phelim, vyskočil ze stoličky a vyběhl ze dveří za psem.

SKVRNITÝ MUSTANG

Phelim se nezmýlil, poznal hlas, který ho volal. Byl to jeho pán, Maurice Gerald. Kůň, na němž seděl, vypadal spíše jako vraník než jako ryzák. Jeho srst potemněla potem, hrud' a boky měl potřísněny pěnou.

Ryzák nebyl sám. Na konci lasa napjatého od rámu sedla měl společníka, nebo lépe řečeno zajatce. Vězeň byl spoután koženou smyčkou svírající mu dolní čelist a zajištěnou koženým řemenem staženým přes šíji právě za ušima.

Byl to mustang podivuhodného vybarvení, jaké se málo vídá i v největších stádech, jež se potulují a pasou na prérii a v nichž najdeme koně nejkřiklavějších barev. Základem byla barva temně čokoládová, místy až černá, posetá bílými skvrnami tak pravidelně jako kožich jaguára. Navíc k pěknému zbarvení měl kůň dokonalou postavu – širokou hrud', oblé boky, čisté údy a hlavu, jež mohla sloužit za vzor ušlechtilosti. Na mustanga byl mohutný, třeba nedosahoval výšky evropských ras; byl i trochu menší než ryzák, mustang, jenž ho pomáhal lapit.

Zajatý krasavec byla klisna, jedna z *manady*, jež se proháněla po pláních okolo pramene Alama, kde ji mustanger po třikrát marně stíhal. V tomto případě nemělo pravdu přísloví „Do

třetice všeho dobrého“. Teprve po čtvrté přálo mustangerovi štěstí. Pravda, pomohl trochu Štěstěně svým dlouhým provazem s klouzavou smyčkou na konci, kterým lapil zvíře, po němž z nějakého důvodu jen jemu známého tolik toužil.

Phelim ještě nikdy nespátřil svého pána přicházet z lovu tak vzrušeného, ani když se vracíval – a nebylo to zřídka – s půltuctem mustangů uvázaných na lasu. Nikdy však také neviděl Phelim na konci onoho loveckého nástroje takového krasavce, jako byla skvrnitá klisna. Byla by vzbudila obdiv i u méně zkušeného znalce koní, než byl bývalý podkoní z Ballaghského zámku.

„Hurá, hurá,“ jásal, když zajatce spatřil, a vyhodil klobouk vysoko do vzduchu. „Svatej Panně buďte díky a svatému Patrikovi taky, pane Maurici, tak už jste toho flekáče chytil! To je ale klisnička, jezuskote, to je potvůrka. Tejka už se nedivím, že jste vo ni tolik moc stál. Kdybyste ji tak mohl vzít do

Ballinasloe na trh, moh byste si říci, co byste chtěl, a dostal byste to bez smlouvání. To je zvířátko! Kampak ji dáme, pane? Do *corralu* s ostatními?”

„Ne, mohli by ji pokopat. Uvážeme ji v přístřešku, Castro zkrátka stráví noc venku pod stromy. Je-li v něm trochu kavalírství, nebude mu to vadit. Viděl jsi už v životě něco tak nádherného, myslím koně?“

„Nikdá, pane Maurici, nikdá v celém svém životě! A já už jsem viděl nějaký koně na Ballyballaghu! To je krasavice! Vypadá, jako by neuměla do pěti počítat, ale ta by to člověku, pane, spočítala! Už jste jí dával lekci?“

„Ne, ještě ne, Phelime; nechci ji zatím ještě krotit, dokud nebudu mít čas a nebudu to moci udělat pořádně. Nikdy bych si neodpustil, kdybych měl tak dokonalou klisnu zkazit. Zkrotím ji až v osadě.“

„Pojedete tam, pane?“

„Zítra. Vyrazíme za rozbřesku, abychom se ještě za dne dostali do pevnosti.“

„Dobrá. To jsem rád. Ani ne tak kvůli sobě, spíš kvůli vám, pane Maurici. Nevším jste si, že už nám skorem dochází whisky? Podle toho, jak to ve džbáně šplouchá, bych řekl, že už jí tam nejsou ani tři náprstky. To je verbež nepoctivá, ty sedláci ve vsi. Šidí vás na míře a ta jejich whisky je tak vokřtěná, že už se do ní nevejde ani kapka z našeho potoka. Na mou duši, galon innishowenskej vydrží třikrát tak dlouho než tahle americká *rotgut*, jak jí říkají Yankeeové.“

„Nedělej si starosti s whisky, Phelime, doufám, že je jí tam dost pro nás pro oba na večer a do láhve na cestu. Vzchop se trochu, ty Ballyballaghane! Pojd', půjdeme uvázat klisnu. Pak budeme mít ještě dost času, abychom si promluvili i o kořaličce. Beztoho na světě nemáš nic raději než ji a sebe.“

„A vás, pane Maurici!“ bránil se Irčan pomrkávaje, až se jeho pán, slézaje ze sedla, chtě nechtě rozesmál.

*

Skvrnitá klisna byla brzy uvázána v přístřešku a Castro zatím u stromu, kde ho Phelim kartáčoval a hřebelcoval po préríjním způsobu. Mustanger se natáhl na své lože z koňských kůží, unaven prací uplynulého dne. Polapení skvrnité klisny ho stálo dlouhý a usilovný hon, jaký dosud nepodnikl za žádným mustangem. Avšak úspěšný lov, místo aby zmírnil neklid, jemuž podléhal od chvíle, kdy ji spatřil, měl, jak se zdálo, účinek právě opačný. To si alespoň pomyslel Phelim, který se vzhledem k přátelství, které oba od dětství pojilo, odhodlal nakonec k přímé otázce. Zastihla mustangera, když se právě převaloval na loži neklidně se strany na stranu.

„Pane Maurici, copak to, pro svatou Pannu, s váma je?“

„Nic, Phelime, vůbec nic, *mabohil!* Proč se ptáš?“

„*Alannah!* Jakkak bych se neptal! Šak ani voči nezamhouříte, ani na chvíli, vod tej doby, co jste naposledy přijel ze vsi. Och, to vy jste tam viděl něco, co vám nedá spát. Asi nějakou mexikánskou holku, *mučačas* jim říkají, že jo? Ba ne, to není vono. To byste nesměl bejt z rodu starejch Geraldů, abyste se po něčem takovým vohlíd.“

„Samé nesmysly, hochu. Nic se mnou není, to všechno jsou jen tvé představy.“

„Ba ne, pane, nejsou, vážně! Jestli já mám představy, copak asi byste musel mít vy? Myslím aspoň tehda, když usnete – a to není moc často poslední dobou.“

„Když usnu? Copak to má znamenat, Phelime?“

„Co to má znamenat! Jen zavřete voči, a už vyprávíte, jako by vás zpovídal velebníček.“

„Nepovídej. A co jsi slyšel?“

„Ne tak moc, pane. Ne dost, abych se v tom trochu vyznal. Pořád se pokoušíte vyslovit nějaký dlouhý jméno, začíná to na *pointu*, ale konec to nemá žádné.“

„Jméno? Jaké jméno?“

„Ale to já přesně nevím! Je to na mne moc dlouhý, šak víte, jak jsem na tom se zděláním. Ale ještě jedno jméno říkáte před tím, a vo tom vám můžu říc víc. Je to dívčí jméno, třeba u nás

doma není moc vobvyklý. *Lujza*, to pořád říkáte, pane Maurici, a potom ten *point*.“

„Snad,“ přerušil ho mladý Ir, který si zřejmě nepřál v této rozmluvě pokračovat. „To jsem asi někde slyšel – náhodou. Člověka napadají ve snách všelijaké věci.“

„To je to, to máte pravdu, protože vy mluvíte ze sna vo krásnej dívce, jak vyhlíží z kočáru se záclonkama, a radíte jí, aby je zatáhla před nějakým nebezpečím, před kterým ji chráníte.“

„To bych rád věděl, jak se člověku takové nesmysly dostanou vůbec do hlavy.“

„Já bych to taky rád věděl,“ připojil se Phelim, měře si svého mladého pána kradmo, ale přece jen bedlivě.

„Nezapomněl jsi náhodou, že jsem neměl od rána nic v ústech? Copak máš doma dobrého na zub?“

„Jářku, není toho mnoho, pane. Šak jste taky celý tři dny, co jste honil toho strakáče, nesložil žádnou zvěř. Byla by tu jen studená zvěřina a kukuřičná placka. Kdybyste chtěl, moh bych ji dát znovu na pekáč a udělat z ní sekanou.“

„Udělej, počkám.“

„Nečekalo by se vám líp při kapce žitnej?“

„Máš pravdu – nalej mi.“

„Chcete čistou nebo s vodou? Ale moc vody už se do ní nevejde.“

„Udělej mi sklenku grogu – ale přines čistou vodu z potoka.“

Phelim uchopil stříbrný pohár a už kráčel ke dveřím, když tu Tara zavrčel, vyskočil a rozběhl se ven. Služebník zvolnil opatrně krok.

Štěkot brzy přešel v radostné kňučení, které prozrazovalo, že pes poznal nějakého dobrého známého.

„Je to starej Zeb Stump,“ řekl Phelim, když nejprve opatrně vykoukl a pak už směle vykročil před chatu. Vyšel s úmyslem přivítat příchozího a vykonat pánův rozkaz.

Postava, která se tak náhle objevila před mustangerovou

chatou, lišila se vzhledem od obou jejích obyvatel asi tolik, jako se oni dva lišili od sebe navzájem.

Bylo ho dobrých šest stop. Na nohou boty z vydělané aligátovní kůže, do nich zastrčeny kalhoty z doma utkané látky, kdysi obarvené odvarem z dřínu na žluto, nyní neurčitě špinavé barvy. Pod kazajkou z jelenice, jež mu kryla hrud' a plece, neměl nic; přes ni pak nosil hrubý kabát, kdysi snad zelený, teď již zažloutlý, s vlasem místy zcela odřeným.

Jiného oděvu neměl, jak se zdálo; značně ošumělý šedavý širák byl posledním kusem jeho jednoduché a trochu chudé výbavy.

Jeho výzbroj prozrazovala pravého zálesáka: váček na kule a velký, srpovitě zahnutý roh na střelný prach mu visely po pravém boku, silný kožený pás, jímž měl stažen krátký kabát, nesl koženou pochvu, ze které vyčnívala rukověť dlouhého nože, hrubě vyřezaná z jeleního parohu. Vše bylo prosté až drsné, jako by si to vynucoval duch opovrhující každou „parádou“.

I puška, jeho neselhávající zbraň, hlavní nástroj jeho řemesla, vypadala spíše jako obyčejná železná roura připevněná na kusu hnědého neleštěného dřeva. Když byla pažba opřena o zem, dosahovalo ústí hlavně lovcí až k rameni.

Muži, který byl takto vystrojen, mohlo být asi padesát let. Byl tmavé pleti a na prvý pohled trochu zasmušilý. Při pečlivějším zkoumání se však záhy objevil spodní proud tichého humoru a občasný záblesk úzkých šedých očí prozrazoval, že jejich majitel je naladěný nejen žerty přijímat, ale i tropit.

Irčan ho již jmenoval: byl to Zebulon Stump neboli „Zeb Stump“, jak ho jmenoval úzký kruh jeho známých.

„Rodilej Kejn-tečan,“ říkával o sobě. Prožil však mládí v pralesích na Dolní Mississipi, živě se lovem; v loveckém řemesle setrval i nadále v pustinách jihozápadního Texasu.

Chování psa, jenž kolem něho poskakoval a po psím způsobu ho vítal, svědčilo o přátelském vztahu mezi Zebem Stumpem a mustangerem Mauricem.

„...brej večír!“ pozdravil Zeb stručně, zacláněje svou vysokou postavou celé dveře.

„Dobrý večer, Stumpe,“ odpověděl mu majitel chaty. „Pojďte dál a posad'te se u nás.“

Lovec jediným krokem dosáhl Phelimovy sedačky a po několika nejistých pokusech se na ní usadil. Kolena měl u samé brady.

„Hrom do těch stoliček,“ zabručel, zřejmě nespokojen svou polohou. „I do židlí. Já mám pod zádí nejradši pořádný poleno, to je aspoň něco, co se pod člověkem neporoučí na zem.“

„Zkuste se posadit tamhle,“ ukázal hostitel na kožený vak v rohu. „To je pevnější posezení.“

Starý Zeb nabídku uvítal, narovnal opět svou ohromnou kostru a přemístil se do rohu.

„Tak co, Stumpe, pěšky, jako obvykle?“

„Né, mám svou herku uvázanou támhle u stromku. Nebyl jsem lovit.“

„Vy přece nikdy nelovíte na koni?“

„Né, copak jsem *greenhorn*? Na koni loví jen blázni blázniví.“

„Ale v Texasu se to všeobecně dělá!“

„Všeobecně nevšeobecně, je to bláznivina pro lenochy. Ulovím víc zvěřiny pěšky za den, než bych dostal na koni za tejdén. Kůň je moc dobrá věc, to je pravda – jenže na docela jinou zvěř. Ale když jdete na medvěda, na jelena, na krocany, to jich málo uvidíte, když začnete lomozit po lese na koni a vylekáte široko daleko všechno, co má uši. Koně bych nepotřeboval vůbec, jen kořist na něm odvážím. Proto si taky držím svou starou kobylu.“

„Říkáte, že jste ji nechal venku? Nechcete, aby ji Phelim zavedl do kůlny? Zůstanete přece na noc?“

„Počítal jsem s tím. Ale vo klisnu se nestarejte, ta je dobře vopatřená. Pustím ji pást se na lase, než zalehnu do trávy.“

„Nesníte si něco? Phelim právě připravuje večeři. Můžeme vám, bohužel, nabídnout jen skromné jídlo – sekané jelení.“

„Nad jelení maso není, leda medvědí. Ale já rád obojí pečené. Možná, že bych tu měl něco na rožeň. Phelime, běž tam, co je přivázaná má kobyła, mám u sedla uvázaného krocana. Sřelil jsem ho, když jsem jel nahoru podle potoka.“

„To je ale náhoda! My už jsme se zásobami skoro u konce, vlastně úplně na konci, mám-li mluvit pravdu. Poslední tři dny jsem nedělal nic jiného, než honil toho podivuhodného mustanga. Ani jsem nepomyslel na to, vzít s sebou pušku. Phelimovi i mně, a dokonce i Tarovi, div že nehrozí smrt hlady.“

„Co to je za mustanga?“ ptal se lovec hlasem prozrazujícím zájem, nedbaje vůbec zmínky o jídle.

„Klisna – bílé skvrny na čokoládovém podkladě – nádherné zvíře!“

„Hrom do toho, vždyť zrovna kvůli tomu k vám jedu, mládenče!“

„Neříkejte!“

„Já ho viděl, toho mustanga, tu klisnu, jak říkáte, jenže mne k sobě nepustily ani na půl míle. Já ji viděl párkrát, na prérii, a chtěl jsem za ní jet. Povím vám proč. Byl jsem v osadě, na Lióně, po tom, co jsem ji viděl a co jsem taky naposled viděl vás. No, a přistěhoval se tam chlapík, s kterým jsem se znal dole na Mississippi. Bohatej plantážník – a jak si žil, samá hostina. Však mu Zeb Stump přines nejednu jelení kejtů a nejednoho krocana do kuchyně. Pajndex se jmenoval.“

„Poindexter?“

„Jo, nejznámější jméno vod Orlínzu až po Senlujz. Tenkrát to byl boháč a počítám, že se z něj žádnej chudák nestal – viděl jsem, že si přivez na stovku negrů. Má s sebou synovce, Calhoun se jmenuje. Ten má dolary a neví, co s nima. Asi je půjčuje svému strejci, však ví proč. Tak proč jsem za váma tedy přijel, mládenče. Tenhle plantážník má dceru, která je jako posedlá po koních. V Lujzianě, tam co bydleli, jezdívála na těch nejdívočejších kobykách. Slyšela mě vyprávět vo tom strakáči a nedala pak pokoj, dokud na něj tatíček nevypsal

cenu. Dvakrát sto dolarů, povídal, že dá, jestli bude kůň takovej, jak jsem říkal. Samosebou už jsem viděl, jak by se za ním pustil kdejaký *mustañero* v osadě; tak jsem nikomu nic neřek a jel rovnou k vám. Jestli toho strakáče chytíte, máte dvě stě dolarů jistě, jako že se Zeb Stump jmenuju.“

„Nechtěl byste jít se mnou ven, Stumpe?“ řekl mladý Ir, vstávaje se stoličky a kráčeje ke dveřím.

Lovec ho následoval, neskrýváje překvapení nad náhlým pozváním. Maurice vedl svého hosta okolo chatrče až k přístřešku a tam se zeptal: „Tak co, je podobný mustangovi, o kterém jste mluvil?“

„Ježkovy voči, to je ale přesně ten samej! Chycenej! Dvě stě dolarů, jen to hvízdne! No, vy máte ale štěstí, dva stováky jistý, a ať mě čert veme, jestli to zvíře nestojí za každé cent z nich. To bude slečna Pajndexrová ale koukat! Ta se z toho zblázní radostí!“

POHRANIČNÍ PEVNOST

„Hvězdnatá vlajka“ vztyčená na vysokém stožáru nad Fort Inge vrhá svůj neklidný stín na svéráznou scénu. Je to obraz ryzího pohraničního života, jaký by mohla věrně zachytit snad jen tužka Vernetova mladšího – napůl civilisace, napůl divočina; pestrá směsice mužů, jejichž pleť, oděv i řemeslo prozrazují příslušnost k tomu nebo onomu světu nebo k některému z nesčetných stupňů mezi oběma.

I pevnost sama má tuto smíšenou podobu. Hvězdnatá vlajka se netřepetá nad baštami a redutami, nevrhá stín na kasematy, příkopy ani náspy, nic téměř nepřipomíná pevnost. Jen hrubá palisáda z kmenů algarobie obklopuje přístřešek pro dvě stě koní. Kolem ní je asi deset budov nejprimitivnějšího slohu, některé z nich jsou jen chatrče z proutí vymazaného hlínou –

jacalés. Největší jsou kasárna, za nimi lazaret a vládní a vojenský sklad, po jedné straně strážnice a po druhé o něco okázalejší budova s důstojnickou jídelnou a byty důstojníků. Všechny budovy jsou prosté, omítnuté jílem, jehož je u Leony hojnost, všechny úpravné a čisté, jak se sluší na obydlí jednotek v uniformě velkého civilisovaného státu. Taková je pevnost Inge.

Nedaleko lze spatřit jinou skupinu budov, téměř stejně důstojného vzhledu jako popsaná již pevnost. Stín vlajky na ně nedosahuje, třeba jsou pod její ochranou; vždyť vztyčené vlajce vděčí za svůj vznik i bytí. Je to zárodek osady, jaké se běžně rodí poblíž amerických vojenských posádek a z jakých se zpravidla stává městečko a nezřídka i velké město.

Jejími obyvateli jsou markytán, jenž má na skladě všelijaké tretky, jaké vojáci nedostanou v armádním magacínu, hostinský, jehož výčep s podlahou vysypanou bělostným pískem a s poličkami plnými jiskřících sklenic vábí povaleče, pár karbaníků, kteří se předstihují, kdo vytáhne vojákům z kapes dříve žold u stolků s *faro* a *monté*, dva tucty černoookých *señorit* pochybné pověsti a asi právě tolik lovců, vozků, mustangerů a takových, které je těžko někam zařadit a jací se vyskytují všude kolem posádek a vojenských táborů.

Domy, v nichž tato pestrá společnost bydlí, jsou rozmístěny podle určitého plánu. Snad patří všechny jednomu podnikateli. Stojí okolo „náměstí“, na němž se místo luceren a pomníků tyčí nad udupanou trávou jen usychající cypřiš a pár keřů kolem.

Leona, v těchto místech pouhá říčka, se lenivě točí kolem pevnosti a osady. Vpředu se rozprostírá sytě zelená planina ohraničená v dálce tmavým lesem, kde zápasí o život duby, pekany a jilmy s ostnatými kaktusy a lahevničky, všechny dohromady porostlé popínavými a parazitními rostlinami. Na jih a na východ jsou na březích říčky roztroušeny domy plantážníků, některé ještě syrové, nově postavené, jiné zjevně starší, okázalejší. Zvláště jeden poutá pozornost, mohutná

stavba s plochou střechou obehnanou zubatým zábradlím, jejíž bílé stěny se ostře odrážejí od zeleného pozadí hvozdu, který dům zpola obklopuje. Je to hacienda *Casa del Corvo*.

Obrátíte-li zrak k severu, spatříte pozoruhodný osamocený vrch, obrovskou skalnatou homoli zvedající se několik set metrů nad rovinu a za ní v mlhavé dálce zvlněnou čáru obzoru, obrys Guadalupských hor, přední stráže téměř neprozkoumané náhorní planiny – *Llana Estacada*.

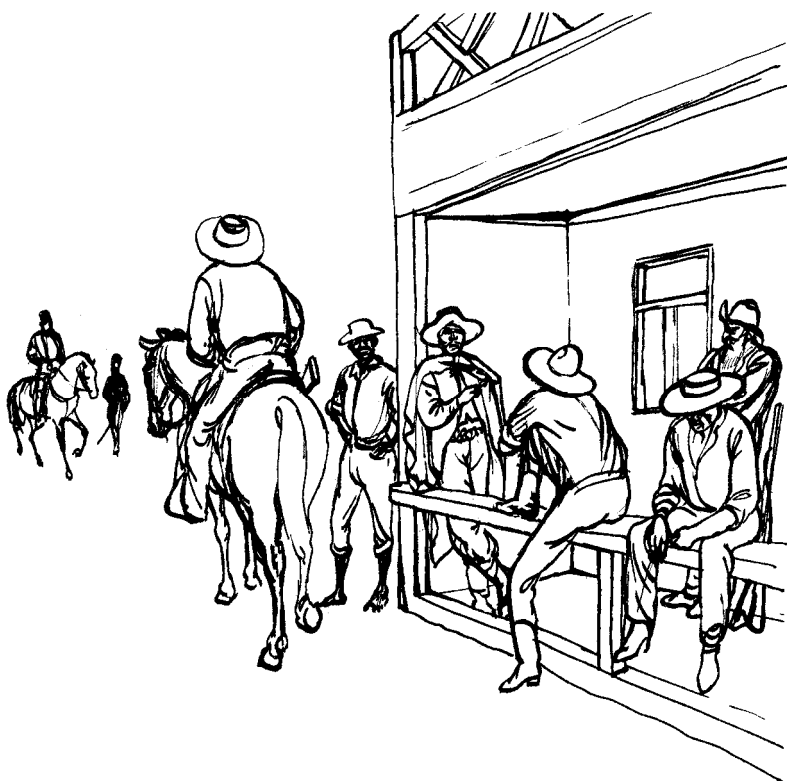
Pohled'te vzhůru! Oblohu půl tyrkysovou, půl safírovou neporušuje za dne nic než oko zlatého slunečního božstva, za noci pak je poseta hvězdami, jakoby odštěpky nejčistší oceli, s měsícem, jehož přesný kotouč září jasněji než stříbro.

Pohled'te dolů – v tu chvíli, kdy už vybledl měsíc i hvězdy a kdy od Matagordského zálivu vane větřík provoněný květinami a třepetá vlajkou. Spatříte tak pestrý a živý obraz, plný barev a krojů, že ho pero nestačí popsat. Rozeznáte vojenské

stejnokroje – světle modrou uniformu pěchoty, tmavší odstín dragounů a téměř nepostřehnutelnou zeleň jízdních střelců.

Jen málo vojáků spatříte v plném výstroji – dozorčího důstojníka, velitele stráže a stráž samu. Kdo má volno, potuluje se po kasárnách nebo v palisádové ohradě v červených košilích, v širácích a v botách, jež nejsou nijak vzorně vyčištěny. Mísí se s muži, jejichž oděvy v ničem nepřipomínají uniformu, s vysokými lovci v jelenicových halenách, s pastevci a mustangery vystrojenými po mexikánsku i s Mexičany v širokých *calzoneros*, *serapé* přes ramena, s obrovskými ostruhami na podpatcích a s lesklými *sombrery* posunutými nedbale do týla. Hovoří s Indiány, kteří přijeli do pevnosti na přátelskou návštěvu za obchodem nebo za jednáním; jejich stany stojí opodál, s jejich ramenou splývají rudé, zelené i modré pláště a dodávají jim zvláštního, téměř klasického

vzhledu, třebaže si pomalovali tváře ohyzdnými barvami a jejich černé dlouhé vlasy, nastavované ještě koňskými žíněmi, jsou slepeny špínou.

Představte si tuto změť národů, jejich nejrůznější kroje a uniformy, přimyslete si tu a tam dítě černé Afriky, sluhu některého z důstojníků nebo posla okolních plantážníků; vybavte si je, jak postávají a tlachají ve skupinkách nebo se potloukají po prostranství mezi půltuctem vozů; přimyslete si dvě šestiliberní děla na lafetách s koleskami poblíž, opodál jeden nebo dva čtvercové důstojnické stany nějakých podivínů, kteří dávají přednost spánku pod plachtou, a řadu pušek s bodáky, patřících stráží – představte si to všechno a budete mít před očima věrný obrázek vojenské pevnosti na hranicích Texasu, na samém pokraji civilisace.

*

Asi týden po příjezdu louisianského plantážníka do nového sídla stáli na slavnostním nástupišti před Fort Inge tři důstojníci s očima upřenými na Casa del Corvo. Byli všichni mladí: nejstaršímu nemohlo být více než třicet let. Dva proužky na jeho nárameníku prozrazovaly, že je to kapitán; druhý, s jedním proužkem, byl nadporučík a nejmladší z nich, s nárameníky čistými, byl buď poručík nebo kadet. Nebyli ve službě a byli zabráněni v rozhovor – předmětem rozmluvy byli „ti noví lidé“ z Casa del Corvo, což měl být louisianský plantážník a jeho rodina.

„Má to být taková uvítací slavnost,“ říkal kapitán pečoty. Mínil tím pozvání, jehož se dostalo všem důstojníkům pevnosti. „Nejprve hostina a pak tanec, úplná přehlídka, kde se asi ukáže všechna krása i aristokracie z osady.“

„Aristokracie?“ zasmál se poručík od dragounů. „Té tady mnoho není, a krásy ještě míň.“

„To jste na omylu, Hancocku. Obojí tu je na březích Leony. Zabloudilo sem několik předních rodin ze Států. Však se s nimi setkáme na té slavnosti u Poindexterů. Pokud jde o krásu, pak

myslím, že Poindexterova dcera nenajde sobě rovné na tomto břehu Leony. Počítám, že se bude muset komisařova dcera vzdát svého prvenství.“

„To určitě,“ protáhl pochybovačně poručík tónem, jenž svědčil o tom, že ho srovnání podráždilo. „Slečna Poindexterová musí být náramná kráska!“

„A taky je, říkám vám, jestli zůstala jen trochu taková, jako když jsem ji viděl naposled. To bylo na plese u Bayou Lafourcheu a půl tuctu mladých kreolů se tam kvůli ní div nepošavlovalo.“

„To bude asi koketka,“ dorážel poručík.

„Nic takového, Crossmane. Pravý opak, ujišťuji vás. Je to chytré děvče a zpražila by asi každého, kdo by si dovolil nějakou důvěrnost. Tátova hrdost jí neschází, však je to u Poindexterů v rodině.“

„Děvče podle mého gusta,“ žertoval mladý dragoun. „A je-li taková krasavice, jak říkáte, kapitáne, určitě se o ni budu ucházet. Mám na rozdíl tady od Crossmana srdce volné, díky Bohu za to!“

„No, pane nadporučíku,“ odporoval mu střízlivě pěšácký důstojník, „nerad se sázím, ale myslím, že bych neprohrál, kdybych se vsadil, že budeme mluvit jinak, až ji uvidíte – budete-li upřímný.“

„Ale, ale, kapitáne, jen se o mne nestrachujte. Už jsem prošel mnohokrát palbou krásných očí, než abych z toho dostal strach!“

„Asi nebyly tak jasné jako její.“

„Na mou víru, kapitáne!“ zaklínal se dragounský poručík, „napínáte mou zvědavost; div jsem se už do Louisy Poindexterové nezamiloval.“

„Dřív než to uděláte,“ odpověděl mu důstojník pěchoty vážně, „dovolte mi, abych vám doporučil opatrnost. Princeznu hlídá zlý drak.“

„Bratr, ne? Obyčejně to bývají bratři.“

„Má sice bratra, ale ten to není. To je příjemný mladý

chlapík, jediný Poindexter, kterému nehrozí, že by mohl jednoho dne puknout pýchou.“

„Tak tedy její aristokratický otec? Snad by neměl námitky proti přízni s Hancockem?“

„Nejsem si tím tak jist, poněvadž Hancockové jsou Yankeevé, a on je přece z *jižní šlechty*. Ale ten to také není.“

„Tak co je to tedy za hlídače, je to vůbec člověk?“

„Svým způsobem ano. Je to její bratranec, trochu divný pták, jmenuje se Cassius Calhoun.“

„Zdá se mi, jako bych to jméno byl už někde slyšel.“

„Mně také,“ připojil se poručík.

„To asi každému, kdo měl co dělat s mexickou válkou; to je ten, co se účastnil Scottova tažení. Bylo ho všude plno, až to budilo nedůvěru. Byl kapitánem Mississippského dobrovolnického pluku, on totiž odtamtud pochází. Ale seděl víc u *monté* než u svého pluku. Měl jeden nebo dva souboje a získal si tak trochu pověst rváče. Ale to bylo ještě před mexickou válkou. Mezi *desperady* v New Orleansu byl znám jako nebezpečný chlap.“

„A co z toho?“ zeptal se mladý dragoun s příchutí vzdoru v hlase. „Kdopak na to dá, jestli je pan Calhoun nebezpečný chlap nebo neškodný chlap. Já ne, je to přece jenom její bratranec, ne?“

„Asi něco víc, domnívám se, že je to její nápadník.“

„Přijatý nápadník?“

„To vám říci nemohu. Vím jenom, domnívám se alespoň, že je to oblíbenec starého Poindextera. Slyšel jsem, že to má své důvody – byly to jen klepy, ale dost pravděpodobné. Je to stará historie – peníze, hypotéky. Poindexter už není boháč jako byl, jinak bychom ho tu byli neviděli.“

„Jestli je ta dáma taková krasavice, jak říkáte, tak tu asi kapitána Calhouna budeme mít co nevidět, co říkáte?“

„Co nevidět! Copak vy nevíte docela nic? Vždyť už tady je! Přijel zároveň s rodinou a bydlí s nimi. Říká se, že je společníkem Poindexterovým v pozemkových spekulacích.“

Dnes ráno jsem ho viděl, ve výčepu, nahýbal si jako za stara...“

Vtom se ozvala trubka, volající na ranní přehlídku – vykonávanou v malé pohraniční posádce, jako kdyby tam byl celý armádní sbor. Důstojníci se rozešli, aby připravili své jednotky na pochod před majorem, velitelem posádky.

CASA DEL CORVO

Usedlost nesoucí jméno Casa del Corvo se rozprostírala skoro pět kilometrů podél zalesněného břehu Leony a dvakrát tak daleko na jih do prerie.

Dům, kterému se obvykle ne zcela správně říkalo *hacienda*, stál na dostřel velkého děla z Fort Inge. Z pevnosti bylo vidět i kus bělostných zdí; zbytek zakrývaly vysoké stromy, roztroušené po okraji hvozdů na březích říčky.

Poloha domu byla neobvyklá, bezpochyby byla volena s ohledem na obranu usedlosti; jeho základy byly totiž položeny v době, kdy se daly očekávat indiánské nájezdy; stejně se ostatně daly čekat i nyní, v době, o které hovoříme.

Zákrut řeky se vinul kolem domu obloukem, jehož tětíva nebo spíše obdélník na ní vztyčený tvořil půdorys usedlosti. Odtud i jméno Casa del Corvo – dům v zátočině.

Průčelí bylo obráceno k prerii, nejnádhernějšímu ze všech trávníků, jenž se táhl až k samému obzoru a proti němuž byl i park před královským palácem pouhou zahrádkou.

Casa del Corvo, stejně jako ostatní větší usedlosti v Mexiku, byl postaven ve slohu, který by se dal nazvat maursko-mexický: jedno poschodí, plochá střecha – *azotea* – se zábradlím a okapem dokola; uvnitř byl nekrytý dvůr nazývaný *patio*, studna a kamenné schodiště na střechu; masivní dřevěná vrata velké vstupní brány byla hustě posázena nýty a dvě nebo tři okénka

po obou stranách chránila mříž ze železných prutů. Tak vypadaly všechny mexické haciendy a Casa del Corvo se jen málo lišil od těchto usedlostí, které jsou stejné téměř na celém ohromném území španělské Ameriky.

Nic se dosud nezměnilo na zevnějšku obydlí ani uvnitř, kromě jeho obyvatel. Tváře prozrazující anglosaský a francouzský původ se objevily na dvoře a v ochozu, kde dříve bylo vidět jen rysy čistě španělské, a namísto bohaté a zvučné řeči Andalusanů zazněla tu drsnější řeč germánská, změkčená tu a tam sladkou kreolskou franštinou.

Nápadnější byla změna za zdí usedlosti, v osadě či shluku chatrčí krytých jen yukkovými listy, kde dříve přebývali *peoni* a ostatní čeleď haciendy. Tam, kde se dříve hrdě procházel po palouku velký štíhlý *vaquero* v lesklém černém širáku a kostkovaném *serapé*, s ostruhami zvonícími na každém kroku, potkali bychom nyní panovačného dozorce v modré pletené kazajce, jak práská bičem na všechny strany; tam, kde se lhostejně potloukali kolem svých *jacalés* smutní a zamklí rudí synové Aztéků a Anahuaců, uboze oblečení ve vydělaných ovčích kožích, tam se teď ozývalo od rána do noci veselé brebentění černých dětí Etiopie nebo tance a písně zdánlivě popírající, že by otroctví bylo nějakým dědičným neštěstím.

Byla to opravdu změna k lepšímu na usedlosti Casa del Corvo?

Bývaly časy, kdy by byli lidé v Anglii odpověděli jednomyslně a rázně: ne, tak aby nebylo nejmenší pochyby o jejich přesvědčení.

Ó lidská slabosti a pokrytectví lidské! Náš tak dlouho pěstovaný soucit s otroky se neukázal být ničím jiným než předivem pouhé přetvářky.

*

Louisa Poindexterová se zabývala zcela jinými myšlenkami, když se vrhla do křesla před svým zrcadlem a nařizovala své černé služce Florindě, aby ji oblekla a připravila k přijetí hostů očekávaných na haciendě každou chvíli.

Byl to den uvítací slavnosti a do večere zbývala už sotva hodina. To by bylo mohlo vysvětlit neklid v chování mladé kreolky, jenž Florindě neušel. Děvče však mělo o neklidu své paní vlastní názor, jak ukázal jejich rozhovor.

Vlastně to ani nelze nazvat rozhovorem. Bylo to skoro, jako by mladá kreolka myslila nahlas a služebná byla její ozvěnou. Louisa si zvykla dívat se na svou černou komornou jako na něco, před čím není nutno skrývat myšlenky o nic víc než před židlemi, stolkem, pohovkou nebo kterýmkoliv jiným kusem nábytku. Rozdíl byl v tom, že Florinda byla přece jen o něco živější a lepší společnice a že měla tu přednost, že dovedla hlasitě odpovídat na všechny úvahy.

Prvních deset minut, co vešla do pokoje, vydržela Florinda žvatlat o všelijakých hloupůstkách a její paní jen občas utrousila nějakou poznámku.

„Ó, slečno Lúí,“ přemítala černoška a její prsty zamilovaně probíraly prameny lesklých vlasů, „vy máte ale krásný vlásy! Ty sou jak ten dlouhej španělskej mech, co visívá na cypřiších, jen barvu maj jinčí. A jak se lesknou – jak hedvábí!“

Řekli jsme již, že Louisa Poindexterová byla kreolka. Není třeba dodávat, že byla tmavovláska a že se její vlasy podobaly – jak to neobratně vyjádřila její černá služebná – bohatým pramenům španělského mechu. Nebyly černé, ale zářivě hnědé barvy, barvy podobné želvovině nebo zimní sobolí srsti.

„Ó,“ pokračovala Florinda, rozčesávajíc mohutný pramen vlasů, jenž v její černé dlani zářil kaštanovou barvou, „dybych já tak měla takový krásný vlásy místo tý mý zatracený černý vlny – všechny bych je měla u nohou, všecinky!“

„A co, prosím tě,“ otázala se dívka, jako by se právě probouzela ze sna. „Cos to říkala? Co bys měla u nohou?“

„Ale, copak nevíte, co Florinda myslí?“

„Na mou duši, to nevím.“

„No, přeci, že by se do mne všechny zamilovali.“

„Kdo všichni?“

„No, přeci – všechny bílí páni. Mladej pán a důstojníci z pevností, zkrátka všechny. Všecky bych si je votočila kolem prstu, slečno Lúí, mít vaše vlásy.“

Louisa se pousmála při představě, jak by Florinda vypadala s takovou frizurou. „Tak ty si myslíš, že kdybys měla mé vlasy, že by ti žádný muž neodolal?“

„To ne, missa, nejen vlasy, ale mít vaši tvářičku, vaši plet' bělounkou jako alabastr; chtěla bych bejt tak velká jako vy a vypadat zrovna tak hrdě. Slečinko, vy ste ták krásná! Šak sem slyšela, jak si to bílí páni říkali. Ale ani slyšet bych to nemusela, šak to sama vidím!“

„Z tebe se stává lichotnice, Florindo!“

„Ba ne, missa, žádná lichotka to nejni, na mou víru, na mou svatou víru že ne!“

Tomu, kdo spatřil Louisu, by se byla její služebná zbytečně takto zapřísahala. Říci, že slečna Poindexterová byla krásná, by

znamenal jen opakovat jednomyslný úsudek celého jejího okolí. Jediný pohled stačil o tom přesvědčit každého, přátele i cizince. Byla to ona krása, jež nemusí být objevována a již lze přece tak nepadně popsat. Slova tu nestačí. I tužka by zachytila jen stopu té krásy, neboť žádný sebenadanější malíř by nezachytil na mrtvé plátno jas jejích očí, jas, který zářil z celého jejího zjevu. Měla čisté klasické rysy, připomínající vzor ženské krásy, jaký si zvolili Feidias a Praxiteles. A přece v celém řeckém Pantheonu nebylo tváře, k níž by ji bylo možno přirovnat, neboť to nebyly rysy bohyně, ale tvář pro člověka vábnější, tvář ženy.

Náznak vášnivosti, jeví se v křivce spodního rtu a zdůrazněný ještě oblými lícemi, zbavoval tuto tvář čiré duchovosti, neubíral jí však na kráse. Někteří muži by právě v tomto odchýlení od božskosti spatřili svrchovaný půvab, neboť by tak v Louise Poindexterové našli místo uctívání hodné bohyně ženu hodnou lásky.

Jedinou odpovědí na všechno Florindino zapřísahání byl smích – rozmarný, a přece ne pochybovačný. Mladé kreolce se její krása nemusela připomínat. Byla si jí vědoma, jak o tom svědčilo několik dlouhých pohledů do zrcadla, zatím co Florinda dokončovala její toaletu. Černoštiny lichotky se jí sotva dotkly, jistě necítila nic víc, než kdyby se k ní byl lísal její *spaniel*; brzy opět upadla v zamyšlení, z něhož ji hovor vytrhl.

Florindu to však neumlčelo. Měla plnou hlavu záhady, které chtěla přijít na kloub.

„Ách,“ pokračovala, jako by si povídala sama pro sebe, „kdyby Florinda měla jenom půl slečniny krásy, vo nikoho by nestála, po nikom by tak zhluboka nezdychala!“

„Nevzdychala?“ opakovala její paní, vyrušena opět jejími slovy. „Co to má zase znamenat?“

„*Pardieu*, slečinko, Florinda nejni zas tak slepá, ani hluchá nejni, aby neviděla a neslyšela. Vidí vás posedávat dlouhý chvíle na jednom místě, nepromluvit, jen zdychat, ták zhluboka zdychat. To ste na starý plantáži v Lujzianě nikdá nedělala!“

„Ale, Florindo, copak jsi úplně ztratila rozum? Nebo jsi ho snad zapomněla v Louisianě? Třeba ti nesvědčí zdejší podnebí, nemyslíš?“

„*Pardieu*, slečno Lúí, to by se Florinda mohla taky zeptat slečny, kdyby se nebála, že slečnu rozzlobí. Šak je Florinda vaše votrokyně, ta vás má ráda, zrovna jako kdyby byla vaše sestra. Florinda vás nerada slyší zdychat. Šak proto si tak dovolila. Jeslipak se slečna na mne nezlobí?“

„To víš, že ne. Jak bych se na tebe mohla zlobit, děvče? Vždyť vidíš, že ne. Ale přece se pleteš. Kdo ví, cos měla za přeludy. Copak vzdechy, teď mám jiné starosti. Bavit stovku hostí – samé nové lidi a mezi nimi i mladé plantážníky a důstojníky, kterým bys chtěla poplést hlavu, kdybys měla mé vlasy. Já o to nestojím, líčit na ně, ani na jediného z nich. Obracej to, jak chceš, u mne nenajdeš ani stopy po nějakých tenatech.“

„Ale, slečinko, copak to říkáte,“ doptávala se černoška se zřejmým zájmem. „Že nestojíte vo žádnýho z těch pánů? Šak sou mezi nima dva nebo tři móc a móc hezký. Jeden plantážník je mezi nima, a dva důstojníci sou mezi nima – takový mladý. Šak víte, který tři myslím. Všechny tři se vám dvořej. Dovopravdy slečinka nezdechává kvůli jednomu z nich?“

„Zas už to ‚zdychání‘!“ zasmála se Louisa. „Raději si pospěš, Florindo, ztrácíme čas. Pamatuj, že mám být už skoro v saloně a vítat stovku hostí. Bude mi to trvat nejméně půl hodiny, než se vpravím do úlohy, jakou vyžaduje taková velkolepá slavnost.“

„Žádný strachy, slečinko, žádný strachy. Florinda vám toaletu udělá včas, dávno včas. Žádná starost vo šaty. *Pardieu*, ale slečinka vypadá nádherně, ať si voblíkne, co chce! Byla by královnou krásy, i kdyby si navlíkla šaty, co nosej ženský na plantáž.“

„Z tebe se ale stává opravdová lichotnice, Florindo! Začínám tě podezřívát, že ode mne něco chceš. Nemám se náhodou stát prostředníkem a smiřovat tě s Plutem?“

„Ne, missa. Florinda už nikdy nechce Pluta za přítele. Šak z něho byl dočista zbabělec, jak přišel ten hurikán na černý prérii. Ách slečinko Lúí, copak bysme si byly vobě počaly, kdyby tam byl náhodou nejel ten mladej pán na rezavým koni?“

„Asi bychom tu už nebyly, ani jedna, ani druhá, má milá Florindo.“

„Och missa, to byl ale krasavec! Ta jeho pěkná tvář, ty hustý vlasy – maj zrovinka takovou barvu jako vaše, jenomže sou trochu víc vlnitý, tak něco jako moje. Černoši říkaj, že von není nic takovýho jako bílý páni, plantážníci a důstojníci, že je to jenom bílej chudák. Co na tom? Pro takovýho by Florinda dokázala zdychat. No zrovna pro takovýho!“

Až do tohoto okamžiku si mladá kreolka zachovala klidný výraz. Pokusila se udržet ho i nadále, ale nepodařilo se jí to. Ať náhodou či úmyslně, Florinda se dotkla nejcitlivější struny v mysli své paní.

Louisa by se k tomu nebyla doznala ani své otrokyni, a ulevilo se jí, když hlasitý hovor na dvoře poskytl dostatečně věrohodnou výmluvu pro to, aby ukončila dříve toaletu a s ní i choulostivý rozhovor, k němuž by snad byla nucena.

NEČEKANÝ HOST

„Hej, negře, kde máš pána?“

„Massa Poindextera, pane? Starýho nebo mladýho?“

„K šípku s mladým pánem! Pana Pajndexra jsem řek, kohopak jinýho. Kde je?“

„Jojó, pane, sou vobá doma, jenže sou vobá pryč, starej pán i mladej massa Henry. Sou dole u řeky, jak se dělá novej plot. Jojó, pane, tam byste je moh najít.“

„Dole u řeky – jak asi daleko?“

„Jo, pane, Pluto by počítal tak štyry míle, nejmíň.“

„Tři čtyři míle? Ty ses zbláznil. Tak daleko ani plantáž pana Pajndexra nesahá, a hádám, že pan Pajndexr není z těch, co si dělaj ploty na cizím pozemku. Kdypak se asi vrátí domů? V tomhle vohledu snad máš jasnějc?“

„Vobá maj přijít domů co nejdřív, mladej pán a starej pán a massa Calhoun. Jojo, v týhle chalupě bude velikánská sláva –

šak to sám poznáte podle tý vůně z kuchyně. Všelijaký lahůdky se chystaj, pečeně a ovar a rožeň a nákyp a kuřátka. Jojó, zrovínka jako na Mississippi za starejch časů to tu bude. Ať žije massa Poindexter! To je hodnej pán! Jojo, pane. A pročpak vy nic neříkáte, copak vy nejste přítel vod pána?“

„Hrom do tebe, negře, copak se na mne nepamatuješ? Jak se teď na tebe koukám, tak si na tvou papulu vzpomínám.“

„I pro pána krále – že je to massa Stump, co nám dycky nosíval zjeřinu a krocany na starou plantáž? I ba že je! Ale, pane Stump, jakpak by se na vás Pluto nepamatoval, jako včera kdyby to bylo. Já slyšel, že ste tu byl, vonehdá, ale byl sem pryč. Sem teďka vozka, jezdím s kočárem domácí paní – naší krásný slečinky Lúí. Tak počkejte, massa Stump, starej pán přijede hned, musí tu bejt každou chvíli.“

„No, když je to tak, počkám,“ odvětil lovec a zvolna přehodil nohu přes sedlo, v němž až dosud zůstal sedět.

„Ó, že je to pan Stump?“ ozval se z verandy stříbrný hlásek a pak se ukázala Louisa Poindexterová.

„Hned jsem si myslela, že jste to vy,“ pokračovala mladá kreolka, přicházejíc k zábradlí, „i když jsem vás nečekala tak brzo. Říkal jste přece, že máte před sebou dlouhou výpravu. No, ale jsem ráda, že jste tady, a tatínek a Henry budou také rádi. Pluto, utíkej hned do kuchyně, ať ti Chloe přichystá pro pana Stumpa něco k večeři. Určitě jste neobědval. Jste celý zaprášený – jedete z daleka? Florindo! Skoč pro něco k pití, pan Stump má dnes určitě žízeň. Co máte nejraději, *portské*, *sherry* nebo *claret*? Á, už si vzpomínám, monongahelská whisky vám chutnávala! Myslím, že jí trochu máme. Florindo, běž se podívat. Pojdte na verandu, pane Stumpe, a posaďte se. Ptal jste se po tatínkovi? Čekám ho každou chvíli. Vynasnažím se vás zatím nějak pobavit.“

Kdyby se byla Louisa odmlčela o něco dříve, byla by si musila na odpověď chvíli počkat. Avšak i tak uběhlo několik vteřin, než se Zeb vzmohl na odpověď. Stál a vzhlížel na ni, neschopen slova a pln obdivu.

„Panebože, slečno Lujzo!“ vydechl konečně, „už když jsem vás vídal tam na Mississippi, myslel jsem si, že jste to nejpěknější děvčátko na celý zemi, ale teďka si myslím, že jste nejpěknější vůbec pod sluncem. Jézuskote!“

Louisiny zářivé vlasy, nezčechrané dosud větrem, se leskly, tváře se jí rozhořely studenou vodou do nachova a její štíhlá půvabná postava, zahalená do tenounkého bílého indického mušelínu, zdála se být doopravdy nejpěknější na celé zemi.

„Ale, ale, pane Stumpe, od vás jsem takovéhle řeči nečekala, Texas z vás udělal úplného světáka. Jestli to takhle půjde dál, přestanete být upřímný. To se určitě potřebujete napít. Pospěš si, Florindo! Myslím, že jste říkal, že nejraději whisky?“

„Jestli jsem to neřek, tak jsem si to myslel, a to je totéž. Máte pravdu, slečno, já dám žitný přednost před všemi těmi liguéry.“

„Massa Stump, mám vám ji namíchat s vodou?“ otázala se Florinda, nesouc pohárek zpola naplněný monongahelskou.

„Kdepak, děvče, jdi mi k šípku s vodou! Tý jsem si užil už od rána dost. Whisky jsem zato neměl ani kapku, ani jsem si nepřivoněl.“

„Pane Stumpe, to přece takhle nemůžete vypít, vždyť si spálíte hrdlo! Nechcete si do toho dát trochu cukru nebo medu?“

„Věčná škoda, slečno. Je to dost sladký i bez takovýho pančování, zvlášť když se do sklenice pořádně podívám. To se uvidí, jestli to nedokážu vypít: ráz, dva, tři!“

Starý lovec pozdvihl pohárek k ústům a po třech pořádných locích a jednom menším vracel ho prázdný Florindě. Výkřik údivu slečny i služebné téměř utonul v hlučném mlasknutí.

„Že mi to spálí hrdlo? Ani krapet. Docela mi to udělalo v krku dobře. To se mi bude hodit, až budu mluvit s vaším tatínkem – vo tom strakatým mustangovi.“

„Máte pravdu, docela jsem zapoměla. Vlastně nezapoměla, ale nemyslela jsem, že byste byl měl čas dovědět se něco nového. Slyšel jste něco o tom koníčkoví?“

„Koníčkoví, to jste krásně řekla, to taky je koníček; a jestli jsem o něm slyšel? Viděl jsem ho, sáh sem si na něj!“

„Cože?“

„Už ho čapli!“

„Tak už ho chytli, to je novina! Hrozně se těším, až ho uvidím, až se na něm projedu. Co jsem přijela do Texasu, neseděla jsem na koni, který by stál alespoň za zlámanou grešli. Tatínek slíbil, že mi ho koupí, ať stojí, co stojí. A kterému šťastlivci se ho podařilo chytit?“

„Myslíte jako, kdo ho čap?“

„Ovšem – kdo to byl?“

„No přece mustanger.“

„Jaký mustanger?“

„No – takovej, jakýmu není na všech těch prériích rovno, ať

v jízdě nebo v házení lasem. Kdepak Mexikáni! Jakživ jsem neviděl, že by Mexikán dokázal s koňma to, co tenhle mládenec. A přitom nemá v žilách ani kapku jejich jedovatý krve. Je zrovna tak bílej jako já sám.“

„Jak se jmenuje?“

„Ale, to jsem ani nikdy neslyšel, menuje se křestním jménem Maurice, dál nevím. V pevnosti ho znají jako mustangera Maurice.“

Starý lovec si nepovšiml dychtivého tónu otázky ani toho, jak dívce potemněly tváře, když slyšela odpověď. Ale Florindině pozornosti to neuniklo.

„Á, slečinko,“ zvolala, „to je přece meno toho statečného bílýho pána, co nás zachránil vod popele na černý prérii!“

„Jézuskote, to asi je!“ ozval se opět lovec a zbavil tak Louisu nutnosti odpovídat. „Teď si vzpomínám, že mi vo tom povídal zrovinka dnes ráno, než jsme vyrazili. Je to právě von, co chytil toho strakáče, a zrovinka teď ho vede s tuctem jinejch na jednom provaze. Měl by tu bejt ještě předvečerem. Popohnal jsem svou starou kobyly, abych vašemu tatíkoví řek, že strakáč už jede, aby moh bejt prvním kupcem. Však jsem myslel na vás, slečno Lujzo, jak jste jen hořela, když jsem vám vo něm po prvé povídal.“

„Jste moc hodný, pane Stumpe, jsem vám hrozně vděčná. A teď mě na chvíli omluvte. Tatínek už každou chvíli přijede. Máme dnes slavnost. Musím se připravit, vždyť budu vítat spoustu hostí. Florindo, dohlédni, aby panu Stumpovi prostřeli k obědu. Běž, děvče, běž hned!“

„A pane Stumpe,“ zeptala se Louisa starého lovce tlumeněji, přistupujíc k němu blíže, „kdyby ten mladý – ten mladý muž – přijel, až tu budou všichni ti lidé – asi se s nimi nezná – postaráte se o něho, prosím vás? Tam na verandě je víno a všechno. Víte přece, co myslím, pane Stumpe?“

„Ať do mne hrom uhodí, jestli to vím, slečno Lujzo. Tomu s tím vínem rozumím a s tím vostatným, ale co je to propána za pána, vo kterým mluvíte? To mi nejni jasný!“

„Ale docela určitě víte, koho tím myslím! Ten mladý muž – ten, jak jste říkal, že veze koně.“

„Ahá, mustanger Maurice! Tak to je doopravdy pán, třebaže se tak mustangerům obvykle neříká a ani si to obvykle nezasloužej. Ale pán von je, rodem, původem i vychováním, každým coulem, třebaže to je jenom lovec koní a Irčan k tomu.“

Louise Poindexterové jiskřily oči radostí, když naslouchala názorům, jež se tak dokonale shodovaly s jejími.

„Ale to vám tedy musím říct,“ pokračoval lovec, jako by o něčem zapochyboval, „že se ten mládenec nespokojí s nějakým pohostinstvím z druhé ruky. Jak se říkalo na Mississippi, je ‚pyšnej jako Pajndexr‘. Vodpusťte, slečno Lujzo, že mi to slovo uklouzlo. Ani sem nepomyslel na to, že mluvím s jedním z Pajndexrů, ne s nejpyšnějším, ale s nejkrásnějším.“

„Ale, pane Stumpe, mně přece můžete říkat, co se vám zachce. Na vás se přece nemohu rozzlobit, na svého starého obra z pohádky!“

„Však by to musel bejt zlej skřítek, kterej by vás chtěl urazit, slečinko.“

„Děkuji vám ještě jednou. Ale co jste to chtěl říci? To o tom pohostinství z druhé ruky?“

„Chtěl jsem říct, že by to nebylo nic platný, kdybych Maurice mustangera pozval *já*, aby se napil nebo najedl pod touhle vaší střechou. Když to neudělá váš tatík, tak ten mládenec ničeho ani nevochutná. Rozumíte, slečno Lujzo? To není jeden z těch chudejch bílejch, který můžete poslat do kuchyně.“

Mladá kreolka chvíli neodpovídala. Zdálo se, že řeší nějaký obtížný úkol, který ji cele zaměstnává.

„Tak dobře, pane Stumpe,“ řekla nakonec tónem, jenž svědčil o tom, že už úkol rozřešila. „O nic se nestarejte, zvat ho nemusíte. Jen mi dejte vědět, až přijede – leda bychom právě jedli – to by asi ani neočekával, že ho někdo uvítá. Ale kdyby přece přijel v tu dobu, zdržíte ho, prosím vás?“

„Musím, když mě prosíte.“

„Dobře, a dáte mi vědět. K jídlu ho pozvu sama.“

„Počítám, že mu vezmete všechnu chuť k jídlu. Samotnej pohled na vás, neřku-li slyšet váš hlas, to by nasýtilo i vyhládlýho vlka. Když jsem přišel, byl bych hlady kousal hřebíky, a teď nemám na jídlo ani pomyslení. Vobešel bych se bez kousku masa třeba měsíc!“

Zvonivý smích ukončil tento příval lichotek a Louisa ukázala na druhý konec dvora, kde právě vycházela z kuchyně její služebná s lehkým podnosem a za ní Pluto s podnosem větším a také plnějším.

„I ty můj obře,“ kárala ho na oko, „cožpak mohu uvěřit, že byste vy ztratil svůj apetit? Tamhle jde Pluto s Florindou a nesou něco, co vás potěší víc než moje společnost. Půjdu už raději, abych vám nekazila chuť k jídlu. Na shledanou, Zebe, *hasta luego*, jak se tady říká!“

MUSTANGOVO ZKROCENÍ

Nejpříjemnější částí mexického domu je ta, jejíž podlahou je střecha a jejíž střechem je sama obloha – *azotea*. Za pěkného počasí – a v tomto slunném podnebí je vždycky pěkně – je příjemnější než salon, zvláště po večeri. Sluncem zružovějí zasněžené vrcholky Orizavy, Popocatepetlu, Tolucy i „Dvojčat“, těžké xereské a madeirské víno rozehřeje obraznost synů a dcer Andalusie, jež se střech svých domů shlížejí na slavnou zemi, dobytou jejich předky, konkvistadory.

Tu se vyšňořený mexický *caballero* v kroji zdobeném výšivkami chlubí svou nádherou před svou *señoritou* a fouká jí přitom kouř *cigarita* rovnou do tváře. Tu zas naslouchá černooká dívka tichému šepotu, či snad jen předstírá pozornost, zatím co její srdce je jinde a zrak bloudí kradnými pohledy po

prérii, po jiné haciendě někde v dáli, kde bydlí ten, jehož věrně miluje.

Příjemný zvyk trávit soumrak na terase musel se zalíbit každému, kdo se do mexických domů nastěhoval; i rodina louisianského plantážníka ho přijala jako samozřejmost.

Onoho večera, když společnost opustila jídelnu, shromáždila se opět na ploché střeše. Slunce klesající k obzoru ozářilo šikmými paprsky snad nejveselejší, nejbujnější a nejskvělejší shromáždění, jaké se kdy sešlo na *azotee* Casa del Corvo. Po mosaikových dlaždicích se tu procházeli a u zábradlí postávali s očima upřenýma na prérii muži odvážnější a ženy krásnější než za dob, kdy někdejší majitel tu hostil *hidalgy* z kraje, nejmodřejší krev z Coahuily a z Texasu.

Rovněž společnost, která se tu nyní shromáždila k oslavě příchodu Woodleye Poindextera, se mohla pyšnit takovou výjimečností. Byla to elita všech osad, nejen na Leoně, ale i vzdálenějších. Byli tu hosté až z Gonzalesu, z Castroville, a dokonce až ze San Antonia, staří Poindexterovi přátelé, kteří si podobně jako plantážník našli nový domov v jihozápadním Texasu a kteří jeli na sta mil daleko, aby se zúčastnili této jeho první velké slavnosti.

Plantážník nešetřil penězi ani námahou, aby hostině dodal patřičného lesku. Posádka přispěla nejen třeptivými uniformami a epoletami důstojníků, ale zapůjčila pohostinně i kapelu, a sklepy Casa del Corvo vydaly hojnost vín. Byla to bezesporu nejskvělejší slavnost, jaká se kdy konala na březích Leony.

K dovršení úspěchu byla hostitelkou Poindexterova půvabná dcera Louisa, první dáma Louisiany, o jejíž kráse dorazila pověst do Texasu dříve než ona sama; procházela se mezi hosty s úsměvem královny a s půvabem bohyně.

Byla středem vší pozornosti, sto očí na ni hledělo, na dvacet srdcí se radovalo při pohledu na ni a snad právě tolik jich trpělo, neboť ne pro všechny byla její krása požehnáním.

A co ona sama – byla šťastna?

Zdá se to být zvláštní, téměř nesmyslnou otázkou. Byla obklopena přáteli i obdivovateli, byl tu muž, který ji zbožňoval, a nejméně tucet těch, jejichž zanícení nemohlo skončit jinak než zbožňováním, byli tu mladí plantážníci, právníci, budoucí státníci – jak se mohla cítit jinak než hrdá a svrchovaně šťastná?

Mohl by tak soudit cizinec, někdo, kdo nezná povahu kreolů, zvláště pak povahu dívky, o níž hovoříme.

V oné společnosti však byl člověk, jenž ji znal velmi dobře. Více než kdo jiný ze všech přítomných sledoval tento člověk všechny její pohyby a více než kdo jiný prahnul po jejich smyslu. Byl to Cassius Calhoun.

Nemohla se ani hnout, aby ho neměla v patách. Sledoval ji kradmo, zpovzdálí, přelétal s místa na místo, postával po koutech s výrazem jakoby zamyšleným, zatím však očima úkosem sledoval tvář své sestřenice jako detektiv.

Nezdálo se, kupodivu, že by se příliš zajímal o to, co odpovídá na přívál lichotek, jimiž ji zahrnuje několik ctizádostivců, toužících vysloužit si úsměv; nevímal si ani poklon tak okázalých, jakými ji častoval mladý Hancock od dragounů. Naslouchal jim bez zvláštního zaujetí, tak jak posloucháme hovor, který se netýká nás ani našich přátel.

Až teprve když vyšli na *azoteu* a když upřeně pozoroval svou sestřenici u zábradlí, jak pátravě hledí na prérii, povšimli si jeho detektivních snah i ostatní. Povšimli si jich několikrát – tolikrát, kolikrát k nim Louisa poskytla záminku.

V nepřilíh dlouhých intervalech bylo možno vidět mladou paní z Casa del Corvo, jak přistupuje k zábradlí a pohlíží na pláň, jako by zkoumala daleký obzor.

Nikdo nedovedl vysvětlit, proč to dělá. Nikdo se ničeho nedomýšlel kromě Cassia Calhouna. Myslel si své a byly to šířavé myšlenky.

A když se na prérii vynořila z oslňujících paprsků zapadajícího slunce jakási skupina a diváci na *azotei* v ní rozpoznali stádo koní hnané jezdci, měl bývalý dobrovolnický

kapitán hned podezření, kdože tu *caballadu* vede. Neboť ještě někdo se o ni zajímal, třebaže zřejmě z jiných důvodů. Dávno před tím, než stádo koní upoutalo pozornost Poindexterových hostů, pozorovala ho již jeho dcera – již od oné chvíle, kdy se nad obzorem zvedl pouhý obláček prachu, tak lehký a průsvitný, že by byl unikl každému oku, jež ho přímo nevyhlíželo.

Od toho okamžiku, zdánlivě plně zabavena rozhovorem se vznešenou společností, nespustila z prašného oblaku zrak; blížil se a Louisa se domnívala, že jen ona sama tuší, co se v něm skrývá.

„Divocí koně,“ oznámil velitel pevnosti, když si oblak krátce prohlédl kapesním kukátkem. „Někdo je sem vede,“ doplnil, když se podíval po druhé. „Á, už ho poznávám, to je mustanger Maurice, občas nám doplňuje stav koní. Zdá se, že jede přímo sem, rovnou k vám, pane Poindextere!“

„Je-li to ten mládenec, kterého jste jmenoval, pak je to docela možné,“ odpověděl majitel Casa del Corvo. „Vyjednal jsem s ním, že jich pro mne dvacet třicet chytí. Možná, že tohle už jsou první úlovky.“

Podíval se rovněž majorovým kukátkem a dodal: „Ano, je to asi on.“

„Docela určitě je to on,“ potvrdil jeho syn. „Poznávám ho.“

I jeho dcera by to byla mohla říci, třeba na sobě nedala nic znát. Nezdálo se, že by ji to příliš zajímalo, naopak, tvářila se téměř nevšímavě. Povšimla si již, že ji střeží ono zlé oko, palčivě na ni upřené.

Caballada dorazila, urostlý Maurice v sedle, na lase uvázaného skvrnitého mustanga.

„Nádherné zvíře!“ ozvalo se několik výkřiků, když Maurice přivedl před dům lapenou klisnu, chvějící se a vzrušenou nezvyklým prostředím.

„To věru stálo za vyjížd'ku, podívaná na takovéhle zvíře!“ tvrdila majorova žena, dáma poněkud přepjatá.

„Ó, zajisté,“ odpověděla jí paní domu za všeobecného halasení. „Pojďme dolů, pojďme dolů!“

Vedeny paní majorovou sešly nejprve dámy a pak páni. V mžiku byl lovec koní, stále ještě v sedle, se svým zajatcem obklopen vznešenou společností.

Henry Poindexter seběhl dolů před ostatními a co nejuprímněji příchozího vítal. Zato Louisa s ním mohla vyměnit jen letmý pozdrav. Důvěrnější chování k člověku, jenž prodával koně, by byla místní „společnost“ sotva snesla, i když se mu dostalo takového uvítání.

Ze všech dam jenom majorova žena ho pozdravila jako známého, tón jejího hlasu však prozrazoval povýšenost spojenou s blahosklonností. Mnohem více ho potěšil krátký mlčenlivý pohled, jímž se dorozuměl s mladou kreolkou.

Nebyly to jediné oči, jež na něm spočinuly. Byl na něho vskutku pěkný pohled, třeba jeho oděv nesl stopy dlouhé jízdy. Bezmála třicetikilometrová cesta ho nijak neznabila. Tváře měl zrudlé stepním větrem, do bronzova opálené oblé hrdlo, obnažené výstřihem košile, zdůrazňovalo jeho mužnou krásu. Ani pod prachem se neztratil lesk jeho kadeřavých vlasů a jeho postava prozrazovala nadobyčejnou sílu a vytrvalost. Nejedem kradmý pohled z kruhu křehkých bytostí se pokoušel střetnout s jeho zrakem. Obdivně se na něho usmívala komisařova dcera, někdo dokonce říkal, že i komisařova žena; avšak to nemohla být než pomluva, pocházející patrně od známé klevetnice, doktorovy ženy.

„Ten kůň,“ řekl Poindexter, když si chyceného mustanga prohlédl, „je jistě to zvíře, o kterém mi vyprávěl starý Stump?“

„Taky že to je to zvíře,“ ozval se jmenovaný a razil si cestu k Mauricovi. „Taky že je, pane Pajndexr, to samý zvíře, klisna, jak račte všichni vidět –“

„Ano, ano,“ vpadl mu rychle do řeči plantážník, aby předešel nějakému dalšímu výkladu.

„Ten mládenec ji čap dřív, než jsem se tam dostal; jen tak tak, že už nebyla pryč, málem by ji musela slečna Lujza oželet.“

„Máte pravdu, pane Stumpe, to jste měl moc dobrý nápad. Ani nevím, jak bych se vám odvděčila.“

„I jakpak byste se vodvděčovala, však to není nic tak těžkýho, projet se kvůli vám trochu po prérii. Však zasejc vidět vás, slečinko, na tej klisně, s kloboučkem a v tej nadejchnutej spodničce, jak za váma jen vlaje – to by starýmu Zebulonu Stumpovi stálo za cestu třeba až do Skalistejch hor a zpátky.“

„Vy jste prostě nenapravitelný, pane Stumpe. Jen se rozhlédněte, kolik dam by si tu zasloužilo spíš vašich lichotek než já.“

„Na, na,“ prohlásil Zeb, obhlížeje dámy nepříliš pozorným pohledem, „sou tu, pěkný, jen co je pravda, po čertech pěkný, ale jak se říkalo dříve v Lujzianě – Lujza Pajndexrová je jenom jedna.“

Výbuch smíchu, v němž se však ozvalo jen málo ženských hlasů, byl odpovědí na Zebův galantní proslov.

„Máte u mne za ni dvě stě dolarů,“ řekl plantážník Mauricovi, ukazuje na skvrnitou klisnu. „Myslím aspoň, že mi Stump řekl tuhle sumu.“

„Nebyl jsem u toho, když se psal tenhle účet,“ řekl Maurice s významným a přece dobromyslným úsměvem. „Nemohu ty peníze od vás přijmout. Klisna na prodej není.“

„Prosím, prosím,“ ustupoval plantážník s výrazem zklamané hrdosti, zatím co jeho přátelé i důstojníci z pevnosti udiveně přihlíželi. Odmítnout dvě stě dolarů za nezroceného mustanga, když běžná cena se pohybovala od deseti do dvaceti! Nezbláznil se mustanger?

Nedal jim čas k úvahám o svém duševním zdraví.

„Pane Poindextere,“ pokračoval stejně vlídným tónem, „zaplatil jste mi za ostatní úlovek tak štědře – a navíc předem – že si mohu dovolit malý dárek, pro štěstí, jak se říká u nás doma v Irsku. Je u nás také zvykem, když se kupují koně, obdarovat kupujícího, ne kupce samotného, ale někoho z krásných příslušníků jeho rodiny. Prosím vás o svolení, abych směl tento obyčej uvést také do texaských osad.“

„Ovšem, zajisté!“ odpovědělo několik hlasů, několik z nich s neklamným irským nádechem.

„Ale ovšem, pane Geralde,“ odvětil i plantážník, podřizuje se všeobecnému naléhání, „jak si přejete.“

„Děkuji, pánové, děkuji.“ Mustanger se spatra podíval na ty, kdo si osobovali právo zasahovat do jeho jednání. „Mým dárkem bude mustang, a přijme-li ho laskavě slečna Poindexterová, budu se cítit víc než odměněn za třídní štvanici, kterou mě mustang stál.“

„Ráda přijmu váš dar, pane,“ odpověděla mladá kreolka. Přešla kupředu a ukázala na mustanga prstem. „Jenom se obávám,“ pokračovala, „obávám se, že vaše *zajatyně* není dosud zkrocena! Zatím se chvěje strachem před neznámou budoucností. Možná, že i ohlávku zkusí setřást, bude-li jí uzda proti mysli – a co pak, já ubohá?“

„To je pravda, Maurici,“ řekl major, jenž význam oné záhadné řeči nepochopil, mustangerovi, který jediný jí snad mohl porozumět. „Slečna Poindexterová mluví velmi rozumně. Mustang ještě nebyl zkrocen – a to by věru stálo za podívanou. Tak jen do toho, chlapče, ukaž té kobyle, jak se to dělá.“

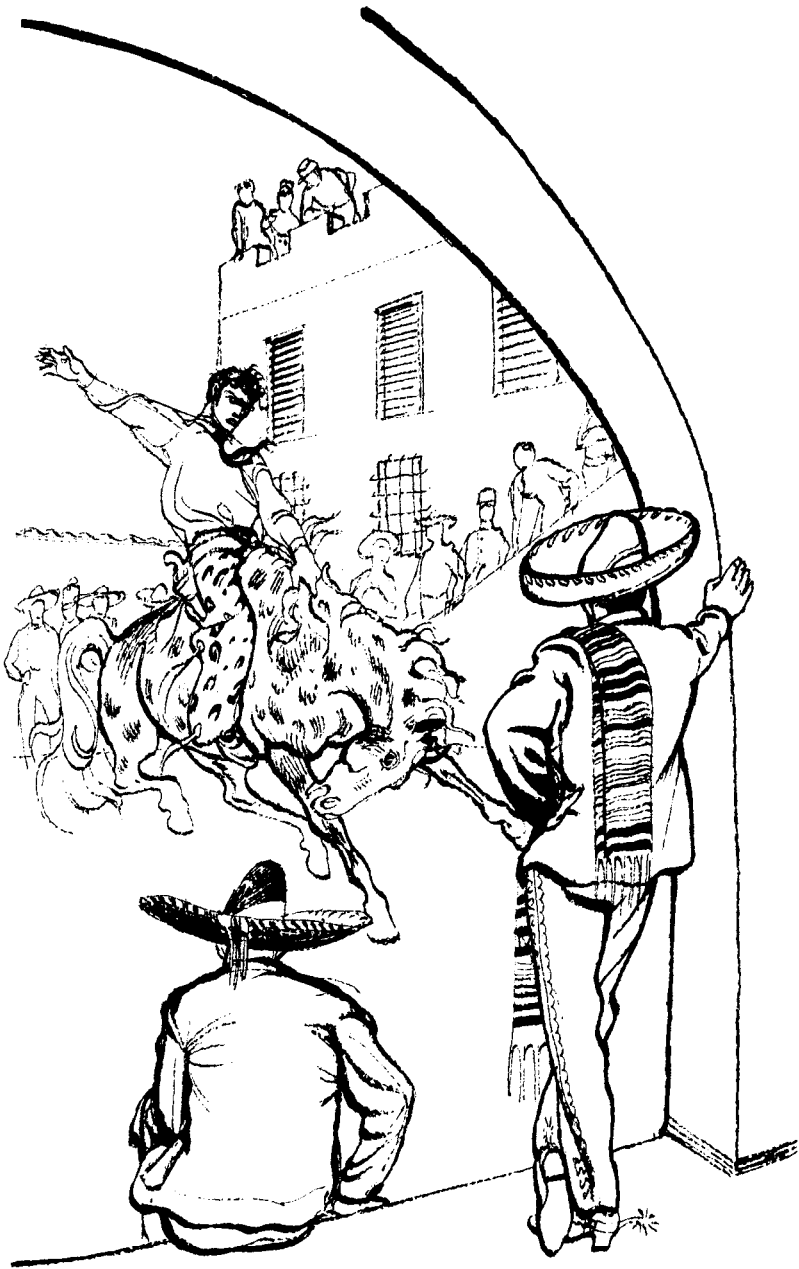
„Dámy a pánové,“ obrátil se major ke společnosti, „uvidíte umění jezdce z prerie. Maurici, do sedla! Vypadá to, že to bude zkouška pro vás oba.“

„To bude, pane majore!“ odpověděl mustanger, pohlédnuv rychle – ne k lapenému zvířeti, ale na mladou kreolku, jež se přes všechnu zdánlivou odvahu celá chvěla, skryta za kruhem diváků.

„To nic, to nic,“ nedal se major odbýt, jako by bylo třeba jeho povzbuzování. „Ať si jí kouká sám ďábel z očí, vsadím jednu proti deseti, že z ní tu hrdost vymlátíš. Tak do toho!“

Mustanger nemohl odmítnout majorovu výzvu, byl by ztratil všechnu důvěru. Šlo tu o jeho jezdecké umění – věc, která se na texaských preriích nebrala nijak na lehkou váhu.

Seskočil zlehka ze sedla a dal tak najevo, že výzvu přijímá. Svého koně dal na starost Stumpovi a soustředil pozornost plně na zajatkyni.

Nechtěl nic než volné místo. Dostalo se mu ho okamžitě a převážná většina společnosti, dámy především, se odebrala opět na *azoteu*.

Divoká klisna nebyla spoutána ničím jiným než syrovým řemenem za spodní čelist a přes krk. Maurice vzal toto jediné udidlo do ruky a vymrštil se mustangovi na hřbet.

Po prvé v životě nesla jezdce, po prvé se jí dostalo této urážky. Vztekle pronikavé zařičení prozradilo jasně její pocity a úmysly. Odmítala dát se zotročit.

Podle zvyku všech koní se vztyčila na zadních a po několik okamžiků tančila vztyčena. Jezdec úskok předvídal a objal ji rukama kolem krku, jako by s ní srostl. Nebýt toho, byla by ho shodila pod sebe a rozdupala ho.

Teď byl zcela určitě na řadě opačný trik – vyhození zadníma, nesmírně obtížný pro jezdce. Pohrdl sedlem a otěžemi, aby dokázal své umění – teď by mu bývaly byly dobré; nebyl by si však s nimi dobyl nejvyššího triumfu, jaký na přerii existoval – zkrocení neosedlaného mustanga.

Dokázal to i bez nich. Jak se klisna zvedala na předních, hbitě se jí obrátil na hřbetě, objal jí boky rukama, opřel se špičkami o její ramenní klouby a odolal všem jejím pokusům shodit ho.

Dvakrát nebo třikrát se o to mustang pokusil, pokaždé však narazil na mustangerovo umění; pak, jako by si uvědomilo marnost tohoto snažení, vyrazilo rozdivočelé zvíře cvalem pryč. Kůň i s jezdce zmlizeli divákům z očí.

Zatím co byl z dohledu, pršely dohady, že se Maurice zabil nebo zmrzačil. Jednomu z přítomných nebyly proti mysli. Očekával ho však i někdo, komu by bylo takové neštěstí způsobilo velkou bolest; jako by jeho vlastní život záležel na mustangerově šťastném návratu.

Louise Poindexterové, dceři pyšného louisianského pěstitele cukrové třtiny, krásné dívce, jejíž pověst sahala daleko za hranice provincie a která pouhým kývnutím mohla získat za manžela nejbohatší a nejvznešenější syny země, zůstalo tajemstvím, proč vlastně věnovala svou přízeň a své myšlenky

chudému texaskému lovcí koní. Tajemstvím tak hlubokým, že ani její bystrý rozum nemohl proniknout jeho hlubinami.

Snad si ho ještě ani neoblíbila. Nedomnívala se tak aspoň. Byla si vědoma pouze zájmu o neobyčejného člověka, o někoho, kdo na ni příjemně zapůsobil, kdo se podstatně lišil od všedních lidí, jací jí byli představováni v jejím světě plném společenských rozdílů.

Byla si také vědoma toho, že od první chvíle na spálené

prérii, od prvního slova, pohledu, pokynu, tento pocit, místo aby slábl, sílil každým okamžikem.

Nezeslábl ani tehdy, když se mustanger Maurice vrátil z prerie pevně na hřbetě klisny – ne již divoké a toužící ho zahubit, nýbrž se skloněnou hlavou a pokorným výrazem, oznamujícím celému světu, že našla svého pána.

Kreolka byla naplněna podobným pocitem, ale neoznamovala to světu, ba nepřiznala to ani sobě.

„Slečno Poindexterová,“ řekl mustanger, sjížděje se hřbetu a nedbaje pochval hrnoucích se se všech stran, „smím vás prosit, abyste šla blíž, přehodila mustangovi přes hlavu laso a odvedla ho do stáje? Uděláte-li to, budete považována za velitelku a provždycky budou splněna všechna vaše přání.“

Ostýchavá dívka by se byla vykrucovala, koketka by byla odmítla, plaché děvče by bylo uteklo.

Nic z toho Louisa Poindexterová neudělala. Bez váhání, bez nejmenší stopy falešného studu nebo strachu, vystoupila z hloučku urozených; tak, jak jí Maurice řekl, uchopila laso z koňských žíní, přehodila ho zajatkyni přes hlavu a odváděla ji do *caballerizy* Casa del Corvo.

V duchu při tom slyšela mustangerova slova; rozeznávala jí srdce podivnou předtuchou.

„Budete považována za velitelku a provždycky budou splněna všechna vaše přání.“

PIKNIK V PRÉRII

Vlajka nad Fort Inge již zrudla červánky, avšak dole na nástupišti tonula ještě v šeru před důstojnickými baráky podivná směsice věcí. Uprostřed stála kareta s dvojspřežím mexických mul, které netrpělivě a podrážděně pošvihávaly ocasy a varovaly okolostojící sklopenýma ušima, že jsou již

příliš dlouho zapraženy a příliš netrpělivě očekávají odjezd, než aby bylo radno přibližovat se na dosah jejich kopyt.

Přesně vzato: žádní „okolostojící“ tam nebyli, pomineme-li muže obrovité postavy se zmačkaným širákem, v němž nebylo těžké rozpoznat lovce Zebulona Stumpa. Ani ten však nestál, nýbrž seděl na své „staré herce“, jež neprojevovala zdaleka tolik žádostivosti vyrazit na cestu jako mexické muly nebo její vlastní pán.

Jinak byli všichni kolem vozíku v rušném pohybu, samý spěch a zmatek, sem tam, od karety ke dveřím baráku a zpátky z domu k vozu. Mohlo jich být snad deset, nejružnějšího oblečení a právě tak rozdílné barvy kůže. Nejvíce bylo vojáků, vesměs od služeb, třebaže podle uniforem patřili k různým zbraním. Dva měli jet s sebou jako kuchaři, ostatní byli důstojnickí sluhové. Velení v této smíšené společnosti měl – podle tří pásků na rukávě – seržant; řídil všechnu tu činnost, jejímž smyslem bylo naložit karetu jídlom i nápoji, jedním slovem připravit vše pro piknik.

Množství a rozmanitost zavazadel ukazovaly, že to měl být velkolepý podnik. Koše a košíky, povědomé basy lahví i

cizokrajné konvice a krabice se sardinkami plnily vozík – mnohé lahůdky byly v Texasu zcela neznámé.

Třeba byly zásoby tak jemně vybrány a tak bohaté, přece byl v tomto proviantním oddílu jeden nespokojenec – Zeb Stump.

„Podívejte se, seržante,“ oslovoval důvěrně velitele, „ještě jsem neviděl, že by dali na tu káru taky žitnou, a počítám, že venku na prérii přijde leckomus spíš k chuti než to francouzský šumpání.“

„Snad šampaňské chcete říci, ne? A žito? Jaké žito? Pro koně?“

„Jděte k šípku s koňma, neříkám žito, říkám žitnou, monongahelskou žitnou!“

„Á, rozumím. V tom, pane Stumpe, máte plnou pravdu. Na whisky nesmíme zapomenout. Pompe! Je tam přece připraven džbáněk?“

„Jojo, pane seršante,“ ozval se černý sluha. „Je tuhle, na vozu, tuhle je,“ přitakával, když jim ukázal větší demižon a schoval ho opět v karetě.

Nyní už považoval Zeb Stump přípravy za skončené a netrpělivě čekal na odjezd.

„Ještě nejste hotový, seržante?“ vrtěl se neklidně v sedle.

„Ještě ne úplně, pane Stumpe. Kuchař mi hlásil, že musí ještě jednou obrátit kuřátka, než je budeme moci naložit.“

„K čertu s kuřátkama i s kuchařem. Co je taková havěť z hnojiště proti divokému krocenu! A jak ho mám já zastřelit, až bude slunce deset mil vysoko? Major povídal, abych mu zastřelil krocana, stůj co stůj. A to není žádná legrace střílet krocana za poledne s celým tímhle cirkusem v patách. Nesmíte si myslet, seržante, že pták je tak hloupej jako nějaký voják z pevnosti. To je nejchytřejší zvíře na celý prérii. Kdo ho chce dostat, ten aby vstával se sluníčkem, a možná trochu dřív.“

„Ano, pane Stumpe, vím o tom, že si pan major přeje krocana. Říkal mi o tom a očekává, že nějakého obstaráte cestou.“

„Co by nečekal – nečeká taky, že vobstarám bisoní jazejčky? Že je vobstarám, i když tady v Texasu žádní bisoni nejsou a nebyli už dobrejch dvacet let? Ať si v Evropě píšou v knížkách co chtěj, a ty Francouzi zvlášť. Žádný buvoli tady nejsou a nebyli. Medvědi tu jsou, vysoká tu je, kozy tu jsou taky i krocanů je tu spousta, ale když z toho něco chcete k vobědu, musíte si na to přivstat před snídání. Když mi nedáte dost času, tak nebudu moc zavést tu vaší káru na místo a ještě střílet krocany. Tak jestli chcete, aby ta vaše vážená společnost si dneska kousla do krocana, tak už se račte vypravit na cestu, seržante.“

Popoháněn těmito vyhlídkami, seržant uspíšil odjezd své pestré společnosti, jak jen mohl; brzy nato vyrazil průvod se zásobami a se Zebem Stumpem v čele napříč plání, která leží mezi Leonou a Ořechovou řekou.

*

Byla to vlastně oplátka za pohostinství; hostiteli byli tentokrát major a ostatní důstojníci, hosty plantážník a jeho přátelé. Přichystaná podívaná, třebaže byla méně pohodlná, se plně hodila k prostředí pikniku. Hosté měli být svědky divadla stejně velkolepého jako vzácného – lovu divokých koní!

Lovištěm se mohla stát pouze pastviště mustangů – prerie asi třicet kilometrů jihozápadně od Fort Inge. Proto jela kareta s náležitým občerstvením, proto také velmi záhy celá společnost vyrazila.

Sotva se na křišťálové vodě Leony rozehrály první sluneční paprsky, společnost, doprovázená čtyřiceti dragouny, byla připravena vyrazit z nástupiště pevnosti. Tak jako první část výpravy, i oni měli svého vůdce – ne však starého zálesáka na staré kobyle se zmačkaným širákem a vyrudlým hrubým kabátem, nýbrž vyšňořeného jezdce na nádherném koni, každým coulem dokonaleno průvodce společnosti tak vznešené.

„Jedeme, Maurici,“ zavolal major, když zjistil, že již nikdo

nechybí, „už jsme všichni zvědaví. Dámy a pánové, tenhle mladík je dokonalý znalec života divokých koní. Může-li nám vůbec někdo v Texasu předvést lov na mustangy, pak je to mustanger Maurice.“

„Přeháníte, majore, na mou duši, že přeháníte,“ odporoval mu mladý Ir a obrátil se zdvořile ke společnosti. „Nic takového jsem neslíbil. Mohu říci jen tolik, že vás zavedu na místo, kde můžete divoké koně nalézt.“

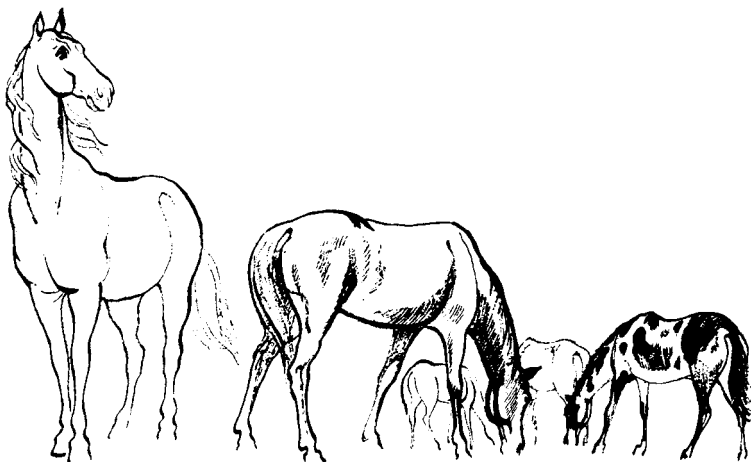
*

Po cestě se nepříhodilo nic, co by stálo za zmínku. Mustanger jako vůdce jel vpředu, společnost – až na dva členy – ho ani nevnímala a uvědomovala si jeho přítomnost jen při jeho jezdeckých kouscích – při skoku přes potok nebo vyschlý příkop, které museli ostatní přebrodit nebo opatrně šikmo slézat. Řekli byste, že to byla bravura, touha ukázat se. Kapitán Calhoun se dal alespoň slyšet, že tomu tak je. Možná, že měl tentokrát i trochu pravdu.

A i kdyby tomu tak bylo, nebyla tu snad omluva? Nebyli jste sami někdy doma na honu, kde vlály jezdecké sukně po paloucích a kloboučky s pery se hrdě míhaly kolem vás? Co jste dělávali? Tak tedy jen buďme opatrní v odsuzování texaského mustangera. Mějme na paměti i to, že byl v ohni žhavých zraků, dobrá dvacítká jich byla, že některé z nich plály, jak jen zamilované oči mohou plát. Pomysleme, že mezi nimi byly i zraky Louisy Poindexterové – pomysleme na to všechno, a sotva nás pak překvapí touha „blýsknout se“.

I jiní se snažili osvědčit svou dokonalost, odvahu, mužnost. Mladý Hancock od dragounů se nejednou pokoušel ukázat, že ani on není v sedle nováčkem. Ba i poručík od jízdních střelců se tu a tam vzdálil od komisařovy neteře a předváděl své jezdecké umění, a nedá se říci, že by se uprostřed šeptaných pochval otáčel právě po ní.

Ó, dcero Poindexterova! Ať se objevíš kdekoliv, v salonech

civilisované Louisiany nebo na prériích divokého Texasu, v tvé přítomnosti není míru! Ať přijdeš kamkoliv, všude probouzíš romantické touhy a dravé vášně.

MANADA

Kdyby snad celá prerie byla poslušná vůdce výpravy, kdyby všichni tvorové plnili i jeho nejtajnější přání, sotva by byl mohl zavést společnost na místo vhodnější pro slíbenou podívanou.

Po víně z německých sklepů v San Antonio se průzračná obloha zdála ještě modřejší a šťavnatá tráva ještě zelenější. V tlumeném hovoru se ozývaly nápovědi skrývaných citů, zastírané lehkým smíchem. Tu se náhle ozval výkřik „*Musteños!*“

Byl to mexický *vaquero*, jehož postavili jako hlídku na blízky pahorek. Maurice, který se účastnil v té chvíli hostiny

pořádané jeho zaměstnavateli, naráz dopil pohár a vyšvihl se do sedla.

„*Caballada?*“ houkl na Mexičana.

„Ne,“ odpovídal *vaquero*, „*manada*.“

„Co si to vykládají tou hatmatilkou?“ dotazoval se bývalý dobrovolnický kapitán.

„*Musteños* říkají Mexičané prostě mustangům,“ vysvětloval major, „a *manada* u nich znamená stádo, stádo klisen. Touto dobou se klisny stahují do stád a hřebcům se vyhýbají; někdy ovšem nemohou, to znamená tehdy, když...“

„No kdy?“ přerušil ho Calhoun netrpělivě.

„Když je napadají oslové,“ řekl major nevinně.

Všeobecný řehot však dokazoval, že odpověď nebyla tak nevinná. Calhoun však nebyl z těch, kdo se dají vtípem umlčet.

„Neříkejte!“ odsekl, „nevěděl jsem, že je tu tolik oslů.“

Kdyby se byl v té chvíli podíval na Louisu, byl by býval odměněn obdivným pohledem. Třebaže se k němu chovala tak chladně, přece jen se nemohla ubránit obdivu k čemukoliv, co prozrazovalo bystrost. Snad tedy jeho případ nebyl tak beznadějný?

Tak se na to zřejmě díval mladý Hancock i poručík od jízdnicích střelců. Oba dva zahlédli obdivný záblesk v jejích očích, oba začali věřit, že Cassius Calhoun má – nebo může mít – u své sestřenice štěstí. Tato domněnka oba dopalovala, zvláště Hancocka.

Nebyl však čas na přemýšlení, *manada* se blížila.

„Do sedel,“ ozvalo se jednomyslně.

Udidla byla vražena mezi zuby, jež ještě chroupaly zrní, otěže přehozeny přes hřbety, z nichž se ještě kouřilo po třicetikilometrovém ranním běhu dusným tropickým ránem. Než bys napočítal sto, všichni – pánové i dámy – byli v sedlech, připraveni užít ostruh i biče.

V tu chvíli se stádo klisen objevilo na hřebenu, na němž stála hlídka. Také tento Mexičan, sám lovec koní, byl již v sedle a ve středu divokého stáda se pokoušel lapit do smyčky

lasa některého mustanga. Stádo pádilo jako splašené, jako by je něco honilo, nějaký obávaný tvor – klisny strachem frkaly a řehtaly. Ohlížely se a nevšimly si tak ani proviantní karety ani jezdců shromážděných kolem ní. Cválaly přímo k nim, neboť společnost stála právě v cestě jejich úprku.

„Něco je pronásleduje,“ poznamenal Maurice, všímaje si vzrušení zvířat.

„Co je za nimi, Crespino,“ křikl na Mexičana, který ze svého místa by byl musel vidět pronásledovatele.

Okamžik bylo ticho, celá společnost zvědavě čekala na odpověď. Na některých tvářích byl patrný neklid, ba znepokojení. Mustangy mohli docela dobře pronásledovat také Indiáni.

„*Un asino cimarrón!*“ ozval se Mexičan, a nijak tím společnosti neulevil v jejím napjatém očekávání. „*Un macho!*“ dodal.

„Tak přece – myslel jsem si to,“ řekl Maurice. „Musíme toho lotra zastavit, nebo máme po zábavě. Zůstane-li jim v patách, poběží klisny až na druhý konec světa. – Kam běží ten *macho?*“ křikl.

„Je už blízko, done Mauricio. Jde rovnou na mne.“

„Chyťte ho do lasa, půjde-li to. Jinak ho střelte, za každou cenu mu to dovádění zarazte!“

Kdože to mustangy vlastně pronásleduje, bylo většině přítomných, ne-li všem, stále ještě záhadou. Jenom mustanger totiž znal význam slov „*un asino cimarrón*“ a „*macho*“.

„Vysvětli nám to, Maurici,“ nařizoval major.

„Podívejte se!“ řekl mladý Ir místo odpovědi a ukázal na hřeben kopce.

Všechny oči byly upřeny k vrcholu, kde s neuvěřitelnou hbitostí, téměř jako pták, letělo zvíře považované zpravidla za pravzor hlouposti a lenosti. „*Asino cimarrón*“, divoký osel, se značně liší od domácího osla, otupělého životem v područí člověka.

Samec, jehož sledovali, byl téměř stejně velký jako mustangové, které pronásledoval, a nebyl-li stejně rychlý jako

nejrychlejší klisny ze stáda, stačil pronásledovaným svou vytrvalostí.

Diváci měli sotva čas říci si pár slov a již byly divoké klisny u nich. Tu, jako by si po prvé všimly společnosti na koních, zabočily prudce stranou.

„Zůstaňte na místech, dámy a pánové!“ křikl vůdce výpravy, když spatřil, že někteří s námahou krotí své koně. „Vím, kam se asi stádo ukryje, znám jejich místa. Najdeme je tam a pro lov tam bude příhodnější krajina. Kdybychom se za nimi pustili teď, rozptýlí se tu po křoviskách a můžeme si je hledat!“

„Hola, señore Crespino, pošlete tomu oslovi kulku, jestli to na vaši *escopetu* není moc daleko!“ pobízeli Mexičana.

Crespino vytrhl z pouzdra u sedla pušku s krátkou hlavní, hodil pažbu k líci a vypálil na divokého osla.

Zvíře po výstřelu zahýkalo, ale jen jakoby ze vzdoru; zasaženo zřejmě nebylo. Crespino snad ani nemiřil.

„Musím ho zastavit sám,“ zvolal Maurice, „nebo ty klisny poběží až do noci.“ Současně stiskl svému koni slabiny ostruhami. Castro vyrazil jako šíp za oslem, který je právě nevšimavě míjel. Několik ryzákových skoků napříč před klusajícího osla – a Maurice ho měl na dosah lasa. Laso se mihlo jako blesk a už jeho smyčka sklouzla po dlouhých uších.

Jakmile bylo laso vrženo, mustanger zarazil koně a přinutil ho k půlobratu. Kůň se poslušně vzepřel očekávanému trhnutí.

Chvilí napjetí, než osel pádící vpřed doběhl na délku lasa. Pak spatřili, jak se vzpíná na zadních a ztěžka padá naznak do trávy. Zůstal ležet bez hnutí, jako mrtvý, jako by byl střelen přímo do srdce.

Byl však pouze omráčen nárazem a přiškrcen prudkým trhnutím lasa; Mexičanova ostrá mačeta, která mu vzápětí projela hrdlem, prodloužila dočasné bezvědomí navěky.

*

Příhoda na chvíli zdržela lov. Všichni čekali na vůdce, který sestoupil s koně a snímal „lasovanému“ zvířeti smyčku. Když se mu podařilo uvolnit provaz sdrhnutý kolem krku padlého zvířete, rozběhl se náhle ke svému koni, svinuje laso s takovým kvapem, že bylo zřejmé, že ho znovu cosi vzrušilo.

Několik málo jezdců, kteří postřehli jeho spěch, ho pozorovalo s údivem. Radil přece k rozvaze při štvanicí. Neviděli žádný důvod pro tak náhlou změnu taktiky, až snad na to, že se Louisa Poindexterová na svém skvrnitým mustangovi náhle vzdálila od společnosti a rozjela se cvalem za divokými klisnami, jako by se byla rozhodla štvanicí vést.

Ale lovec divokých koní se nedomníval, že by bylo Louisiným úmyslem tak nezdvořile ujet – byl to spíše nápad mustangův. Maurice totiž poznal v *manadě* ono stádo, z něhož skvrnitého mustanga ulovil. Nepochybně teď mustang prchal i se svým jezdcem, aby se vrátil ke svým druhům!

Tak si to vyložil vůdce výpravy a rázem to pak pochopila i celá výprava. Polovina jezdců z dvornosti pobodla koně do trysku, Calhoun, Hancock a Crossman v čele a na dvacet mladých plantážníků, právníků a úředníků v patách za nimi. Každý z nich uvažoval o tom, co by to bylo za štěstí, kdyby se právě jemu podařilo uprchlíka lapit.

Málokdo z nich – byl-li mezi nimi vůbec někdo takový – však se doopravdy strachoval. Všichni znali Louisu Poindexterovou jako výtečnou jezdkyňi; před ní se rozprostírala pláň rovná jako závodíště. Mustang poběží, dokud se neunaví, shodit jezdkyňi se mu nezdaří; hrozí jí tedy nějaké vážné nebezpečí?

Jen jeden nebyl tak důvěřivý, ten, kdo první projevil obavu – mustanger.

Odjel poslední, sto kroků pozadu za nejposlednějším z pronásledovatelů, tak se zdržel s lasem. Právě tak veliký náskok měl Calhoun před ostatními. Nutil se svou obvyklou zuřivou energií z koně každou špetku sil a rychlosti. Za ním jel dragoun a střelec a pak ostatní.

Maurice se záhy prodral skupinou jezdců, dostával se do čela. Předjížděl jednoho po druhém, až konečně ukázal paty i samotnému Calhounovi. Dobrovolnický kapitán zasyčel nějakou kletbu, když mu ryzák zakryl výhled na mizícího skvrnitého mustanga.

Slunce shlíželo na prazvláštní obraz. Po prérii uhánělo stádo divokých klisen; jedna z nich, jak se zdálo, byla asi o čtyři sta metrů pozadu. Nesla na svém hřbetě jezdkyňi; přibližně v téže vzdálenosti za ní cválal ryzák s vyšňořeným jezdcem, zřejmě usilujícím dohnat ji; ještě více vzadu řádka mužů v sedlech – v uniformách i v civilu; za nimi oddíl dragounů v plném trysku,

který právě vyrazil z místa, kde v sedlech setrvávala skupina pánů a dam rozčileně gestikulujících.

Za dvacet minut se obraz změnil. Na scéně – na zeleném koberci lučin – byly sice tytéž osoby, změnilo se však jejich seskupení i vzdálenosti. *Manada* získala náskok před skvrnitým mustangem, mustang před ryzákem a ryzák před – ach, kde byl ostatním konec, ani vidět je nebylo, jen dalekozraké oko *caracary*, kroužící v hlubinách safírové oblohy, by je bylo vypátralo.

Divoké klisny, mustang a jezdce, ryzák a jezdec na savaně osaměli.

DOSTIŽENÍ UPRCHLÍKA

Ještě míli pokračovala honba beze změny. Klisny se stále hnaly plnou rychlostí, třebaže již neřičely strachem. Mustang ještě chvílemi zařehotal, ale zdálo se, že jeho bývalé družky si toho nevšímají; jezdce seděla v sedle pevně, nebylo na ní znát strach.

Ryzák byl vzrušen, třeba ne tolik jako jeho pán, na němž byla patrna malomyslnost a zlost.

„Jedeme, jedeme, Castro!“ pobízel koně trochu vztekle. „Co je, k d'asu, zrovna dnes s tvými kopyty? Vždyť už jsi toho strakáče jednou dohnal, i když to nebylo snadné. A dnes má břemeno. Podívej se, ty lenochu, a jaké břemeno! Dražší než zlato, dražší než má i tvá krev dohromady. Ta *yegua pinta* se nějak zlepšila v běhu. Je to cvikem nebo proto, že by sedlaný kůň běhal líp?“

Až do té chvíle nepomyslel na to, že by mohl na jezdce, kterou měl uprchlík v sedle, zavolat. Bylo by ho bývalo možná slyšet, sotva by však bylo rozumět výstrahám a radám. Věděl také, že uprchlík zastaví čín, a nikoliv slova.

Stále věřil, že se brzy dostane dosti blízko, aby mohl klisně vrhnout laso na krk a bezpečně ji zkrotit. Nyní ho však tato víra opouštěla.

Honba se dostávala do křovisek, jimiž byla pláň v oněch místech hustě porostlá a jež se rychle spojovala v souvislý *chaparral*. To bylo pro lovce zdrojem nových obav. Co když zaběhne uprchlík do houštin nebo mu za nějakým cípem lesa zmizí z dohledu?

Divoké klisny se mu občas již ztrácely z očí, brzy zmizí docela. Nezdálo se, že by je jejich někdejší družka ještě dohonila. Ale co na tom? Ať se dívka ztratí na prérii nebo v *chaparralu*, sama nebo uprostřed *manady* – nebezpečí trvá.

Tu mu bleskla hlavou hrozba ještě děsivější, tak děsivá, že si musel ulevit nahlas.

„Dobré nebe!“ vykřikl a zachmuřil se ještě víc než dosud. „Co když tu někde budou hřebci! Vždyť je tu jejich oblíbený výběh. Byli tu ani ne před týdnem, a teď – právě v tomto měsíci – jsou úplně nepřičetní!“

Mustangerovy ostruhy se znovu zbarvily krví a Castro, pádící ze všech sil, se vyčítavě ohlédl. V této napjaté chvíli zmizela *manada* ryzákovi a jeho pánovi z dohledu. Stejně se patrně v touž chvíli ztratila z očí i skvrnitému mustangovi a jeho jezdce. Nebyla v tom žádná záhada. Klisny zapadly mezi dva lesíky a křoviny se za nimi zavřely.

Na uprchlíka to zapůsobilo nějakým tajemným kouzlem. Jako by jejich zmizení bylo signálem ke skončení honu, zvolnil mustang krok a vzápětí se zastavil.

Maurice dojel klusem až k němu, na palouk doprostřed mýtiny. Kůň stál nehnutě, jako by byl z mramoru, jezdce na něm seděla s nenucenou elegancí, otěže v rukou, jako by čekala, až ji mustanger dojede.

„Slečno Poindexterová,“ vydechl, když se přiblížil na doslech, „to jsem rád, že jste toho divocha zase ovládla. Začínal jsem mít strach...“

„Strach z čeho, pane?“ zarazila mustangera otázkou.

„Strach o vaše bezpečí, samozřejmě,“ zakoktal se trochu.

„Ó, díky, pane Geralde, ale ani jsem nevěděla, že by mi nějaké nebezpečí hrozilo.“

„Nějaké nebezpečí!“ opakoval Ir ještě více ohromen. „Na hřbetě splašeného mustanga, uprostřed prerie, daleko od všech cest!“

„Nu, a co? Takový mustang mne přece nedokáže shodit, na to jsem příliš dobrá jezdce, pane.“

„Já vím, *madame*, jenže by vám to bylo málo platné, kdybyste zabloudila, což by nebylo nic divného v tomhle křoví, kde se stěží vyzná i starý Texasan.“

„Ach tak, že bych *zabloudila!* A toho jste se bál?“

„Nejen toho. Mohla jste narazit na...“

„Na Indiány!“ vskočila dívka mustangerovi do řeči. „A kdyby, co by se stalo? Vždyť jsme s Comanchy právě v míru. Určitě by mě byli neobtěžovali, major nám přece vyprávěl, jací jsou zdvořilí. Čestné slovo, že bych takové setkání spíše vyhledala, než se mu vyhnula. Chtěla bych ty ryzí divochoy spatřit na jejich rodné prerii, na koních, a ne jako dosud potácet se kolem našich osad, zpustlé po naší, ohnivé vodě.“

„Obdivuji se vaší odvaze, slečno, ale kdybych měl čest patřit k vašim přátelům, odvážil bych se vám radit k větší opatrnosti. ‚Ryzí divoši‘, o nichž jste mluvila, nejsou ani na prerii vždy zcela střízliví a snad nejsou ani tak zdvořilí, jak se domníváte. Kdybyste se s nimi střetla...“

„Kdybych se s nimi potkala a byli nějak dotěrní, pak bych jim dala sbohem, otočila bych se a jela bych rovnou zpátky ke svým přátelům. Museli by mít náramně dobré koně, aby mne dostihli na tak rychlém koni. Však to dalo práci i vám, ne?“

Překvapené oči mladého Ira se ještě více rozšířily – mísil se v nich údiv s nedůvěrou.

„Ale,“ pronesl po chvíli mlčení, „tím snad nechcete říci, že jste mohla – že se s vámi mustang vůbec nesplašil? Mám tomu rozumět tak, že jste...“

„Ne, ne, to ne,“ bránila se sličná jezdce s jistými rozpaky, „klisna se mnou opravdu utekla, totiž začala utíkat – ale – ale zjistila jsem – totiž až teď jsem zjistila, že ji dokáží snadno zastavit. Také jsem to udělala, viděl jste?“

„A byla byste to mohla udělat dříve?“

Otázka vyplynula z prazvláštního nápadu a na odpověď čekal Maurice s kromobyčejným zájmem.

„Možná – možná že ano; docela jistě, kdybych byla přitáhla uzdu trochu tvrději. Ale víte, já se ráda projedu tryskem – zvláště na prérii, kde se nemusím vyhýbat prasatům a drůbeži a tak.“

Maurice žasl. Ani ve své vlasti, proslulé odvážnými ženami, nepotkal dosud dívku, jež by se vyrovnala té bystré jezdce před ním.

Překvapení se mísilo s obdivem a zabránilo mu pohotově odpovědět.

„Abych řekla pravdu,“ pokračovala mladá dáma s okouzující prostotou, „ani jsem nelitovala, že se mustang tak najednou splašil. Člověka někdy řeči unaví, všechno to lichocení. Zachtělo se mi vzduchu, samoty. Takže, jak vidíte, pane Geralde, byla to vlastně šťastná náhoda: ušetřila mne vysvětlování a loučení.“

„Chtěla jste být tedy sama!“ opakoval mustanger se zklamaným pohledem. „Lituji, že jsem vás vyrušil. Ujišťuji vás, slečno, že jsem jel za vámi proto, že vám hrozilo nebezpečí, jak jsem se domníval.“

„To je od vás velmi pěkné, pane; zvláště když teď vím, že tu nějaké nebezpečí bylo, jsem vám opravdu vděčna. Hádala jsem snad správně: myslel jste přece Indiány?“

„Ne, Indiáni to nebyli – alespoň jsem nemyslel je.“

„Tedy jiné nebezpečí? A jaké, pane? Povězte mi o něm, abych byla příště opatrnější.“

Maurice neodpověděl. Obrátil se po zvuku, jenž ho upoutal, jako by otázku ani neslyšel. Kreolka si všimla, že něco zaujalo jeho pozornost, a i ona se zaposlouchala. Uslyšela pronikavé

zařehtání, pak ještě jedno a ještě jedno. Vzápětí hlasitě zabušila kopyta a tichý vzduch kolem nich se rozechvěl přívalem těchto zvuků.

Pro lovce koní v tom nebyla žádná hádanka. Slova, jež mu přišla na jazyk – třebaže to neměl v úmyslu – byla odpovědí na Louisinu otázku.

„Divocí hřebci!“ vyrazil znepokojeně. „Věděl jsem, že budou někde v těchto houštinách, a také že jsou.“

„Je to ono nebezpečí, o kterém jste mluvil?“

„Ano.“

„Co je na tom k strachu? Jsou to přece jenom mustangové!“

„Máte pravdu, jindy byste se jich nemusela vůbec bát. Ale právě teď, v tuto roční dobu, jsou rozdivočelí jako tygři a stejně vznětliví. Rozdrážděný divoký hřebec je obávanější nepřítel než vlk, jaguár nebo medvěd.“

„Co budeme dělat?“ dotazovala se dívka. Po prvé prozradila strach, zajela až po bok muže, který ji již jednou ochránil před nebezpečím, a úzkostně mu pohleděla do tváře, čekajíc na odpověď.

„Jestliže nás napadnou,“ odvětil Maurice, „jsou jen dvě možnosti úniku. Jedna z nich je vylézt na strom a ponechat jim naše koně na pospas.“

„A druhá?“ zeptala se kreolka s chladnokrevností, jež svědčila o odhodlání obstát i v nejtěžší zkoušce. „Cokoliv jiného než pustit koně! To by byl špatný únik.“

„Nebudeme ani mít příležitost pokoušet se o něj. Nevidím nikde dost vysoký strom, na němž bychom byli v bezpečí. Budeme-li napadeni, nemáme jinou možnost, než věřit rychlosti našich koní. Na neštěstí,“ pokračoval, zkoumaje pohledem letmo nejprve skvrnitou klisnu a pak i svého koně, „mají už dnes oba kus práce za sebou. Jsou pěkně schvácení. To je pro nás největší nebezpečí. Hřebci jsou určitě čerství.“

„Chcete vyrazit hned?“

„Ještě ne. Čím déle necháme naše zvířata vydechnout, tím lépe. Možná, že sem hřebci vůbec nezabloudí, nebo když už, že

nás nechají na pokoji. Záleží to na tom, v jaké budou v tu chvíli náladě. Budou-li se rvát mezi sebou, můžeme očekávat, že na nás zaútočí. To ztrácí docela rozum – pokud se to dá říci – a bezhlavě napadají kohokoliv ze svého plemene, třeba měl jezdcе na hřbetě. – A je to tak: rvou se! Poznávám to podle říčení. A blíží se k nám!“

„Ale proč, pane Geralde, raději neprchneme opačným směrem?“

„Nebylo by to nic platné. Není tam nic, co by nás skrylo – žádný porost, jen holá pláň. Dostanou se na ni dřív, než bychom stačili získat nějaký náskok, a brzy by nás dohnali. Musíme jet jinam, na jediné bezpečné místo, které znám, a to leží na opačné straně. Podle zvuků bych řekl, že hřebci jsou právě teď v onom směru, a kdybychom vyrazili příliš brzy, pojedeme jim přímo pod kopyta. Musíme počkat a pokusit se vykrást za jejich zády. Podaří-li se nám proklouznout a udržet si náskok v dvoumílovém trysku, dostaneme se na místo, kde budete bezpečná jako za ohradou Casa del Corvo. Zvládnete docela určitě svého mustanga?“

„Docela určitě,“ zněla rychlá odpověď. Nebylo chuti klamat, když hrozilo skutečné nebezpečí.

PRONÁSLEDOVÁNÍ DIVOKÝMI HŘEBCI

Oba seděli netrpělivě v sedlech, ona zřejmě s větší důvěrou v budoucnost než on, neboť důvěřovala jemu. Třebaže všemu stále ještě plně neporozuměla, chápala, že jim hrozí nějaké skutečné nebezpečí. Nemohlo tomu být jinak, když i takový muž jevil známky strachu. Tajně se v myšlenkách těšila z toho, že část obav patří jí, jejímu bezpečí.

„Myslím, že se teď již můžeme odvážit,“ řekl její společník, když chvíli naslouchal. „Zdá se, že už přešli mýtinu, přes

kteřou musíme pŕejet. Jeďte opatrně, snažně vás pŕosím! Držte se pevně v sedle a nepouštějte otěže z ruky. Jeďte vedle mne, pokud to cesta dovolí, rozhodně však nezůstávejte ani o koňskou délku zpátky. Já musím jet vpředu, hledat cestu. Hleďte, jdou pŕímo k mýtině, už jsou na pokraji. Teď je náš čas!“

V tom okamžiku se ukázaly na palouku mezi houštinami drobné tečky – stádo. Ve chvíli zaplnilo úzký pŕůchod a nezadržitelně jako lavina se valilo na mýtinu.

Tvorové to byli nejpůvabnější, jaké pŕíroda zná: i člověk tu musí ustoupit do pozadí pŕed koněm. Ne pŕed porobeným tahounem se skleslými rameny a hlavou a zkřivenýma nohama. Sotva každý tisící bývá ušlechtilých tvarů, tak jako tak zohavených nůzkami koňských handlířů a panských jockeyů. Musí však ustoupit pŕed divokým ořem savan, zrozeným na zelených lukách a rostoucím volně jako květiny, rozdávající svou vůni po celé jeho pŕerii.

Není skvělejší podívané nad stádo divokých hřebců vzpínajících se na pŕerii, zvlášt' v tu dobu, kdy jimi zmítají prudké vášně a kdy se střetají v soubojích na život a na smrt. Je to podívaná víc než skvělá – jde z ní až strach, ani lovec ji nedokáže vychutnat, natož křehká žena, tím spíše, přihlížejí-li diváci z nechráněného místa, kde je mohou hřebci snadno napadnout.

V takové situaci byli jezdec a jezdce v sedlech ryzáka a skvrnitého mustanga. Jeden z nich toho věděl dost z vlastní zkušenosti, druhému stačil pohled, který měli pŕed sebou.

„Tudy!“ křikl Maurice, drásaje boky svého koně ostruhami a zabočuje šikmo za *caballadu*.

„Zpozorovali nás! Rychle, rychle, slečno Poindexterová! Jedeme o život, myslete na to!“

Pobídky nebylo zapotřebí. Chování hřebců ukazovalo dostatečně, že skvrnitého mustanga i jezdce může spasit jen rychlost.

Když hřebci dorazili na pláň a spatřili koně s jezdci, ustaly

náhle všechny vražedné pŕtky mezi nimi. Jako by jim velel nějaký zkušený vůdce, zarazili. Stáli dokonce v řadě, vyrovnáni jako jízda zastavená uprostřed útoku.

Zdalo se, že jejich vzájemná řevnivost na čas pohasla, jako kdyby je kdosi volal do útoku na společného nepřítel nebo k obraně proti společnému nebezpečí.

Snad bylo zaváhání způsobeno překvapením. Ať tak či onak, prospělo prchajícím. Využili dobře dvaceti vteřin, kdy se hřebci nepohnuli, a půlkruhem přejeli palouk, který je dělil od spásné stezky.

Pouze však od stezky. Záchrana sama byla dosud otázkou, neboť hřebci, jakmile zpozorovali jejich úmysl, vyrazili náhle k pronásledování a v trysku odfrkávali a řičeli tak, že nemohlo být pochyby o zuřivém odhodlání dosáhnout je.

Od té chvíle začalo jednotvárné stíhání napříč krajinou, závod v rychlosti mezi osedlanými a neosedlanými koňmi.

Čas od času se Maurice ohlédl. Vzdálenost mezi nimi a hřebci byla stále táž jako na začátku; přece však byl jeho pohled starostlivý.

Kdyby byl býval sám, byl by se pronásledovatelům vysmál. Věděl, že ryzák, také mustang, stačí na každého soupeře svého plemene. Ale klisna ho zdržovala. Běžela pomaleji než jindy, jako by se jí nechtělo, jako by jí útěk nebyl po chuti.

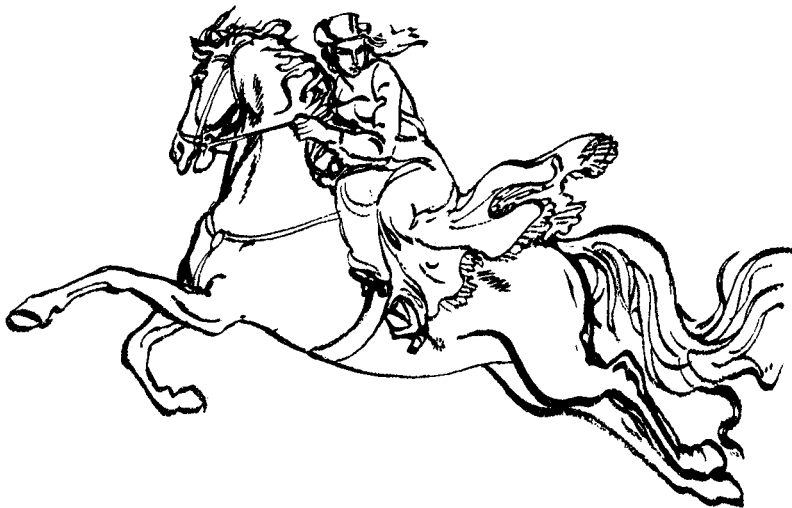
„Udržujeme si náskok, že?“ dotazovala se jeho spoluuprchlice, již neušel jeho znepokojený pohled.

„Zatím ano. Na neštěstí máme před sebou překážku. Uvidíme ještě, jak se přes ni dostaneme. Víím, že jste dobrý jezdec a že dokážete pořádný skok. Ale co váš kůň? Moc té klisně nevěřím. Znáte ji lépe než já. Myslíte, že s vámi přeskočí...“

„A co má přeskočit, pane?“

„Hned to uvidíte. Nejsme už asi od toho místa daleko.“

Letěli při této rozmluvě bok po boku plným tryskem. Jak Maurice slíbil, brzy překážku spatřili; bylo to *arroyo*, zející roklina pět metrů široká a stejně hluboká, táhnoucí se na obě strany do nedohledna.

Uhnout doprava nebo doleva by bylo znamenalo dovolit pronásledovatelům, aby jim šikmo nadběhli. Náskok měli uprchlíci již jen nepatrný. Museli přes příkop, neměli-li je hřebci dostihnout. Znamenalo to pětimetrový skok.

„Co myslíte, svede to?“ křikl Maurice napjatě, když dojížděl volnějším krokem ke strži.

„Určitě,“ odpověděla dívka sebejistě.

„A co vy sama, udržíte se v sedle?“

„To se ptáte vy, Irčan?“ otázala se kreolka s posměchem v hlase. „Jsem si jista, že byste takovou otázkou urazil každou svou krajanku. Ani já, třebaže jsem vyrostla uprostřed louisianských bažin, to nepovažuji za dost zdvořilé. Udržím-li se v sedle! Udržím se všude, kam mne klisna ponese. A nedokáže-li to, zlomíme si v rokli vaz obě, Luna i já. Pojed', má milá! Ukaž tomu, kdo tě štvál, uštvál a zajal, že ses nedala pokořit, že umíš uniknout přátelům i nepřátelům, když jsou příliš dotěrní. Ukaž mu, jak umíš skákat. Hop!“

Aniž vyčkala povzbuzujícího příkladu, vyrazila odvážná kreolka přímo proti *arroyu* a překonala ho skokem.

Překvapení a pak obdiv zalily Maurice; pak pobídl ryzáka ostruhami a také on se přenesl přes roklinu. Třebaže se však dostali tak úspěšně přes překážku, nebyla jejich záchrana ještě jistá. Ani pro hřebce by roklina nebyla nepřekonatelná, to Maurice věděl. Nepřestával se starostlivě ohlížet.

Jeho znepokojení rostlo. Zdržení, byť bylo kratičké, přálo pronásledovatelům. Blížili se stále víc! Zřejmě se vůbec nezastaví a zdolají příkop v trysku jediným jistým skokem.

A potom – co potom?

Mustanger se ptal sám sebe. Tváře mu zbledly, ale odpověď nepřicházela.

Nehnal již koně tak usilovně, zdálo se, že ho zdržuje nějaký nejasný úmysl. Když se dostali od *arroya* asi na padesát metrů, přitáhl prudce otěže a otočil koně, jako by si náhle usmyslil jet zpátky!

„Musíte jet dál sama, slečno,“ křikl na dívku, která k němu dojížděla.

„Proč zase, pane?“ otázala se, strhujíc klisně hlavu tvrdě až na prsa a zastavujíc téměř na místě.

„Zůstaneme-li pohromadě, doženou nás. Musím ty bestie nějak zastavit. Tady to půjde, nikde jinde už ne. Nevypytávejte se, proboha, a jed'te. Ztratíme-li ještě deset vteřin, budeme sami ztraceni. Hled'te! Tam se leskne voda, vidíte? Je to jezírko uprostřed prerie. Jed'te rovnou k němu. Najdete tam dva vysoké ploty. U jezírka se sbíhají. Je mezi nimi branka a závory. Kdybych se tam nedostal včas, projed'te, sesedněte a klády zastrčte.“

„A co bude s vámi? Nevystavujete se nějakému vážnému nebezpečí?“

„Nestarejte se o mne. Mně samotnému hrozí pramálo nebezpečí. Jen ten váš mustang... Propána, jed'te už! Rovnou k vodě, ta vás povede jako maják. A nezapomeňte za sebou zatarasit branku! Jed'te! Jed'te!“

Na okamžik se zdálo, že se děvče nemůže rozhodnout, jako by se nechtěla vzdát společnosti muže, který tolik obětuje pro

její bezpečí a který snad nasazuje i život. Ale na štěstí nebyla z těch bázlivých děvčat, která, když je nejhůř, ztratí nervy a stáhla by pod vodu i zachránce, který jim připlaval na pomoc. Důvěřovala schopnostem svého ochránce, tomu, že ví nejlépe, co dělat – a tak pobídlá klisnu opět do trysku a vyrazila přímo k jezírku.

Současně Maurice povolil svému koni uzdu a rozjel se opačným směrem – zpátky k místu, kde přeskočili *arroyo*!

Když jeho společnice zmizela, sáhl do sedlové brašny pro nejdokonalejší zbraň, jakou prerie znala, zbraň pro útok i obranu, proti Indiánům, bisonům i medvědovi. Byl to šestikomorový revolver konstrukce plukovníka Colta – ne ta všelijaká „zlepšení“ Deanova, Adamsova a celé smečky jiných napodobitelů, ale pravý kousek s původní značkou vyraženou na zámku.

„Musí přejít na stejném místě jako my,“ uvažoval. Obrátil se proti hřebcům, kteří pádili blíž a blíž z druhé strany *arroya*. „Kdybych složil jenom jednoho jediného,“ říkal si, „může to ostatním zahnat chutě na skákání. Nebo je to alespoň zdrží tak, že mustang bude mít zatím dost času k úniku. Vede je ten statný hnědák, bude asi skákat první. Pistole je jistá na sto kroků – a – teď je na dostřel.“

V témž okamžiku jeho revolver třeskl. Největší hřelec – hnědák – se překotil do trávy. Padl do cesty ostatním, kteří se rozbíhali ke skoku. Půl tuctu se jich zastavilo, ti, kteří běželi těsně za ním. Pak zůstala stát celá *caballada*.

Mustanger nečekal na to, co provedou. Využil zmatku, který vůdčův pád způsobil, ušetřil pět zbývajících ran, otočil koně opět na západ a pobídl ho ostruhami za skvrnitou klisnou, která mizela v dálce na cestě k lesknoucímu se jezírku.

Ať už vylekáno pádem svého vůdce, nebo proto, že ležící tělo překáželo právě v onom místě, kde jedině bylo možno zdolat roklinu jedním skokem, stádo se vzdalo dalšího pronásledování. Maurice na prerii osaměl a hnal se za svou společnicí.

Dostihl ji za brankou mezi sbíhajícími se ploty na břehu jezírka. Ve všem ho poslechla, jen branku nezatarasila. Nalezl ji otevřenou, klády poházeny po zemi. Dívka byla dosud v sedle, zbavená konečně starostí o jeho bezpečí a rozechvělá přemírou vděčnosti, již by si byla přála vyjádřit nějak slovy.

Nebezpečí minulo.

PAST NA MUSTANGY

Ted, když už se mladá kreolka nemusela ničeho obávat, rozhlížela se se zájmem kolem sebe.

Břehy jezírka – v Texasu se takové vodní nádrži říkalo prostě „louže“ – byly poznamenány nesčetnými stopami kopyt, neklamný důkaz, že sem chodí divocí koně; podle spousty stop se zdálo, že je to jejich oblíbené napajedlo. Jezírko bylo obeháno vysokou ohradou z klád. Zabírala i kus přilehlé stepi, její dvě křídla se rozbíhala široko po pláni jako nálevka. V jejím ústí pak byla zmíněná branka. Když se branka zatarasila kládami, bylo prostranství kolem jezírka uzavřeno tak, že koně nemohli ani dovnitř ani ven.

„Na co je to?“ tázala se dívka, ukazujíc na tuto stavbu z půlených kmínků.

„Past na mustangy,“ řekl Ir.

„Past na mustangy?“

„Zařízení na lapání divokých koní. Zatoulají se mezi křídla ohrady, která zabíhají daleko do stepi, jak jste si asi všimla. Vábí je sem voda nebo je ženou mustangeři a zaženou je až do ohrady. Jakmile jsou pak koně v *corralu*, není těžké je pochytat do lasa.“

„Chudáčci koníčci! A to vy děláte? Vy jste přece mustanger, říkáte to!“

„Jsem, ale já mustangy nelovím tímto způsobem. Pracuji raději sám a zřídka se spojuji s muži stejného řemesla. Proto také nemohu užívat tohoto zařízení – je k němu zapotřebí alespoň dvanácti jezdců. Mou zbraní, mohu-li toho honosného názvu užít, je laso.“

„Dovedete s ním asi velice dobře zacházet, že? Slyšela jsem to aspoň. Konečně jsem ukázkou také sama viděla.“

„Lichotíte mi. Ale mýlíte se. Na prériích žijí učinění kouzelníci, pokud jde o laso – Mexičané. Ti by to, co považujete za zručnost, nazvali asi nemotorností.“

„A nepřeceňujete trochu, pane Geralde, z přílišné skromnosti své soupeře? Slyšela jsem pravý opak.“

„Od kohopak?“

„Od vašeho přítele, od pana Stumpa.“

„Jenže právě lasu chudák Zeb zrovna moc nerozumí,“ zasmál se Maurice.

„Chtěla bych umět házet lasem,“ řekla mladá kreolka. „Říkali mi, že se to pro dívku nehodí. Ale co na tom, vždyť je to nevinná zábava.“

„Že se to nehodí pro dívku? A co lukostřelba nebo bruslení? Znáám ženu, která s lasem zachází velice obratně.“

„Američanku?“

„Ne, Mexičanka je to, žije až u Rio Grande, ale jezdí někdy k Leoně, má tu příbuzné.“

„Je to mladá žena?“

„Ano, je to dívka asi ve vašem stáří, slečno Poindexterová.“

„Jak je velká?“

„O něco menší než vy.“

„Ale o to hezčí, co? Jak jsem slyšela, krásou Mexičanky zcela zastihnou nás, ošklivé *americanas*.“

„Myslím, že se to netýká kreolek,“ vykroutil se Maurice s pravou irskou mrštností.

„A mohla bych se tomu naučit i já?“ pokračovala kreolka, jako by se jí lichotka pranic nedotkla. „Nejsem na to příliš stará? Slyšela jsem, že Mexičané začínají už jako děti, a proto tak báječně ovládají laso.“

„Vůbec ne,“ odpověděl Maurice povzbudivě. „Za dva za tři roky se člověk naučí s lasem zacházet docela obstojně. Já sám jsem začal teprve před třemi lety a...“

Postřehl, že se začíná tak trochu vychloubat, a odmlčel se.

„A teď jste jeden z nejlepších v celém Texasu, že?“ dokončila za něj větu jeho společnice.

„Ale ne,“ odporoval jí se smíchem. „To je pověra Zeba Stumpa, soudí mé umění asi podle sebe.“

„Je to skromnost,“ přemítala kreolka, „nebo se mi ten člověk vysmívá? Nesnesla bych to!“

„Nepřejete si vrátit se ke společnosti?“ otázal se Maurice, který si povšiml jejího zamyšlení. „Nebude váš otec znepokojen, že jste tak dlouho pryč? I váš bratr a váš bratranec...“

„Máte pravdu,“ odvětila spěšně Louisa tónem, jenž prozrazoval zraněnou pýchu nebo výčitku. „Ani jsem na to nepomyslela. Děkuji vám, že mi připomínáte mé povinnosti. Pojeďme!“

*

Když vyjeli znovu na prérii, Maurice vedl svou chráněnkou nejkratší cestou tam, kde zanechali společnost. Vraceli se pozoruhodnou krajinou. Dívka, vyrostlá v Louisianě, jako by se náhle ocitla v ohromné zahradě, na nesmírném záhonu plném pestrých květů, ohraničeném jen modrou oblohou, v zahradě osázené a pěstované samou přírodou.

Ani nejvšednější tvor by se před takovým obrazem neubráníl dojetí. Spatřil jsem jednu lovce – neuměl číst ani psát a zpravidla byl slepý ke všem krásám – jak se prostřed toho „bejlí“, jak se oně zahradě od pionýrských dob dost drsně říkalo, zastavil, ponořen až po ramena do květů, a dlouho obzíral hýřivé barvy kolem.

„Řekněte – že je tu překrásně?“ vydechla kreolka nadšeně a bezděky zastavila koně.

„Máte ráda tuhle divočinu, slečno Poindexterová?“

„Jestli ji mám ráda? To je příliš slabé slovo. Vždyť tady mám kolem sebe všechno, co je v přírodě pěkného, pestrého: zeleňoučkou trávu, stromy, květiny, všechno, co doma s takovou námahou pěstujeme a šlechtíme. A některým se nic, co roste v zahradách, nevyrovná. Učiněný park je to, nic tu nechybí!“

„Ani nějaká vila?“

„Ta by jen všechno pokazila. Já tolik toužím po kraji, kde by nebyl široko daleko žádný dům, žádná střecha, žádné

komíny, nic, co by trčelo nad koruny stromů. Chtělo by se mi žít v jejich stínu, chtělo by se mi v jejich stínu...“

Měla na mysli a téměř i na jazyku slovo „zamilovat“. Zarazila se však včas a skončila slovem jiným, které podstatně změnilo smysl jejího přání: „umřít“.

Nebylo to právě hezké, že se mladý Irčan nepřiznal k tomu, že Louisa vyslovuje jeho vlastní myšlenky, že sám cítí až do nejmenšího záchvěvu totéž. Jen prérii vděčí, že tu vůbec je. A nebyť této lásky, ba vášně k prerii, nebyl by se stal nikdy mustangerem Mauricem.

Romantický duch se nespokojí s žádnou náhražkou. Brzy stráví sám sebe, není-li podporován smyslem pro skutečnost. Mustangera by se bylo hluboce dotklo pomýšlení, že loví koně jen pro své potěšení, že je to jen záminka, která má ospravedlnit jeho život na prerii. Snad by si byl zprvu něco takového i přiznal, ale nyní už plně pociťoval pýchu lovce na své řemeslo.

Jeho odpověď přišla jako studená sprcha.

„Bojím se, slečno, že by vás takový drsný život brzy omrzel. Život bez střechy nad hlavou, bez lidí, bez...“

„A co vy, pane, jak to, že vás to ještě neomrzelo? Slyšela-li jsem pravdu – a slyšela jsem to od vašeho přítele, od pana Stumpa – tak už tento život vedete po mnoho let. Je to tak?“

„Přesně tak. Nemám žádné jiné zaměstnání.“

„Škoda, že to nemohu říci o sobě. Závidím vám váš úděl. Víím, že bych v téhle kouzelné krajině mohla žít na věky.“

„Sama? Bez lidí, bez střechy nad hlavou?“

„To jsem neřekla. Ale – vy jste ještě nedopověděl. Jak vy vlastně žijete? Máte dům?“

„Sotva si to zasluhuje tak vznešeného názvu,“ odpověděl Maurice se smíchem. „Chatrč – to by se tak pro mé *jacalé* hodilo nejlépe.“

„A kde je? Byli jsme dnes někde blízko?“

„Není to příliš daleko odtud, míli dvě. Vidíte tam na západě ty vršky stromů? Chata je pod nimi ukryta před deštěm i před bouřemi.“

„To je úžasné. Chtěla bych ji vidět. A říkáte, že je to opravdová lovecká chata?“

„Přesně tak.“

„Úplně osamělá?“

„Nevím o žádném sousedovi na patnáct mil kolem.“

„A je uprostřed stromů? Je hezká?“

„To záleží na očích, které to posuzují.“

„Chtěla bych ji vidět a přesvědčit se.“

„A co vaše společnost? Čekají na vás.“

„Spíš bych se snad měla ptát já, je-li to správné, využívat vaší pohostinnosti, ne? Promiňte, pane Geralde,“ pokračovala dívka a lehký stín jí přeběhl po tváři. „Nepomyslela jsem vůbec na to, že tam třeba nebydlíte sám, že je v tom *jacalé* nebo jak tomu říkáte ještě někdo s vámi?“

„Ovšemže, bydlíme tam dva, od té doby...“

Dříve než mohl mustanger domluvit, vykreslila si jeho posluchačka přesný obraz druhého obyvatele chaty: dívku svého věku, snad trochu oblejší, se snědou pleť, s mandlovýma očima pikantně trochu šikmo posazenýma, se zoubky nad perly bělostnými, s nádechem karmínu na tvářích, s vlasy černými jako Castrova hříva, s korálky na krku a náramky na zápěstích i na kotnících, s krátkou sukýnkou bohatě vyšívanou a s mokasíny na malých nožkách.

„Nebude jí tedy taková nezvaná návštěva nepříjemná?“ přerušila Maurice Louisa.

„Komu? Mému příteli? To je ten poslední, kdo by se vyhýbal společnosti; má jí tady na Alamu chudák pomalu.“

„Vašemu příteli?“

„Ovšem, mému rostenci, Phelimu O’Neilovi z našeho Smaragdového ostrova a k tomu z Galwaye, odkud jsem i já sám.“

„Chtěla bych jednou slyšet pravé irské nářečí. Slyšela jsem, že galwayské je nejbohatší, je to pravda, pane Geralde?“

„Já sám jsem Galwayan, na můj úsudek se nemůžete spolehnout. Ale spokojíte-li se na půlhodinku Phelimovým pohostinstvím, určitě to budete moci posoudit sama.“

„Byla bych hrozně ráda. Je to všechno pro mne tak nové. Však tatínek a ostatní počkají. Je tam dost dam i beze mne, nebo se pánové mohou bavit tím, že budou hledat naše stopy. Přijdou si na své jako při lovu. Tak, pane, jsem připravena přijmout vaše pohostinství.“

„Obávám se, že vám toho nebudu moci mnoho nabídnout. Phelim byl několik dní sám, a není to valný lovec, tak bude mít spíži asi docela prázdnou. Ještě že jste se najedla před tím *stampedem*.“

*

Nebyla to ani Phelimova spíže ani touha poslechnout si jeho irské nářečí, co přimělo Louisu Poindexterovou k oné zajížděci. Nebylo to ani mustangerovo *jacalé*.

Dojeli k osamělé chatě na Alamu; Louisa vstoupila pod její střechu a se zájmem si prohlédla neobvyklé zařízení. Mile ji překvapily knihy, psací potřeby a jiné drobnosti, které svědčily o tom, že obyvatel tohoto domu je vzdělaný člověk. Se zřejmou radostí si poslechla, jak se mluví kolem Galwaye, nechala se od Phelima pohostit a ochotně od všeho okusila – až na to, co jí nejvřeleji doporučoval, „kapánek žitnej, čerstvej, z demižónku“ – a posléze v nejlepší náladě odjela.

Krátká však byla její radost. Trvala jen pokud v ní dožívalo nadšení nad nezvyklým zážitkem. Když se ocitla znovu na květnaté prérii, přišly jí na mysl nejrozmanitější úvahy a jedna z nich jí zamrazila až hluboko v srdci.

Byla to snad myšlenka, že nejednala správně vůči otci, bratrovi a přátelům, které nechala v obavách o svou bezpečnost?

Nikoliv. Mrak, který jí zastřel tvář uprostřed vši té kvetoucí nádhery, plynul z jiných, mnohem tíživějších myšlenek. Po celý den, po cestě z pevnosti, po divoké honbě, když byli pronásledováni hřebci, na březích jezírka, na zpáteční cestě prérií i ve svém skromném příbytku – po celou tu dobu byl její společník zdvořilý, velice zdvořilý.

Avšak nic víc.

ŽÁRLIVEC V PATÁCH

Ze čtyřicítky zachránců, kteří se vydali za uprchlým mustangem, jen málokteří vytrvali. Ztratili klisny, mustanga i mustangera z dohledu a zanedlouho se po jednom i po skupinách rozptýlili po prérii. Většinou nedovedli stopovat a stopu brzy ztratili. Odbočovali po stopách, které zanechalo totéž stádo klisen při některém dřívějším *stampedu*.

Eskorta dragounů, které velel důstojníček ještě čerstvý ze školy ve West Pointu, si takhle zajela na jednom rozcestí a strhla za sebou valnou většinu ostatních.

Jen jeden osamělý jezdec se držel správným směrem, měl statného ryzáka, nepřilíš vzhledného, zato však rychlého a vytrvalého. Polovojenský modrý kabát a důstojnická čapka stejné barvy prozrazovaly toho, kdo si v nich liboval, bývalého kapitána dobrovolnické jízdy Cassia Calhouna. To on pobídl ryzáka po správné stopě a bičem i ostruhami se teď snažil přinutit zvíře k vrcholnému výkonu.

Jako lačný chrt letěl s očima upřenýma na stopu, doufaje v úspěch, který bude odměnou za námahu. Jaká to bude odměna, o tom měl on sám jenom matné tušení, ale pohled, kterým občas zabloudil k pouzdrům pistolí, svědčil o temném úmyslu.

Nebýt náhody, která mu pomohla, byl by tu zabloudil právě jako ostatní. Měl však proti ostatním tu výhodu, že ho vedla dvojí známá stopa. Větší z nich mu s palčivou určitostí připomněla místo, kde ji viděl po prvé: na popel spálenou prérii. Podléhaje nevysvětlitelnému vnuknutí, vryl si ji tehdy do paměti a nyní ji ihned poznal.

Veden touto stopou dorazil bývalý kapitán až na mýtinu, kde se skvrnitý mustang tak záhadně zastavil. Až posud nebylo těžko se ve stopách vyznat. Zde však bylo třeba uvažovat. Od neokovaných kopyt divokých klisen se lišila dvojí stopa podkov. Nezanechali ji však již cválající koně. Znamená to tedy, že byli zastaveni, že stáli blízko sebe.

Kam teď? Mezi stopami klisen již žádný další otisk podkovy nebyl, nebyl ani jinde! Na všech stranách byla tvrdá štěrkovitá půda. Byl by na ní zanechal zřetelnou stopu jen kůň v plném trysku.

A ryzák i skvrnitý mustang odešli odsud krokem!

Netrpělivého pronásledovatele to zmátlo. Objížděl dokola po stopě klisen a zase zpátky, ale směr, kterým odjeli oba osedlaní koně, se mu zjistit nepodařilo.

Nebyl už jen překvapen, hlavou mu táhly chmurné myšlenky. Tu ho z nich vytrhl osamělý jezdec, jehož spatřil, jak sleduje stopu klisen.

Nebyl to nikdo cizí. Obrovitý jezdec všelijak oblečený, s vousy až po límec a na nejubožejší herce z celého Texasu, znal Cassia Calhouna a Calhoun znal jeho dlouho před tím, než se oba dostali na texaskou prérii. Byl to Zeb Stump.

„Nemáte poněťi vo slečince, pane Calhoun?“ dotazoval se lovec. „Nemáte,“ pokračoval, jako by to vyčetl z nepřliš chápatvého kapitánova pohledu. „Do hroma, to bych rád věděl, co s ní je. Je to divný, taková jezdkyně a nechá tu zatracenou herku utéct. No, nebezpečenství jí žádný nehrozí. Mustanger je chlapík, ten hodí klisniče provaz na krk a výlety jí zarazí. Copak vás tu zdržuje?“

„Nemohu přijít na to, kudy jeli. Podle stop se zdá, že tu zastavili, ale dál už není po podkuvách ani známky.“

„Chm, to je pravda, pane Calhoun. Tady se koně zastavili – a stáli docela blízko sebe. Za klisnami pak už nejeli. Určitě ne. Ale kampak teda?“

Prohlížel půdu kolem sebe, jako by odpověď čekal od ní, a ne od Cassia Calhouna.

„Nevidím tu ani známky po nějakých stopách,“ odpověděl bývalý kapitán.

„Nevidíte – tak se podívejte sem. Ještě nevidíte? Zlámaný stýbla.“

„Nic nevidím.“

„Ale jděte. Táhle! Vždyť div nekřičí. Velká stopa a menší

kopyta hned vedle ní. Koně šli tudy, za klisnami tedy dál nejeli. Tak kam dál, za nimi?“

„Rozhodně!“

Zeb se bez řečí pustil po nové stopě. Zanedlouho ji rozeznával už jeho společník, tam, kde uprchlíci pobídlí koně do cvalu, aby unikli hřebcům, a kde se kopyta hluboko zaryla do půdy.

Brzy se však stopa opět ztratila. Vlastně by se byla ztratila méně zkušeným očím, než byly Stumpovy, pod stovkou nových otisků kopyt.

„Ale!“ vykřikl lovec překvapen novým objevem. „Co se to tu dělo? To je ale divný!“

„Zase stopa klisen,“ prohodil Calhoun. „Asi tu udělaly kruh a vrátily se na svou stopu.“

„Jestli to tak bylo, tak tu šly až po jezdcích. Jako kdyby si v tom závodě s nima vyměnily místa.“

„A jak to poznáte?“

„Copak nevidíte, že jsou ty stopy podkov celý potlapaný vod klisen? Vod – ne – do hroma to ne – to nejsou vůbec stopy klisen, jsou vo dobrej palec delší. To tedy tudy šli po nich hřebci, celý stádo hřebců. Ježkovy zraky, snad...“

„Snad co?“

„Snad nešli za tím strakáčem, za slečniným mustangem, to by bylo se slečinkou zle! Rychle!“

Nečekaje na odpověď, lovec kolébavým klusem vyrazil. Calhoun v patách za ním dožadoval se vysvětlení nejasných slov.

Zeb však vysvětlovat neráčil a na omluvu jen mávl dozadu rukou, jako by chtěl říci „Nezdržuj, teď nemám čas.“

Chvilí měl očividně co dělat s hledáním stopy podkov, místy zcela smazané a rozdupané hřebci. Stále ještě v klusu je shledával jen po útržcích. Teprve když se přiblížili asi na sto metrů k *arroyu*, zmizel mu stín z tváře, zastavil svou kobyly a vysvětlil, nač se Calhoun znovu ptal.

„Jak víte, že unikli?“

„Podívejte se tamhle.“

„Kůň – nedávno zabítý, jak se zdá. A co to dokazuje?“

„Že ho mustanger zabil.“

„A myslíte, že to ostatní zastrašilo?“

„Dál už vopravdu nešli. Ale samo by to nebylo stačilo. *Tam to* je zadrželo. Však taky to musel bejt skok!“

Ukázal na *arroyo*, k němuž teď oba dojeli.

„Vy si myslíte, že to sedlaní koně přeskočili? Nesmysl!“ řekl Calhoun.

„I přeskočili. Tady to máte, vodraz i došlap. A slečinka skákala první. Při skákavým Jozafatovi, to je děvče! Museli voba skočit před tím, než střelili toho hřebce, jinak by se byli nedostali přes. Nikde jinde se kůň nedostane na druhou stranu. Jeruzaléme svatej, to byl ale nápad, že mustanger složil hřebečka akorát před tou škarpou!“

„A nemohli se dostat na druhou stranu někde jinde?“

„To by museli ujet deset mil – pět nahoru a zpět zpátky. Ani zdání, pane Calhoun. Nemusíte mít strach, že by slečinku Lujzu pronásledovali hřebci dál. Určitě vodjeli s mustangerem, když přeskočili, klidně a pokojně jako dvě jehňátka. Jiný nebezpečí jim nehrozilo a teď už by dávno měli bejt u proviantní káry.“

„Tak jedeme!“ křikl Calhoun se stejnou netrpělivostí, jako když se domníval, že jeho sestřence hrozí vážné nebezpečí.

„Honem, pane Stumpe. Co nejrychleji zpátky!“

„Ne tak nakvap, račte dovolit.“ Zeb sklouzl ze sedla a vytáhl z pochvy nůž. „Kdybyste laskavě počkal takovejch dvacet minetek.“

„Počkal – na co?“

„Až stáhnou toho ryzáka tady. Je to prvotřídní kůže, pět dolarů by za ni mohlo kápnout. To se tak hned na týhle prerii nevydělá.“

„K čertu s vaší kůží!“ zařval netrpělivý kapitán zlostně. „Nechte toho a pojed'te!“

„Nic takovýho neudělám,“ odpověděl lovec chladně.

Ostrým břitem loveckého nože našel kůži na břichu. „Vy si můžete klidně jet, pane Calhoun, a Zeb Stump pojedete, až bude mít kůži z tohoto hřebce naloženou na své kobyle, a basta.“

„Podívejte se, Zebe, co to vykládáte, že se mohu vrátit sám? Copak já najdu cestu?“

„To je vám podobný, že ne. Nic takového jsem vostatně neříkal.“

„Tak poslouchejte, vy paličáku, zrovna teď má čas pro mne ohromnou cenu, a vám bude trvat nejméně půl hodiny, než toho koně stáhnete.“

„Dvacet minut, ani ne.“

„Dobře, tak dvacet minut. Ale pro mne má stejně těch nejbližších dvacet minut větší cenu než pět dolarů. Říkal jste tolik, ne? Nechte kůži kůži a pět dolarů máte u mne.“

„No, tomu říkám kavalírství. Vážně, kavalírství. Kavalírský gesto. Ale vzít ty peníze nemůžu. Byla by to špinavost, dobrá tak leda pro mexikánský žluťochy, vzít peníze za takovou službu. Tím spíš, že se známe a že máme

společnou cestu. Ale ztratit ten vejdělek za kůži – to zasej taky nemůžu. A kůže by se tu určitě zkazila, než by se mi hodilo zasej sem zajet, neřku-li, jak by byla potřhaná vod supů a vod kojotů.“

„To je k vzteku. Tak co tedy mám dělat!“

„Vy máte ale naspěch. Tak počkejte – vidíte ten vysokej topol támhle?“

„Vidím – a vzpomínám si. Jeli jsme kolem něho, když jsme šli po stopě klisen, že jo?“

„Jo. A vodtamtud stačí jít zpátky po stopě a jste u vašich, u strejčka, u bratránka, u slečinky a u všech vostatních, co teď asi pijou ten francouzskej vejmysl, to šampajský. Snad jim nepřestane chutnat, aspoň zbyde kapka monongahelský na mne, až se vrátím.“

Calhoun konce těchto úvah nevyčkal. Stiskl svého ryzáka ostruhami a byl ten tam.

„Jerusaléme svatej, ten má naspěch,“ vzdychl lovec po tom nezdvořilém rozloučení. „Žárlivec jeden.“

*

Rozmrzelý událostmi toho černého dne spěchal Calhoun zpátky k místu, kde se ráno konal piknik. Topol podobný zvoniče ho zavedl na stopu *manady* a dál už nebylo možno zabloudit. Vracel se cestou, kterou již toho dne jednou jel.

Ujížděl rychle, rychleji než bylo jeho unavenému koni po chuti. Hnaly ho trpké myšlenky a déle než hodinu mu byly jedinými druhy – tím trpčími, čím sladší tišina ho obklopovala.

Málo ho potěšil pohled, který sliboval jiné společníky: pohled na dva jezdce, beroucí se týmž směrem a touž cestou jako on. Třeba viděl jen jejich záda a třeba to bylo dosti daleko, nemohl si je s nikým splést. Byli to ti dva, jimž patřily jeho chmurné myšlenky.

Podobně jako on vraceli se i oni po stopě *manady*, k níž – jak Calhoun ještě zahlédl – přijeli nějakou stepní stezkou. Zřejmě neměli ke společnosti zdaleka tak naspěch jako on.

Byli zabrání v živý rozhovor a Calhouna, který se k nim blížil s boku, vůbec nezpозorovali.

Jejich důvěrná blízkost, držení v sedlech, zřejmá nevšímavost k okolnímu světu, šnečí krok jejich koní – to vše v něm vzbuzovalo domněnky, jež ho rozzuřovaly téměř k nepřičetnosti. Povaze tohoto Jižana by bylo podobné docválat až k nim a drsně přerušit tuto selanku. Vskutku také znovu vztekle užil ostruh a přiměl unaveného hnědáka ještě jednou ke klusu.

Vzápětí však opět koně zadržel, jako by se byl rozmyslil. Zvuk kopyt ho stále ještě neprozradil, třebaže už teď za nimi nebyl víc než dvě stě metrů! Slyšel již stříbrný hlásek své sestřenky, která zřejmě měla hlavní slovo. Jak zajímavý rozhovor to musel být, když pro něj nepostřehli jeho příchod!

Kdyby se mu tak podařilo zaslechnout, o čem si vyprávějí! Místo se nezdálo být vhodné ke špehování, a přece, co kdyby se to zdařilo? Savana byla porostlá trávou hebkou jako samet. Při pomalém kroku po ní kopyta klouzala téměř neslyšně.

Za několik vteřin byl Calhoun skvrnitému mustangovi a mustangerovu ryzákovi těsně v patách. Nakláněl se kupředu, naslouchal a zlostná tvář prozrazovala, že má připravena nejen ostrá slova, ale i ostrý nůž a pistole. Vše záleželo na náhodě, na tom, co uslyší.

Náhoda však chtěla tomu, aby neuslyšel nic. Byli-li oba jezdci hluší k okolnímu světu, nedalo se to říci o jejich koních. Calhounův hnědáček šel pomalu, a měl proto těžší krok, tím spíše, že byl unaven. Ryzáček i mustang pohodili hlavami a zařehkali.

Calhoun byl zpozorován.

„Á, bratránek Cash!“ zvolala dívka s nepříjemným překvapením v hlase. „Co tu děláš? Kde je otec a Henry a ostatní?“

„Proč se ptáš mne, Loo? Víš to snad právě tak dobře jako já!“

„Copak... copak nám nejedeš naproti? A kde jsou... ale tvůj hnědáček je samá pěna! Jako bys měl za sebou pořádnou honičku, skoro jako my.“

„Bodejť by nebyl. Od samého začátku za tebou jedu, abych ti pomohl, kdybys potřebovala.“

„Ach tak! Vůbec jsem nevěděla, že jedeš za námi. Děkuji ti. Právě jsem poděkovala tomuto statečnému muži, který také za mnou přijel a pomohl laskavě mně i Luně z velmi nepříjemné situace. Zachránil nás před velkým nebezpečím, abych pravdu řekla. Víš, že nás pronásledovali divocí hřebci a že jsme museli ujíždět o holý život?“

„Vím o tom.“

„Viděl jsi snad tu štvanici?“

„Ne, poznal jsem to až ze stop.“

„Ze stop? Copak ty se vyznáš ve stopách?“

„Zeb Stump mi pomohl.“

„Ach tak, Zeb Stump byl s tebou. A jeli jste za námi až – až k...“

„Až k té rozsedlině. Zeb říkal, žeš ji přeskočila, je to pravda?“

„Já ne, Luna ji přeskočila.“

„A tys byla v sedle?“

„No, to je otázka! Kde jinde? *Nikde jinde jsem nebyla!*“ Zasmála se, ale vzápětí změnila tón. „A co ty, přeskočil jsi? Jel jsi za námi dál?“

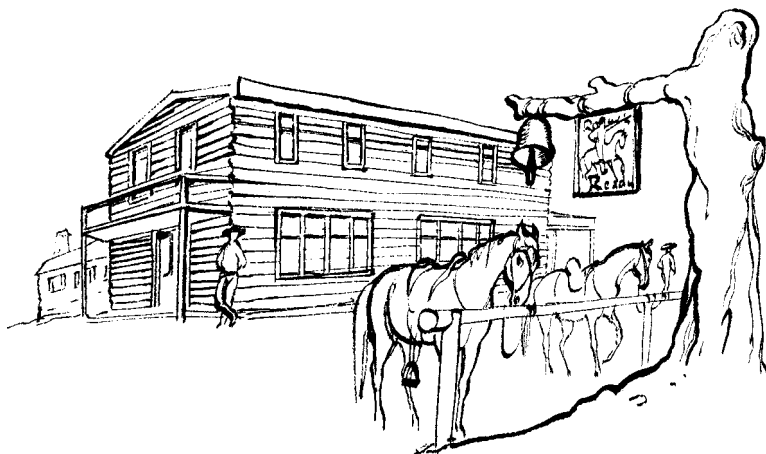
„Ne, Loo. Od rozsedliny jsem jel rovnou sem, myslel jsem si, že tu budeš dřív. Proto jsem teď tady.“

Odpověď se zdála být uspokojivá.

„To jsem ráda, žeš nás dohonal. Nejeli jsme rychle, Luna je chudáček už tak unavaná. Nevím vůbec, jak dojde zpátky k Leoně.“

Od chvíle, kdy se k nim Calhoun připojil, mustanger nepromluvil slova. Ať byl jeho předchozí rozhovor s mladou kreolkou sebestříjemnější, nečinilo mu zřejmě žádné potíže zanechat ho. Mlčky jel před nimi, jako by se byli dohodli, že bude opět hrát tu úlohu, jež mu byla původně svěřena.

Nicméně ho bývalý kapitán stíhal zničujícími pohledy. Kdyby byli měli před sebou delší cestu, špatně by byla skončila. Objevili se však ostatní výletníci, obklopili vrátivšího se uprchlíka i zachránce a hlučným blahopřáním zaplašili všechny chmurné myšlenky.

WHISKY S VODOU

Nejnápadnější budovou v zárodku města klíčícího pod ochranou Fort Inge byl „hotel“. Tak je tomu ve všech texaských osadách, ať již byly založeny nově anebo před čtyřiceti lety. Starší města v Texasu nejsou, až na několik málo městeček španělskomexického původu, kde prvenství patří budovám pevnosti a kláštera. I ty však teď již ustupovaly krčmám a často se z jejich budov i krčmy stávaly.

Třeba však byl hostinec ve Fort Inge největší budovou, nebyl ani příliš výstavný, ani okázalý. Zevně nebyla patrná žádná snaha po nějaké architektuře. Byl to srub z hrubě tesaných trámů, jehož půdorys tvořil velké T. Celou horní příčku v tomto T zaujímal bar neboli *saloon*.

Vývěsní štít před hostincem, jenž byl pověšen na dubu, uťatém asi ve výši tří metrů, nesl na obou stranách podobiznu vojáka, osobnosti uctívané v celém kraji, generála Zachary Taylora. Nebylo proto ani třeba dívat se na nápis oznamující jméno hotelu. Hostinec, který si dal do znaku takový portrét, nemohl se nazývat jinak než generálovou přezdívkou – „Čilá vojna“.

Tento název měl v sobě jiskru vtipu. Stavba byla zvenčí vskutku vojensky hrubá. Za to jakmile vkročil host do *saloonu*, obsloužili ho skutečně čile – mentolovým likérem, ginem nebo rozmanitými *cocktaily*, co jich jen na této straně od Mississippi bratří z mokré čtvrti znali – ovšem jen tehdy, když hostu v kapse zvonily centůvky na útratu.

Saloon v „Čilé vojně“ není třeba popisovat nikomu, kdo kdy prošel jižními a jihozápadními státy Unie. Ani doušek z Lethe nemůže vymazat z jeho paměti vzpomínky na výčepy těch *taveren*, kde měl to pramalé potěšení pobývat: dlouhý nálevní pult – bar – podle stěny a za ním poličky se skleničkami a lahvemi kořalek všech možných i nemožných odstínů a barev duhy; za pultem elegantní chlapík, který si říkal *mixer* – nazvat ho hospodským by bylo znamenalo dostat ránu lahví – v modré vestě nebo bílém plátěném kabátě, či snad jen v košili z nejjemnějšího plátna s bohatě nabíranými rukávy, jaké byly onoho léta Páně osmnáct set padesát právě v módě; tento mladý muž dokáže míchat vám *sherry cocktail*, dívat se při tom na vás a hovořit o nejnovějších politických klípcích, zatím co led, víno a voda v jeho rukou se stěhují ze sklenice do sklenice a jiskří jako likérová duha za jeho zády. Což na něho může zapomenout ten, kdo se kdy octl v jižních státech Unie?

Pomohu vám vybavit si jeho prostředí; *saloon* s podlahou vysypanou bílým pískem, tu a tam poházenou nedopalky cigaret a poznamenanou hvězdičkami vyplivnutého rozžvýkaného tabáku. Mušky, masařky i moskyti si libují v tomto ovzduší plném vůní absintu, mentolu a citrónové kůry.

Taverna neboli hostinec „Čilá vojna“ se sice jen málo lišil od ostatních texaských zábavních místností, přece jen však měl své zvláštnosti. Jeho majitelem nebyl mazaný Američan, ale Němec, jeden z těch Němců, kteří se nejen v Texasu, ale všude jinde osvědčili jako výteční hostinští. Výčep si obstarával sám, takže hostům nemíchal jejich oblíbený *cocktail* onen mladý elegán, o kterém byla řeč, ale rozšafný Bavorák, který sám vypadal tak střízlivě, jako by byl jakživ neochutnal žádný z

oněch lahodných nápojů, které míchal, ačkoliv by byl mohl sám sobě jistě dopřát slevy. Ze staré vlasti si přinesl jméno Oberputzker, což si jeho texaští hosté volně přeložili „Obrpackal“.

Výčepní pult se táhl podél celé stěny přilehlé k hlavní budově. Dveře na obou protilehlých koncích *saloonu* vedly na náměstíčko rodícího se města. Místnost tak byla stavěna proto, aby se dobře větrala – což bylo v kraji, kde po půl roku teploměr neklesne pod třicet stupňů, dosti důležité.

Společnost tu bývala značně různorodá. Nadutí plantážníci tu sedávali v jedné místnosti s neméně pyšnou „bílou bídou“ – netroufali si totiž dát najevo nějaké pohrdání. Drobní sedláci, farmáři, v těch končinách nebyli, v Texasu už pak vůbec ne. Zato se v *saloonu* „Čilé vojny“ scházivali příslušníci všech vrstev a řemesel, které Fort Inge znala.

*

Snad ještě nikdy od té doby, co „Obrpackal“ vyvěsil svou ceduli, nebyl jeho hostinec poctěn četnější návštěvou a neobsloužil u baru tolik hostů jako onoho večera, kdy se vrátila do Fort Inge společnost účastnivší se lovu divokých koní.

Téměř všichni – až na dámy ovšem – považovali zřejmě za nezbytné napít se na dobrou noc; a když pendlovky, tikající tiše mezi různobarevnými lahvemi, ukazovaly jedenáct, trousili se do výčepu důstojníci, plantážníci, lovci a všelijaké záhadné existence. Každý příchozí šel rovnou k nálevnímu pultu, hlučně si objednal svůj oblíbený nápoj a pak se připojil k některé skupince, kterých bylo v *saloonu* plno.

Také tři důstojníci, s nimiž jsme se již seznámili, tu stáli v živém rozhovoru s majorem, velitelem pevnosti.

„Pane majore, vy to budete určitě vědět,“ řekl Hancock, „povězte nám, kam vlastně to děvče jelo?“

„A proč bych to měl vědět zrovna já?“ bránil se major. „Zeptejte se jejího bratrance, pana Cassia Calhouna.“

„Už jsme se ho ptali, ale zbytečně. Ten zřejmě neví o nic víc než my. Potkal je, když se vraceli, nedaleko od místa, kde jsme tábořili. Byli už hodně dlouho pryč a podle toho, jak byli zpoceni jejich koně, měli za sebou pořádný kus cesty. Snad mohli být až někde u Rio Grande.“

„Všimli jste si Calhouna, když se vracel?“ ptal se pěšácký kapitán. „Podle toho, jak se mračil, muselo ho něco mrzutého potkat, říkám já.“

„Vypadal trochu nešťastně,“ přitakal major. „Ale, pane kapitáne, přece byste to nepřičítal...“

„Žárlivosti! To bych tedy přičítal, a jaké!“

„Cože, žárlit na Maurice? Na mustangera? Chm, no to je vyloučené! Nebo alespoň velmi nepravděpodobné to je.“

„A proč, pane majore?“

„Ale, milý Slomane, Louisa Poindexterová je dáma a Maurice Gerald...“

„Pokud já vím, nic mu neschází do gentlemana.“

„Koňský handlír!“ vybuchl pohrdavě Crossman. „Pan major má pravdu, je to nepravděpodobné, je to prostě nemožné!“

„Je to Irčan, pane majore, a jestliže je skutečně tím, čím se já domnívám, že je, pak...“

„Ať je čím chce,“ přerušil ho major, pohlížeje ke dveřím, „je tady a může to říci sám; je to přímý chlap, dovíte se od něho jistě všechno, co vás tak strašně zajímá.“

„Ani bych neřek,“ zabručel Sloman, když se Hancock a dva tři další obrátili k příchozímu, aby uskutečnili majorův návrh.

Mustanger přešel mlčky po pískem posypané podlaze a postavil se tam, kde bylo u nálevního pultu volné místo.

„Whisky s vodou, prosím,“ oslovil skromně pána domu.

„Viski s votou,“ opakoval Oberputzker bez zvláštního nadšení. „Jo, viski s votou. Sklenička je sa tva senty.“

„Neptal jsem se, co to stojí,“ odpověděl mustanger. „Chtěl jsem, abyste mi dal whisky s vodou. Máte whisky?“

„Jojo, jo,“ spěchal Němec úslužně po Mauriceově odseknutí. „Viski je tu spousta. Ták, tády je viski s votou.“

Zatím co hostinský servíroval tento prostý nápoj, Maurice se pozdravil s důstojníky přátelským, avšak skromným kývnutím. Většinou se s ním znali osobně, vzhledem k jeho obchodům s posádkou.

Již se chystali, že se ho otáží, jak jim major poradil, když tu příchod nového hosta je přiměl, aby se svého úmyslu vzdali.

Byl to Cassius Calhoun. Vyptávat se v jeho přítomnosti by sotva bývalo taktní.

Calhoun šel nadutě, jak měl ve zvyku, rovnou ke skupině důstojníků a pozdravil je, jako by se byli před chvilkou rozešli. Nebyl ještě docela opilý, ale bylo vidět, že už má dost. Oči mu nejistě svítily, čelo měl nepřírozně bledé a zpod naražené čapky mu padaly dva nebo tři prameny vlasů. Zřejmě holdoval vínu víc, než mu bylo zdrávo.

„Pánové, račte!“ křikl na majorovu společnost a přitočil se současně k pultu. „Ať něco pustíme, nebo ten skopčák řekne, že kvůli nám zbytečně svítí. A já to platím! Co vy nato?“

„Bravo, bravo!“ ozvalo se několik hlasů.

„A co vy, majore?“

„Připij si s radostí, pane kapitáne.“

Podle zvyku se pozvaní nahrnuli k pultu a každý křikl, nač má chuť. Kolik bylo pijáků, tolik chutí.

Calhoun volal: „Mně hnedou *sherry*!“ a hned dodával: „A cvrnknout do toho hořkou!“

„Šéry a chořkou, račte, pane Kalchoun?“ nakláněl se hostinský přeúslužně přes pult k váženému spolumajiteli velkého statku.

„Vždyť mě snad slyšíš, skopčáku hluchá, ne? *Sherry* povídám, ne?“

„Tobže, tobže, mein Herr. Šéry s chořkou, šéry s chořkou,“ opakoval si Oberputzker, spěchaje obsloužit mrzutého hosta.

Příchodem majorovy společnosti se řídce obsazený výčepní pult zaplnil docela. Náhodou – ačkoliv to mohl být z Calhounovy strany i úmysl – ocitl se bývalý dobrovolnický kapitán docela vlevo od celé společnosti.

A tak se dostal až do těsného sousedství Maurice Geralda, který tu o samotě popíjel svou whisky s vodou a kouřil doutník, který si právě zapálil. Byli k sobě obráceni zády, jeden druhého si ani nevšiml.

„Na zdraví!“ křikl Calhoun, zvedaje sklenku s pultu.

„Ať slouží!“ odpovědělo několik hlasů.

„Amerika Američanům! Ať pojdou všichni zatracení přivandrovalci – Irčani první!“

Zakymácel se při tomto nenávistném výlevu a narazil zády na mustangera, který právě zvedal sklenku k ústům. Mauriceovi vyšpláchla whisky na prsa.

Byla to snad náhoda? Nikdo tomu nevěřil, ani na okamžik. Ve spojení s předchozím přípitkem nemohl to být než záměrný, předem promyšlený čin.

Všichni přítomní očekávali, že se uražený v mžiku vrhne na Calhouna. Byli však zklamáni a zároveň překvapeni tím, jak klidně to mustanger zdánlivě přijal. Někteří se i domnívali, že si to nechá líbit.

„To by ale zasloužil vykopat z hospody,“ šeptal Hancock Slomanovi do ucha.

„Jen se neboj,“ odpověděl pěšácký důstojník, rovněž šeptem. „Však uvidíš. Nerad se sázím, to víš, ale vsadil bych měsíční plat na to, že mustanger neuhne. A druhý plat vsadím na to, že to bude pro pana Calhouna šeredný soupeř, třeba že to teď vypadá, jako by se spíše staral o svou sváteční košili než o tu urážku. Je to zvláštní chlapík.“

Předmět jejich rozhovoru zatím stál u nálevního pultu a byl, jak se říká, středem pozornosti. Postavil svou sklenku na pult, z kapsy vytáhl hedvábný kapesník a stíral si whisky s vyšívané košile. Všechny jeho pohyby byly neochvějně klidné, nepřipouštěly však žádnou domněnku o nějaké zbabělosti; ti, kteří o jeho odvaze pochybovali, poznali, že chybili a že se něco strhne. V naprostém tichu čekali, jak se věci vyvinou.

Netrvalo to dlouho. Všechno dohromady, i s šepotem a tichými úvahami, nezabralo více než dvacet vteřin.

„Ir jsem na příklad já,“ řekl mustanger, když dával šátek zpátky do kapsy.

Třebaže to byla odpověď prostá a třebaže přišla až po chvíli, přece jen nikdo nezůstal na pochybách, co může znamenat.

„Vy?“ opáčil pohrdavě Calhoun, obraceje se s rukama v bok. „Ale jděte,“ pokračoval, měře si mustangera od hlavy až k patám, „vy že jste Irčan? Tedy do vás bych to, člověče, neřekl! Já vás měl za Mexikána podle té parády a vyšívání, co máte na sobě.“

„Nevím, co vám je do mé parády, pane Calhoune, ale když už jste mi polil košili, nevím, proč bych měl šetřit vaši.“

S těmito slovy zvedl mustanger svou sklenku, a dříve než mohl bývalý dobrovolnický kapitán uhnout nebo sklonit hlavu, dostal zbytek monongahelské do tváře. K radosti většiny přítomných se rozkýchal a rozkašlal.

Souhlasné zamručení brzy utichlo. Okolnosti rozhodně nebyly vhodné k řečem. Všichni viděli, že střetnutí nebude nijak mírné, že nutně skončí soubojem. Nic na světě tomu nemohlo zabránit.

ŠAVLE MEZI SOUPEŘI

Jakmile ho zasáhla sprška alkoholu, Calhoun sáhl po revolveru a vytrhl ho z pouzdra. Jen whisky, které měl plné oči, ho ještě zdržovala. Mustanger, který předvídal tento čin, stál ozbrojen stejnou pistolí, připraven oplatit ránu ranou.

Bázlivější z diváků se již začali tlačit ven ze dveří, klopýtajíce jeden přes druhého. Několik lidí zůstalo v *saloonu* z čiré nerozhodnosti, několik chladnokrevnějších úmyslně, asi proto, že jim pud napověděl, že při pokusu dostat se ven by mohli nejspíš dostat kulku do zad.

Bylo ticho, pět, deset vteřin. Špendlík by bylo slyšet

padnout. Byla to přestávka, jaká často nastává mezi rozhodnutím a činem, když mozek svou práci již skončil a svaly ještě nezačaly.

Snad mohla být kratší, kdyby bývali byli na scéně jiní herci. Obyčejní rváči by se byli bez dlouhých úvah rozohnili naráz. Ale teď proti sobě nestáli obyčejní rváči. Oba měli za sebou pouliční přestřelky, oba se jich i účastnili, a oba věděli, jak nevhodná je chybná rána. Oba byli rozhodnutí střítet najisto. A to přestávku prodlužovalo.

Ty, kdo byli venku a netroufli si ani nahlédnout dveřmi, napjaté očekávání téměř trýznilo. Zapraskání výstřelů z pistolí, které čekali každým okamžikem, by jim bylo přineslo úlevu. Byli téměř zklamáni, když se místo něho rozlehl velitelský hlas majora, jenž byl jedním z oněch několika, kteří zůstali uvnitř.

„Dost!“ nařizoval tónem velitele, který byl zvyklý poslušnosti. Tasil současně šavli a napráhl čepel mezi soupeře.

„Dost s tím střelením, oba dva! Hlavně k zemi! Přisámbohu, kdo se první dotkne spouště, tomu utnu ruku. Dost, povídám!“

„A proč?“ řval Calhoun zrudlý vztekem. „To bych rád věděl proč, majore? Po takové urážce – a od takového pacholka...“

„Vy jste začal, pane kapitáne.“

„Čerta se starám o to, kdo začal! Jen se nebojte, já to bez odplaty nenechám. Z cesty, majore! To není vaše věc, tahle hádka, nemáte právo plést se do toho!“

„No tohle!“ Major se rezavě zasmál. „Slomane! Hancocku! Crossmane! Slyšíte? Nemám právo se do toho plést! Poslouchejte, pane Calhoune, bývalý kapitáne od dobrovolníků, uvědomte si, kde jste! Nemyslete si, že jste ve státě Mississippi, mezi otroky a šlechtou s bičí v ruce. Tohle je, pane, vojenská pevnost, pod vojenskou správou, a já jsem tu při vší skromnosti velitelem! Nařizuji vám, abyste dal revolver tam, odkud jste ho vzal. A hned, nebo půjdete do věznice jako ten nejposlednější voják z posádky!“

„Na mou duši,“ odsekl Calhoun posměšně. „To bude v Texasu pěkně vypadat, bude-li po vašem. Počítám, že se nikdo nebude smět bít, ať ho urazil kdo chtěl a jak chtěl, když si neobstará předem povolení od majora Ringwooda. Neuděláte snad z toho v tomhle státě zákon?“

„Ani zdání,“ odrazil ho major. „Já nejsem z těch – a nikdy jsem nebyl – kdo by překážel čestnému vypořádání sporů. Mějte si volnost, vy i váš protivník, postřílet jeden druhého podle libosti. Ale ne právě teď. Vždyť přece musíte vidět, pane Calhouně, že vaše zábava ohrožuje život druhých, kdo na sporu nemají za mák zájmu. Netoužím po tom, aby mne provrtala kulka, která mně vůbec nebyla určena. Počkejte, až se všichni vzdálíme do bezpečí, a pak si tu můžete práskat jako o Božím těle. Tak co, pane, souhlasíte?“

Kdyby byl major býval mužem běžného ražení, sotva by byli jeho rozkazu uposlechli. K váze úřadu velitele pevnosti připojila se však ještě vážnost plynoucí z jeho věku a s ní i úcta k člověku, jenž byl znám hbitým zacházením se zbraní a jenž střežil nedotknutelnost své autority.

Tasení šavle nebylo prázdným gestem. Soupeři to věděli a oba současně sklonili hlavně k zemi – držíce revolvery dosud v rukou.

Calhoun stál zamračen, skřípal zuby jako šelma, které brání v útoku na kořist. Zato mustanger se zdál brát věci tak chladně, jako by nebyl rozezlen, jako by ani Ir nebyl.

„K souboji jste oba rozhodnutí, počítám,“ ptal se major věda, že na urovnání smírnou cestou není naděje.

„Nijak po něm netoužím,“ odpověděl Maurice mírně. „Omluví-li se pan Calhoun za to, co řekl, a také za to, co provedl...“

„Ať se omluví, on začal!“ zaznělo několik hlasů.

„Nikdy!“ odpověděl bývalý kapitán pohrdavě. „Cash Calhoun nemá nic takového ve zvyku. Omlouvat se! Takové maškaře opičí!“

„Tak dost!“ houkl mladý Ir, po prvé projevuje opravdovou

zlost. „Dal jsem mu příležitost – jako bych mu daroval život – odmítl ji. Tak tedy, při svaté panně, oba odsud živí nepůjdeme! Pane majore, žádám vás, abyste odešel i se svými přáteli. Víc těch drzostí si už líbit nedám!“

„Chachá,“ vyjel Calhoun posměšně. „Daroval mi život? Zmizte, zmizte všichni a pusťte mě na něj!“

„Stát!“ křikl major, netroufaje si ukázat protivníkům záda. „Ještě nejsou všichni v bezpečí. Mohli byste si s vašimi hračkami vzpomenout příliš brzy. Musíme být všichni ze dveří dřív, než si vy dva začnete hrát na to střelení. Mimochodem, pánové,“ pokračoval, obraceje se k své společnosti, „měl by v tom být nějaký pořádek. Když souboj, tak ať je poctivý pro obě strany. Ať jsou stejně vyzbrojeni a vypořádají si to na náměstí.“

„Tak, správně!“ přisvědčili diváci sborem a zraky se stočily na protivníky, zda návrh přijmou.

„Žádný z vás nic nenamítá?“ tázal se major.

„Nemám nic proti tomu, co je poctivé,“ souhlasil Ir.

„Chci bojovat s tím, co mám v ruce,“ prohlásil Calhoun zarytě.

„Dobrá, chci stejnou zbraň,“ zněla odpověď jeho soka.

„Jak vidím, máte oba šestiranného Colta číslo dvě,“ řekl major, obhlížeje pistole v ruku. „To by šlo, v tomto ohledu jste ozbrojeni naprosto stejně.“

„Jiné zbraně nemají?“ dotazoval se mladý Hancock, podezřívaje Calhouna, že pod pláštěm má ještě nůž.

„Nemám nic,“ odpověděl mustanger zpřímá, takže nikdo nepochyboval o pravdivosti těchto slov.

Všechny oči se obrátily na Calhouna, který s odpovědí trošku zaváhal. Viděl, že musí s pravdou ven.

„Samozřejmě,“ řekl. „Nůž mám. Nechcete přeci, abych ho tu nechal? Každému mají být dovoleny ty zbraně, které má.“

„Kapitáne Calhouně,“ trval Hancock na svém, „vždyť vás soupeř nůž nemá. Nebojíte-li se ho ve vyrovnaném souboji, musíte se svého nože vzdát!“

„To se ví, že musí,“ křikl někdo z okolostojících.

„Podívejte se, pane Calhoun,“ řekl major mírně, „šest ran by mělo každému rozumnému člověku stačit i bez nožů. Než to vystřelíte, budete stejně jeden nebo druhý...“

„Čert vzal nůž,“ skočil mu Calhoun do řeči, rozepínaje si plášť. Vytáhl zavrženou zbraň a mrštil s ní do nejzazšího kouta *saloonu*. Vychloubačným hlasem, který měl protivníkovi nahnat strachu, dodal: „Na takovou sojku fintivou ho stejně nebudu potřebovat. Vyrazím ho z bot první ranou.“

„Na řeči budete mít dost času, až budete mít nějaké činy za sebou. Plašit můžete leda husy, mně strachu nenaženete, pane Calhoun. Rychle, pánové! Už bych tomu vychloubání a nactiutrhání rád udělal konec.“

„Ty čubo!“ zasyčel divoce vznešený Jižan. „Ty čubo irská, prašivá, já tě pošlu do boudy! Jako pes budeš výt! Já ti...“

„Styďte se, kapitáne Calhoun!“ přerušil ho major za souhlasu ostatních. „To jsou prázdné řeči a není dost zdvořilé hovořit tak ve slušné společnosti. Mějte minutu strpení a budete si moci mluvit, jak se vám zachce. Prosím, pánové,“ obrátil se znovu k okolostojícím, „ještě jedno opatření je třeba učinit. Souboj nesmí začít dřív, dokud nebudeme všichni z dostřelu. Napadá vás snad někoho, jak by se to dalo zařídit?“

„Věděl bych jak,“ řekl tichý kapitán Sloman. „Ať jdou oba pánové s námi ven. Na obou koncích této místnosti jsou dveře. Jsou, myslím, docela stejné. Každý z nich se může pak vrátit jedněmi – žádný ovšem nesmí vystřelit dříve, dokud nepřekročí práh místnosti.“

„Výborně, to je ono,“ ozvalo se několik hlasů.

„A čím dáme znamení,“ dotazoval se major. „Výstřelem?“

„Ne, zvonkem před *tavernou*.“

„Tak to bude nejlepší a nejspravedlivější,“ rozhodl major a ubíral se ke dveřím

„Mein Gott, pane major,“ zasténal v tu chvíli Oberputzker a vyřítil se zpoza pultu, kde byl až dosud strachem jako přikován. „Mein Gott, pšece ti páni nebudou stšítet v *saloonu* s

pistol! Ach já, všdyť rosbijí všechny mé lachve, a ta srdcadlá krásná a sloupkové chodiny – sto – ne dvě sto dolarů mě stály! A ty likéry, všechno rosbijou, ách, pan major, to mě sničí, mein Gott, to mě tocela sničí!“

„Nebojte se, Oberputzkere,“ odpověděl major po chvíli. „Určitě dostanete za všechny škody náhradu. Ale vy sám byste se měl pro všechny případy uklidit někam do bezpečí, abyste čirou náhodou nedostal kulku do těla – to by bylo horší než *rosbitá srcadlá!*“

Bez dalších řečí nechal major nešťastného hostinského a pospíšil si ven, kam odešli již oba soupeři.

„Obrpackal“, jenž zůstal uprostřed pískem posypaného sálu sám, nesetřval na tomto nebezpečném místě dlouho. Pár vteřin po tom, co klaply za majorovými šosy venkovní dveře, bouchly dveře do chodby za hostinským.

Bar osvětlený olejovými lampami, jiskřící sklem a nákladnými zrcadly, utichl a osaměl. Jediný zvuk se v něm ozýval: tikání sloupkových hodin.

SOUBOJ BEZ SVĚDKŮ

Jakmile vyšel major ven, nezúčastnil se již příprav. Jako velitel posádky nemohl dost dobře přispívat k chystanému souboji, byť i jen dohledem na to, aby byl boj veden spravedlivě. Postarali se však o to mladší důstojníci, kteří okamžitě zařizovali všechny podrobnosti souboje.

Neplýtvali příliš časem. Podmínky již byly stanoveny. Zbývalo jen určit, kdo ze společnosti se ujme zvonku, kterým měl být dán signál k souboji. Rozhodování nebylo těžké. I malé dítě by bylo mohlo dát znamení hrdinům děsivého výstupu.

Noc byla tmavá, třebaže dovolovala rozpoznat shluk lidí před hostincem. Převládaly uniformy, jelikož k důstojníkům,

kteří ještě před chvílí byli ve výčepu, přibyli další z pevnosti. Přispěchali spolu s vojáky, kteří byli na vycházce, jakmile se dověděli, že se na náměstí něco děje. I narychlo oblečené ženy se sem sběhly – ženy vojáků, pradleny a všelijaké *señority* – a snažily se vytáhnout z těch, kdo je předešli, příčinu tohoto sběhu.

Rozhovory byly vedeny polohlasem. Vědělo se, že je přítomen velitel posádky i jiní vyšší důstojníci. Zástup, který se tu sešel, postával opodál, dobrých deset metrů od hotelu. K hotelu však byly upřeny všechny zraky, jakoby na nějakou strhující podívanou. Zástup pozoroval pohyby dvou mužů stojících u protilehlých dveří výčepního srubu.

Třeba je dělily dvě stěny ze silných trámů a třeba se navzájem neviděli, jednali oba tak, jako by je vedla jedna myšlenka. Stáli oba poblíž vchodů, trochu stranou, takže na ně nedopadalo světlo olejových lamp, jež kreslilo na hrubém písku před dveřmi široké rozbíhavé pásy. Žádný z nich nestál zpřímá, oba se krčili – ne strachem, spíše jako běžci před startem – jako by se připravovali ke skoku.

Oba hleděli dovnitř, do *saloonu*, odkud nebylo slyšet nic než tikot hodin. Byli jen v košilích, bez klobouků a bez všeho, co by jim mohlo překážet v pohybu. Pistole, které svírali v ruce, byly nataženy. V jejich postoji bylo znát nervositu i energii. Oba upjali svou pozornost na dveře, které mohly vést i na věčnost, a čekali na signál k překročení prahu.

Očekávali snad onu osudovou formuli „Připravit – pozor – pal“?

Nikoliv. Mohutný hlas vyřknul jednu jedinou slabiku: „Zvon!“

U pahýlu stromu, na němž byl zavěšen zvonek, bylo vidět tři nebo čtyři temné postavy. Na rozkaz jako by ožily a současně s kmihem jejich paží, ve tmě stěží patrných, ozval se zvukný hlas zvonu. Toho zvonku, jehož zvuk až dosud značil jen radost a zval jen ke svatbám, a jenž teď všem připomínal umíráček.

Zvonění trvalo jen krátce. Zvonek se párkrát zakýval a tu muži, kteří ho rozhoupávali, viděli, že jejich služeb již není třeba.

Nikdo než soupeři sami souboj neviděl.

Při prvním úderu zvonce vkročili protivníci zpět do místnosti. Žádný z nich neotálel venku – sice by byl měl pověst zkaženou. Stovky očí na ně shlížely a všechny znaly podmínku souboje – že se nesmí střílet dříve, dokud se nepřekročí práh.

Jakmile vstoupili soupeři do výčepu, třeskly první rány a naplnily místnost kouřem. Zůstali stát, třeba byli oba zasaženi a krev třísnila pískem vysypanou podlahu.

I druhou ránu vypálili soupeři téměř současně, nazdařbůh, neboť kouř jim oběma zastíral cíl. Zazvonilo roztříštěné sklo.

Pak se ozvala rána a po ní druhá, nato zavládlo ticho. Až dosud bylo slyšet, že protivníci přebíhají po místnosti. Žádný takový zvuk se teď již neozýval.

Nastal hluboký klid. Pobili se navzájem? Byli oba mrtvi? Ne! Nový dvojnásobný výstřel oznámil, že dosud oba žijí. Přestávka nastala jen proto, že se snažili proniknout zrakem kouř a rozeznat soupeře. Žádný z nich nepromluvil ani se nepohnul, aby neprozradil své postavení.

Znovu následovalo ticho. Trvalo déle než předtím.

Přerušila je nová výměna ran a hned nato bylo slyšet pád dvou těžkých těl na podlahu.

Zdálo se, že se někdo plazí po zemi. Zarachotily převržené židle – pak rána – jedenáctá a poslední!

Zástup na ulici slyšel směsici zvuků a vnímal i přestávky mezi výstřely, nikdo si však nedovedl učinit obraz o tom, co se děje uvnitř. Jen podle výstřelu poznali, že souboj pokračuje. Napočítali jich jedenáct; bez dechu čekali na dvanáctý.

Namísto rány z revolveru uslyšeli slova, jež nepochybně pronášel mustanger:

„Máte pistoli u samé hlavy! Jednu ránu ještě mám – omluvíte se, nebo je s vámi konec!“

Některý odvážlivci nahlédli dovnitř a spatřili neobvyklý obraz. Oba muži leželi na podlaze, oděv obou byl zakrvácený, zřejmě byli oba raněni; písek kolem nich rudl krví a byla v něm patrná klikatá stopa, jak se plazili blíž k sobě, aby nechybili poslední ranou. Jeden z nich, s nachovým šátkem a v sametových kalhotách, se poněkud vztyčoval nad druhým a pistolí přiloženou až k hlavě hrozil, že ho zbaví života.

Takový obraz tedy před sebou měli diváci, jakmile se dým rozptýlil průvanem a otevřel jim pohled do *saloonu*.

V touž chvíli uslyšeli jiný hlas. Mluvil Calhoun – ne však již drze a chvástavě. Kňoural, tlumil hlas, téměř šeptal.

„Dost, k čertu s tím vším! Dejte pryč tu bouchačku – omlouvám se.“

NEZNÁMÝ DÁRCE

Souboj v Texasu není žádná událost. Často se o něm již druhý nebo třetí den ani neví a po týdnu si na něj nikdo nevzpomene, kromě jeho účastníků nebo jejich přátel a příbuzných.

Je tomu tak, i když se bijí významní mužové. Utkají-li se dva chudáci nebo dokonce cizinci, zapomene se na jejich střetnutí ještě téhož dne. Jen ti, kdo souboj zažili, chovají ho v paměti – častěji to bývá jen jeden z účastníků – a pak snad ještě nějaký divák, zrozený na špatné planetě, který omylem dostal kulku nebo ránu nožem, jež mu ani nebyla určena.

Nejednou jsem byl na ulici svědkem přestřelky, jejíž oběti se stal nevinný náhodný chodec. I smrt někdy divákům vyneslo toto nezákonné vymáhání „zadostiučinění“. Nikdy jsem neslyšel, že by byl někdo trestán nebo že by se někdo domáhal náhrady škod. Počítalo se to prostě k „nehodám“.

Třebaže však Cassius Calhoun i Maurice Gerald byli v osadě vlastně cizinci, přece jen jejich spor vzbudil nadobyčejnou pozornost; Calhoun byl vyhlášený rváč, Gerald zase platil tak trochu za podivína a to dodávalo zvláštního světla i jejich souboji. O dobrých i špatných vlastnostech obou soupeřů se mnoho hovořilo ještě dlouhé dny potom – nejdůkladněji snad tam, kde oba prolili svou krev – ve výčepu hostince.

Vítěz si získal důvěru i přátele. Několik hostů přálo spíše poraženému. Více však bylo těch, které výsledek potěšil, neboť za ten krátký čas, co Calhoun pobýval v osadě, dal již nejednomu z návštěvníků Obrpackalova baru pocítit svou nadutost.

Mělo se za to, že mu mladý Ir dal za vyučenou, a uspokojení z toho bylo téměř všeobecné.

Jak svou porážku nese bývalý kapitán, nikdo nevěděl. V *saloonu* u „Čilé vojny“ se již nenaparoval, což ovšem bylo

pochopitelné. Nebyl to stud, který ho zdržoval, ale rány, jež ho upoutaly na lůžko a jež by ho byly mohly přivést i do hrobu, kdyby nebyly řádně ošetřovány!

Podobně byl nucen ležet i Maurice. Zranění, která utrpěl, třeba nebyla tak vážná jako protivníková, přece jen ho nutila zůstat ve svém pokojíku – v malé a uboze vybavené komůrce Obrpackalova hotelu. Pečovali tam o něj nevalně, nic se nestarajíce o jeho čerstvě dobytou slávu.

Po svém vítězství omdlel ztrátou krve. Na štěstí měl u sebe Phelima, jinak by se mu bylo snad dařilo ještě hůře.

„Při svatým Patrickovi, je to ale vostuda,“ říkal si jeho věrný druh polohlasně. „Dát pána, gentlemana, do takovýhle díry. Vždyť to tu nejní větší než prasečí chlívek. A pána jako vy! A to jídlo a pití! Slušně krmený irský čunče by k tomu, co nám tu dávají, ani nečichlo. A co si myslíte, že ten Obrpackal dole vykládá?“

„Nemám nejmenší ponětí, můj milý Phelime; dokonce se ani za mák nestarám, cos ho slyšel vykládat; ale jestli nechceš, aby on slyšel všechno, co tu nahoře vykládáš ty, musíš trochu tlumit hlas. Uvědom si, *ma bohil*, že tu jsou tenké stěny.“

„Čert vzal zdě, ať si je třeba zbourá, když chce. Když nechcete vědět, co jsem slyšel, tak mi houby záleží na tom, co je dole slyšet. Hůř už s vámi ten skopčák zacházet nemůže, než zachází. Ale přeci jen byste si to měl poslechnout.“

„Tak povídej, co říkal?“

„No, tuhle jsem ho slyšel, jak říká svému známému, že budete platit nejen za maso a pití a za byt a za prádlo, ale taky za láhve a skleničky a za všechno vostatní, co jste rozbili při tý pranici.“

„Já že to budu platit?“

„Jo, vy sám, a ten Amerikán nic. Tomu říkám lumpárna a nemůže si ji vymyslet nikdo jinej než špinavěj skopčák. Jestli má někdo platit, tak ten, co začal, a ne potomek Geraldů z Ballyballaghu. Uch – já bych mu ukázal placení, dubovou palicej!“

„Neříkal, proč bych měl platit zrovna já?“

„Říkal, to je to nejspinavější ze všeho. Říkal, že vy jste ten vrabec v hrsti a vás že bude držet, dokavad všechno nebude zaplacáno.“

„Asi se trochu spletl, udělal by líp, kdyby účet poslal holubovi na střeše. Jsem ochoten zaplatit polovinu škody, víc ne. To mu můžeš říci, bude-li s tebou o tom mluvit. Stejně nevím, Phelime, jak dokážu alespoň to. Musela tam zůstat pěkná spoušť. Pamatuji se, že to kolem nás jen zvonilo, když jsme byli v nejlepším. Nemylím-li se, odneslo to zrcadlo nebo hodiny nebo takového něco.“

„I zrcadlo i hodiny. Dvě stě dolarů, říkaj. Ale já nevěřím, že by to bylo mělo jen polovičku tej ceny.“

„I tak je to vážná věc – a zrovna teď. Obávám se, Phelime, že si budeš muset udělat cestu k Alamu a donést něco z toho, co tam zůstalo schováno. Budu asi muset obětovat stříbrné ostruhy, pohár a možná i pušku, abychom se z té kaše dostali.“

„Pušku? A z čeho budeme živý, když nebude puška?“

„Z toho, co bude, *mabohil*. Asi budeme žít o koňském mase, a na to nám stačí laso.“

„Ale bože, horší maso to nebude, než jaký nám dává ten Obrpackal. Stejně z toho mám po každý bolení.“

Tu byl jejich rozhovor přerušen. Bez zaklepání se otevřely dveře a ušmudlané stvoření, o němž se jen podle šatů dalo říci, že je to služebná, jim šlachovitou rukou podávalo nějaký košík.

„Copak je to, Gertrudo?“ ptal se Phelim, který již dříve nějakou náhodou zjistil, že stvoření je ženského rodu.

„Nějaký šentlmen to pšines.“

„Pán? Jaký pán, Gertrudo?“

„Nevím, mein Herr, byli to nějaký cizí šentlmen.“

„Nějaký pán – kdo by to mohl být? Podívej se do toho, Phelime.“

Phelim rozvázal poutka na víku a ukázal, co je uvnitř.

Bylo toho hodně: několik lahví, zřejmě s vínem a zdravotními likéry, a spousta cukroví i lahůdek. Žádný dopis, ani adresa, jenom elegantní uspořádání prozrazovalo, že dar pochází z ženských rukou.

Maurice bral do rukou kousek po kousku a Phelim se domníval, že je prohlíží, jaké jsou. To však Mauriceovi nepřišlo vůbec na mysl, hledal nějaký vzkaz.

Nebylo tam nic, ani lístek papíru, ani visitka.

Dárce byl štědrý – a dar přišel právě včas. Musel to být někdo zámožný. Ale kdo?

Mauriceovi zatanula v mysli půvabná představa, kterou chtěl nechtě spojoval s neznámým dobrodincem. Byla to snad Louisa Poindexterová?

Třeba to nebylo příliš pravděpodobné, byl nakloněn tomu uvěřit a srdce se mu při tom pomyšlení zachvívalo sladkým neklidem.

Uvažoval však o tom dále, a třeba to byla milá domněnka, nacházel proti ní stále více námitek. Nakonec se jeho víra zvíklala a zbyla jen nejasná a neurčitá naděje.

Což to mohla být kreolka – sestřenka jeho úhlavního nepřítele – třeba mu byla tak milá?

Nezdálo se to být možné. Nebyla-li to však ona, kdo tedy?

Mustanger by byl dal koně – celé stádo koní – za jistotu, že původce přepychového daru byla Louisa Poindexterová.

*

Uplynuly dva dny a dárce stále zůstával neznám. Tu byl raněný znovu příjemně překvapen novým dárkem, velmi podobným prvému, novým košem přeplněným lahvemi a čerstvými cukrovinkami.

Znovu se doptávali bavorské děvečky, znovu však bezvýsledně. „Přinesli to zase cizí šentlmen.“ Mohla dodat jen to, že „šentlmen“ byl snědý, že měl na hlavě lesklý širák a že přijel na mezku.

Zdálo se, že popis neznámého dárce Maurice neuspokojil,

třebaže se nikomu nesvěřil se svými myšlenkami, ba ani Phelimovi.

Rozčarování pak přinesl třetí koš dva dny nato, který přivezl opět snědý „šentlmen“ v lesklém širáku na mule. Zklamání nepatřilo obsahu koše, byl téměř týž jako dříve. Byl k němu však přivázán stužkou dopis.

„To může být jedině od Isidory,“ povzdechl si mustanger, když zahlédl písmo. Bez zájmu pak dopis otevřel a četl:

¡Querido Señor!

Soy quedando por una semana en la casa del tío Silvio. De vuestra desfortuna he oído – también que V. está mal ciudado en la fonda. He mandado algunas cositas. Sea graciosa usarlos, como una chiquitita memoria del servicio grande de que vuestra deudor estoy. En la silla soy escribando, con las espuelas preparadas sacar sangre de las ijadas del mio cavallo. En un momento mas, partira por el Rio Grande.

¡Bienhichor – de mi vida salvador – y de que a una mujer está mas querida, la honra – adiós – adiós!

Isidora Covarubio de los Llanos.

Al Señor Don Mauricio Gerald.

Přeložen ze španělštiny znamenal dopis toto:

Vážený pane,

strávila jsem týden u strýce Silvia. Doslechla jsem se o Vaší nehodě a také o tom, že o Vás v hotelu špatně pečují. Poslala jsem Vám nějakou maličkost. Přijměte ji laskavě jako malou pozornost za velkou službu, kterou jste mi prokázal. Píši v sedle, s ostruhami připravenými zkrvavit boky mého koně. Za okamžik odjedu k Rio Grande.

Příteli dobrý, zachránce mého života a toho, co je ženě ještě dražší – mé cti, sbohem, sbohem!

Isidora Covarubio de los Llanos

Panu Mauriceovi Geraldovi.

„Díky, díky, milá Isidoro,“ bručel mustanger, skládaje opět dopis a pohazuje ho nedbale na pokrývku. „Jsi taková vděčná, pozorná, hodná – nebýt Louisy Poindexterové, snad bych se byl do tebe i zamiloval!“

P O M S T Y C H T I V O S T

Zasmušilý Calhoun se ve svém pokoji netěšil tak starostlivé péči. Třeba byl obklopen veškerým pohodlím, nemohl se potěšit vědomím, že na něho kdosi myslí. Byl to vlastně sobec a v přátelství nevěřil, a tak teď, když byl upoután na lůžko a nevěděl, zda to nebude jeho smrtelná postel, zakusil trpkost pomyšlení, že živé duši nezáleží na tom, bude-li žít nebo zemře.

Všechn soucit vyplýval pouze z příbuzenských vztahů. Sotva tomu také mohlo být jinak. Nechoval se k své sestřence a k svému bratranci tak, aby si mohl získat jejich úctu. A Woodley Poindexter, jeho strýc, ten k němu cítil téměř odpor, smíšený trochu i se strachem. Zadlužil se již natolik, že skutečným majitelem Casa del Corvo byl nyní vlastně Cassius Calhoun a mohl se kdykoliv o své právo přihlásit.

Vědom si své moci, začal jí poznenáhlu užívat k dosažení určitého cíle: chtěl získat za manželku tu, kterou tak dlouho a tak vášnivě miloval – svou sestřenku Louisu Poindexterovou. Dospěl k poznání, že má málo naděje na Louisin souhlas; neskrývala totiž své city. Důvěřoval však v moc, kterou získal nad jejím otcem, a byl rozhodnut nedat se odmítnout.

Nebylo proto divu, že se tento bývalý kapitán dobrovolnické jízdy v nemoci netěšil takové účasti, jaká by se v rodinném kruhu jinak dala předpokládat. Dokud se bál smrti, choval se k svému okolí trochu snesitelněji. To však netrvalo dlouho. Jen se trochu zotavil, vrátila se mu opět jeho stará zpupnost a s ní se objevila i zatrpklost z čerstvé ještě porážky.

Celý život se vychloubal, dělal ze sebe nevyrovnatelného rváče, přirozeného vůdce každé společnosti. S tím měl v Texasu konec – a při tom pomyšlení se mu svíralo srdce. Nést před všemi ženami v osadě hanbu porážky, zejména před tou, kterou zbožňoval, porážky od muže, jehož podezřívával, že je mu sokem v lásce, a jenž pro něho byl pouhým bezejmenným dobrodruhem – to bylo nad jeho síly. Každého by byly tyto rány zabořily, Calhoun se však pod nimi téměř svíjel.

Každý by se s tím byl nějak vyrovnal, Calhoun rány snášet nedovedl. Nepodařilo-li se mu ujít hanbě, chtěl si to alespoň vynahradiť pomstou. Jakmile ho přestaly zaměstnávat obavy o vlastní život, začal se touto myšlenkou vážně zabývat.

Mustanger Maurice musí zemřít! Když ne jeho vlastní rukou, pak rukou někoho jiného, podaří-li se takového člověka v osadě najít. Však to nebude tak těžké, získat spojence. Na širých texaských pláních je zrovna tolik *desperadů* jako všude jinde. Není, žel, na světě místa, kde by zlato neporoučelo vrahově oceli.

A zlato Calhoun měl – víc, než bylo na takový obchod třeba. Byl rozhodnut pro takový obchod něco obětovat. Pokud šlo o toho, kdo by se dal najmout, připadl, jak se zdálo, na pravého. Toho času se v osadě zdržoval jistý Mexičan – byl podobně jako Maurice také mustangerem; byl však z těch, jichž se mladý Ir zříkal a s nimiž nechtěl nic mít.

Mustangery se zpravidla stávají ti nejhorší z všelijaké verbeže, která se do státu „Osamělé hvězdy“ uchýlila. Původem to bývají většinou Mexičané nebo indiánští míšenci, ale Francouz nebo Američan není mezi nimi žádnou výjimkou. Zhusta patří ke spodině společnosti, ne-li přímo k jejím nepřátelům, ke zločincům. V loveckém vzrušení a v nebezpečích, které honby doprovázejí, snad nacházejí úlevu jejich příliš obtížená svědomí.

Zamořují osady svými hádkami a pletkami, avšak ani na prérii není radno se s nimi setkat, když si vyjedou za svou prací. Nejednou se totiž v Texasu stalo, že se mustangerská tlupa naráz

proměnila v bandu *salteadorů* nebo že v indiánském převleku přepadala a odírala výpravy táhnoucí stepí.

Z takového těsta bylo i individuum, na něž se rozpomněl Cassius Calhoun. Upamatoval se, že ho několikrát zahlédl ve výčepu „Čilé vojny“, zejména pak oné noci, kdy se konal souboj. Byl to jeden z těch, kdo Calhouna nesli na nosítkách domů, a z několika poznámek, které o Mauriceovi utrousil, usoudil o něm Calhoun, že k mustangerovým přátelům rozhodně nepatří.

Jak se pak přesvědčil, neměl Maurice Gerald – kromě něho samotného ovšem – zavilejšího nepřítele. Zvolil si tedy Mexičana za rádce a často se oba zavírali na klíč v Calhounově pokojíku.

Nebylo na tom nic divného ani podezřelého. Návštěvník obchodoval koňmi i dobyt看kem. Mohlo se tedy docela dobře jednat o nějaký obchůdek. Každý by si to byl myslel, zprvu se tak dokonce domníval i Mexičan sám. První jejich jednání se totiž omezila takřka jen na koňský handl. Prohnaný Mississippian se tak hned nepřiznal neznámému cizinci k vlastnímu účelu jednání. Když byl uzavřen obchod výhodný pro Mexičana, napájel ho Calhoun vším, nač si Mexičan vzpomněl, a při tom podrobil důkladnému výslechu jeho vztahy k Mauriceovi Geraldovi.

Dozvěděl se hned při oné první rozmluvě dost, aby se na svého muže spolehl ve všem, co od něho bude požadovat – i kdyby to byla vražda.

Mexičan se nijak netajil se svou zvilou nenávistí k mladému mustangerovi. Neuvedl její bezprostřední příčinu, avšak z náznaků v rozhovoru si Calhoun domyslel, že příčina je táž jako u něho samého, jako u všech sporů, které kdy mezi sebou muži měli od starověké Troje až po Texas – žena.

Helenou Trojskou byla v tomto případě jakási černoooká *señorita* od Rio Grande, kam Maurice Gerald občas zajížděl na návštěvu. Našla v něm zalíbení a ztratila zalíbení ve svém krajanovi.

Jméno Mexičan neřekl. Calhoun se v hloubi srdce utěšoval, když slyšel toto vysvětlení, že děvče, jež pohrdlo Mexičanem, mohlo by získat srdce jeho soka.

Někdejší kapitán měl v době, kdy se zotavoval, se svým spojencem několik rozhovorů o zamýšlené pomstě. Bylo jich dost k tomu, aby mohli všechno dokonale promyslet. Jak to měli vymyšleno, jaké byly jejich ďábelské záměry, to znal jen tento povedený párek.

Lidé pouze věděli, že se kapitán Cassius Calhoun a Miguel Diaz – známý pod přezdívkou „El Coyote“ – nějak náramně spřátelili. Ti slušnější se tomuto smolařskému spolenectví dost podívovali.

NA AZOTEI

Na texaské plantáži se nelenoší. Den začíná s rozbřeskem a zvon, zatroubení na lasturu nebo na roh, nesvolává do práce barevné dělníky, ale burcuje z pohodlnějších lůžek i jejich pány.

Bylo to zvykem, dokud byl na Casa del Corvo starý majitel, a zachovávala to i rodina amerického plantážníka. Nutila k tomu sama příroda. V krajích věčného jara nelze sladké jitřní chvíle mařit spánkem. *Siestě* patří polední hodiny, kdy se celý kraj jakoby choulí v usměvavém jasu slunka, zmožen jeho hojností.

Znovu a znovu, každé ráno, všechno vítá slunce s novou radostí. Tropičtí ptáci rozestřou své nádherné peří a orosené květy se otevrou jeho žhoucímu polibku. Celá příroda jako by uctívala slunce jako boha.

Tak půvabná jako ptáci třepetající se v listoví jihozápadního Texasu, tak krásná jako květy na mýtinách jeho lesů byla ta, která vyšla na plochu střechu Casa del Corvo. Sama Aurora, vstávajíc ze svého růžového lůžka, nemohla vyhlížet svěžeji

než mladá kreolka, pozorující planoucí zlatou kouli, vynořující se ze závoju nad Aurořiným ložem.

Stála na východní straně *azotey*, bílou rukou se opírala o zábradlí, zvlhlé ještě noční rosou. Před očima měla zahradu a řeku, která ji obloukem obtékala, strmý svah protějščího břehu a širokou rovinu prémie, rozprostírající se za ním.

Obloha byla čistá a jasná – a přece na dívčině tváři ležel stín. Ptáci vesele zpívali – a přece měla dívka v očích smutek.

Byla sama. Nebylo tu nikoho, kdo by si všímal její zasmušilé nálady, nikoho, kdo by se vyptával na příčinu.

Několik slov, která jí tiše, jakoby nechtěně splynula se rtů, však příčinu prozrazovalo.

„Snad je raněn – nebezpečně – snad smrtelně...“

Kdo jí asi působil takové starosti, takovou nejistotu? Byl to snad nemocný, jenž ležel v *haciendě*, téměř přímo pod jejíma nohama – Cassius Calhoun?

Sotva. Předěšlého dne řekl lékař, že mu již nehrozí nebezpečí a že se rychle zotavuje. Ani další slova dívčiny zarmoucené samomluvy nenasměřovala tomu, že by šlo o něho.

„Nemohu ani nikoho poslat, aby se zeptal. A sama se ptát neodvažuji. Bojím se někomu svěřit. Možná, že je špatně uložen, že o něho není dost postaráno, snad se o něho vůbec nikdo nestará. Kdybych mu tak mohla poslat zprávu, i něco víc než zprávu! Copak se jen mohlo stát se Zebem Stumpem?“

Jako by jí cit napověděl, že by se Zeb mohl objevit, obrátila se na druhou stranu, kde za řekou vedla cesta z Fort Inge k plantážím na dolní Leoně. Stezka procházela prérií souběžně s řekou, ne však příliš blízko u břehu. Přibližovala se k němu pouze v jediném místě, tam, kde se koryto zarylo hlouběji mezi srázy. Z *haciendy* bylo vidět asi půlmílový úsek cesty ve směru k pevnosti. Také stezka, která tuto cestu křížovala a vedla podél *haciendy* k brodu přes řeku, se otvírala pohledu z *azotey*. Na opačnou stranu, dolů po proudu, byl přibližně stejný výhled, až k *chaparralu*, který se tu z obou stran sbíhal a zarůstal savanu úplně.

Dívka hleděla na cestu k Fort Inge, v tu stranu, kudy by mohl přijet Zeb Stump. Nebylo však vidět ani jeho, ani nikoho jiného. Nebylo ani důvodu, proč ho očekávat.

Po chvíli se otočila a pohlédla na pláň. Očekávala-li někoho z této strany, nemusela se cítit zklamána. Z lesíka, tam, kde se cesta vynořovala z *chaparralu*, právě vykračoval kuň. Zprvu se zdálo, že jeho jezdec je oděn nějakým arabským pláštěm; důkladnější pohled však ukázal, že to není jezdec, ale jezdkyňe sedící na koni mužským způsobem, rozkročmo. Nebylo jí vidět do obličej, ale i v šeru pod závojíkem byl patrný jeho oválný tvar, potemnělá pleť i nach na tvářích a jiskrné oči, které by směle byly mohly soupeřit se třpytem hvězd i drahokamů.

Ani záhyby splývajícího šálu, ani trochu výstřední způsob jízdy nemohly ukrýt dívčinu postavu, stejně půvabnou jako její tvář.

Muž, který jel za ní na mezkovi asi o šest délek zvířete pozadu, byl podle svého oděvu i podle uctivé vzdálenosti, v níž se držel, zřejmě sluha.

„Kdo to jen může být?“ šeptala si Louisa, rychle zdvihla k očím kukátko a namířila je na nezvykle vystrojenou postavu. „Kdo to jen může být?“ opakovala ještě zamyšleněji, spustila kukátko a prostým okem dokončovala prohlídku. „Mexičanka, docela jistě, a ten člověk na mezkou je její sluha. Že by to byla nějaká šlechtična? Myslela jsem, že se všechny už odstěhovaly za Rio Grande. Sluha nese košík. Copak v něm asi je, a kam vůbec jedou? Už po třetí ji tento týden vidím jet kolem. Bude asi z nějaké plantáže dole na řece. To držení v sedle! *Pardieu!* Slyšela jsem, že to je u Mexičanek zvykem, co kdybych to zkusila i já? Určitě je to pohodlnější, než jak jezdíme my, třebaže by to u nás ve Státech považovali za neženské. To by naše puritánské mamičky ječely, jako bych je slyšela!“ zasmála se.

Její veselí však trvalo jenom okamžik. Náhle se výraz mladé kreolky změnil, rychle, jako když mrak zastírá slunce. Nebyla to však melancholie, jaká jí poznamenávala tvář až dosud.

Příčinou mohlo být pouze chování jezdčyně za řekou. Z křovisek rostoucích podle cesty vyrazila antilopa. Zdálo se, že vyskočila přímo zpod kopyt koně, nádherného zvířete, které vzápětí letělo tryskem za vyděšenou zvěří. Jezdkyně rázem strhla klobouk z hlavy, třásně za ní zavlály, pravou rukou zakroužila několikrát ve vzduchu.

„Co to dělá?“ dohadovala se pozorovatelka na střeše haciendy. „Ach – není možná – to je laso!“

Señora dlouho neotálela s důkazem, že tímto národním loveckým nástrojem dobře vládne: vrhla smyčku antilopě kolem krku a trhnutím složila zvěř na zem.

Sluha dojel až k zmítající se antilopě, stanul nad ní a zdálo se, že jí dal ránu z milosti. Přehodil pak kořist přes sedlo za sebe a pobídl mezka za svou paní, která již stočila laso, upravila si šál a jela dál.

Právě v tom okamžiku, kdy smyčka zakroužila ve vzduchu, se kreolka zachmuřila. Nebylo to překvapením, ovládl ji zcela jiný, mnohem méně milý pocit. Nepominul tak hned. Trval dál, třebaže jeho odraz v tváři skrývala ruka s lornětem. Nepominul, ani když jezdci zmizeli za kulisou akacií.

„Určitě, určitě je to ona! Stejně stará jako já, říkal, ne tak velká. Popis souhlasí, pokud se to dá na dálku zjistit; bydlí na Rio Grande a občas jezdí k Leoně na návštěvu k nějakým příbuzným... Jak se jmenují? Jak se jmenuje ona? Proč jen jsem se ho nezeptala na jméno!“

HOŘKÉ SLADKOSTI

Ještě několik minut po tom, co dívka s lasem a její průvodce zmizeli z dohledu, nechala se Louisa unášet úvahami o tom, cd právě spatřila. Sklíčená tvář prozrazovala, že to nebyly úvahy veselé.

Právě naopak. Již jednou nebo dvakrát se nemohla ubránit představám o tom, co sem vlastně tuto dokonalou jezdkyňi přivádí. Událost, která se právě zběhla před jejími zraky, změnila její domněnky v tísnivé podezření.

Byla to pro ni vskutku úleva, když se z *chaparralu* vynořil jezdec, právě v onom místě, kde před chvílí zmizela Mexičanka se svým průvodcem. Úleva tím větší, že jezdec zabočil přímo k haciendě. Byl to lovec Zeb Stump.

Kreolčina tvář se rozjasnila, téměř rozveselila. Zdálo se, že v tom, jak se v pravý čas náhle lovec objevil, vidí dobré znamení.

„Milý pane Stumpe,“ pozdravil lovce hlas, kterému tak rád naslouchal, „to jsem ráda, že vás zase vidím. Slezte s koně a pojd'te sem nahoru! Je to pár schodů, ale to pro vás nic není, vid'te? Odsud je vám takový pohled, že to stojí za tu námahu.“

„Je vodtamtud jeden pohled,“ opáčil lovec, „kterej by stál starýmu Stumpovi za vylezení třeba až na komín velkýho párníku, a to je pohled na vás, slečinko Lujzo. Hnedka přijdu, jen co vopatřím svou kobytku, to bude hned, dřív než kohoutek vejce snese. Hyjé, holka!“ hovořil teď ke klisně, když seskočil ze sedla. „Hlavu vzhůru, však von tě Pluto naučí žrát plevy k snídani.“

„Jojo, massa Stumpe,“ ozval se černý kočí, vcházeje do *patia*. „Taky že jo, plevy jí Pluto dá, jenže se zrním uvnitř, hehe! Jen dite nahoru za slečinkou, šak Pluto vaši kobytku vo hladu nenechá.“

„Ty jsi přece jen ze všech černochoů černocho nejčernochovatější, Pluto; příště, až se sem zasejz zatoulám, přinesu ti opossum, masíčko jako kuřátko, uvidíš.“

Po tomto slibu začal Zeb vystupovat po kamenném schodišti – ne po jednom schodě, ale po dvou i po třech. Brzy stanul nahoře a znovu byl vřele přivítán mladou paní domu.

Její vzrušení a dychtivost, s jakou ho vedla do odlehlého koutu *azotey*, napověděly lišáckému lovcí, že nahoru nebyl pozván jen kvůli krásné vyhlídce.

„Řekněte, pane Stumpe,“ pravila, držíc ho jemnými prstíky za lovecký kabát, a tázavě mu pohlédla do šedých očí, „vy to jistě víte – jak je mu? Byl raněn nebezpečně?“

„Jestli myslíte pana Kalhouna...“

„Ale ne, o tom vím všechno. O pana Calhouna mi vůbec nejde.“

„Tak teda, slečinko, to už bych věděl jen vo jednom, kterej je v tomhle kraji raněnej, a to by byl mustanger Maurice. Že byste se ptala na něj?“

„Ovšemže na něj! Nemůže mi přece být jedno, jak mu je – i když se na neštěstí pohádal s mým vlastním bratrancem. Víte přece, že mi zachránil život, dokonce dvakrát. Řekněte – hrozí mu nějaké nebezpečí?“

S takovým zájmem nebylo možno žertovat. Zeb už odpovídal bez dlouhých řečí.

„Ani zdání. Jedna kulička mu prolítla právě nad kotníkem, to je, jako když kotě škrábne. Druhá mu provrtala levičku, jen maso ale. To taky nic není, ale stálo ho to dost červený. Jináč je mu docela dobře a za pár dní už bude zase venku. Povídal, že hodinka v sedle a projížďka po prérii by mu udělaly líp než všichni doktoři v celým Texasu. To si myslím taky, jenže doktor – je to ten z pevnosti – ho ven pustit ještě nechce.“

„Kde leží?“

„Je v tom hotelu, jak se vodbejvala ta strkanice.“

„S obsluhou je to tam asi dost špatné, vidíte? Je to prý nevalný podnik, jak jsem slyšela. Nemocný potřebuje něco lepšího, a to tam asi nedostane, že? Zůstaňte tu, pane Stumpe, hned se vrátím. Mám tu něco, co bych mu chtěla poslat. Vám to můžu svěřit, vidíte? Hned tu budu.“

Nečekala ani, jakou bude mít její prosba odezvu, a seběhla lehce po schodech. V mžiku byla zpátky s objemným košem, zřejmě plným pochoutek a také něčeho na spláchnutí.

„Tady je to, pane Stumpe, vezmete to panu Geraldovi? Je to jen pár maličností od Florindy, zákusky a zdravotní likér a na

co tak ještě nemocní mívají chuť. V hotelu se asi nic takového nedostane. Neříkejte mu ale, odkud to je – ani jemu, ani nikomu jinému. Nepovíte to, že ne? Já vím, že ne!“

„Na starýho Stumpa se můžete spolehnout, slečinko. Vode mne se nedoví živá duše vo těch dobrotách nic; ačkoliv, pokud jde vo sladkosti a lahůdky a takový věci, nemůže si mustanger moc stěžovat. Dostal jich už tolik, že by to stačilo pro školu plnou dětí.“

„Ale! Tak on už dostal – a od koho?“

„Jo, vo tom vám bohužel nic říct nemůžu, anžto sám nevím. Jen co vím, tak je přinesl nějaký Mexikán, snad sluha, v košíku. Sám jsem ho viděl. Však to nejni ani minutu, co jsem ho potkal, jel za nějakou ženskou, seděla na koni jako chlap, jak už Mexikánky jezděj. Počítám, že je to její sluha; držel se za ní a vez takovej košík, jakej už Maurice dostal. Asi zase vezli do hospody nějaký takový hlouposti.“

Bylo zbytečné trápit Zeba dalšími otázkami. Celý příběh byl skryt v té krátké řeči. Věc byla až bolestně jasná. Louisa Poindexterová měla sokyni.

Nebylo to náhodou – třeba se to Zebu Stumpovi mohlo zdát – že košík, opřený o zábradlí a zlehka přidržovaný kreolčinou rukou, se náhle smekl a s třeskotem dopadl na kameny.

Láhve se rozbily a jejich obsah tekł potůčkem podél stěny. Louise, která se nakláněla přes zábradlí a pohlížela na spoušť, kterou způsobila, bylo, jako by viděla i vlastní srdce roztráštěné jako to sklo, třpytící se dole.

„To je škoda,“ přetvařovala se, aby zakryla hněv. „Je po cukroví, myslím. Co tomu řekne Florinda? Ostatně – když je o pana Geralda tak dobře postaráno, jak říkáte, tak ho ani nepotřebuje. To jsem ráda, že člověk, který mi prokázal službu, nijak nestrádá. Ale, pane Stumpe, o tomhle nic neříkejte, ani o tom, že jsem se na něho ptala. Víte, že jeho soupeř je můj blízký příbuzný, a v osadě by z toho byly řeči. Můžete mi to slíbit, milý Zebe?“

„Můžu to třebas vodpřísáhnout, slečinko. Ani slovo, ani

slovíčko, když si to přejete. Na starýho Stumpa se můžete spolehnout.“

„Já vím. Pojd'te, začíná tu být horko. Pojd'me se dolů podívat, jestli by se tu pro vás nenašlo něco podobného skleničce vaší oblíbené monongahelské.“

S předstíraným veselím přetancila *azoteu*, a pobzukujíc si neworleanský valčík, sbíhala se schodů. Dole se trochu nakvap rozloučila se svým hostem. Po tom, co jí tak nedůvtipně napovídal, nestála už o další rozhovor. Jak se jí před chvílí chtělo vyptávat, tak nyní toužila nechat ho o samotě i s jeho monongahelskou a ukryt svůj žal v samotě svého pokojíka.

Po prvé ve svém životě zakusila Louisa Poindexterová osten žárlivosti. A byla to její první opravdová láska, neboť lásku k Mauriceovi Geraldovi cítila.

Starostlivost Mexičanky sotva mohla pramenit z pouhého přátelství. Nebylo mezi nimi nějaké těsnější pouto? Dívka s lasem musela takového muže upoutat, získat si jeho city.

Pokud se dalo soudit podle toho, co spatřila kukátkem, měla Mexičanka dokonalou postavu. Do obličeje jí tak dobře vidět nebylo – byl tak pěkný jako její postava? Byl by si ho mohl zamilovat člověk, jenž tak dobře ovládal své city, jak to zřejmě dovedl mustanger?

Paní haciendy Casa del Corvo nemohla mít klidu, dokud se o tom nepřesvědčí. Jakmile odjel Zeb Stump, nařídila, aby jí osedlali skvrnitého mustanga. Vyjela si sama, přebrodila řeku a spěchala k cestě na protějším břehu.

Jak očekávala, brzy se střetla s mexickou *señorou*, vracející se z pevnosti. Přesně řečeno nebyla to *señora*, paní, ale *señorita*, dívka o nic starší než ona sama.

Tam, kde se setkaly, běžela cesta ve stínu stromů. Nebylo třeba chránit se závojem před slunkem. Dívka měla šál spuštěný na ramena a vlasy nepokryty. Byly to vlasy bohaté jako hříva divokého koně a černé jako havraní peří. Lemovaly tvář, jež přes tmavší pleť byla půvabná a přitažlivá.

Dobré vychování dovolilo jen jeden pohled při setkání,

stejně zdvořilá byla i jezdce. Ale jak se obě ženy od sebe opět vzdalovaly, jedouce každá opačným směrem, žádná z nich neodolala pokušení ohlédnout se a prohlédnout si svůj protějšek ještě jednou.

Jejich pocity nebyly při tom příliš rozdílné. Věděla-li již Louisa Poindexterová něco o té, kterou potkala, nebyla ani její existence Mexičance neznámá.

Nebudeme se pokoušet vykreslit si myšlenky oné *señority*, jež následovaly setkání. Stačí jen říci, že kreolka byla ještě zasmušilejší, než když se vydala na výzvědy, a že se do Casa del Corvo vrátila celá ztrápená.

„Je krásná!“ řekla si, když minula svou tušenou sokyni. „Je příliš krásná na to, aby byla jen jeho přítelkyní!“

A že hovořila jen sama k sobě, byla to chvála docela upřímná.

JEŠTĚ JEDNOU NA AZOTEI

Škrtnout z myšlenek někoho, koho vášnivě milujeme, je čirá nemožnost. Čas může znamenat velmi mnoho, zmírní bolest z neopětovaného citu – dálka ještě víc. Avšak ani čas, ani dálka nemohou zabránit, aby se do srdce znovu a znovu nevrátila touha po ztracené lásce a bolestná prázdnota, kterou se nedaří ničím vyplnit.

Louisa Poindexterová podlehla vášni, kterou není snadné utlumit. Ač netrvala ještě dlouho, prudce sílila a smetla vše, co jí stálo v cestě. Byla již dost silná, aby překonala obvyklé zábrany, jako nesouhlas rodičů nebo rozdílnost původu. Kdyby byla její láska opětována, nebylo by tu žádné překážky. A pokud jde o otce: Louisa byla plnoletá a jako většina jejích krajanek se cítila schopná postarat se sama o sebe. A nerovnost původu? Kdo se kdy o ni za mák staral, miloval-li doopravdy?

Nebylo to zajisté prvé okouzlení v jejím životě. Bylo to však

po prvé, kdy zklamání nebezpečně ohrozilo klid její mysli. Nebyla si toho vědoma. Tušila, že bude nějakou dobu nešťastna – doufala však, že čas jí pomůže přemoci bolest.

Očekávala zprvu, že jí přispěje na pomoc i její silná vůle a přirozená svěžest. Dny však mýjely a vůle ani svěžest nepomáhaly: nemohla vymazat z myšlenek obraz muže, který tak upoutal její představu.

Chvílemi ho nenáviděla nebo se o to pokoušela. Tu by ho byla mohla i zabít nebo se bez hnutí dívat, jak ho někdo jiný zabíjí. Byly to však pouze chvílky a po nich nadcházela období citů spravedlivějších, kdy cítila, že ona sama je ten, kdo chybil, a ona sama že také musí nést všechnu tíhu.

Nemohla ho ani nenávidět, ani jím pohrdat. Mohla se pouze pokoušet, aby se jí stal lhostejným.

Byl to marný pokus a ztroskotál. Neubránila se nutkání vystupovat každodenně na azoteu a pozorovat cestu, kde po prvé spatřila původce své žárlivosti. Každý den a téměř každou hodinu se tam vracela.

A ještě více než to. Přesto, že se rozhodla nesetkat se již s mužem, pro něhož se tak trápila, a vyhnout se i náhodnému střetnutí, často vyjížděla na koni nazdařbůh a zajela i do osady s jediným přáním – potkat ho.

Během tří dnů po onom trpkém odhalení spatřila na cestě ještě jednu dívku s lasem, doprovázenou jako po prvé sluhou s košem v ruce, s tou Pandořinou skřínkou, jež způsobila v její mysli takovou spoušť; stála na *azotei*, celá se chvějíc žárlivostí a závidějíc té druhé cíl jejích cest.

Věděla již o ní trochu více, třebaže stále ještě ne mnoho. Dověděla se jméno a postavení své sokyně. Doña Isidora Covarubio de los Llanos, dcera bohatého *haciendada* od Rio Grande, byla neteří jiného plantážníka, jehož statek ležel na Leoně, asi míli od hranic nového majetku jejího otce. Bylo to dost výstřední děvče, jak mnozí soudili, které dovedlo výtečně vrhat laso a zkrotit divokého koně nebo cokoliv jiného s výjimkou vlastních rozmarů.

To však nemohlo rozptýlit podezření žárlivé kreolky. Naopak, spíše je to upevnilo. Vždyť ona sama měla takové záliby. Nemohla se jim neobdivovat. Předpokládala, že i jiní jim nemohou odolat. Mladý Ir jistě nebyl výjimkou.

Po několik dnů potom nebylo dívku s lasem vidět.

„Což se již ze svých ran zotavil?“ přemýšlela kreolka. „Nepotřebuje již asi neustálou péči.“

Stála v tu chvíli na *azotei* s kukátkem v ruce, jako již mnohokrát předtím. Bylo ráno, brzy po východu slunce, kdy se

Mexičanka zpravidla objevovala. Louisa hleděla směrem, odkud ji bylo možno očekávat.

Pohlédnuvši na druhou stranu, strnula překvapením. Uzřela Maurice Geralda, na koni, jedoucího dolů po cestě.

Třebaže se držel v sedle trochu ztuhá a jel zvolna, byl to určitě on. Kukátko to potvrdilo a ukázalo ještě navíc, že levou ruku má zavěšenu na pásce.

Louisa se při tomto pohledu zhroutila a tlumeně vykřikla. Příčinou však nebylo překvapení ani úlek nad pobledlou tváří a poraněnou rukou, které jí kukátko ukázalo. Byl to bolestný výkřik raněného srdce.

Maurice se zotavoval. Nepotřeboval již návštěvy své ošetřovatelky. Jel ji navštívit sám!

Přikrčena za zábradlím a skryta za květenstvím yukky, pozorovala Louisa přejíždějícího jezdce. Kukátko jí umožňovalo sledovat každý jeho pohyb, téměř i výraz jeho tváře.

Pocítila slabé zadostiučinění, když spatřila, že se chvílemi otáčí ke Casa del Corvo a hledí k němu. Tento pocit zesílil, když Maurice dosáhl houštiny a zastavil koně za stromy, odkud po nějakou chvíli jako by dům prohlížel. Začínala již téměř doufat, že Maurice přece jen myslí na paní tohoto domu.

Maurice však jel dál. Vkročil do *chaparralu* a ztratil se jí s očí, tak jako se ztrácela i cesta, po které jel. A kam jel? Kam jinam, než za doňou Isidorou Covarubio de los Llanos!

Nic neznamenal to, že se vrátil ani ne za hodinu. Mohli se docela dobře setkat v lese, téměř na dohled od žárlivé pozorovatelky, skryti jen listnatou stěnou. Hodina byla víc než dost – pro milence, kteří si mohli dopřát schůzky každý den.

Nic neznamenal ani to, že cestou zpět vrhal Maurice opět pohledy ke Casa del Corvo, že se opět zastavil v houští a zřejmě prohlížel dům.

Nebyl to než výsměch, nebo to bylo z radosti. Vskutku se mohl cítit vítězem, proč však byl tak krutý, když mu jistě na rtech plály ještě polibky, polibky doni Isidory Covarubio de los Llanos?

L Á S K A

Znovu je Louisa Poindexterová na *azotei* a čeká ji tam nový žal. Jako by široké kamenné schodiště na plochou střechu vedlo jen k jitřicím pohledům. Slibovala si v duchu, že již nahoru nikdy nevkročí, nebo alespoň dlouhou dobu ne. Ale dřív než slunce osušilo druhého dne rosu na prérii, byl slib porušen.

Tak jako předchozího rána stála dívka opět u zábradlí a pozorovala cestu na druhé straně řeky; tak jako předchozího rána spatřila jezdce s rukou zavěšenou na pásce; stejně jako předchozího rána se skryla, aby nebyla zpozorována.

Jel dolů po cestě stejně jako včera. Zahleděl se opět k haciendě a zastavil koně v houští právě proti domu. Louisino srdce se zmítalo mezi nadějí a strachem. Jednu chvíli se již chtěla ukázat. Strach však převládl a Maurice vzápětí odjížděl.

Kam?

Stejnou otázku si Louisa položila již včera. Stejná byla i odpověď. Kam jinam než na schůzku s doňou Isidorou Covarubio de los Llanos?

Což o tom vůbec mohlo být pochyb?

A co když ano – to bylo třeba ihned objasnit! Necelých dvacet minut nato bylo možno vidět klusat stejnou cestou a stejným směrem skvrnitého mustanga s jezdkyň v sedle.

Žárlivé kreolčino srdce nemohlo již déle odolávat. Žádná pravda mu nemohla způsobit větší muka než ta, kterou již neslo s sebou podezřívání. Rozhodla se, že se sama přesvědčí, třebaže jistota může znamenat konec i posledních slabých zbytků naděje, které dosud chovala.

Zajela do *chaparralu* v těch místech, kde jí před necelými dvaceti minutami zmizel z očí mustanger. Ponořila se do mihotavého stínu akácií a jela po měkkém trávníku podle cesty, aby podkova nezazvonila o kámen. Zpeřené listy visící až do

výše očí se zaplétaly do per na jejím kloboučku. Krčila se v sedle, jako by se chtěla skrýt, a neustále pozorovala cestu před sebou.

Dosáhla vrcholku kopce, s něhož se otvíral pohled dolů. Spatřila dům skrytý uprostřed vysokých stromů, dalo by se říci vilu. Bylo to sídlo dona Silvia Martíneze, strýce doňi Isidory. Tolik již věděla.

Na pláni dole bylo vidět domů několik, než právě k tomuto jedinému a k cestě, jež k němu vedla, upřel se kreolčin zrak s úzkostnou otázkou.

Chvíli jí pozorování nepřinášelo žádné uspokojení. Nikdo se neobjevoval ani u domu, ani poblíže něho. Soukromá cesta, která vedla k *haciendavě* sídlu, i hlavní vozová cesta byly liduprázdné. Na pastvišti se toulalo několik koní, žádný z nich však neměl v sedle jezdce.

Vyjela snad Mexičanka Mauriceovi vstříc nebo byl již Maurice v domě?

Byli teď spolu v lese nebo uvnitř v budově? Věděl snad don Silvio o schůzkách – nebo dokonce vítal mustangera doma?

Takovými otázkami se Louisa trápila, když tu ji náhle vyrušilo zařehotání koně a vzápětí pak cinknutí podkovy na kamenité cestě.

Pohlédla dolů; zastavila se totiž na srázném úbočí. Do stráně stoupal mustanger a jel přímo k ní. Byla by ho zahlédla už dříve, kdyby ji nebyl zaměstnával pohled k vzdálenému domu.

Když mustanger míjel Casa del Corvo, byl sám. Nic teď nenavědčovalo tomu, že by se byl mezitím s někým setkal, dokonce již ne s nějakou *enamorado*.

Bylo již pozdě, aby se před ním Louisa skryla. Skvrnitý mustang ryzákoví zaržál v odpověď. Jeho jezdce musila tudíž zůstat stát a čekat, až k ní mustanger dojede.

„Dobrý den, slečno Poindexterová,“ řekl, neboť na prérii nezdraví dáma první. „Sama?“

„Ano pane, sama. Proč ne?“

„Tady v *chaparralu* je dost pusto. Slyšel jsem však, že máte takové projížďky ráda.“

„Zdá se, že je máte rád i vy, pane Geralde. Pro vás tu snad ale tak pusto není?“

„Mám je rád právě proto, že je tu samota. Na neštěstí teď bydlím v hospodě – v hotelu, jak tomu říká majitel – a je tam takového hluku, že to člověka až zmáhá, zvlášť když má tu smůlu, že je po nemoci, jako já. Projížďka takovou tichou cestou je pak úplná rozkoš. A chládek pod akáciemi, větřík, který tu nepřestává provívat pod jejich vějířovými listy, to prospívá každému, že, slečno Poindexterová?“

„To snad nejlépe můžete říci vy sám, pane,“ odpověděla po chvíli překvapená Louisa. „Vždyť jste to již zkoušel dost často, ne?“

„Často ne, jsem tu po druhé od té doby, co se zase udržím v sedle. Ale, slečno Poindexterová, smím se vás zeptat, jak to víte, že jsem tu vůbec byl?“

„Jak bych to nevěděla?“ odvětila Louisa, zrudla a opět zbledla. „Bývám často na *azotei*. Je z ní pěkný výhled. Fouká tam větřík, ptáci dole v zahradě zpívají, zvlášť ráno... a je odtamtud také vidět na tuto cestu. Byla jsem tam a tak jsem vás prostě nemohla nevidět, když jste jel kolem – dokud jste ovšem nezmizel ve stínu těchto akácií.“

„Tak vy jste mě viděla,“ řekl Maurice překvapeně, ne ovšem pro narážku na akácie, které ani neporozuměl, nýbrž proto, že se rozpomenul na to, jak se choval, když míjel Louisin dům.

„Nemohla jsem si pomoci,“ odpověděla Louisa pohotově. „Je to sotva pět set metrů. Člověk odtamtud dobře vidí i děvče, které jede na mnohem menším koni, než jakého máte vy. Když jsem viděla, jak zručně uškrtila lasem malou antilopu, hned jsem věděla, že je to ta, o jejímž nadání jste mi tak nadšeně vyprávěl.“

„Isidora?“

„Isidora!“

„Máte pravdu, zdržela se tu nějaký den.“

„A byla na pana Geralda velmi hodná, že?“

„Opravdu, byla moc hodná, ani jsem neměl možnost poděkovat jí. Je mi velmi nakloněna – ani si to nezasloužím – třebaže jinak ze srdce nenávidí nás, cizí vetřelce do této země. Nesnížila se k tomu, aby překročila práh Oberputzkerova hotelu.“

„Neříkejte! Scházela se s vámi raději ve stínu akácií, ne?“

„Vůbec jsme se nesešli; alespoň ne v posledních měsících; a také se asi ještě dlouho neuvidíme – odjela domů k Rio Grande.“

„Mluvíte pravdu? Neseťkal jste se s ní od té doby – co odjela od svého strýce?“

„Neseťkal,“ odpověděl Maurice. Bylo na něm vidět údiv. „Ovšem že ne. Teď odjela. A před tím jsem se o ní dověděl jen proto, že mi poslala nějaké zákusky, když jsem byl nemocen. Měl jsem to zapotřebí, abych řekl pravdu. Kuchyně v hotelu není nijak zvláštní a já jsem také nebyl Oberputzkerův nejmítanější host. Doña Isidora to udělala z vděčnosti za nepatrnou službu, kterou jsem jí kdysi prokázal.“

„Za službu? Smím se ptát za jakou, pane Geralde?“

„Ale jistě. Byla to pouhá náhoda. Pošťestilo se mi přispět té dívce na pomoc, když ji obtěžovali Indiáni, Divoká Kočka se svými Seminoly. Padla jim do rukou, když jela od Rio Grande na návštěvu ke svému strýci, donu Silviu Martínezevi, jehož dům je odsud vidět. Byli opilí, ti darebáci, a tak bylo nebezpečí... nu, o život jí právě nešlo, ale přesto by s nimi byla potíž, kdybych se tam byl náhodou neobjevil.“

„A tomu říkáte nepatrná služba? Jste velmi skromný, pane Geralde. Muže, který by to dokázal *pro mne*...“

„Co byste udělala *pro něj*?“ otázal se mustanger, zdůrazňuje rovněž poslední slova.

„Milovala bych ho,“ odpověděla Louisa prudce.

„Pak ovšem,“ řekl Maurice, pobídnuv koně tak, že dojel až těsně k skvrnitému mustangovi, „pak ovšem,“ šeptal jí s

vážností, která podivně kontrastovala se zdrženlivým tónem, kterým až doposud hovořil, „bych dal půl života za to, kdybych vás viděl v rukou Divoké Kočky a jeho opilých kumpánů, a druhou půli za to, abych vás směl zachránit.“

„Myslíte to vážně, pane Geralde? Nežertujte se mnou, nejsem žádné dítě! Povězte! Jak jste to myslel?“

„Tak, jak jsem to řekl. Jako že je nebe nade mnou, přesně tak!“

*

Nejsladší polibek v životě jsem dostal jednou na lovu od půvabné a milé dívky, jež se ke mně naklonila a přímo ze sedla mne políbila.

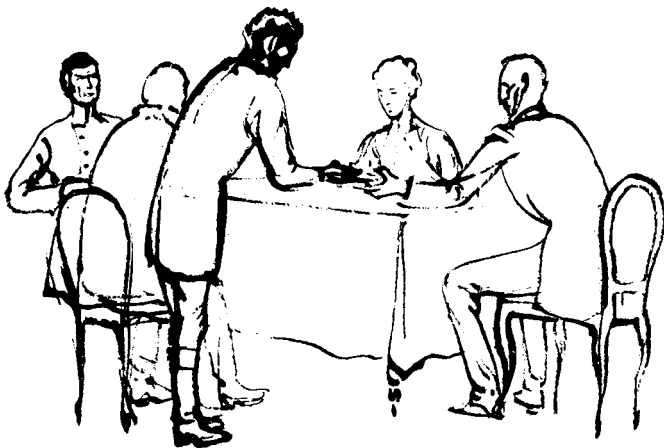
Nejvroucnější objetí, kterého se kdy dostalo Mauriceovi Geraldovi, byla Louisina paže, jak se dívka postavila v třmenech a vzala ho kolem ramen.

Z A P O V Ě Z E N Á R A D O S T

Od první chvíle, kdy se do Texasu začali stěhovat Anglosasové – dalo by se však jít ještě o století dále a říci od chvíle, kdy začala kolonisace Texasu potomky prvních konkvistadorů – nebylo důležitější věci nad postoj domorodých obyvatel, Indiánů.

Ať již byli tito zákonití držitelé půdy otevřeně ve válce, anebo uzavřeli s kolonisátory nějakou smlouvu o dočasném příměří, neustále se o nich hovořilo. Buď se mluvilo o nebezpečí, jež za válečného stavu hrozilo každou hodinu, nebo o tom, na jak dlouho vydrží příměří a jak dlouho zůstanou *tomahawky* zakopány.

Jak v dobách mexického panství, tak i za americké vlády

tvořily tyto dvě otázky stálý program rozhovorů u snídaně, oběda i večeře. Na verandách plantážníků i v loveckých táborech nevyslovovala se ani jména medvěd a kuguár tak často a s takovými obavami jako slovo „Indiáni“. Strašily se jím místo strašidel texaské děti, takže ani nemohly usnout na mechem nacıpávaných matracích. Avšak o nic lépe se nevedlo jejich rodičům.

Ani za tlustými stěnami, které spíše připomínaly pevnost než panskou vilu, netvořili obyvatelé Casa del Corvo výjimku z pravidla, platného po celé hranici. Dosud věděli o Indiánech jen pramálo, jen co se doslechli. Den ze dne se však dovídali víc a víc o skutečné povaze této mûry, která plašila sny ostatních kolonistů.

Že to není pouhý strašák, tomu již věřili; zůstala-li však v někom ještě nějaká nedůvěra, vyléčil ho z ní vzkaz velitele pevnosti asi dva týdny po výpravě za divokými koňmi.

Přinesl ho časně zrána ozbrojený jezdec. Plantážník ho dostal do ruky, právě když zasedal k snídani; u stolu již byli shromážděni všichni tři příslušníci jeho rodiny, dcera Louisa, syn Henry a synovec Cassius Calhoun.

„To jsou mi noviny!“ vykřikl, když spěšně přečetl vzkaz. „Jestli je to pravda – a není důvodu o tom pochybovat, zdá se, že major je si docela jist – je to dost nemilé!“

„Co je nemilé, tatínku?“ zeptala se ho dcera a zrudla v tváři. Stejnou otázku měli na rtech i ostatní, třebaže ji nevyslovili nahlas.

„Co mu jen major mohl napsat? Včera jsem ho potkala v *chaparralu*, když jsem jela s...“ proběhlo Louise hlavou. „*Mon Dieu!* Jestli je to tohle a otec se o tom dozví...“ proběhlo Louise hlavou.

„Comanchové jsou na válečné stezce – to nám major vzkazuje.“

„Ach tak,“ vydechla Louisa, bezděky naznačujíc tónem řeči, že se obávala něčeho horšího. „Úplně jste mne polekal, milý pane. Myslela jsem, že to jsou horší zprávy.“

„Horší! Jak to můžeš říci, děvče. V Texasu není nic horšího než Comanchové na válečné stezce, nic ani zpola tak nebezpečného.“

Louisa si myslela, že je. Neodpověděla však. Tu se Calhoun otázal:

„Je si major jist, že se Indiáni bouří? Co vlastně píše, strýče?“

„Že už o tom několik dní kolují pověsti, ale že nic spolehlivého nebylo známo. Teď je to již jisté. Divoká Kočka, náčelník Seminolů, přijel včera se svými lidmi do pevnosti a přinesl zprávu, že ve všech comanchských táborech po celém Texasu vztyčili totemy a že se tančí válečné tance už celý měsíc. Že už se také několik tlup vydalo na lup a že se mohou v osadách objevit každým okamžikem.“

„A co Divoká Kočka – co s tím je?“ zeptala se Louisa, v které toto jméno vzbudilo nepříjemnou vzpomínku. „Může se mu věřit, když se odrodil vlastním lidem a je stejně nebezpečný bělochům i lidem svého plemene?“

„Máš pravdu, děvče, správně jsi vystihla seminolského náčelníka. Skoro stejně o něm píše major na konci dopisu. Radí

nám, abychom se před tím dvojakým darebou měli na pozoru, že se určitě přidá ke Comanchům, kdykoliv to bude považovat za výhodné.“

Poindexter odložil dopis na stůl. „Myslím si, že tu nevidíme žádné rudochy, ani Seminoly, ani Comanche. Doufejme, že se jim naše střílny na střeše líbit nebudou a že se haciendě zdaleka vyhnou.“

Dřív než mohl někdo odpovědět, objevila se ve dveřích jídelny černá tvář a dala celému rozhovoru jiný směr.

„Co chceš, Pluto?“ zeptal se černocha jeho pán.

„Jó, massa Woodley, Pluto nechce nic. Pluto nakouk, jen aby řek slečince, že až bude po snídani, bude už strakáč pod sedlem, jen mu strčit udidlo do huby. Jó, ta ale tancuje, ta... ta... to zvíře, semhle a tamhle po dláždění, celá pomínutá, chce asi na prérii.“

„Ty si chceš vyjet, Louiso?“ otázal se plantážník a ani se nesnažil zakrýt rozmrzelost.

„Ano, tatínku, chtěla jsem.“

„To nemůžeš!“

„Proč ne?“

„Chci říci, že nesmíš jezdit sama. Nesluší se to.“

„Ale proč, tatínku? Už jsem dost často jela sama.“

„Ano, snad až příliš často.“

Tato poslední poznámka opět vehnala Louise do lící lehounký červený nádech. Nebylo však docela jisté, jak byla vlastně míněna. Třebaže si ji bylo možno vykládat všelijak, dívka nenaléhala na bližší vysvětlení. Naopak, raději se mu vyhnula.

„Když tedy myslíš, tatínku, nepojedu nikam. Ovšem být zavřena tady v tom pochmurném stavení, zatím co vy, muži, jste všichni za svou prací venku – to má být pro mne život v Texasu?“

„Nic takového, děvče. Nemám námitek, jezdí si podle libosti, ale Henry nebo Cassius musí jezdit s tebou. Nechci jen, abys jezdila samotná. Mám pro to své důvody.“

„Důvody! Jaké důvody?“

Otázka jí přišla na jazyk bezděčně. Sotva ji vypustila z úst, hned toho litovala. Podle jejího nejistého výrazu bylo vidět, že měla z odpovědi obavy.

Odpověď ji však částečně uklidnila.

„Co chceš ještě víc,“ řekl plantážník, snaže se zřejmě vyhnout dvojímu možnému výkladu, „než tenhle dopis od majora. Pamatuj si, děvče, že nejsi v Louisianě, kde mohou dámy cestovat, kam chtějí, bez obav z urážek nebo násilí. Ale tady v Texasu může jít i o život. Tady jsou Indiáni.“

„Nejezdím nikdy tak daleko, abych se musela Indiánů bát. Nevzdaluji se víc než na pět mil.“

„Pět mil!“ zvolal bývalý důstojník od dobrovolníků s uštěpačným úsměškem. „Stejně bys byla asi v bezpečí, kdybys jezdila padesát mil daleko, sestřenko Loo. Rudochy potkáš sto kroků od dveří stejně jako sto mil daleko. Když jsou na válečné stezce, mohou se objevit kdekoliv a kdykoliv. Podle mého má strýc Woodley pravdu: je to hloupost vyjíždět si takhle sama.“

„Ale! Podle tvého!“ odsekla kreolka ostře, otáčejíc se pohrdavě k bratranci. „A dovolíš, abych se tě zeptala, k čemu mi bude tvůj doprovod, kdybich se i náhodou srazila s Comanchy – i když si myslím, že mi toto nebezpečí nehrozí? My dva bychom se pěkně vyjímali uprostřed pomalované comanchské tlupy. Tobě by hrozilo nebezpečí, a ne mně, protože já bych jim určitě ujela a tebe bych ponechala osudu. Nebezpečí! Pět mil od domu! Jestli je v Texasu jezdec – dívochy nevyjímám – který mne dostihne v pětímílovém běhu, pak musí jet na rychlejším koni, než jezdíváš ty, milý Cashi!“

„Dost těch řečí!“ nařizoval Poindexter. „Ať tě už neslyším mluvit takovéhle nesmysly. Nevšímej si toho, synovče. I kdyby nehrozilo nebezpečí od Indiánů, je tu v těchto končinách dost jiných psanců, kterým je lépe se vyhnout. Dost na to, abych ti zakázal vyjíždět si, jak jsi to poslední dobou dělávala.“

„Jak chceš, tatínku,“ odpověděla Louisa, vstala od snídaně a

chystala se odejít. „To víš, že tě poslechnu – i když nedostatkem pohybu ohrozím své zdraví. Běž, Pluto,“ dodala, obracejíc se k černochovi, který se stále ještě zubil ve dveřích, „pusť Lunu do *corralu*, na pastvinu nebo kam chceš. Ať si jde zpátky na svou rodnou prérii, když se jí tak chce. Tady už jí nebude zapotřebí.“

Dívka vyběhla z místnosti a nechala tři muže, sedící stále ještě na svých místech u stolu, dumat o posměchu, který se snažila do svých slov vložit.

Nebyla to však poslední slova, která k tomu pronesla. Jak pospíchala chodbou vedoucí k jejímu pokojíku, bylo slyšet ještě tichý dovětek.

„Co se jen mohl tatínek doslechnout? Je to podezření – nebo mu někdo něco řekl – nebo ví, že se scházíme?“

U EL COYOTA

Calhoun odešel od snídaně téměř stejně chvatně jako jeho sestřenka; z jídelny však nešel do svého pokoje, ale vyrazil ven z domu. Rány neměl zcela zhojeny, trápily ho ještě, dovolily mu nicméně pohybovat se i venku – po zahradě, ve stáji, v ohradě pro koně, všude kolem domu.

Nyní ho však vedla cesta zřejmě ještě dál, jako by ho pod dojmem z náhlého obratu v rozhovoru nebo snad obsahu dopisu, který byl právě přečten, opustila jeho slabost. Pospíchal nahoru podle řeky k pevnosti, opíraje se ztěžka o hůl.

Asi na půl cestě od haciendy k pevnosti, na úhoru, který, jak se zdálo, nikomu nepatřil, jeho kulhavé putování skončilo. Rostlo tam mezquitové houští s několika vyššími stromy a v jejich stínu se krčila hrubá chýše z rákosu a hlíny, jaké se v jihozápadním Texasu říkalo *jacalé*.

Byl to domov Miguela Diaze, mexického mustangera,

doupě vhodné právě pro onoho polodivocha, který si vysloužil jméno „El Coyote“ – „Prérijní Vlk“. Nebylo však snadné zastihnout vlka v jeho doupěti – *jacalé* Miguela Diaze si totiž sotva zasloužilo lepšího názvu. Občas tam přespával; bylo to ve dnech nečinnosti, kdy mu zisk za polapené mustangy dovolil zůstat nějaký čas poblíž osady a užívat všech radovánek, které mohla nabídnout.

Calhoun měl štěstí – našel ho doma; ale nepoštětilo se mu, aby ho našel střízlivého. Nebyl však zcela opilý, spal dost dlouho, aby se trochu zotavil ze stavu u něho dosti obvyklého.

„*H'la 'ñor!*“ zvolal ve svém nářečí, polykaje polovinu pozdravu, když návštěvník zakryl svou postavou dveře *jacalé*. „*P'r Diós!* Kdo by se vás byl nadál? *Siéntese!* Posad'te se. Židli máte tamhle, chachá!“

Smích vyvolalo slovo židle, jehož užil s posměchem. Za židli totiž sloužila lebka mustanga. Stůl u ní byl podobný – rozštípnutý kmen yukky. Spolu s nastlaným rákosím, na kterém ležel majitel tohoto *jacalé*, to bylo jediné zařízení obydlí Miguela Diaze.

Calhoun unavený dlouhým belháním přijal pozvání a posadil se na koňskou lebku. Nemařil čas a přistoupil hned k účelu své cesty.

„Señor Diaz,“ řekl, „přišel jsem proto...“

„*S'ñor americano,*“ vykřikl napůl opilý lovec koní, přerušuje svého hosta, „nač plýtvat slovy? *Carramba!* Vím moc dobře, proč jste přišel. Chcete, abych ‚zhasnul‘ toho čertova syna *irlandése!*“

„Tak!“

„Tak! Slíbil jsem vám, že to udělám za pět set *pesos* – až bude vhodný čas a příležitost. A to taky udělám. Miguel Diaz neslibuje nadarmo. Ale čas k tomu ještě není, *ñor capitan*, ani příležitost. *Carajo!* Zabít chlapa, to se musí umět. Nedá se to udělat – ani na prérii ne – bez nebezpečí, že se na to přijde. A když se na to přijde, aha – jakoupak mám vyhlídku? Zapomínáte, *ñor capitan*, že jsem Mexikán. Kdybych byl jeden

z vás, mohl bych dona Mauricia klidně zabít, svést to na hádku a dostat se z toho. Mexikáni jsou na tom hůř. Když do někoho vrazí mačetu Mexikán, hned se tomu říká vražda a vy, *americanos*, to potvrdíte svou pitomou porotou dvanácti ‚ctihodných‘ mužů. A chudáka Mexikána za to pověsíte. To nemohu riskovat. Nenávidím toho *irlandése* zrovna tak jako vy, ale nechci prorážet zeď hlavou. Počkám si, až bude čas a příležitost – áno, příležitost a čas.“

„Obojí je tu!“ řekl pokušitel a naklonil se s vážnou tváří k ničemovi na lůžku. „Říkal jste, že by to šlo, kdyby byly nějaké potíže s Indiány, ne?“

„To jsem říkal. Kdyby se něco takového...“

„A nic jste neslyšel, co?“

„Co jsem měl slyšet?“

„Že Comanchové jsou na válečné stezce!“

„*Carajo!*“ vykřikl El Coyote a vyskočil jako vlk, který ucítil kořist. Dělal vskutku čest svému jménu. „*Santísima Virgen!* Je to pravda, *ñor capitan?*“

„Nic víc a nic míň. Právě jsme dostali zprávu z pevnosti. Z nejlepšího pramene – od velitele.“

„V tom případě,“ uvažoval Mexičan pomalu, „v tom případě by don Mauricio mohl zemřít. Comanchové by ho mohli zabít. Cha chá!“

„Určitě?“

„Bylo by to jistější, kdyby za jeho skalp bylo tisíc dolarů místo pěti set pesos.“

„Budou.“

„Kolik?“

„Tisíc dolarů.“

„Slibujete to?“

„Ano.“

„Pak ho Comanchové určitě skalpují, *ñor capitan*. Můžete se vrátit do Casa del Corvo a jít klidně spát. Jak bude příležitost, přijde váš nepřítel o kůži na hlavě. Rozumíte mi?“

„Rozumím.“

„Připravte si těch tisíc dolarů!“

„Jsou připraveny.“

„*Carajo!* To bude lehký výdělek! *Adiós! Adiós!*“

Návštěvník se odbelhal.

„*Santísima Virgen!* To je trefa!“ radoval se Mexičan. „Tisíc dolarů za chlapa, kterého jsem tak jako tak chtěl zabít, i kdyby nikdo nedal ani *claco* za jeho smrt. Comanchové na válečné stezce – to si musím pro svůj starý kostým. Ten asi vypadá po třech letech toho všivého míru. *Viva la guerra de los indios!* Ať žije komedie na prérii!“

Š Í P O V Á P O Š T A

Louisa Poindexterová, která vášnivě pěstovala všechny sporty, jimž se zpravidla říká „mužské“, nevynechala ani lukostřelbu. Luk i šípy se v jejích rukou stávaly hračkami, poslušnými její vůli.

Zacházet s nimi ji naučili houmští Indiáni. Zbytky tohoto kdysi mocného kmene se potulovaly podél mississippských břehů, v blízkosti Point Coupé a Atchafalaye.

Dlouhý čas ležel luk nenapnut, ba dokonce ani nevybalen ze zavazadel, která přivezla plantážníková karavana. Od svého příjezdu na Casa del Corvo nenašla Louisa příležitost užít Dianiny zbraně a krásný luk z osazského oranžovníku i toulec plný šípů se povalovaly v kůlně.

Přišel však čas, kdy byly opět vytaženy na světlo a dočkaly se zase patřičné úcty. Bylo to krátce po tom, co Louise otec zakázal vyjížděky koňmo.

Dívka poslechla do písmene; nejenže přestala vyjíždět sama, ale nechtěla jezdit ani ve společnosti, kterou jí otec nabízel.

Skvrnitý mustang stál netečně ve stáji nebo se divoce proháněl po *corralu* a divil se, proč mu už netíží hřbet a

netiskne boky ten podivný postroj, jenž mu nejvíce ze všeho připomínal otroctví.

Slečna Poindexterová svůj čas teď rozdělovala mezi domácí povinnosti a lukostřelbu. Zdálo se, že si ji zvolila místo zábavy, kterou měla nyní zakázánu. Dějištěm jejích lučištnických vystoupení se stala zahrada s přilehlou houštinou. Byl to velký pozemek, obklopený ze tří stran podkovovitým zákrutem řeky a uzavřený na čtvrté straně zadní stěnou haciendy.

Ornamentálně členěná zahrada byla založena před dávnými lety, jak dosvědčovaly věkovité cizokrajné stromy, tyčící se nad ní. I sochy hovořily o dávné minulosti, nejen tím, jak propadaly zkáze, ale i osobnostmi, které představovaly. Prozrazovaly i dláto španělských sochařů, kteří tu zpodobnili tahy velikého Condé, Campeadora, Ferdinanda i jeho rázné královny; byla tu socha objevitele Nového světa a jeho nejpřednějších dobyvatelů – konkvistadorů – Cortése a Pizarra, i Mexičanky Malinché, proslulé svou krásou.

Mezi těmito kamennými výtvary se však Louisa v lukostřeleckém umění necvičila, třebaže nejednou postála před sochou Malinché a obdivovala se jejímu vášnivému profilu; nedovedla jí ani mít za zlé, že tato Evina dcera temné pleti podlehla takovému podmaniteli, jako byl Cortés.

Kreolka se bavila střelbou raději ve stínu vysokých stromů, které rostly v půlkruhovitém háji při ohbí řeky. Patřily většinou k původnímu porostu, který nestál nikomu v cestě, a tak mu bylo ponecháno místo tam, kde snad před staletími příroda rozselala jeho semena.

Pod listnatým příkrovem krásných starých stromů kreolka ráda sedávala nebo se procházela po břehu průzračné řeky, která plynula ospale do dáli.

Zde Louisu nikdo nerušil v jejím osamění; zdálo se, že samotu nyní vyhledává. Ani v nejpřísnější náladě jí otec tak nepatrné potěšení nemohl odeprít. Bylo-li nějaké nebezpečí venku na prérii, nemohlo se nic přihodit v zahradě obklopené hlubokým a širokým proudem a zdí, přes niž by nebylo lehké

se dostat bez pořádného žebříku. A tak plantážník nejen nic nenamítal proti Louisinu samotářství, nýbrž byl docela spokojen, že si našla takovou klidnou zábavu. A podezření, která měl – ne ostatně bezpodstatná – se začala rozptylovat.

Ostatně – nebyl snad oklamán? Pomluva si libuje v týrání, a co když právě jeho si vybrala za oběť? Nebo snad to, o čem se dověděl, bylo pouhé náhodné setkání – setkání mezi Louisou a mustangerem Mauricem? Potkali se asi v *chaparralu*, nemohla ho dost dobře minout beze slova, když jí dvakrát zachránil život. Nemuselo v tom přece být nic jiného než vděčnost.

Dobry dojem činila i povolnost, s jakou uposlechla zázaku. Nijak se to nepodobalo jejímu chování, když ji něco rozzlobilo. Dobře věděl, jak málo by byl zmohl, kdyby si byla postavila hlavu.

A tak byl Woodley Poindexter spokojen s poslušností své dcery, s tím, že vyměnila divoké jízdy po prérii za zahradu a za střelbu lukem na ptáky, kteří se jí nešťastnou náhodou dostali do rány.

Padesát let je ti, otče Louisy Poindexterové, a tak nerozumně uvažuješ! Což jsi zapomněl na své vlastní mládí, na myšlenky, jež ti nedaly spát, na podvůdky, které jsi spáchal, na povídačky, které sis vymýšlel, abys skryl to, co snad bylo nejčistším vznětem v celém tvém životě?

Zdá se, že otec krásné Louisy zapomněl na všechny zkušenosti, neboť ani jeho mládí nebylo bez podobných zážitků. Muselo tomu tak být, neboť jinak by byl jistě příležitostně zašel do zahrady a podíval se na svou dcerušku, čím se baví v houštinách, jež lemovaly říční břeh.

A tak by byl zjistil, že není zdaleka tak krutá, jak by se snad dalo předpokládat. Nesestřelovala nevinné ptáky, kteří se kolem ní s tak hloupou důvěřivostí třepotali. Zdálo se, že v lukostřelbě je pro ni nejvyšší metou nabodnout na hrot šípu kousek papíru a vypustit takto zatíženou střelu přes řeku do křovisek na protějším břehu.

Byl by se stal svědkem ještě pozoruhodnější podívané. Byl by spatřil šíp, takto vystřelený, vracet se za malou chvíli – jako by byl nespokojen s místem, kam byl poslán, a jako by toužil navrátit se do krásných rukou, které ho vypustily – zpátky do zahrady, se stejným anebo podobným kouskem papíru na hrotu.

Pozorovateli, jemuž nebyl znám smysl a technika tohoto prazvláštního úkazu, by se byla věc mohla zdát vskutku tajemná, ne-li dokonce nadpřirozená. Nebylo však žádných pozorovatelů, až na ony dva, kteří střídavě napínali luky týmž šípem; a těm bylo vše dokonale jasné.

„Láska nezná zámku.“ Tohle přísloví se pro Texas vůbec nehodí, neboť tam jsou zámky neznámou věcí.

„Kde je vůle, tam je cesta“ – to vyjadřuje téměř totéž a hodí se všude. Sotva kde to bylo dokázáno pádněji, než výměnou šípů přes Leonu.

Louisa Poindexterová měla vůli a Maurice Gerald našel cestu.

DŮMYSLNÝ PŘÍVOZ

Šípová korespondence nemohla trvat dlouho. Jen vlažní milenci se spokojí rozhovorem vedeným na dostřel luku. Srdce překypující vášní musí bít a hořet spolu, v těsné blízkosti, musí cítit navzájem svůj tlukot.

Maurice Gerald ani Louisa Poindexterová nebyli z těch, kdož by se tomu bránili.

Došlo ke schůzce. Ne v zrádném slunečním světle, ale v osamělých půlnočních hodinách, kdy jen hvězdy byly svědky jejich prohřešku proti zákonům jejich společnosti.

Dvakrát již spolu stáli v zahradě, dvakrát si již přísahali lásku v ocelově šedém svitu hvězd. Smluvenu měli i třetí schůzku.

Hrdý plantážník – hrdější snad na svou dceru víc než na cokoli jiného – neměl ani nejmenší podezření, jaké vzpoury se jeho dcera denně dopouští, nejbouřlivější vzpoury proti otcovské moci. Jeho dcera, jeho jediná dcera z nejlepší jižanské krve, krásná, vzdělaná, se všemi předpoklady pro skvělý sňatek – schází se denně s lovcem koní!

Kdyby se mu bylo o tom jen zdálo, bylo by ho to vyburcovalo ze spánku na měkkém loži jako trouby posledního soudu. Neměl však žádného podezření – ani toho nejmenšího. Věc byla tak nepravděpodobná, tak obludná, že v něm

podezření ani vzniknout nemohlo. Sama obludnost takového nápadu by ho byla znevážila.

Byl rád, že dcera splnila jeho příkaz; byl by býval raději, kdyby ho byla splnila do písmene a vyjela si s bratrem nebo s bratrancem – ale to stále ještě odmítala. Nenaléhal však na to. Tolik mohl její umíněnosti klidně dovolit. To, že se držela doma, mohlo jen prospět záměru, který ho vedl k tak přísnému zákazu.

*

Byla jedna z těch nocí, jaké jsou možné jen pod jižním nebem, kdy se čistý měsíc v úplňku kutálí po safírové klenbě nebes; zmizí opar se vzdálených hor, takže se zdá, jako by byly na dosah ruky; vítr utichne a široké listy tropických stromů visí nehybně s větví, tiché, jako by naslouchaly koncertu podivných zvuků kolem sebe, v němž se mísí hlasy tvorů všech živočišných řádů – šelem, ptáků, plazů i hmyzu.

Byla to taková noc, jakou byste si sami vybrali k toulce s tou jedinou, jež se vám podle tajemných příkazů přírody vloudila do srdce; noc, kdy vás nepřestává trápit touha mít kolem šije dvě bílé ruce a před očima zářivé zraky, planoucí jasem, jež je možno dokonale pochopit jenom v mystickém světle měsíce.

Bylo dlouho potom, co bubínky v pevnosti odbubnovaly čepobití a kavaleristická trubka odtroubila večerku. Bylo již k půlnoci, když od Oberputzkerova hotelu vyjel jezdec a brzy se ztratil z dohledu i posledním opozdílům, kteří se snad ještě toulali ulicemi.

Zmizel na cestě vedoucí dolů podle řeky. Víme již, že tato cesta míjela haciendu Casa del Corvo těsně na druhém břehu řeky. Víme také, že právě v onom místě vedla po bezlesé prérii, kde se mezi dvěma cípy *chaparralu* choulilo jen nízké houští. U tohoto houští jezdec seskočil s koně, zavedl ho do křovisek a přehodil uzdu přes nejhořejší větvičky pružného prutu. Vzal potom s hrušky sedla dlouhý provaz, upletený z koňských žíní,

navlékl si ho na ruku a vyklouzl z křoví na té straně, kde ležela hacienda.

Než opustil křoviny, pohlédl na oblohu. Ve výši si pyšně plul měsíc. Mužův zkoumavý pohled se změnil v rozmrzelost.

„Krasavci se nechce jít spát. Rozhodl se prostě, že nepůjde domů, až ráno!“

Krátce se zasmál. Směšná představa, která již tolikrát rozesmála leckterého flámu ve městě, měla, jak se zdálo, stejný účinek i na tuláka v noční prérii. Na chvíli se jeho tvář opět vyjasnila. Když se však muž zahleděl přes otevřenou pláň, jež ho ještě dělila od břehu řeky, opět se zachmuřil. Na druhém břehu se jasně rýsovala hacienda Casa del Corvo.

„Je tam ještě někdo vzhůru, nebo ne? Neměl by už být, v tuhle hodinu, leda by mu nedalo spát zlé svědomí. No však! Jeden takový tam je. Je-li ještě venku, může mě docela dobře tady na té pláni spatřit. Nevadilo by mi to ani trochu, kdyby šlo jen o mne. Při svatém Patrikovi, nic jiného se nedá dělat, než to riskovat! Čekat, až měsíc zapadne, nemá smysl, čert ho vem! To budou ještě dlouhé hodiny a po nějakém mráčku není ani památky. A *ji* přece nemohu nechat čekat. Musím se toho odvážit, třeba za světla. Tak – jdem!“

S těmito slovy se opěšalý jezdec pustil přes neporostlou pláň a rychlým tichým krokem dosáhl srázu nad přirozenou terasou, zvedající se nad korytem Leony.

Nezůstal na tomto nápadném místě ani deset vteřin. Sklouzl stezkou, jež se klikatila dolů po svahu a která mu zřejmě byla dobře známa, až na břeh řeky. Stál v zátočině, přímo proti místu, kde byl na druhý břeh ve stínu mohutného stromu polovytažen člun.

Malou chvilku zůstal stát a zkoumavě pozoroval protější břeh. Pronikal zrakem houštiny a pátral, není-li v nich někdo ukryt. Uspokojen výsledkem, zvedl smyčku lasa – to byl onen provaz, jenž nesl stočen na ruce – zakroužil jí několikrát a vrhl ji přes řeku.

Smyčka se zachytila na špici člunu, stáhla se kolem ní a umožnila tak Mauriceovi přitáhnout lodičku k sobě. Vstoupil do ní, uchopil vesla ležící na dně, zasadil je mezi čepy a zavesloval s loďkou opět do jejího přístavu.

Vyskočil, zabezpečil loď před proudem a postavil se do stínu, jako by čekal na signál nebo na někoho, s kým měl smluvenu schůzku.

Jeho jednání by bylo zatím v každém vzbudilo podezření, že má před sebou lupiče, chystajícího se „vybrat“ Casa del Corvo.

Avšak slova, která mu splývala se rtů, by ho byla v každých očích očistila z tak nízkého a nečestného záměru. Že v haciendě něco chtěl, bylo jisté, nebyly to však peníze, stříbro ani drahokamy – nemluvě ovšem o nejcennějším drahokamu, který hacienda skrývala – paní domu.

Je snad zbytečné říkat, že ten, kdo skryl koně v houští a tak důmyslně překročil řeku, nebyl nikdo jiný než mustanger Maurice.

SVĚTLO A STÍN

Nečekal dlouho. Ve chvíli, kdy vstupoval do člunu, pootevřelo se zvolna křídlo zasklených dveří, které vedly z haciendy na zahradu, a chvíli zůstalo otevřené, jako by se někdo uvnitř chtěl přesvědčit, zda je „vzduch čistý“.

Malá bělostná ruka, držící se dveří, ozdobená šperky, jež se třpytily v měsíčním světle, prozrazovala, že to vychází dívka nebo žena – vznešená dívka nebo žena, napovídaly ozdobené štíhlé prsty. Důstojný zjev, který vzápětí vykročil na spočinek schodiště dolů do zahrady, nemohl pak být nikdo jiný než Louisa Poindexterová.

Byla to ona.

Vteřinu dvě dívka stála a naslouchala. Slyšela nebo se snad jen domýšlela, že zaslechla šplouchnutí vesla. Mohla se mýlit, neboť vzduch byl plný zmateného cvrkotu cikád. To však nic neznamenal. Hodina schůzky nastala a Louise nešlo o to, kdo bude na místě dříve – zvláště po dvou hodinách čekání, které se zdály být dlouhé jako celé dva dny.

Neslyšně jako víla sešla po kamenném schodišti, proklouzla jako stín mezi křovisky a sochami, doběhla do šera pod stromy a tam se vrhla do náruče tak dychtivě ji očekávající.

Kdo umí vypovědět, jak je sladké takové objetí! – Čím tajnější, tím sladší. Kdo dovede vypsát nejjemnější záchvěvy, jež milenci v té chvíli cítí?

Teprve když se přelije prudký přívál štěstí a když se milenci vrátí k mluvě všednějších slov, je dovoleno – ne, je teprve vůbec možno tlumočiti je.

Tam tedy začněme jejich rozmluvu – naléháním dívky.

„Uvidím tě zase zítra, zítra večer, vid', můj milý Maurici?“

„Rád bych – zítra – a pak zase zítra – a pak zas – jen kdybych mohl.“

„A proč ne? Co ti brání?“

„Zítra, za rozbřesku, musím zpátky k Alamu.“

„Musíš! Proč musíš?“

Tón otázky prozrazoval zklamání. V mysli Louisy Poindexterové tanuly vždycky při zmínce o osamělé chatě na Alamu černé představy.

Ale proč? Vždyť tam byla přijata s pohostinstvím. Člověku by se chtělo věřit, že ona návštěva bude patřit k nejmilejším Louisiným vzpomínkám. A přece tomu tak nebylo!

„Mám k odjezdu velmi dobré důvody,“ odpověděl jí lovec.

„Velmi dobré? Sejdeš se tam snad s někým?“

„S Phelimem, jinak s nikým. Doufám, že je chudák ještě na světě. Poslal jsem ho zpátky asi před deseti dny – o potížích s Indiány nebylo ještě ani slechu.“

„Tak jenom s Phelimem se sejdeš! Je to pravda, Geralde? Milý můj, nesmíš mne klamat! Pověz mi, jenom s ním se sejdeš?“

„Proč se mne ptáš, Louiso?“

„Nemohu ti to ani říci. Umřela bych hanbou, kdybych ti měla povědět, co si tajně myslívám.“

„Neboj se. Nedovedl bych ti také nic zatajit, opravdu, neuměl bych to. Pověz mi to, kvítečku.“

„Opravdu si to přeješ, Maurici?“

„Opravdu. Já myslím, že ať je to co je to, budu ti to moci vysvětlit. Já vím, že je můj vztah k tobě tak trochu podivný, nebo alespoň by si to mohli lidé myslet, kdyby o něm věděli. Proto se také musím vrátit k Alamu.“

„A zůstaneš tam?“

„Jenom den, nanejvýš dva. Jen co zabalím své věci a dám sbohem životu na prérii.“

„Cože?“

„Překvapuje tě to?“

„Ne, připadá mi jen, že se v tobě klamu, že se v tobě nevyznám.“

„To, k čemu jsem se rozhodl, je velmi jednoduché. Určitě mi odpustíš, až ti všechno vysvětlím.“

„Maurici! Co bych ti měla odpouštět?“

„Že jsem ti neřekl – že jsem ti zatajil, že nejsem tím, čím se zdám být.“

„Jen když nebudeš jiný, než jaký se zdáš být mně – jemný, velkorysý, jiný než ostatní muži. Ty můj, ty ani nevíš, jak si tě vážím, jak tě mám ráda, Maurici!“

„Sotva víc než já tebe. Právě proto, že si tě vážím, bude dobře, abychom se teď rozloučili.“

„Rozloučili?“

„Ano, má milá; ale ne na dlouho.“

„Na jak dlouho?“

„Jen co přepluje parník Atlantik tam a zpět.“

„To je celý věk! A proč to?“

„Musím zpátky do vlasti, do pohrdaného Irska, jak asi víš. Právě dnes jsem dostal zprávu. A pojedu tím spíš, že mi říká, že se budu moci brzy vrátit a dokázat tvému hrdému otci, že

chudý lovec koní, který si získal srdce jeho dcery – ale je to vlastně pravda, Louiso?“

„Že se ptáš, Maurici! Získal? Dobyl jsi je, spoutal tak, že už se nikdy neosvobodí. Nezlob mě, Maurici, a moje srdce taky ne!“

Prudce se objali. Bylo hluboké, ničím nerušené ticho. Zmlkli koníci v trávě i cikády v listoví, utichl zpěvák v samém vrcholku stromu i lelek kroužící nad nimi v záři měsíce. Všechny jako by ztišila úcta k slavnostnímu obřadu, jehož se stali svědky.

Ticho mělo jinou příčinu. Na písčové cestě v zahradě zaskřípěl krok, tak lehký, že jen bystrý sluch mohl zachytit jeho zvuk.

Milenci, ztraceni v sladkých slovech, krok neslyšeli. Neviděli temný stín, mající podobu člověka či d'ábla, míhající se mezi květy, hned přitisknutý k soše, hned krčící se v skrytu křoví. Stanul až za kmenem stromu, sotva deset kroků od místa, kde se líbali.

Ani na mysl jim nepřišlo podezření, že ticho kolem nich pomáhá vyzrazovat jejich vášnivá slova, že proradný měsíc v tu chvíli prozrazuje každé jejich vzrušené hnutí.

Naslouchající stín, schoulený za stromem, slyšel a viděl všechno. Byl na doslech, žádné slovo, žádný vzdech ani zašeptání mu neuniklo; a ve stříbrném měsíčním světle, které nezastínila ani větévka, rozpoznal snadno i nejmenší pohyb.

Sotva je třeba jmenovat zbabělého špicla. Jméno Cassia Calhouna se samo dere na jazyk.

On to byl.

TRPKÉ ODHALENÍ

Jak se stalo, že Louisin bratranec byl vzhůru ještě tak pozdě v noci, nebo vlastně tak brzy zrána? Upozornil ho někdo na schůzku milenců, nebo to bylo pouhé nejasné podezření, pro

kteře opustil svou ložnici a vydal se na výzvědy na samý okraj zahrady?

Jinými slovy: byl to náhodný svědek, nebo špeh jdoucí najisto?

Byla to skutečně pouhá náhoda. Náhoda a jasná noc ho přivedly k odhalení, jež mu teď spalovalo nitro pekelným plamenem.

Co přivedlo bývalého kapitána jízdy o půlnoci na plochou střechu, je těžko říci. Zcela nevzrušeně tam stál a pokuřoval, zamořoval kouřem vzduch až dotud vonící nočními květy cereusu. Zotavil se již z ran, které utržil v souboji s mustangerem, a třebaže ho tato prohra nepřestala pálit, kdykoliv na ni vzpomněl, mírnilo jeho špatnou náladu pomyšlení na pomstu, kterou zosnoval a která se již začala dařit.

Stejně jako Louisin otec byl i on spokojen s tím, že se poslední dobou Louisa zdržovala doma: byl to on, kdo tajně navrhl zákaz jejích vyjížděk. I jemu zůstal skryt smysl Louisiny vášně pro lukostřelbu. Začal se dokonce domýšlet, že Louisina lhostejnost vůči němu byla jen předstíraná nebo že to byla pouze jeho domněnka. Byla k němu v posledních dnech méně příkrá a to v něm vzbuzovalo příjemnou představu, že se snad ve své žárlivosti mýlil. Neměl až dosud žádný skutečný důkaz o tom, že by se Ir těšil její přízni, a když ubíhaly dny bez nového znepokojení, začal věřit tomu, že nic takového ve skutečnosti neexistuje.

S příjemným pocitem nové sebedůvěry vystoupil na *azoteu*; a třebaže byla půlnoc, bezstarostnost, s jakou si zapálil doutník a pokuřoval, ukazovala, že tam nepřišel s žádným zvláštním úmyslem. Snad chtěl vyměnit dusnou ložnici za trochu čerstvého vzduchu, snad ho vylákal nádherný měsíc – ačkoliv si na romantické nálady nepotrpěl.

Ať to bylo cokoliv, zapálil si doutník a spokojeně ho vychutnával, opřen lokty o zábradlí *azotey*. Jezdec, který vyjel z *chaparralu* na protějším břehu a dal se přes pláň, ho nijak nevyrušil z klidu. Věděl, že tamtudy vede cesta. Někdo si asi

vybral k cestě chladné hodiny noci, pomyslel si, noci, která by byla i nejunavenějšího poutníka zlákala k tomu, aby pokračoval v cestě. Snad to byl plantážník, jenž se zdržel trochu déle v *saloonu* a vracel se teď k domovu dole na Leoně.

Ve dne by byl jezdcе poznal, v měsíčním světle však bylo vidět jen tolik, že na koni jede muž. Bývalý kapitán sledoval jezdcе zrakem, mechanicky, tak jako pozorujeme smetí, jež pluje v proudu řeky.

Teprve když jezdec dojel k houští, zastavil a pak zajel do křovin, vzbudil pozornost pozorovatele na střeše haciendy.

„Co to, k čertu, znamená?“ zahučel Calhoun a rychle skryl oharek doutníku. „Hrom do toho chlapa, on slezl s koně!“ pokračoval, když se muž vynořil bez koně na okraji houští.

„A jde sem, k zátočině – na břeh, jako by tu cestu dobře znal. Přisámbohu, snad se nechce dostat do zahrady? Přeplavat řeku – proč? Co by tu za to stálo? Co tu jen u všech všudy může chtít? Je to snad zloděj?“

To byl Calhounův první nápad – zavrhl ho téměř ihned, jak se v něm zrodil. Je sice pravda, že v krajích španělské Ameriky jezdí na koních i žebráci, proč by tedy nejel zloděj. Přesto však se zdálo nepravděpodobné, že by se někdo vypravil na ovoce nebo na zeleninu takhle vznešeně.

Ale za čím tedy přijel?

To, že nechal koně v houští a že zřejmě z opatrnosti šel pěšky, to samo o sobě svědčilo o tom, že jeho úmysly sotva byly poctivé a že se k haciendě blížil s nějakým nekalým záměrem.

Od chvíle, kdy sestoupil s rovné pláně k řece, nemohl ho Calhoun s *azotey* vidět. Skryl ho podrost, lemující protější břeh.

Za čím sem jen přijel?

Když už si Calhoun asi po desáté a stále důrazněji kladl tuto otázku, vzrušil ho znovu a ještě více zvuk, který dolétl k jeho sluchu; jako by něco šplouchlo, tiše a lehce, přece jen však s neklamným zvukem předmětu ponořovaného do vody.

„To bylo veslo,“ zamumlal, „docela určitě, k sakru! Má tam loď a převáží se do zahrady. Co tu jen, k čertu, hledá?“

Neměl v úmyslu přemýšlet o tom na střeše. Rozhodl se, že tiše seaběhne dolů, vzburcuje strýce a bratra a nějaké sloužící a nějakou chytrou léčkou se pokusí vetřelce lapit.

Zvedl se s kamenné obruby a již chtěl ustoupit od zábradlí, když tu k jeho sluchu dolétl nový zvuk, který ho přiměl k tomu, že se znovu naklonil a pohlédl dolů do zahrady.

Tento nový zvuk se nepodobal úderu vesla a nepřicházel ani od vody. Bylo to zaskřípění dveří, otáčejících se v závěsech. Zřejmě dveří do zahrady, právě pod místem, kde stál.

Vyklonil se víc, aby se přesvědčil.

Dveře, které se otevřely, vedly do ložnice jeho sestřenky Louisy. Věděl to. Dívka stála na schodech, jimiž se scházelo do zahrady, a pohlížela dolů, jako by po nich zamýšlela sestoupit. V bílém splývavém šatě a s šálem přehozeným přes hlavu vyhlížela jako krásná noční víla, jako dcera lunny, které měsíční světlo propůjčilo svou stříbrnou záři.

Calhoun rychle přemýšlel. Nemohl nespojovat to, že se objevila v tuto dobu na terase před svými dveřmi, s neznámým mužem, který přeplouval řeku. Kdo jiný to tedy mohl být než mustanger Maurice.

Schůzka! Tajné dostaveníčko!

Nemohlo být o tom pochyb; a i kdyby byl nějaké měl, byla by je rozptýlila bělostná postava sbíhající neslyšně po kamenném schodišti a po pískových cestičkách až do stínu stromů, pod nimiž měla loďka své přístaviště.

Jako by omráčen prudkou ranou, setrval bývalý kapitán ještě nějakou chvíli na *azotei*, beze slova a bez pohybu. Teprve když mu zmizel z očí bílý šat a když uslyšel z houští u řeky tlumené hlasy, rozhodl se něco podniknout.

Už nepomýšlel na to vzburcovat dům – alespoň ještě ne teď. Bude lépe, když bude zatím jediným svědkem hanby své sestřenky; a teprve potom – potom...

Nemohl si zkrátka dosud nic určitého vymyslet; veden

pouze slepým popudem spěchal dolů a domem se protáhl do zahrady. Cítil při tom slabost. Nohy se pod ním třásly, když sestupoval po schodišti, i potom na písčivých cestách. Nepřestaly se mu třást ani tehdy, když skrčen a nepozorován za stromem se stal svědkem scény, jež ho do hloubi duše zraňovala.

Uslyšel jejich přísahy, jejich vyznání lásky; uslyšel mustangerovo rozhodnutí odcestovat za rozbřesku, slib, že se opět vrátí a že jeho návrat bude překvapením.

S hořkostí a hněvem vyslechl nakonec Louisin souhlas a důvody, které ji k souhlasu vedly. Byl i svědkem jejich objetí. Nevydržel však tento pohled klidně – zavadil nohou nervosně o kámen a umlčel tak zpěv cikád.

Proč se v té chvíli nevrhl na svého soka, neukončil tu selanku a nesrazil Maurice jedinou ranou nože k nohám svým i Louisiným? Proč to neučinil hned, když sama schůzka pro něho mohla být důkazem, že čest jeho sestřenky je v nebezpečí?

Bývaly doby, kdy v něm nebylo tolik trpělivosti. Co tedy bylo příčinou takovéto zdrženlivosti? Byl to snad pohled na dokonale fungující mechanismus, ocelově se lesknoucí po boku jeho soka, v němž nebylo těžké poznat šestiranný Colt?

Snad. Rozhodně tu však bylo něco, co mu přes hrozné pokušení, jemuž byl vystaven, zabránilo pomstít se na místě. Dokonce v okamžiku, kdy téměř šílel při pohledu na poslední objetí, obrátil se a spěchal do domu: nechal milence, aby ještě oddalovali konec sladkého setkání, nevědouce, že byli odhaleni.

ČESTNÉ ROZHODNUTÍ

Kam spěchal Cassius Calhoun?

Jistě ne nazpět do své ložnice. Pro takto rozjitřenou duši nebylo spánku.

Nešel tam, nezamířil ani do pokojíka své sestřenky, nýbrž

do ložnice svého bratrance, mladého Henry Poindextera. Spěchal, proto se nezdržoval hledáním svíčky.

Nepotřeboval ji. Paprsky měsíce pronikající otevřenými žaluziemi osvětlovaly místnost dostatečně. Na lůžku pod sítí proti moskytům spal hoch spánkem, jaký je přán jen nevinným srdcím. Hlava s jemnými rysy spočívala klidně na podušce a lesknoucí se kadeře ji lemovaly. Když Calhoun pozdvihl sít', ozářil tvář měsíc a ukázal její mužné a ušlechtilé rysy.

Jak ostrý byl rozdíl mezi těmi dvěma tvářemi, když si byly tak blízko! Byly obě svým způsobem krásné, ale výrazem se lišily jako Hyperion od Satyra.

„Vzbuď se, Henry!“ burcoval chvatně spáče a třásl jím.

„Co? Co je – á, to jsi ty, Cashi. Co se děje? Snad ne Indiáni?“

„Něco horšího – mnohem horšího. Rychle! Prober se a hned uvidíš! Rychle, než bude pozdě! Rychle, abys viděl, jak jsi potupen, jak je zneuctěn tvůj dům! Rychle, nebo se bude jménu Poindexter smát celý Texas!“

Po takové výzvě zmizela všechna ospalost. Nejmladší Poindexter jedním skokem vyrazil z lůžka, odhodil moskytieru a neschopen slova stál uprostřed místnosti.

„Nestroj se,“ křičel jeho vzrušený rádce, „počkej, vezmi si kalhoty a ostatní vem čert! Na to teď není čas. Rychle, rychle!“

Za necelých dvacet vteřin měl Henry na sobě kalhoty i blůzu, které nosil, a poslušně spěchal za svým bratrance po pískové cestě zahradou.

„Co se děje, Cashi?“ dotazoval se, když viděl, že Calhoun se zastavuje. „Co to má všechno znamenat.“

„Pohleď sám! Postav se sem ke mně. Podívej se tam, mezi stromy, dolů, kde máš loď. Vidíš tam něco?“

„Cosi bílého. Vypadá to jako šaty, dívčí šaty. Je to dívka!“

„Ano, je. Kdo myslíš, že to je?“

„Nevím. Co myslíš ty?“

„Je tam ještě někdo jiný, tmavší postava, je blízko u ní.“

„To vypadá jako muž – je to muž!“

„A kdo myslíš, že je on?“

„Jak to mohu vědět, Cashi. Víš to snad ty?“

„Vím. Je to mustanger Maurice!“

„A ta dívka?“

„To je Louisa, tvá sestra – v jeho náručí!“

Henry se vymrštil jakoby zasažen do srdce a vyrazil po cestě.

„Počkej!“ šeptal Calhoun a chytil ho za ruku. „Zapomínáš, že nejsi ozbrojen. Ten chlap má u sebe zbraň. Vezmi si tohle. A tohle.“ Dával bratranci do ruky svou vlastní pistoli a nůž. „Byl bych jich už sám dávno užil, ale myslím, že bude lépe, když sestřin poklesek pomstíš ty sám, její bratr. Běž, hochu! Dej pozor, ať nezraníš ji. Ale jeho ať nechybíš! Žádná varování a výstrahy. Jak budou od sebe, pošli mu kuli do žaludku, a kdyby jich šest nepomohlo, jdi na něho s nožem. Budu blízko a dám pozor, kdyby ti hrozilo nějaké nebezpečí. Běž a pošli toho mizeru ke všem čertům!“

Nebylo třeba ani této kletby. V okamžiku byl Henry u své sestry a postavil se proti domnělému svůdci.

„Ty ničemo,“ křičel, „dej své špinavé ruce pryč od mé sestry! Louiso, ustup, ať ho mohu zabít! Běž pryč, povídám!“

Kdyby byla uposlechla jeho příkazu, byl by patrně v tu chvíli klesl Maurice Gerald mrtev k zemi – kdyby byl ovšem nenašel odvahu Henry Poindextera zastřelit, což by se mu asi bylo při jeho zkušenostech a hbitosti, s jakou vládl svým Coltem, podařilo.

Avšak místo aby sáhl po pistoli nebo učinil cokoliv na svou obranu, zdálo se, že jeho jedinou snahou je vyprostit se krásným pažím, které ho dosud objímaly a o jejichž majitelku měl, jak se zdálo, jedině strach.

Henry by byl musel riskovat sestřin život, kdyby byl chtěl střelit po domnělém svůdci, a tak poušť nestiskl.

Těchto několik okamžiků prospělo bezpečnosti všech tří. Kreolka, rychle odhadnuvši situaci, pustila náhle milého z bezpečí své náruče a v témž okamžiku objala pažemi bratra. Věděla, že se není nutno obávat Mauriceovy pistole, že hloupost by mohl provést jedině její bratr.

„Běž, běž pryč,“ volala na Maurice a namáhala se, aby udržela rozzuřeného mládence. „Bratr se mylí, dal na vnější zdání. Nech mě, ať mu mohu všechno vysvětlit, a běž! Běž pryč, prosím tě, Maurici!“

„Herny Poindextere,“ pravil mladý Ir, otáčeje se, aby vyhověl Louisinu naléhání, „nejsem ničema, za jakého mě máte. Dejte mi čas a já vám dokážu, že si vaše sestra udělala o mém charakteru správnější obraz než její otec, bratr i bratranec. Nechci nic víc než šest měsíců. Když se do té doby neukáže, že jsem byl hoden její důvěry, pak mě můžete odstřelit na potkání, jako byste složil kojota, který vám přišel do cesty. Do té doby – *adieu!*“

Při těchto slovech se Henry přestal zmítat v sestřiných pažích – silnějších možná, než byly zatím jeho. Ustal nadobro, když šplouchnutí oznámilo, že půlnoční vetřelec je na zpáteční cestě k prérii, kterou si zvolil za svůj domov.

Po prvé překračoval řeku tímto primitivním způsobem. Dvakrát před tím použil loď, kterou pak přitáhla zpátky jemná ručka tenkým žíněným lankem, které bylo součástí postroje darovaného mustanga.

„Bratříčku, vždyť mu křivdíš, opravdu mu křivdíš!“ přesvědčovala Henryho, když Maurice odešel. „Kdybys věděl, jak jemný člověk je to. Jak by mi mohl ublížit, když právě v tuto chvíli mi říká, co udělá, aby zabránil pomluvám, aby – aby mě učinil šťastnou. Věř mi, bratříčku, že je to neobyčejný člověk – a i kdyby to byl člověk docela obyčejný, za jakého ho máš – nemohla bych si pomoci – nemohla bych, vždyť já ho mám ráda!“

„Louiso, řekni mi pravdu! Ne tak, jako bys mluvila s bratrem, ale jako sama se sebou. Víím z toho, co jsem dnes v

noci viděl – ještě spíš než z toho, co mi říkáš, že toho člověka miluješ. Řekni mi – nezneužil toho?“

„Ne – ne! Jako že žiji – nezneužil toho! Henry, jeto tak jemný člověk – to, co by nám kdo mohl vytýkat, stalo se mou vinou. Proč jen jsi ho, Henry, urazil?“

„Cožpak jsem ho urazil?“

„Ano, Henry, velmi hrubě!“

„Pojedu za ním a omluvím se mu. Mluvíš-li pravdu, Louiso, pak to musím udělat. Pojedu hned. Měl jsem ho od samého počátku rád – vědělas to přece? Nevěřil jsem, že by byl schopen něčeho špatného, a nevěřím tomu ani teď. Pojd' se mnou zpátky, měla by sis lehnout, Loo. Já se vydám ihned do hotelu, snad ho tam ještě zastihnu. Nebudu mít pokoje, dokud se mu neomluvím.“

Vedl sestru jemně za ruku, nebylo v něm ani stopy hněvu. Spěchal do haciendy, aby se mohl hned vydat za mladým Irem a omluvit se mu za slova, jež mu, vzhledem k okolnostem, mohla snad být prominuta.

Když oba zmizeli ve dveřích, zvedla se z křovisek, kde se až dosud skrývala, třetí postava a šla za nimi po kamenných schodech. Byl to jejich bratranec, Cassius Calhoun.

I on měl v úmyslu jít za mustangerem...

ZTRACENÁ PŘÍLEŽITOST

„Blázen, zbabělec! A já sám jsem blázen, že jsem mu důvěřoval. Mohl jsem si myslet, že ona to štěně umluví a nechá toho mizeru utéci. Mohl jsem ho zastřelit zezadu jako krysou – ani by byl o mně nevěděl. Nic bych byl neriskoval, ani ostudu ne! Ani za mák riska. Ještě by mi byl strýc Woodley poděkoval – celá osada by si byla řekla, že jsem byl v právu. Má sestřenka, mladá dívka, podvedena takovým lumpem –

koňským handlířem – kdo by byl řekl slovo proti mně? Taková příležitost! Proč jen jsem ji promeškal, k čertu, takový trumf mi tak hned nepřijde zase do ruky!“

To asi byly myšlenky bývalého kapitána od dobrovolnické kavalerie, vracejícího se o několik kroků pozadu za Louisou a Henrym do haciendy.

„To bych rád věděl,“ mumlal, vstupuje na nádvoří, „jestli to myslel ten spratek vážně? Jít se omluvit chlapovi, který si dělá bláznů z jeho sestry! Che – to by byl leda dobrý vtíp, kdyby tu nešlo o tak vážné věci. Ale musel to myslet vážně, proč by byl jinak takový rámus ve stáji. On vyvádí koně, kristapána, on opravdu vyvádí svého koně!“

Dveře stáje, jak bylo v mexických haciendách zvykem, vedly na nádvoří. Byly přivřeny, ale právě když na ně Calhoun pohlédl, otevřely se dokořán a muž, který vycházel, vedl za sebou osedlaného koně.

Měl na hlavě široký slamák a přes ramena volně hozený plášť. Calhoun v něm okamžitě poznal Henryho a poznal také jeho tmavohnědého koně.

„Ty blázne, tys ho nechal uprchnout?“ zahučel zlostně, když přišel Henry blíže. „Dej mi zpátky dyku a pistoli. Nejsou to hračky pro tvoje prstíčky. Proč jsi neudělal, co jsem ti řekl? Všechno jsi zkazil!“

„Ano,“ odpověděl klidně mladý Poindexter. „Vím o tom. Urazil jsem – a to velmi hrubě – čestného muže.“

„Urazil čestného muže! Chachá – ty ses zbláznil, přísámbohu, ty ses docela zbláznil!“

„Byl bych jednal jako blázen, kdybych tě byl poslechl, Cashi. Na štěstí to nedošlo tak daleko. Provedl jsem toho dost, abych si zasloužil být nazýván bláznem. I když snad za těch okolností mi to může být prominuto. Alespoň se o to pokusím, a to hned.“

„Kam chceš jet?“

„Za mustangerem Mauricem, omluvit se mu, že jsem se tak mizerně choval.“

„Že ses mizerně choval – to žertuješ, ne?“

„Ne, mluvím docela vážně, můžeš jet se mnou a uvidíš.“

„Pak ovšem jsi úplně blázen! Ne, jsi idiot, to jsi, při panence Marii a generálu Jacksonovi!“

„Nejsi právě zdvořilý, Cash, ačkoliv po tom, jak jsem sám před chvílí mluvil, tě docela omlouvám. Možná, že mě jednoho dne budeš následovat a omluvíš se za své hrubosti.“

Bez dalších řečí vyskočil mladý muž – trochu vzácný typ mezi jižanskou „šlechtou“ – do sedla a spěšně vyrazil z brány. Calhoun stál na dlažbě, dokud zvuk kopyt nezeslábl v dáli. Pak, jako by ho náhle cosi napadlo, přeběhl verandou do svého pokoje, vrátil se za okamžik v hrubém kabátě, přešel do stáje a objevil se za chvíli s osedlaným koněm. Zavedl koně opatrně až na trávník, jako zloděj, vyšvihl se na něj a odcválal.

Asi míli jel stejnou cestou, jakou se ubíral mladý Poindexter. Nepředstavoval si zřejmě, že by ho mohl dohonit. Podle volnějšího kroku se o to zřejmě ani nesnažil. Jel nahoru podle řeky. Na půl cestě mezi Casa del Corvo a pevností přitáhl otěže, a prozkoumav *chaparral* kolem sebe, odbočil stezkou vedoucí nazpět k řece. Mumlal si cestou.

„Ještě je naděje, dobrá naděje, i když ne tak levná. Bude mě to stát tisíc dolarů. Ale co, jen když se zbavím toho irského neštěstí. Celý život mi otrávil. Dodrží-li svůj slib, pak pojedě časně ráno domů. Kdy to asi může být? Tihle lidé z prerie říkají lenošení tomu, když člověk leží ještě za rozbřesku. To nevádí, Coyote má pořád ještě čas dostat se na tu cestu dřív než on. Cestu znám, musí to být ta, kudy jsme jeli za mustangy. Mluvil o Alamu, tam že má chatu. To je přece ten potok, kde jsme měli piknik! Ten Mexikán to místo, musí znát, nebo aspoň cestu k němu. A to bude stačit. Však on se mustanger do své chaty nemusí vrátit. Mohou se ukázat Indiáni. Musí tam být Indiáni, dřív než se rozední!“

Když Calhoun dokončil tuto podivnou úvahu, dojel právě k *jacalé* mexického mustangera, které bylo cílem jeho cesty. Sklouzl ze sedla, uvázal koně za ohlávkou k větví a vkročil na

práh. Dveře byly dokořán. Zevnitř se ozývalo chrápání. Nezdálo se však, že tu někdo spí klidně a nerušeně. Chrápání bylo chvílemi přerušováno, tu tichem, tu zas chrochtáním promíšeným hrubými nadávkami, nežetelnými, sotva splývajícími s naběhlého jazyka, po němž před nedávnem zřejmě steklo obrovské množství alkoholu.

„*Carramba! carajo – chíngar! mil diablos!*“ mísilo se s více – nebo snad méně – zbožnými výkřiky, jako „*Sangre de Cristo! Jesús! Santísima Virgen! Santa Maria! Diós! Madre de Diós!*“ a jinými podobnými, jako by opilec hovořil se všemi postavami papežského nebe.

Calhoun se na prahu zastavil a poslouchal.

„*Mal – dit – dito!*“ mumlal spáče škytavě. „*Bue – buenas nove-dad-es!* Dobré zprávy, *por sangre Cris – Cristo! Si s'ñor mericano! Nove – novedades s' perbas! Los indios co – co – comanches* – jsou na válečné stezce, víš? *El rrrastrrrro de guerrrrra.* Pánbůh požehnej Comanchům!“

„To hovado je ožralé!“ řekl si návštěvník, hovoře bezděky nahlas.

Opilec se zpola zvedl a zůstal chvíli sedět na svém rákosovém kavalci. Napůl tázavě, napůl nechápavě civěl na člověka, jehož hlas zapadl až do jeho opilých snů. Nejistě si ho prohlédl, trvalo to jen pár vteřin. Pak se vlastník onoho *jacalé* opět zřítíl na lože; nesrozumitelná slova vystřídalo divoké zachroptění a pak chrápnutí prozradilo, že na návštěvu již zase zapomněl.

„Další příležitost ztracena!“ zasyčel Calhoun a otočil se ze dveří. „Jeden je střízlivý a je blázen, druhý je opilý a mizera – pěkní pomocníci. Ti mi toho pomohou! Hrom aby do toho! Všechno se proti mně dnes v noci spiklo. Tři hodiny bude trvat, než se to prase z těch slivek vyspí. Dlouhé tři hodiny – a co pak s ním? Pak už bude pozdě, příliš pozdě.“

Chytil do ruky uzdu a stál u hlavy koně, jako by se nemohl rozhodnout, co dál.

Nápad, který konečně v této kritické chvíli dostal, nahlas již

nevyslovil. Ať to bylo cokoliv, vyburcovalo ho to z nerozhodnosti a přimělo k rychlému činu.

Strhl uzdu s větve, přehodil ji koni přes hlavu, vyšvihl se do sedla a vzdálil se od *jacalé* právě opačným směrem, než jakým k němu přijel.

TŘI POUTNÍCI NA TĚŽE CESTĚ

Nikdo nepopře, že jízda travnatou hebkou stepí patří k nejpříjemnějším zážitkům na této zemi. S bystrým koněm pod sebou, s dobře zásobeným vakem za sedlem, s lahví francouzské brandy pověšené vpředu a s tabatěrkou plnou doutníků zastrčenou do pouzdra s pistolí můžete se vydat na celodenní pouť bez strachu, že se budete cestou nudit.

Pojede-li po vašem boku přítel, který umí stejně jako vy vnímat krásu přírody a postřehnout i nejjemnější drobnosti, změní se vaše cesta, jakkoli dlouhá a namáhavá, v rozkoš, na niž budete po léta vzpomínat.

Bude-li pak vaším společníkem dívka, v které se vám zalíbilo, nezapomenete na tu chvíli po celý svůj život.

Ach, kdyby se všem poutníkům prerie dostalo takové společnosti, byl by západní Texas brzy zaplaven turisty; rozsáhlé stepi by přestaly být „pustinami“ a hemžily by se snoby.

Takhle je to věru lepší. Můžete se pustit na prerii, a jak jednou opustíte osadu a „cestu“ vyznačenou stopami několika jezdců, kteří tudy projeli před vámi, můžete cestovat po celé hodiny, po celé dny, týdny a měsíce a snad celý rok, aniž potkáte tvora sobě podobného.

Jenom ti, kdo přešli velkou texaskou step, dovedou si udělat představu o její rozlehlosti, která působí na mysl stejně jako nekonečno.

Snad mi poněkud porozumí námořníci. Tak jako loď plující

přes Atlantik třeba i tou nejužívanější lodní cestou nemusí na své plavbě spatřit ani jedinou plachtu, tak i v prériích jihozápadního Texasu lze putovat dlouhé měsíce samotou, jež se zdá být odvěká.

Snad ani sám oceán nebudí tak živou představu nekonečnosti. Plujete daleko od břehů a ani nepozorujete, že se pohybujete. Nemůžete si udělat dost jasnou představu o tom, jak velkolepé jsou dálky.

Na prerii je tomu jinak. Jsou tam „milníky“, houštiny, stromy, návrší, balvany – stále se střídají před očima, nedají zapomenout, že se jezdec pohybuje v prostoru; a právě to vnuká představu nezměrnosti.

Jen výjimečně se poutník zamýšlí nad těmito dálkami o samotě. Jezdí se nejméně ve dvou, zpravidla však ve větší společnosti. Po deseti, po dvaceti se vydávají do pustin ti, kdož se odhodlali pokoušet štěstí v divočině, na niž si jako na půdu zděděnou po předcích činí nároky Comanchové.

A přece lze někdy potkat osamělého poutníka: vždyť téže noci, která byla svědkem tak něžných i bouřlivých výjevů v Casa del Corvo, hned tři se vydali do pustin, které se rozprostírají na jihozápad od břehů Leony.

Ve chvíli, kdy Cassius Calhoun zklamán odjížděl od *jacalé* mexického mustangera, první z těchto nočních jezdců opouštěl osadu směrem, který by ho byl nakonec dovedl k řece Nueces, k Ořechové řece, nebo k některému z jejích přítoků.

Není snad třeba říkat, že jel na koni. V Texasu nepotkáte za hranicemi města nebo plantáže nikoho pěšího.

Zmíněný jezdec měl statného koně; krok pružný i rázný zároveň svědčil, že se jezdec může odvážit dlouhé cesty bez nebezpečí, že by kůň nevydržel.

Zda se skutečně na delší cestu vydal, nedalo se říci. Jezdec byl vybaven asi jako Texasan, který se vrací domů. Pozdní hodina nesvědčila o tom, že by snad z domova vyjížděl. *Serapé*, visící mu trochu nedbale s ramenou, ho snad mělo jen chránit před noční rosou.

Té noci však žádná rosa nebyla, a tak se zdálo, že se jezdec skutečně vydal na dlouhou pouť do stepi. Nebudil dojem, že by spěchal, že by někde musel být včas. Vyhlížel zamyšleně, jako by byl myšlenkami někde v minulosti, a nevšímal si světa kolem ani svého koně.

Jel klidně prérií, až se ztratil v houstnoucím šeru – tam, kde se v dálce nořil do mlh měsíc.

*

Téměř v témž okamžiku, skoro jako by na tu chvíli čekal, vyjel z osady druhý jezdec a pobídl koně stejnou cestou. I on byl vyzbrojen proti nočnímu chladu. Na rozdíl od prvního jezdce však na něm bylo znát spěch, pobízel koně bičkem i ostruhami.

Zdálo se, že chce někoho dohnat. Byl to snad ten, kdo právě zmizel v dáli? Napovídalo to jezdcovo chování – chvílemi se nakláněl v sedle kupředu a pozoroval obzor před sebou, jako by očekával, že ho zahlédne proti obloze.

I on zmizel, téměř v stejném místě jako jeho předchůdce, z dohledu komukoliv, kdo by ho byl z pevnosti nebo z osady zrakem sledoval.

*

Prazvláštní náhodou – byla-li to náhoda – se stalo, že právě v tomto okamžiku vyjel z onoho malého texaského městečka třetí jezdec a že i on se pustil, podobně jako první dva, rovnou do prérie.

I on byl oblečen jakoby na dlouhou cestu. Kabátec nachové barvy ho skrýval téměř celého, splýval mu až na stehna a napůl zakrýval krátkou loveckou pušku, připoutanou šikmo k sedlu. Jel pomalu – i na poutníka to bylo pomalu. Přesto jeho chování ukazovalo, že má daleko ke klidu, a tím se trochu podobal druhému z jezdců, kteří vyjeli před ním.

V chování těchto dvou mužů byl však přece jen rozdíl. Zatím co se spěchající jezdec zřejmě snažil někoho dostihnout, zdálo se, že poutník v nachovém kabátci se spíše snaží přiblížit se k němu nepozorovaně.

Tu a tam se otáčel, někdy dokonce i napůl obrátil koně a pozoroval cestu, kudy právě přijel. Naslouchal, jako by se obával, že ho někdo sleduje.

Jel ostražitě dál, až konečně také zmizel ve tmě.

*

Třebaže byli jezdci od sebe stejně vzdáleni, nespatriili jeden druhého. Ani je nemohl vidět nikdo všechny tři najednou, ba ani dva najednou, jen snad nějaká velká texaská sova, vznášející se ve výšinách, nebo lelek, pronásledující noční můru zahleděnou do měsíce.

*

O hodinu později a o deset mil dále od Fort Inge se vzájemné postavení tří jezdců podstatně změnilo. První z nich právě vjížděl do uličky či průseku v *chaparralu*, který se na obě strany táhl, až kam oko dohlédlo. Ulička se podobala průlivu a její hebký trávník kontrastoval s okolním temným houštím jako moře se souší. Z části ji osvětloval měsíc, asi tak půl míle. Pak se průsek zatácel a temný les ho halil černým stínem.

Dříve než první z trojice jezdců vjel do této uličky, zastavil a po prvé na něm byly patrné známky zaváhání. Vteřinu dvě seděl v sedle a pozoroval krajinu před sebou. Jeho pozornost byla upřena jen do světliny. O to, co bylo za ním, se nijak nestaral.

Ať už však zkoumal co chtěl, netrvalo to dlouho. Zřejmě uspokojen pobídl slovem koně a vjel do průseku.

Sám nespatriřen, uviděl ho druhý z jezdců, teď již jen necelou půl míli za ním. Vydral se mu z úst výkřik, radostný

výkřik, že již konečně dostihl toho, koho deset mil tak usilovně sledoval. Pobídl koně k ještě rychlejšímu kroku a i on vjel do průseku, právě včas, aby ještě zahlédl prvního, jak mizí v zátočině.

Bez váhání jel za ním a brzy zmizel na stejném místě.

Déle trvalo, než se přiblížil k průchodu, který vedl *chaparralem*, třetí a poslední z jezdců. Místo aby do něho vjel jako první dva, ostře zabočil a zajel na okraj lesa; zanechal pak koně mezi stromy, prošel houštím a vyšel na mýtinu pěšky.

Kráčel obezřele, stále se ohlížeje, až konečně došel k temné zátočině, kde podobně jako první dva náhle zmizel v temnotě.

*

Uběhla hodina. Jednotvárný koncert nočních zvuků *chaparralu*, přerušovaný dvakrát kopyty koní a jednou krokem člověka, pokračoval svým tisícíhlasým sborem.

Tu byl přerován znovu, zvukem, který byl překvapivější a který déle dozníval než ty, jež způsobil kůň nebo krok člověka.

Byl to výstřel, břeskňý, ostrý a jasný, prásknutí pušky.

Tak jako orchestr poslechne okamžitě velitelského mávnutí dirigentovy taktovky, tak ustali naráz všichni ti hudebníci noční prairie: velká kočka, mňoukající v hloubi *chaparralu*, kojot, vyjící na pokraji lesa, ba dokonce i jaguár, který se nemusí bát žádného nepřítele, prozradil děs z oné rychlé, ostré a pro něho nevysvětlitelné rány a umlkl.

Když však po výstřelu nenásledoval žádný jiný zvuk, ani ston raněného člověka, ani skřek zasažené zvěře, vrátilo se jaguárovi brzy sebevědomí a znovu začal svým chraptivým vrčením děsit obyvatele houštin.

Přátelé i nepřátelé, ptáci, šelmy i hmyz začali rovněž brzy každý svou písničku a zanedlouho bylo v *chaparralu* jako jindy – hluk, že by nebylo vlastního slova rozumět.

K Ů Ň B E Z J E Z D C E

Zvon v Casa del Corvo dal druhé a poslední znamení k snídani. Před ním již hlas rohu svolával loudaly ze všech koutů plantáže.

Černí nádeníci pracující poblíže se shromáždili kolem baráku, posedali ve skupinkách na trávu nebo se uvelebili na rozházené klády a mluvili o kukuřičném chlebě a žitné kávě – hlavním svém jídle – s takovým veselím, že nebylo pochyb o oblíbě, jaké se u nich těšilo.

Plantážníková rodina se shromáždila v sále a právě chtěla zasednout ke stolu, když se ukázalo, že nejsou všichni.

Henry scházel.

Nevzbudilo to zprvu žádnou pozornost. Domnívali se, že se brzy ukáže.

Když však uběhlo několik minut a Henry nepřicházel, poznamenal plantážník, že je dosti neobvyklé, aby se Henry opozdil. Kde asi může být?

Snídaně je u Američanů na jihozápadě Texasu „velké jídlo“. Podává se v přesnou hodinu a všichni členové rodiny se jí účastní. Vynucují si to některá jídla v tomto kraji oblíbená, na kterých si lze pochutnat, jen když přijdou přímo z plotny. Spáči a opozdilci by se museli spokojit studeným pečivem, a proto na jižanských plantážích ani žádní nejsou.

Vzhledem k tomu bylo skutečně trochu neobvyklé, že se Henry dosud neobjevil.

„Kde ten hoch může být?“ zeptal se otec již po čtvrté, klidně, jako by ani nečekal odpověď.

Nikdo mu také neodpověděl, ani Louisa ani Cassius. Pozornému pohledu by však byl neunikl Louisin zvláštní výraz a změněný hlas. Sotva to mohla způsobit jen bratrova nepřítomnost. To jistě nestálo za vzrušení, a vzrušena Louisa zřejmě byla.

Proč? Nikdo se nezeptal. Otec nic zvláštního nezpozoroval,

tím méně Calhoun, jenž měl sám co dělat, aby pod předstíranou netečností ukryl nějakou nepříjemnou vzpomínku.

Od chvíle, kdy vstoupil do místnosti, úporně mlčel, oči sklopeny, místo aby si prohlížel sestřenku, jak to měl ve zvyku.

Seděl na židli nervosně a jednou nebo dvakrát se téměř viditelně lekl, když vstoupil do místnosti sloužící. Nepochybně byl pod vlivem nějaké neobyčejně rozčilující události.

„To je opravdu zvláštní, že Henry ještě nepřišel k snídani!“ poznamenal plantážník snad již po desáté. „Přece touto dobou nespí? Není možná, nikdy neleží tak dlouho. Ale jestli je někde venku, nemůže být přece tak daleko, aby byl neslyšel roh? Je snad přece v pokoji? Pluto!“

„Jojo, voláte mě, massa Woodley? Sem tu!“

Černý kočí, který dělal i číšníka, obcházel právě židle.

„Běž k Henrymu do pokoje. Jestli tam je, řekni mu, že už snídáme, že už jsme skoro po snídani.“

„Tam nejni, massa Woodley.“

„Tys tam už byl?“

„Jojo, byl. Teda nebyl sem v pokoji, byl sem ve stáji, abysem vopatřil massa Henrymu koně a dal mu žrát. Ale ta kobyla ve stáji nejni, jo. Už celý ráno tam nejni. Byl sem dneska vzhůru hodně brzy, a kobyla pryč, sedlo pryč, uzda pryč a massa Henry taky pryč. Jojo, ten byl pryč, dřívejc než se někdo probudil.“

„Víš to jistě?“ zeptal se plantážník, jehož zpráva zneklidnila.

„Jistojistě, massa Woodley. Žádnej kuň kromě hřebce massa Kahuna nejni ve stáji. Strakáč je venku ve vohradě. A kuň massa Henryho nikde.“

„To ještě neznamená, že pan Henry není ve svém pokoji, běž se hned podívat!“

„Jojo, hnedka to bude, massa, ale uvidíte, že Pluto nenajde ničehož nic. Jó! Kde je ta kobyla, tam je i massa Henry.“

„Je to nějaké divné,“ přemítal plantážník, když se černocho odšoural z jídelny. „Henry si odjede, a v noci k tomu. Kam jen

mohl jet? Nemohu přijít na nikoho, ke komu by se dalo jet na návštěvu v tak nerozumnou hodinu! Podle toho, co říkal černochoch, je pryč asi celou noc. Bude asi ve Fort Inge, počítám, s tou mládeží. Snad ne nakonec v hospodě?“

„Ale ne, tam by přece nešel,“ vložil se do jeho samomluvy Calhoun. Zdálo se, že je Henryho nepřítomností zmaten stejně jako Poindexter. Zdržel se však jakéhokoliv pokusu o vysvětlení a jakéhokoliv zmínky o příhodě, jejímž byl v noci svědkem.

„Doufám, že on o tom neví nic,“ dumala mladá kreolka. „Neví-li nic, může to zůstat tajemstvím mezi mnou a Henrym. Bratra určitě přesvědčím. Proč tu ale ještě není? Celou noc jsem na něho čekala. Dohonil asi Maurice a smířili se. Doufám aspoň, i když to třeba bylo v hospodě. Henry sice pítí mnoho nedá, ale po tak bouřlivé scéně a po takovém pokání by nebylo divu, kdyby udělal výjimku. A kdo by mu to mohl mít za zlé? Však je v dobré společnosti.“

Vtom se vrátil Pluto. Výraz jeho tváře naznačoval, že přináší nějaké závažné zprávy.

„Tak co,“ zvolal jeho pán, nečekaje ani, až Pluto promluví. „Je tam?“

„Není, massa Woodley,“ odpověděl černochoch a jeho hlas prozrazoval hluboké rozechvění, „není tam massa Henry. Ale – ale –“ zaváhal. „Pluta to mrzí, jak je starej, ale massa Henryho kobyly je tam!“

„Jeho kůň? Prosím tě, snad ne v jeho pokoji!“

„Ne, massa, ani ve stáji nejni, je venku, u hlavních vrat.“

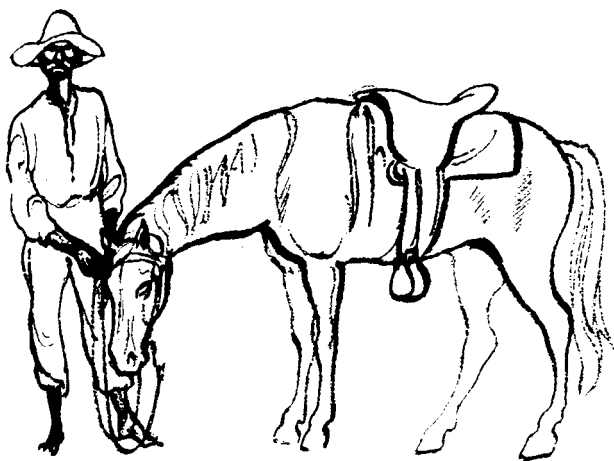
„Kůň je u vrat? Nu, a co tě na tom tak rmoutí?“

„Poněvač, massa Woodley, poněvač – poněvač ten kůň, teda kůň massa Henryho – poněvač ta kobyly...“

„Tak mluv a nekoktej mi tu, negre! Poněvadž co? Chybí mu snad hlava nebo ocas nebo co?“

„Ach massa Woodley, něco horšího než hlava nebo vocas tej kobyly. Se bojím, že jí chybí jezdec!“

„Cože, Henry že by spadl s koně? Nesmysl, Pluto! Na to je

můj syn příliš dobrý jezdec. To je naprosto vyloučeno, že by ho byl kůň shodil, naprosto vyloučeno!“

„Jo, já neříkal, že byl shozenej, to né, panenanebi, je to asi něco horšího. Óch massa, nechtějte už na mně nic vědít. Pojd'te se se mnou sám podívat k vratům.“

Dojem, který vzbudila Plutova slova a ještě více jeho chování, byl víc než znepokojující; nejen farmář, ale i jeho dcera a synovec spěšně vstali od stolu a odkvapili za černým kočím k vnějším vratům haciendy.

Očekával je tam pohled, který všechny tři naplnil nejhroznějším tušením.

Jeden z černých otroků, zaměstnaných na poli, držel koně, osedlaného a s uzdou. Zvíře bylo ještě mokré rosou, zřejmě se o ně v noci nikdo nepostaral a nebylo ve stáji. Kůň odfrkával a hrabal kopyty, jako by právě unikl z nějaké rozčilující scény, jíž byl nucen se účastnit.

Byl potřísněn barvou tmavší než vlhké skvrny od rosy, tmavší ještě než jeho vlastní temněhnědá srst. Celý hřbet měl těmito skvrnami poset a dolů k nohám mu běžely potůčky

stejně barvy; také nápadné stříkance na sedle byly všechny stejné barvy, barvy ssedlé krve.

Odkud kůň přiběhl?

Z prémie. Černoch ho chytil venku na stepi, když se s uzdou volně visící loudal zřejmě směrem k haciendě.

Komu patřil? Na to se nikdo nezeptal. Všem bylo jasné, že je to kůň Henryho.

Nikdo se také nezeptal, čí krev to potřísnila sedlo. Všichni tři, jichž se to nejvíce dotýkalo, mysleli na něho: na svého syna, bratra, bratrance.

Temněrudé skvrny, po nichž těkaly jejich zraky, zanechala krev z žil Henry Poindextera. To byla jejich jediná myšlenka.

MSTITELÉ

Pološílený otec po tomto kvapném – možná i ukvapeném – závěru se vyšvihl do zakrváceného sedla a odcválal do pevnosti. Calhoun ho na svém koni vzápětí následoval.

Pověst o tom se brzy roznesla. Spěšní poslové s ní vyjeli po proudu i proti proudu až k nejvzdálenějším plantážím osady.

Henry Poindexter, jemný hoch, který neměl nepřítele v celém Texasu, byl jejich první obětí! Kdo jiní než Indiáni mohl prolít nevinnou krev? Jedině Comanchové mohli být tak krutí.

Nikdo z jezdců, kteří se rychle shromáždili na prostranství před pevností, nepochyboval, že pachateli byli Comanchové. Otázkou jen zůstávalo, kdy a kde se to stalo.

Zaschlá krev odpovídala na první otázku. Ten, kdo ji prolil, musel být střelen nebo zasažen šípem v sedle. Skvrny byly převážně na pravé straně a vypadaly, jako by se o ně něco otřelo. To bylo vidět jak na sedle, tak i na plecích koně. Bylo to nepochybně jezdcovo tělo, jak se svažovalo k zemi.

Byli takoví, kteří se s jistotou vyslovovali i o době, kdy se to mohlo stát, staří hraničáři s bohatými zkušenostmi tohoto druhu. Podle nich nebyly skvrny ani deset hodin staré, jinými slovy řečeno byla krev prolita asi před deseti hodinami.

Teď bylo poledne. Vražda musila být tedy spáchána ve dvě hodiny v noci.

Kde se to však stalo? Kde hledat mrtvého?

A kde potom hledat vrahy?

Tyto otázky projednávali vojáci i osadníci, shromáždění se narychlo ve Fort Inge. Poradu vedl major, nešťastný otec stál bez hlesu po jeho boku.

Kompas na prérii stejně jako na moři ukazuje do dvaatřiceti směrů; proto měla každá výprava proti Comanchům jen malou naději, že pojedje správným směrem.

Málo bylo platné vědět, že domov těchto kočovných divochů byl na západě. To byl široký pojem a znamenal cokoliv v půlkruhu několika set mil.

Kromě toho byli teď Indiáni na válečné stezce a u osamocené osady, jakou byla Fort Inge na Leoně, bylo stejně pravděpodobné, že se objeví třeba od východu. Bylo to dokonce pravděpodobnější, jelikož to byl obvyklý manévr těchto zkušených válečníků.

Jet nazdařbůh by bývalo bylo čiré bláznovství. Návrh rozdělit se na několik skupin a vydat se různými směry neuvítal nikdo. Major ho přímo zamítl.

Vrahů mohla být i tisícovka a mstitelů sotva desetina – asi padesát dragounů, kteří byli přítomni v pevnosti, a stejně tolik civilistů. Buď se budou všichni držet pohromadě, nebo se vystaví nebezpečí, že budou zaskočeni a napadeni každý zvlášť.

To byl rozhodující důvod. I zničený otec, i bratranec, kterého zřejmě trápil stejný žal, souhlasili s rozumnější většinou, podporovanou majorem.

Bylo rozhodnuto, že pátrací výprava se bude držet celá pohromadě. Kterým směrem se však dá? To zůstávalo stále ještě nerozhodnuto.

Hloubavý pěšácký kapitán k sobě připoutal rázem všechnu pozornost návrhem, aby se pokusili nejprve zjistit, kterým směrem se vlastně ubíral člověk, o němž předpokládali, že byl zavražděn. Kdo viděl Henry Poindextera naposledy?

Obrátili se nejprve na jeho otce a bratrance.

Otec spatřil syna u večeře a domníval se, že pak šel spát.

Calhounova odpověď byla méně přímá a také méně uspokojivá. Řekl, že s bratrancem hovořil ještě v dost pozdních hodinách a že i on měl zato, že Henry pak již zůstal ve svém pokoji.

Proč Calhoun skrýval, co se ve skutečnosti odehrálo? Proč se vyhnul vylíčení oné scény na zahradě, jejímž byl svědkem? Bylo to snad proto, že se bál ostudy pro úlohu, jakou sám při tom hrál? Ať tomu bylo jak chtělo, pravda zůstala skryta a o upřímnosti odpovědi zapochyboval ne jeden z posluchačů. Její vyhybavost by byla ještě nápadnější, kdyby tu byl nějaký důvod k podezření nebo kdyby byli okolostojící měli čas zamyslet se nad ní.

Do vyšetřování vniklo trochu světla z nečekané strany. Hospodský od „Čilé vojny“, který přišel do tohoto shromáždění nepozván, protlačil se zástupem a prohlásil, že ví něco, co právě chtějí zjistit: kdy byl Henry Poindexter viděn naposledy a kam odejel.

Obsahem Oberputzkerovy odpovědi v lámané angličtině bylo toto: Pozdě večer, tak jako již po několik předchozích nocí, vyjel si ven mustanger Maurice, který bydlel v hotelu od svého souboje s kapitánem Calhounem. Vrátil se v pozdní hodinu, a protože bylo dosud otevřeno – večeřela tam nějaká veselá společnost – udělal něco, co již dlouho neučinil: požádal o účet a k Oberpackalově velkému překvapení ho zaplatil do posledního centu.

Kde sebral peníze a proč tak pospíchal, „sám pámbu ví“. Oberputzker věděl jen to, že odjel a že si vzal s sebou všechny své „krámy“ – tak jako to vždycky dělával, když se vydával na lov koní.

„Snad tedy jel na lov,“ soudil Obrpackal.

Co to všechno mělo dělat s otázkou, která nejvíc zajímala shromáždění? Velmi mnoho, třebaže se tak až do posledních jeho slov nezdálo. Nejdůležitější skutečnost si nechal hostinský na konec: dvacet minut po Mauriceově odchodu zabušil totiž na dveře „Heinrich Pointexr“ a dotazoval se po Maurici Geraldovi; když se dověděl, že odjel a kdy a kam asi, rozjel se mladý pán stejným směrem, jako by chtěl mustangera dohnat.

To bylo vše, co Oberputzker věděl a co z něho bylo možno dostat.

Zpráva, třebaže obsahovala několik věcí, kterým dost dobře nerozuměli, byla výpravě nicméně cenným vodítkem. Dala jim alespoň přibližnou představu, kam by se měli vypravit. Jestliže pohřešovaný odjel s Mauriceem nebo za ním, bylo třeba pátrat tam, kam patrně odjel mustanger.

Věděl někdo, kde měl lovec koní svůj domov?

Nikdo to nemohl říci přesně, třebaže několik hlasů soudilo, že je někde na přítoku Nueces, na říčce zvané Alamo.

Rozhodli se tedy, že se vydají k Alamu pátrat po pohřešovaném nebo jeho mrtvole, najít Maurice mustangera a mstít možná dvě vraždy místo jedné.

K A L U Ź K R V E

Přestože výprava byla početná – značně početnější, než bývaly výpravy hledající ztraceného osadníka, postupovala velmi opatrně. Byl pro to dobrý důvod: Indiáni na válečné stezce.

Dopředu byli vysláni zvědové a stopu „četli“ zkušení stopaři. Na prérii, která se táhla na deset mil jihozápadně od Leony, nebyla žádná stopa nalezena. Na tvrdé a suché trávě by byl zanechal stopu pouze kůň v trysku. Nic takového celou cestu nezpozorovali.

Asi deset mil od pevnosti přetíná planinu od severozápadu k jihovýchodu pruh *chaparralu*. Je to pravá texaská džungle ověšená Hanami a pro jezdce takřka neproniknutelná.

V této džungli je průchod, téměř právě naproti pevnosti, a jím prochází stezka, nejkratší cesta k hornímu toku Nueces. Jako by tu vedla přirozená silnice s hustým lesem po obou stranách, kterému se nedaří spojit v jeden celek. Snad ani není přirozená, snad je to stará válečná stezka Comanchů, prošlapaná kdysi válečnými výpravami na Tamaulipas, Coahuilu a Novou Leonu.

Stopaři věděli, že míří k Alamu, a proto vedli výpravu do tohoto průseku. Brzy nato, kdy vjeli mezi stromy, zastavil se jeden z nich, který jel vpředu, u houštiny, jako by je čekal s čerstvou zprávou.

„Co je?“ vypytl se major, pobídl koně a dojel až ke stopaři. „Stopa?“

„To je, pane majore, spousta stop. Tamhle v té měkkotě, vidíte?“

„Ano, kůň.“

„Dva koně, pane majore,“ opravoval ho stopař uctivě. „Máš pravdu, jsou to dvě stopy.“

„Dál pak jsou dokonce čtyři, ale jsou jen od dvou koní. Vjeli kousek do průseku a pak se vrátili.“

„Nu, a co tomu říkáš, Spanglere?“

„Nevím,“ odpověděl Spangler, jeden z placených posádkových stopařů, „nebyl jsem zatím dost daleko. Zatím vím jen tolik, že tu byl někdo zavražděn!“

„Jaké důkazy pro to máš? Nalezl jsi snad mrtvolu?“

„Ne, ani malíček, ani vlas tu není, pokud umím hledat.“

„A co tedy?“

„Krev, celá louže krve, jako z bisona. Pojd'te se podívat sám. Ale,“ dodal tlumeněji, „mám-li sledovat stopu jaksepatří, naříd'te ostatním, ať počkají, zvlášt' ti, co jsou za vámi.“

Poznámka se zřejmě týkala především plantážníka a jeho synovce, jelikož na ně stopař kradmo pohlížel.

„Rozhodně,“ souhlasil major. „Jsi schopný stopař, Spanglere. Pánové,“ obrátil se k ostatním, „prosím, abyste se po několik minut zdrželi zde. Náš stopař musí teď mít na svou práci volný terén. Může vzít s sebou pouze mne.“

Majorovo přání bylo samozřejmě rozkazem, kterému se podvolili i ti, jimž major nebyl nadřízeným.

Asi o padesát yardů dále se Spangler zastavil.

„Vidíte, pane majore?“ ukázal na zem.

„Jenom slepý by to neviděl,“ odpověděl důstojník. „Máš pravdu, krve jako z bisona. Jestli je to lidská krev, tak už asi ten, kdo ji prolil, není mezi živými.“

„Je mrtev! Byl mrtev dřív, než tahle krev zčernala.“

„Kdo myslíš, že to byl?“

„Ten, koho hledáme – syn toho starého pána. Proto jsem nechtěl, aby jeli dál.“

„Jistě tuší nejhorší. Stejně se to musí dovědět.“

„To máte pravdu, pane majore. Ale nejdřív bychom měli zjistit, jak byl ten mládenec zabit. To mi není jasné.“

„Jak? Byli to přece Indiáni! Comanchové, ne?“

„Ani zdání!“ odpověděl zvěd s jistotou.

„Chm – jak to víš, Spanglere?“

„Protože kdyby tu Indiáni byli, bylo by tu čtyřicet stop, a ne čtyři a ještě jen od dvou koní.“

„V tom je kus pravdy. Nezdá se, že by se sem odvážil ojedinělý Comanch, dokonce už ne za skalpy...“

„Nejen Comanch, pane majore, tuhle vraždu nespáchal žádný Indián. Je to dvojí stopa průsekem: jak vidíte, oba koně byli okováni a jsou to tíž, kteří se vraceli zase zpátky. Comanchové nejezdí na okovaných koních, leda když je ukradnou. Na těchto jeli běloši. Jednu stopu zanechal mustang, velký mustang, druhý kůň byl amerického původu. Když jeli na západ, byl první mustang, když se vraceli, byl mustang vzadu, třeba se dá těžko říci, o kolik asi pozadu. To bych mohl říci přesněji, kdybychom jeli až k místu, kde se oba obrátili. Nemůže to být daleko.“

„Pojed'me tedy,“ souhlasil major. „Nařídím lidem, aby zůstali, kde jsou.“

Asi o čtyři sta yardů dále stopa končila. Oba koně, jak již bylo známo, se vraceli po své vlastní stopě. Dříve však se zastavili a zůstali nějakou chvíli stát pod korunou širokého stromu. Svědčila o tom podupaná tráva.

Stopař slezl s koně a pečlivě prohlížel půdu.

„Byli tu spolu,“ řekl po několikaminutovém zkoumání. „A hezkou chvíli, třeba žádný z nich nesedl. Bylo to docela přátelské, to je na tom nejděivnější. Pohádat se museli až pak.“

„Jestli je pravda to, co říkáš, Spanglere, pak jsi úplný čaroděj. Jak to u všech všudy můžeš vědět?“

„Podle stop, pane majore. Je to docela jednoduché. Vidím, že se obě stopy mnohokrát překračují, to ukazuje, že tady spolu stáli a že zvířata byla neklidná a přešlapovala sem a tam. Pokud jde o tu dobu – bylo to nejmíň tak dlouho, než vykouřili každý jedno cigáro. Špačky jsou tu, nevydaly by ani jednu do fajfky.“

Stopař se sehnul, zvedl dva oharky doutníků a podal je majorovi.

„Podle toho,“ pokračoval, „soudím taky, že ti dva jezdcí, ať to byl, kdo chtěl, se pod tímhle stromem nijak nehádali. Člověk nekouří s někým, komu chce podříznout krk anebo prostřelit za chvíli hlavu. Hádká mezi nimi musela začít až potom, když už cigára vykouřili. Že začala, o tom nemůže být pochyb. Tak jistě, pane majore, jako že sedíte na koni, jeden druhého potom sundal. Kdo koho, to můžu jenom hádat. Chudák pan Poindexter už svého, syna asi živého nevidí.“

„Je to záhada,“ řekl major.

„To je, panečku!“

„A co mrtvola, kam se ta mohla podít?“

„To mě nejvíc ze všeho mate. Být to Indiáni, moc bych se nerozmýšlel. Raněného by si vzali s sebou jako živý terč a mrtvého by snad snědli. Ale tady Indiáni nebyli, ani jeden rudoch se tu neukázal. Mé slovo na to, pane majore, jeden z

těch jezdců sundal druhého, jinak to nemůže být. Co provedl s mrtvolou, na to jsem krátký. To by asi dovedl říci jen on sám.“

„Je to krajně podivné,“ vyjádřil se major s důrazem na každém slově, „krajně záhadné!“

„Možná, že tu záhadu ještě trochu rozmotáme,“ pokračoval Spanjler. „Musíme jít po stopě odsud, vlastně od místa, kde se to stalo. Na něco bychom mohli přijít. Tady se už nic víc nedovíme. Můžeme jet zpátky, pane majore. Mám to říci jemu?“

„Komu, panu Poindexterovi?“

„Ano.“

„A jsi přesvědčen, že ten, kdo byl zavražděn, byl jeho syn?“

„To ne, zdaleka ne. Jenom jsem přesvědčen, že kůň, na kterém teď ten starý pán jede, je jeden z těch, kteří zde zanechali dnes v noci stopy – je to ten americký z nich. Porovnal jsem stopy. A jestli na něm opravdu jel mladý Poindexter, obávám se, že to pro něho vypadá dost špatně. Ošklivé na tom je to, že ten druhý jel za ním!“

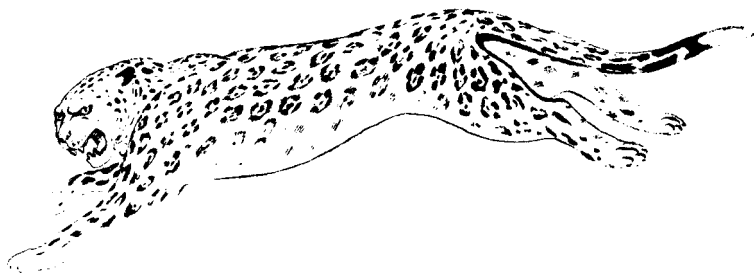
„Máš snad nějaké podezření, Spanglere, kdo to mohl být?“

„Ani stín, pane majore; kdyby také nebylo toho, co nám řekl Obrpackal, ani bych si na Maurice nevzpomněl. Pravda, stopa je od okovaného mustanga, ale já nevím, jestli to byl zrovna jeho mustang, že jo? Ten Irčan není někdo, kdo by si dal tak hned něco líbit; ale stejně málo se na něho hodí tohle – jestli to doopravdy byla chladnokrevná vražda.“

„Jsem stejného názoru jako ty.“

„A není to špatný názor, pane majore. Jestli snad byl mladý Poindexter zabit, a to Mauricem Geraldem, mohlo to být jen v poctivém a otevřeném boji, a chlapec zkrátka podlehl. Tak si to vysvětluji já! Pokud jde o zmizení mrtvolky – kdo ztratil ty dva litry krve, tak už jistě nežije – s tím si rady nevím. Musíme jít po stopě tak jako tak, snad nám to nějaké rozumné rozluštění přinese. Mám tedy starému pánovi říci, co si o tom myslím?“

„Snad ještě ne. Ví už stejně dost. Snese to alespoň lehčeji,

dozví-li se to postupně. Neříkej, co jsme viděli. Najdeš-li zpáteční stopu obou koní za místem, kde jsme našli krev, zařídím to tak, aby šli všichni za námi, a nikdo nemusí vědět, co jsme viděli.“

„Dobře, pane majore,“ řekl zvěd, „myslím, že najdu zpáteční stopu. Dejte mi na to deset minut, a až vám dám znamení, vyjeďte.“

Stopař odjel zpátky k tratolišti krve a po zběžném ohledání odbočil na mýtinu v *chaparralu*. Ostrým hvizdem dal po slíbené době znamení – ozval se z místa asi míli vzdáleného, ležícího zcela jiným směrem, než bylo jeviště krvavé scény.

Na tento signál dal vůdce výpravy, který se mezitím vrátil k ostatním, rozkaz jít dál; jel v čele s Poindexterem a ostatními nejméně účastníky, ale žádného nezavěděl do podivných odhalení, za něž vděčil svému stopaři.

Dříve však než dohonili stopaře, zpestřila jim jednotvárný pochod lovecká příhoda. Major vedl svou skupinu napříč *chaparralem*. Cesta, kterou teď šli, byla pouhá dobytčí stezka, široká právě tak pro dva jezdce vedle sebe. Tu a tam se otvírala širší mýtinka, pak opět cestu sevřel trnitý *chaparral*.

Když vjeli na jednu z těchto mýtin, vyrazilo z křovisek zvíře a pádilo přes trávník. Byl to krásný tvor v žlutém kožichu posetém zářícími tmavšími skvrnami, s hladkým oblým tělem na pružných nohou a dlouhým zužujícím se ocasem; pravý vzor mrštnosti, vzácný i v těchto odlehlých končinách – jaguár.

Právě pro svou vzácnost se stal pro střelce tím žádoucnějším

kořistí, a tak, nehledíce k vážnému poslání výpravy, dva z jejích členů neodolali pokušení vystřelit na utíkající zvíře z pušky.

Byl to Cassius Calhoun a mladý plantážník jedoucí po jeho boku.

Jaguár klesl mrtev, kulka ho zasáhla do hřbetu a vnikla mu podélně do páteře. Kdo z nich se mohl chlubit zásahem? Hlásil se k němu Calhoun i mladý plantážník. Rány byly vypáleny současně a jenom jedna z nich jaguára zasáhla.

„Dokáži vám to,“ tvrdil sebejistě bývalý důstojník, slézaje vedle jaguára s koně a vytahuje nůž z pochvy. „Jak vidíte, pánové, má zvíře kulku ještě v sobě. Je-li to moje kulka, najdete na ní mé iniciály – CC – a srpeček. Odlévám si kulky tak, abych poznal vždycky svůj zásah.“

Jeho vychloubačný pohled, s nímž držel vyňatou kulku všem na odiv, hlásal, že mluvil pravdu. Několik zvědavců přijelo blíže a prohlíželo si kulku. Byla skutečně odlita se znamením, o němž Calhoun hovořil, a tak spor skončil v neprospěch mladého plantážníka.

Brzy dohonila společnost stopaře, který čekal, aby je vedl po čerstvé stopě. Nezanechávali ji již dva koně, ale jen jeden. Na trávníku byly patrné stopy jeho kopyt, avšak tak nezřetelné, že je chvílemi nedovedl sledovat nikdo než sám stopař.

Stopa je vedla houštinou, od mýtiny k mýtině, oklikami, až je dovedla zpátky na široký průsek, který vypadal jako cesta *chaparralem*. Bylo to ještě západněji.

Třebaže Spangler nebyl ani zdaleka nejdokonalejší stopař, jel po ní tak rychle, jak mu společnost stačila. Udělal si již představu o zvířeti, jehož stopu sledoval. Věděl, že je to mustang, týž, který stál pod stromem, zatím co jeho jezdec kouřil doutník, týž, jehož stopy byly hluboko vtištěny do půdy prosáklé lidskou krví.

Sledoval kus cesty i stopu amerického koně – po tu chvíli, kdy zůstal sám. Viděl, že by ho zavedla zpátky na prérii, kterou přejeli, a potom s největší pravděpodobností zpátky k usedlosti na Leoně.

Opustil ji pak a dal se po stopě okovaného mustanga, která ho spíše mohla přivést k rozluštění krvavé záhady a snad k vrahově úkrytu.

Jestliže byl až dosud zmaten dvěma stopami, které se střídavě překrývaly, nebyl o nic moudřejší teď, kdy se zabýval jen stopou jednoho koně. Nešla přímo, jak by mělo jít zvíře pobízené určitou cestou; tu a tam kličkovala, chvílemi se vracela, pak šla kupředu a opět kroužila, jako by kůň neměl jezdce nebo jako by jezdec spal!

Mohla toto být stopa koně s jezdcem v sedle, s vrahem, který prchal s místa činu, svědomí ještě rozbourané zločinem?

Spanglerovi se to nezdálo. Nevěděl, co si o tom myslet. Byl víc než zmaten. Přiznal se k tomu i majorovi.

Pohled, který se brzy nato naskytl jeho očím a současně i očím každého účastníka této výpravy, nejenže nepomohl záhadu objasnit, ale učinil ji ještě nevysvětlitelnější.

A víc než to. Co dosud bylo jen nejasnou příhodou, co bylo předmětem dohadů a úvah, změnilo se náhle v děsivou záhadu, v přízrak tak hrozný, jaký může vykreslit jen víra v nadpřirozeno.

Nelze však říci, že tento úděs byl bezdůvodný.

Bylo by divné, kdyby diváky nevyděsil pohled na jezdce sedícího pevně na koni, nohy v třmenech, tělo vzpřímené a uzdu v ruce, zkrátka jezdce se vším všudy, až na to, že mu schází... hlava.

A tento pohled se jim všem naskytl. Naráz zastavili koně, tak náhle, jako by se na krok před nimi otevřela propast.

Slunce již bylo nízko nad obzorem, téměř se dotýkalo palouku. Stáli tváří k západu, žhoucí kotouč měli právě proti sobě. Jeho rudé světlo je bodalo do očí a bránilo jim pohlédnout k západu pozorněji. Přece však tam spatřili zcela jasně podivný přízrak, jaký byl právě popsán – koně s bezhlavým jezdcem.

Kdyby byl kdokoliv z výpravy někdy prohlásil, že něco takového spatřil, byla by se mu celá společnost vysmála a měla

by ho za blázna – kdyby byl sám. Ani dvěma, třem by se bylo nevedlo lépe.

Ale o tom, co spatřili všichni zároveň, nemohlo prostě být pochyb, a byli by se vysmáli tomu, kdo by byl chtěl pochybovat o záhadném zjevu, který viděli.

Nikdo však nezapochyboval. Všechny zraky byly obráceny týmž směrem, upřeny na to, co byl buď bezhlavý jezdec, nebo dokonalá napodobenina.

Byl to pouhý strašák? Ne-li, co to tedy bylo?

Vojáci i civilisté seděli tiše v sedlech – a každý očekával vysvětlení, které nebyl nikdo s to dát. Bylo slyšet pouze překvapené i vystrašené mumlání. Nikdo se nezmohl ani na domněnku.

Bezhlavý jezdec, ať již to byl přízrak nebo ne, právě vjížděl do průseku, nedaleko od místa, kudy stezkou přijela výprava. Pojede-li dál, střetne se s nimi tváří v tvář – budou-li mít dost odvahy potkat jezdce bez tváře!

Zastavil však téměř ve stejném okamžiku jako oni. Stál a pozoroval je se stejnou nedůvěřivostí jako oni jeho. Na obou stranách bylo ticho, slyšel bys upadnout na zem i oharek doutníku. V tuto chvíli měli ti nejodvážnější čas prohlédnout si záhadné zjevení. Viděli však pouze to, že kůň byl velký, ušlechtilého držení, a že nesl jezdce. Postavu muže nebylo tak dobře vidět, s ramenou mu volně splýval jakýsi plášť.

Byl to přízrak? Nemohl to přece být člověk!

Ti, kdož ho viděli, nebyli právě lidé pověřiví. Mnozí z nich se střetli s přírodou i v nejdlehlších samotách a byli zvyklí zápolit s jejími nejhoršími náladami a rozmary. V duchy a strašidla však nevěřili.

Ale i ti nejnedůvěřivější byli otřeseni tak nezvyklým pohledem, něčím tak nepřirozeným, tak otřeseni, že i nejsilnější povahy se znovu ptaly samy sebe: Je to přízrak? Nemůže to přece být člověk!

Velikost napomáhala představit, že to není zjev přirozený. Zdálo se, že je dvakrát tak velký jako obyčejný kůň a jezdec.

Mohlo to ovšem způsobovat zvláštní světlo, v němž zjev viděli, lom slunečních paprsků, které pronikaly chvějícím se vzduchem těsně nad vyprahlou plání.

Nebyl čas na filosofování, nebylo dost času ani na podrobnější prohlídku nezemského zjevu, k níž se všichni chystali, stíníce si rukou oči před oslepujícím jasem.

Žádnou barvu nebylo možno rozeznat, ani mužova oděvu, ani srsti jeho koně. Jenom obrys byl patrný, černá silueta na zlatém planoucím nebi. Ten si mohli prohlédnout se všech stran, ať však k nim byl přízrak obrácen čelem, ať stál bokem nebo se otočil zády, stále to byl týž nevysvětlitelný zjev – jezdec bez hlavy!

„Je to sám rohatej na koni!“ křikl neohrožený zálesák, který by se byl asi nezalekl Jeho Satanské Výsosti ani v této podobě. „Propána, vždyť je to dovopravdickej čert!“

Bouřlivý smích, který následoval po tomto neuctivém výkřiku, nedodal jeho méně odvážným přátelům odvahy, zato však zapůsobil na bezhlavého jezdce. Jeho kůň se náhle otočil, zařičel, až se zdálo, že se vzduch i země zachvěly, a tryskem vyrazil, až nakonec zmizel, jako by přímo projel oslnivě zářícím kotoučem.

ČTYŘI CABALLEROS

Společnost, která se pod majorovým vedením vydala hledat tělo Henryho Poindextera, nebyla jedinou výpravou, jež opustila onoho rušného rána Fort Inge.

Nebyla ani první v sedlech.

Dlouho před tím, hned po rozbřesku, opustila osadu skupina mnohem menší, sestávající jen ze čtyř jezdců, a pustila se směrem k Nueces. Těžko lze říci, zda i ona jela za stejným cílem. V tu dobu ještě nikdo ani nepomyslel, že by mladík

mohl být mrtev, nikdo ještě ani nevěděl, že je pohřešován. Ještě nedorazil kůň bez jezdce, aby zvěstoval truchlivou zprávu. Osada dřímala a nic nevěděla o tom, že byla prolita nevinná krev.

Třebaže se vydaly na cestu téměř z téhož místa a téměř stejným směrem, měly obě výpravy pramálo společného. Tu, která vyrazila dříve, tvořili vesměs muži čisté iberské krve, nebo snad s příměsí krve aztécké. Jinými slovy byli to Mexičané.

Prozrazovali to jak jejich koně, jejich způsob jízdy a hluboce vykrojená sedla, tak i pestrá *serapé*, která měli přehozena přes ramena, široké sametové *calzoneras*, ohromné ostruhy a *sombrera* s širokým okrajem. Prozrazovala to i jejich olivově zbarvená pleť, špičaté, řídké, vandyckovské bradky a pravidelné rysy jejich tváří. To všechno byly nepopíratelné

znaky španělsko-maursko-aztéckého plemene, které obývalo někdejší říši Montezumovu.

Jeden z těchto čtyř jezdců vynikal postavou nad ostatní. Jel také na lepším koni, byl bohatěji oděn, měl prvotřídní zbraně i výstroj a na první pohled to byl zřejmý vůdce této čtveřice.

Bylo mu něco mezi třiceti a čtyřiceti – spíš ke čtyřiceti, třebaže jeho hladká plná tvář s pečlivě zastřiženým knírkem mu dodávala mladšího vzhledu.

Kdyby nebylo jeho studených nelidských očí a tvrdých rysů, napovídajících buď bezohlednost, nebo přímo krutost, bylo by se o něm dalo říci, že je hezký. Ani úsměv pěkně utvářených úst, při němž zazářily dvě řady bělostných zubů, však nemohl zakrýt tento dojem.

Nebyl to ani tak jeho vzhled jako spíše jeho povaha i činy, které mu u jeho druhů vynesly přezdívku zvířete, známého po všech končinách Texasu, nezáviděníhodné přízvisko „El Coyote“.

Jak se mohlo stát, že se ocitl na prérii v tak časnou hodinu, střízlivý a v úloze vůdce tří ostatních, když před několika málo hodinami ležel ve svém *jacalé* tak opilý, že ani nebyl schopen slušně přivítat hosta?

Třeba tato změna byla dost náhlá a trochu i podivná, není těžké ji vysvětlit. Pochopíme ji z toho, co se událo od chvíle, kdy ho Calhoun opustil, až do okamžiku, kdy se vydal na cestu s třemi krajany.

Vzbudil se v okamžiku, kdy nezavřenými dveřmi pronikla dovnitř lezavá mlha. Pomohlo mu to trochu vystřízlivět. Vyskočil z lože a potácel se sem a tam, proklínaje zimu i otevřené dveře.

Dalo by se očekávat, že je zavře, ale nestalo se tak. Byl to totiž jediný otvor – nepočítáme-li škvíry v rozpadající se střeše – jímž vnikalo dovnitř světlo. A světlo Diaz potřeboval, aby mohl udělat věc, pro kterou vstal.

Šero se začalo vkrádat dovnitř a docela mu postačovalo,

avšak teprve po dlouhém hledání a klopýtání, provázeném nepřetržitým proudem nadávek, podařilo se mu najít, co hledal: velkou tykev na řemeni, jež sloužila jako polní láhev na vodu, častěji však spíše na *mezcal*.

Že naposledy obsahovala tuto silnou lihovinu, prozrazoval pach, který se šířil z jejího nezazátkovaného hrdla. A že byla nyní prázdná, to prozradily kletby řinoucí se z úst jejího majitele.

„*Sangre de Cristo!*“ vykřikl zlostně a zklamaně a zatřásl tykví, aby se přesvědčil, je-li docela prázdná. „Ani kapka, ani co by se *chiga* utopila! A mně se jazyk zrovna lepí na patro. Chřtán mi hoří, jako bych byl žhavé uhlí polykal. *Por Diós!* To se nedá vydržet. Co teď? Den už je – musím do *pueblity*. Možná, že už señor Obrpackal otevřel svou klec a chytá ranní ptáčky. Chacha, Coyote bude dobrý zákazník!“

Přehodil si tykvici na řemínku kolem krku, a prostrčiv hlavu otvorem svého *serapé*, pustil se k vesnici.

Po pěšině to bylo k hostinci pár set kroků, byl by je ušel se zavazanýma očima. Za necelých dvacet minut se již potácel kolem sloupu s cedulí „Čilá vojna“.

Štěstí mu přálo. Oberputzker byl ve výčepu a obsluhoval několik časných zákazníků – skupinku vojáků, kteří se vykradli z kasáren na svůj ranní doušek.

„Mein Gott, Herr Dajc,“ zdravil nového hosta a beze všech okolků nechal být hosty, kteří beztoho pili na dluh, a věnoval se návštěvníkovi, který platil hotově. „Mein Gott, je to mošny, že jste tak brsy schůru? A, já vím, co vy asi budete chtět – vy budete chtět plnou tykev té mexické aga – aga – jak se to menuje, chrome!“

„*Aguardiente!* To jste uhádl, *caballero*. Právě pro to k vám jdu.“

„Jeten tolar, prosím, jeten tolar tostanu.“

„*Carramba*, tohle platím dost často, abych to věděl. Tady ho máte a tady je láhev. A pospěšte si!“

„Mhm, vy ale máte naspěch, mein Herr. No, já vás

nestrším, jedete na prérii sa mustangy, né? Jenom se bójim, jestli tam něco pěkného je, še vám to sebere před norem ten Irčan. Otjel v noci, tost postě, už po půlnoci, tost postě na cestování. Ale on je to takový divný sákasník, tenhle pan Šerald. Nikdo neví, co on je vlastně sač. Ne, še bych chtěl něco proti němu říkat, to né. Pro mě to byl tobrý sákasník, saplatil všecko jako pocháč, a co mu ještě sbylo! Mein Gott, ten má plné kapsy tolarů!“

Zdalo se, že Mexičan jeví kromobyčejný zájem o zprávu, že se Ir vydal v noci na prerii. Prozrazovalo to jeho netrpělivé chování po celou dobu, co trvaly řeči hostinského. Diaz se zřejmě snažil, aby nic takového na sobě nedal znát. Místo aby se vyptával nebo dal najevo zájem o tyto zprávy, mávl jen nedbale rukou.

„To mě nezajímá, *caballero*. Na prerii je mustangů dost, aby se uživili všichni lovci koní v celém Texasu. Pohněte sebou, *señore*, ať už tu je konečně ta *aguardiente!*“

Oberputzker, trochu dotčen příkrým odbytím jeho pokusu zaklevení si, rychle nalil tykev plnou a bez dalších řečí ji podal přes pult, vzal dolar, hodil ho do zásuvky a odebral se ke svým hostům, kteří byli přívětivější, neboť pili na dluh.

Přestože Diaz ještě před chvílí tolik pospíchal, aby už měl nápoj načepován, vracel se z hotelu, aniž si jen lokl z tykve, aniž jen pomyslel na doušek! Netoužil už po kořalce. Ozývalo se v něm cosi silnějšího, cosi, co mu dalo na čas zapomenout na podobné chutě.

Nehnal ho to však také rovnou domů; teprve když obešel tři příbytky podobné svému, vrátil se do svého *jacalé*.

Ted', když se vracel, zpozoroval po prvé stopy podkov a viděl, že ke stromu u jeho chaty byl zřejmě uvázán kůň.

„*Carramba!*“ zaklel, „*capitan americano* tu musel být v noci. *Por Diós!* Na něco si vzpomínám – myslel jsem, že to byl jen sen. Dovedu si představit, proč přišel – slyšel asi o odchodu dona Mauricia. Možná, že bude návštěvu opakovat, že si bude myslet, že už jsem ted' spíš schopen ho přijmout. Chm –

nevadí. Teď už se všechno rozumí samo sebou a mluvit s ním budu, až si půjdu pro svých tisíc dolarů. *Mil pesos!* To už je jměníčko – s tím se vrátím na Rio Grande a tam se uvidí, co bude s Isidorou!“

Zdržel se po této samomluvě v chatě, jen co zhltl pár soust pečeného masa a spláchl je několika doušky *mezcalu*. Potom chytil a osedlal svého koně, navlekl si obrovité ostruhy a přivázal k sedlu krátkou karabinu. Pak vrazil do pouzder dvě pistole, zavěsil si na pás mačetu v kožené pochvě, vyhoupl se do třmenů a kvapně odjel.

Chvilku čekal na okraji osady na tři jezdce, kteří ho měli doprovázet a které předem upozornil, že je bude potřebovat k provedení nějakého tajného záměru.

Ať měl v úmyslu cokoliv, zdálo se, že trojice jeho společníků je s plánem obeznámena, nebo že ví alespoň to, že se věc má odehrát na Alamu. Když chvíli po tom, co vyrazili na pláň, Diaz odbočil stranou, volali na něho, že nejde správnou cestou.

„Znám Alamo dobře,“ říkal jeden z nich, sám také mustanger, „lovil jsem tam mnohokrát. Nejbližší cesta tam vede průsekem v *chaparralu* – tamhle je vidět. Jedete moc k západu, done Migueli!“

„Neříkejte!“ odsekl vůdce čtveřice opovržlivě. „Vy jste asi *gringo*, *señore* Vicente Barajo! Zapomínáte, proč tam jedeme a že máme okované koně. Indiáni by sotva jeli z Fort Inge a rovnou k Alamu, aby tam... to je jedno co. Rozumíte mi, doufám, ne?“

„Och, *carramba*, máte pravdu,“ odpověděl *señor* Vicente Barajo. „Promiňte mi to, done Migueli, vůbec jsem na to nepomyslel.“

Bez dalších námitek zajeli tři společníci El Coyota do jeho stopy a mlčky ho následovali. Dojeli až do *chaparralu*, několik mil nad průsekem. Jakmile je skryly houštiny, všichni čtyři sesedli. Přivázali koně ke stromům a pak se odehrál výjev, který lze přirovnat pouze ke scéně v pánské šatně nějakého předměstského divadla před romantickou a krvavou tragedií.

KROUŽÍCÍ SUPOVÉ

Ten, kdo projel pustinami jižního Texasu, nemohl nezažít dost běžnou podívanou – pohled na hejno kroužících supů.

Stovka i více jich bývá v hejnu, spouštějí se velkými kruhy nebo širokou spirálou, hned se dotýkají téměř trávy nebo větví *chaparralu*, hned zase stoupají, nadnášeni silou vzdušných proudů. Jejich špičaté perutě se ostře rýsují na jasné obloze. Je to zvláštní obraz, příznačný pro tropické kraje.

Poutník, který ho spatří po prvé, jistě zastaví koně a s podivnými pocity se na něj zahledí. A i když je mu pak tento pohled běžný, nepodaří se mu vyhnout jistým představám, které obraz vyvolává.

Slet těchto zlověstných ptáků napovídá, že kdesi pod nimi na zemi leží padlá zvěř nebo snad člověk, že je mrtev nebo snad umírá.

*

Takový obraz mohl spatřit náhodný svědek ráno po oné chmurné noci, v níž se tři osamělí jezdci vydali do stepi. Hejno černých supů se prohánělo nad korunami stromů v těch místech, kde se průsek zatačel.

Ještě za rozbřesku tam žádní nebyli. Necelou hodinu potom jich stovky plachtily na rozpjatých křídlech nad oním místem a jejich temné stíny pluly po zeleném koberci *chaparralu*. Zdálo se, že střed jejich kruhů leží opodál od tratoliště krve, které později našla výprava, hlouběji v lese. Tam také asi bylo něco, co supy přivábilo.

Bylo tomu skutečně tak. Asi čtvrt míle od místa, kde se kopyta hluboko vtiskla do krví prosáklé půdy, leželo na zemi nataženo to, co zlověstné supy lákalo. Nebyla to zdechlina, nebyl to vůbec čtvernožec, byl to člověk – byl to muž.

A mladý muž, čistých rysů a urostlé postavy, pokud bylo možno vidět pod pláštěm, jenž ležící postavu přikrýval. Obličej měl i ve smrti jasný, pěkný výraz.

Byl skutečně mrtev?

Bylo by se tak dalo soudit, a hejno černých ptáků se to domnívalo. Poloha i výraz zdály se tomu nasvědčovat.

Ležel na zádech s tváří obrácenou k obloze, nic ho nechránilo před slunečním žářem. I jeho údy byly nepřírozně rozhozeny po kamenité půdě, jako by jimi již nevládl.

Nablízku stál mohutný dub, nechránil ho však svým stínem. První šikmé sluneční paprsky, které pronikaly *chaparralem*, mu začínaly svítit do zsinělé tváře.

Nebyly to rysy mrtvého, stejně málo se však podobal spícímu. Polootevřenými víčky hleděl nehybně vzhůru skelnýma očima, zorničky rozšířeny.

Byl mrtev?

Supové se přece jen mýlili, když tak usuzovali podle vnějších znaků. Snad bodavé světlo, které se mu opřelo do nezastíněných zraků, snad vědomí navracející se po dlouhých mrákotách způsobily, že muž konečně otevřel oči dokořán a také celé jeho tělo se viditelně pohnulo.

Brzy nato se pozvedl na lokti a zmateně se rozhlížel.

Supové se vznesli výše a tam kroužili dál.

„Žiji nebo jsem mrtev?“ mumlal si. „Jsem vzhůru anebo se mi to zdá? Kde to jsem?“

Oslepovalo ho slunce. Neviděl nic, dokud si nezastínil zrak rukou.

„Stromy – a kamení – proto mě tak bolí všechny kosti! *Chaparral*... jak jsem se sem dostal? Ách, už vím,“ pokračoval po chvíli přemýšlení. „Narazil jsem hlavou na strom – tamhleta větev mě shodila ze sedla. Levá noha bolí – to – ah, už vím – narazil jsem jí na kmen. Pro pána, asi je zlomená!“

Pokusil se zvednout, nepodařilo se mu to však. Levá noha mu nesloužila, v koleně byla oteklá, buď byla vymknutá, nebo bylo koleno roztříštěno.

„A kde je kůň? – Pryč, samozřejmě. Teď už bude dávno ve stáji v Casa del Corvo. O toho se nemusím starat. Stejně bych se nedostal do sedla, i kdyby tu stál vedle mne. A co ten druhý?“ dodal po chvíli. „Kriste, to byla podívaná! Není divu, že se pode mnou kůň splášil.“ Oddychoval.

„Co teď? Noha je asi zlomená. Hnout se odtud sám nemohu. Deset proti stu – co, proti tisíci – že tudy nikdo nepojede, alespoň ne dřív, než mě dostanou ti hnusní ptáci. Uf, potvory, otvírají zobáky, jako by už na mne měli chuť! – Jak dlouho tu asi ležím? Slunce není dosud příliš vysoko. Když jsem sedal na koně, rozednívalo se. To znamená, že jsem byl asi hodinu v bezvědomí. To jsem tedy v pěkné kaši. Noha zřejmě zlomená, lékař nikde, aby mi ji napravil, místo postele kamení uprostřed *chaparralu* – a sám se odtud nedostanu. Pomoci mi nikdo přijít nemůže, vlci kolem a

supové nade mnou. Panebože, proč jsem jen nedržel uzdu, když jsem nasedal; to byla určitě má poslední jízda!“

Mladý muž se zachmuřil, a čím usilovněji přemýšlel o svém postavení, tím více se mračil. Znovu zkoušel postavit se, ale zjistil, že opřít se může jen o jednu nohu. Stát na ní nemělo smyslu, a tak se opět položil.

Minuly dvě hodiny a nic se nezměnilo. Celou tu dobu se *chaparralem* ozývalo jeho halekání. Pak ustal i v tom, přesvědčen, že není nablízku nikdo, kdo by ho mohl uslyšet.

Křikem mu vyschlo v krku a to uspíšilo příchod žízně; záhy se stala tak palčivou, že přehlušila i jeho zranění.

„Musím se dostat k vodě,“ přemítal v bolestech, „jinak tu zajdu. Tady někde musí být potok; jestli mě paměť neklame. A nemůže to být daleko, musím se tam dostat, i kdybych měl po kolenou lézt. Po kolenou! Kdybych mohl aspoň lézt po obou! Musím se pokusit. Čím déle tu zůstanu, tím hůře. Slunce připaluje a už teď mi spaluje mozek. Mohl bych zase omdlít – pak – supové a vlci...“

Otřásl se při té představě.

Začal se plazit houštinou, po kamenitém svahu. Táhl zraněnou nohu za sebou, podobaje se nějaké obrovité zchromlé ještěrce s přeraženou páteří.

Byla to namáhavá a bolestivá cesta, ale obavy, které ho tísnily, byly ještě palčivější a pobízely ho vpřed. Věděl velmi dobře, že padne žízní, nenajde-li vodu.

Poháněn tímto vědomím lezl kupředu.

Chvílemi musel ustát a odpočinout si, aby nabyl nových sil. Po kolenou a po rukou se člověk nedostane daleko, hned se unaví – tím spíše, když ještě ani nemůže všech čtyř použít. Postupoval pomalu a obtížně. Kromě toho se obával, zda jde vůbec správným směrem. Nic než strach před smrtí by ho nebylo donutilo jít dál.

Urazil asi čtvrt míle, když ho napadlo, že by mohl postupovat ještě jinak, nebo si alespoň zpestřit svůj jednotvárný pochod.

„Snad bych se dokázal belhat,“ říkal si, „jen kdybych měl hůl! Ach, nůž je tu, bohudíky. A tamhle je doubek, právě takový, jaký potřebuji.“

Vytáhl z pochvy svůj nůž, *bowie*, uřízl doubek a přiřezal si z něho hrubou berlu, využívaje vidlice jako opory. Pak se zvedl, opřel si vidlici v podpaží a pokračoval v hledání.

Věděl, že je nutné držet se jednoho směru. Zvolil si jihovýchod, nebylo to však snadné. Jediným vodítkem pro něho bylo slunce. To však nyní dosáhlo vrcholu své dráhy a v zeměpisných šířkách Jižního Texasu stojí v poledne slunce téměř přímo nad hlavou. Kromě toho se musel potýkat s *chaparralem* a hledat neustále volnou cestu jeho mýtinami. Trochu mu pomáhal v orientaci svah. Věděl, že voda musí být někde dole.

Když tak ušel s četnými přestávkami asi míli, narazil na stezku, kterou vyšlapala zvěř napříč *chaparralem*. Byla sotva znatelná, zato však přímá; důkaz, že vede k nějakému často navštěvovanému místu, s největší pravděpodobností tedy k vodě – k potoku, jezírku nebo pramenu.

To všechno by mu dobře posloužilo. Neohlížeje se již na slunce ani na svah, pustil se po stezce; chvíli se belhal o berli, chvíli opět, když ho berle unavila, lezl po ruce jako dříve.

Radostné naděje, které v něm vznítily objev stezky, brzy opět pohasly. Stezka byla slepá! Jinými slovy – končila na mýtině obklopené neproniknutelným houštím. S ohromením zjistil, že zřejmě šel opačným směrem, že cesta k vodě vedla od mýtiny na druhou stranu, odkud on přišel!

Třeba to byl nepřijemný objev, nezbývalo, než se vrátit po vlastní stopě. Zůstat na mýtině by bylo znamenalo zahynout tam. Vykročil tedy opět a překulhal kolem místa, kde na stezku narazil. Jen mučivá žízeň ho posilovala na této cestě. Stávala se každým okamžikem nesnesitelnější.

Porost, kterým šel, tvořily povětšinou akácie, tu a tam pomíchané kaktusy s divokým agáve. Jeho nicotné listové neposkytovalo pražádnou ochranu před sluncem, které teď

plálo jako oheň přímo nad jeho hlavou. Pot prýštil ze všech pórů a touhu pít jen zvyšoval.

Na dosah ruky měl lepkavé lusky mezquitů, plné sladké šťávy. I agáve a kaktusy, kdyby je byl nařízl, by byly ronily hojnost mízy. Jedna však byla příliš sladká a druhá příliš kyselá, než aby se pokoušel ukojit jimi žízeň. Znal obojí chuť velmi dobře, věděl, že šťáva by byla žízeň nejen neuhasila, ale ještě zvětšila.

Minul visící lusky a neutrl je. Minul šťavnaté stonky a nenařízl je.

K dovršení svých muk zjistil, že zraněnou nohou brzy nebude moci pohnout. Otok dosáhl ohromných rozměrů. S každým krokem projela nohou ostrá bolest. Co když se mu nepodaří dojít až k potůčku, i kdyby náhodou šel správným směrem? Pak je konec všem nadějím. Mohl by rovnou zalézt do houští a zemřít tam.

Ale smrt by nepřišla hned. Ani na vymknutou nohu, ani na ránu do hlavy se tak rychle neumírá, třeba ho hlava tak nesnesitelně bolí. Hrozí mu horší smrt, smrt ve své nejkrutější podobě: zdoluhavá muka žízně.

Toto pomyšlení ho vybičovalo k dalšímu úsilí. Plahočil se dál, zvolna jen a s bolestí, ale přece.

Černí ptáci, kroužící ve výši, drželi s ním krok, ať se belhal, plazil nebo odpočíval. Už byli přes míli vzdáleni od místa, kde se ho po prvé supové museli vzdát. Všichni však vytrvali a hejno se ještě zvětšilo o čerstvé posily, které byly upozorněny na očekávanou kořist. Ptáci sice viděli, že se oběť ještě hýbe, ale poznali, že je raněna.

Sem a tam křížovaly jejich zlověstné stíny cestu pachtícího se muže a naháněly mu hrůzu.

Nikde nebylo slyšet ani hlásku. Supové létají tiše a mlčky, i když je vzrušuje očekávaná hostina. Žhavé slunko umlčelo cvrčky i kuňkání rosniček. I šeredná ropucha zalezla pod kámen a bez hlesu odpočívala v jeho stínu a chránila svou bradavčitou kůži před úpalem.

Jen raněný rušil na své cestě ticho osamělého *chaparralu*.

Jeho oděv šustil a škrábal o trnitý porost podél stezky a tu a tam se ozývalo jen slabé volání; to v něm dohasínala naděje, že ho snad přece někdo uslyší.

Na kůži se mu mísil pot s krví. Ostny kaktusů a hákovité trny agáve vykonaly své dílo. Na jeho obličej, na ruku i na nohu nebylo zdravého nerozdrásaného místečka.

Byl téměř na pokraji zoufalství – téměř ho již překročil, neboť po chvíli marného volání se zhroutil na zem, zoufalý a bez vůle jít dál.

Nepochybně ho tato náhodná poloha spasila. Ležel s uchem na zemi a zaslechl zvuk, který by byl jinak určitě unikl jeho pozornosti. Byl slabounký, ale přece ho poznal; byl to ten zvuk, po němž tak úporně napínal sluch, zurčení běhuté vody.

S radostným výkřikem se vztyčil, jako by mu nic nescházelo, a pustil se rovnou tím směrem, odkud zvuk přicházel.

Se zdvojenou silou se opřel o berlu. I zraněná noha se umoudřila. Síla a láska k životu v něm bojovaly s malomyslností a strachem před smrtí. Zvítězily. O deset minut později ležel natažen na trávě na břehu křišťálového potůčku a nemohl pochopit, že mu nedostatek vody mohl působit tak nepopsatelné utrpení.

POHÁR A DŽBÁN

Znovu jsme v mustangerově chatrči. Vidíme zas jeho druha, jak sedí rozkročmo na židličce uprostřed místnosti. Pes leží na kůži před krbem, čenich téměř zabořen do uhlíků. V jednom se však tento známý obraz na první pohled změnil.

Různé drobnosti, jež zdobily stěny zmizely. S háku se ztratila dvouhlavňová puška, na kolíku již nevisí stříbrný pohár, lovecký roh ani šňůra na psa. Kdosi sňal sedlo, uzdu, provazy i *serapé*. Chybějí knihy, inkoust, papír i pera.

První pohled by vnukal myšlenku, že chatu navštívili Indiáni a vyplenili ji. Ale to by neseděl Phelim tak bezstarostně a hlavu by mu nezdobila jeho ryšavá kštice.

Nic také nezmizelo nadobro. Věci, které bývaly rozvěšeny po stěnách, jen změnilly své místo. Několik balíků poskládaných po zemi a nacpaný kožený vak prozrazovaly, proč se tak stalo. Zřejmě je všechno přichystáno k odjezdu.

Uprostřed toho nepořádku zachoval si jen jeden předmět své místo: demižon. Phelim ho měl neustále na očích; ať se obrátil kam chtěl, stále se mu oči točily směrem, kde stál onen proutím opletený pokušitel.

„Ach můj zlato, ty jsi tady,“ oslovoval již snad po dvacáté demižon. „Štyry pinty kořaličky máš v tom svém krásném bříšku a zahálejí tam, zahálejí. Dybych já měl v sobě jen desetinku z toho, to by posloužilo mému žaloudku, namoutě že jo, vid', Tara?“

Pes zvedl hlavu, když zaslechl své jméno, a tázavě se ohlédl. Když však viděl, že po něm jeho společník nic nechce, že si jen povídá pro sebe, uvelebil se opět u krbu.

„Namoutě že jo. Na to mi ani nemusíš odpovídat, Tara. To vím sám nejlíp. Taková sklenička toho lekvaru by mi udělala náramně dobře. A já si nesmím ani líznout vod tej doby, co mi to pán zakázal. Úplně se mi lepší jazyk na patro po tom balení. Je to hanba, že mě pan Maurice nutil, abych mu slíbil, že se tej whisky ani nedotknu, zvláště když ji nebudeme už k ničemu jinému potřebovat. Vždyť přeci říkal, že se zdrží jen jednu noc a hned se vrátí. A štyry pinty za večír dojistá nevypije, leda by s ním přišel ten starej hříšník Zeb Stump. Aby si docela zkazil ten svůj nenasytnej žaludek! Vypije nám víc monongahelský než samotnej pán.“

Pak se mu rozjasnila tvář.

„Zaplat'pámbu, že už jedem zpátky do starý vlasti, domů do Ballyballaghu. Ale tam si dám! A pravou irskou, ne tyhle americký patoky. Oj, to bude něco!“

Rozradostněný Irčan vyhodil do výšky svůj měkký širák a

zнову si bujně zavýskl. Chvíli pak poseděl v sladkých představách radovánek, jež je očekávají na Ballyballaghu.

Brzy se však jeho myšlenky vrátily opět k okolí a soustředily se na demižon v rohu.

„Ach ty zlato moje,“ oslovil znovu nádobu. „Pěkněj pohled je na tebe, úplná krasavice jsi. Ouplně k zulíbání! Nemáš nic proti tomu, vid’? A neprozradíš mě, že ne? Já jenom kapánek, jenom trošičku. To nemůže uškodit. To mi pán jistotně odpustí, když si jen pomyslí, co jsem měl za dřinu s tím balením, jak se mi při tom prášilo do krku. A pak, vždyť už tu měl dávno být, už deset hodin je to! Při svatým Patrikovi, aspoň přivonět si musím! Jen lež, Tara, lež, já nikam ven nejdu.“

Jak vykročil ke dveřím, zdvihl se i ohař. Phelim však šel pouze obhlédnout stezku vedoucí k *jacalé* a ujistit se, že ho jeho pán nevyruší v zamýšlených počinech s demižonem.

Upokojil se, vzduch byl čistý. Vklouzl opět do chatrče a rovnou k demižonu. Odzátkoval džbán, pozvedl ho ke rtům a polkl o něco víc než svou „trošičku“.

Postavil ho zpět a vrátil se na svou stoličku.

Chvíli mlčel a pak znovu spustil samomluvu, poctívaje pozorností hned psa, hned demižon.

„Při všech svatejch andělech a čertech, co to jen mohlo pána zdržet? Povídal, že tu bude do vosmi, a teď už je šest večer, jestli to texaský slunce nelže. To mu něco muselo přijít do cesty, vid’, Tara?“

Tara na dotvrzení ráčila frknout, neboť zajela čenichem až do samého popela.

„Snad se mu nic nestalo, pro pět ran! Copak by s tebou bylo, pejsku? A co se mnou? To by nebylo z Ballyballaghu nic, leda bychom zaplatili za přeplavbu těmihle pánovými klenoty. Ten pohár je z vopravdickýho stříbra, víš, to samo by muselo stačit na celou cestu. Safraporte, teď mi napadá – že já jsem se z týhle krásný nádobičky ještě nikdy nenapil? To přece musí chutnat docela jináč, sladčejc! Jestlipak je to tak? To se musí zkusit!“

Vytáhl pohár z vaku, kam už ho nacpal, znovu odzátkoval demižon a nalil si dobrou míru. Vyzunkl ji jedním douškem a zkoumavě pomlaskával.

„Nevím, nevím,“ povídal potom, „chutná to líp nebo ne? Teď bych zasejč řek, že rovnou z demižónku je napití lepší, pokavád si vzpomínám. Ale to nejni poctivý k tomu poháru. To už je zasejč doba, co jsem z něho pil, už skoro ani nevím, jak to chutná. Muselo by se to zkusit z vobou najednou, aby člověk moh říc, jak to vlastně je.“

Demižon byl pozvednut, dotkl se rtů a po několikerém zažblunkání byl opět postaven zpět. Následoval nový mlaskot, vpravdě znalecký.

„Namoutě, zas jsem to popletl,“ řekl Phelim, doprovázeje tuto poznámku pochybovačným zavrtěním hlavy. „Úplně jsem to zmotal. Z toho stříbra je to přece jenom sladší. Nebo se mi to jenom zdá?“

Zda zněl konečný úsudek ve prospěch poháru, nebo zda Phelim zachoval přízeň svému oblíbenému demižonu, není známo. Po čtvrtém a posledním napití se mu zdálo, že už se prozatím naochutnával dost, a tak uklidil jak džbán, tak i pohár.

Místo aby se vrátil na svou sedačku, dostal nový nápad: Jít se podívat ven, zda se už pán konečně nevrací.

Následován psem prošel údolím a vystoupil jednou z příkrých strží až na okraj pláně. Viděl odsud na celou pustou rovinu, táhnoucí se asi míli k východu. Slunce měl v zádech, viselo již nízko nad obzorem, ale dosud plálo na bezmračné obloze. Tu a tam čněl nad plání ježatý obrys zatoulaného kaktusu nebo osamělého stromku yukky. Jinak byla pláň holá a ani kojot by ji byl nemohl přeběhnout nepozorován.

Daleko vzadu byla sotva patrná temnější čára lesa, to bylo tam, kde přetínal pustinu pruh *chaparralu* nebo zalesněné koryto potoka.

Galwayan upřel zraky směrem, odkud očekával pána. Netrvalo dlouho a hlídkování bylo odměněno úspěchem. Spatřil jezdce vyjíždět z protějšího lesa; směřoval přímo k Alamu.

Byl ještě téměř na míli daleko, ale i na tuto vzdálenost poznal věrný služebník svého pána. Pruhované *serapé* zářilo jasnými barvami – byla to pravá vlněná příkrývka kmene Navajů, kterou si Maurice brával na cesty – nebylo možné nepoznat ji. Křiklavě rudé, bílé a modré pruhy se v paprscích zapadajícího slunce ostře odrážely od chmurných tónů pusté pláně.

Jen jedno bylo Phelimovi divné: že si ji pán přehodil přes ramena za tak dusného večera, místo aby ji složil a připoutal k sedlu.

„Není to divný, Tara? Horko je, že by se daly řízky na kamenech smažit, a pánovi je to málo. Snad se nám nenastyd v tý díře u Obrpackala? Ani čuníka bych do tý hospody nezavřel. To je naše chalupa proti ní hotovej palác.“

Na chvíli zmlkl a pozoroval každý pohyb jezdce, který se stále blížil a už nebyl ani půl míle vzdálen. Když se opět ozval, mísilo se v jeho hlase překvapení s radostí, ba dokonce, jak se zdálo, s těžko potlačovaným veselím.

„Matko Mojžišová!“ zvolal, „co to jenom pán dělá? Nestačí mu, že má *serapé* přes ramena – von si ho dal až přes hlavu! To von nás chce překvapit, chce si z nás vystřelit, Tara. No ale povedlo se mu to, vypadá to docela tak, jako by neměl hlavu. Na mou duši, že jo! Svatá Panno, co to má znamenat? To by jednoho dovopravdy vyděsilo, kdyby nevěděl, že je to pán! Ale – je to vůbec pán? Na pána je to nějaký krátký! Kdepak to tu hlavu má? Svatej Patriku, spas nás vod zlýho, vždyť pod tou dekou žádná hlava nemůže bejt! Copak to má znamenat, Tara?“

Jeho tón se opět změnil. Byl už na samé hranici děsu – a ten se mu jevil i na tváři.

Ani pes nevyhlížel jinak. Stál trochu vpředu, zpola příkřčen, zpola přichystán ke skoku, a planoucí oči upíral na jezdce, který byl nyní od nich sotva dvě stě metrů.

Na otázku, kterou Phelim ukončil svou samomluvu, pes žalostně zavyl jakoby v odpověď. Nato, snad hnán nějakým

svým psím pudem, rozběhl se vstříc podivnému zjevu, který byl zřejmě stejnou záhadou pro něho jako pro jeho pána.

V běhu krátce a ostře poštekával; nebylo to hluboké a měkké hafání, jakým vždy vítal mustangera.

Byl-li Phelim překvapen tím, co již spatřil, ohromilo ho ještě více to, co uviděl nyní. Jak se pes blížil a štěkal, ryzák – v kterém Phelim již před hezkou chvílí poznal pánova koně – ostře zabočil a pustil se klusem zpátky přes pláň!

A při této otáčce Phelim zahlédl – nebo se to alespoň domníval – něco, co ho nejen vyděsilo, ale co mu téměř zmrazilo krev v žilách a před čím se roztrásl od hlavy až k patě. Byla to hlava, jezdcova hlava; místo aby byla tam, kam patřila, na ramenou, držel ji jezdec v ruce u sedla.

Jak se k němu kůň obrátil bokem, Phelim zahlédl – nebo se to alespoň domníval – obličej: bledý, potřísněný ssedlou krví, napůl skrytý za huňatou kožešinou na pouzdru pistole!

Víc nespátřil. V příštím okamžiku už byl obrácen zády k pláni a řtil se dolů roklí, co mu jen zesláblé nohy stačily.

Č T V E R O C O M A N C H Ů

Se svou ohnivou zježenou kšticí, že mu div nenadzvedávala klobouk na hlavě, prchal Irčan, aniž se ohlédl, až do *jacalé*; zavřel za sebou koží potažené dveře a zatarasil je několika většími balíky, které měl po ruce.

Ale ani pak se necítil bezpečen. Jakou ochranou mohly být zavřené dveře i závora před něčím, co nebylo z tohoto světa?

A že to nebyla bytost z tohoto světa, bylo jisté. Kdo kdy slyšel o něčem tak strašidelném? Phelim O'Neal docela určitě ne.

Stále ještě vystrašen chodil sem a tam po místnosti; sedal si a hned opět vstával, plížil se ke dveřím, netroufal si je však otevřít, ba dokonce ani podívat se ven štěrbinou.

Dlouho byl neschopen slova. Pak se mu však vrátilo trochu – ne sebedůvěry, ale schopnosti uvažovat, a s tím se mu také rozvázal jazyk.

„Svatej Patriku, to nemoh bejt von, ale co jen to tedy mohlo bejt? Všecko bylo jeho, všecičko, kuň, pruhovaná pokrývka, ty chrániče na nohou, i ta hlava – jenom tvář ne. Jen tu jsem nepoznal, kdopak by ji taky pod tou krví poznal? Né, to nemoh bejt pan Maurice, to nemoh bejt von! To se mi všechno muselo jen zdát. Asi jsem spal a zdálo se mi to. – Nebo že by to bylo po tej whisky?

Ale tak moc jsem zasejc nepil. Dvakrát ten pohárek a dvakrát z demižónku – tím bych se přeci nevopil. Už jsem vypil dvakrát tolik a ani jsem nebreptal, že jo! A kdyby to bylo tou kořaličkou – proč nejsem v náladě teď? Není to ani půl hodiny, co jsem to viděl, a jsem střízlivej jako pan předseda vod soudu.

Ale kapička by mi teď udělala dobře, jinak bych voko nezamhouřil. Celou noc bych byl jistě vzhůru a musel bych na to myslet. Ach bože, co jen to mohlo bejt! A kdepak teda pán je, když to nebyl von? Svatej Patriku, shlídni na bídnýho hříšníka a vostříhej ho vod všeho zlýho!“

Po této prosbě k světcí katolickému věnoval se Connemařan ještě horlivěji uctívání jiného božstva, známému ve starověku pod jménem Bakchus. Změna to byla prospěšná, neboť ani ne za hodinu po tom, co padl na kolena před jeho svatostánkem – představovaném demižonem monongahelské whisky – byl zbaven všech utrpení, jestli mu nebyly zrovna prominuty všechny jeho hříchy, a ležel jak dlouhý tak široký na podlaze *jacalé*, zapomenuv nejen na pohled, který ho vyděsil až do hloubi duše, ale i na to, že by snad nějakou duši měl.

*

Ani hlásek se neozývá v chatrči mustangera Maurice, ani neúnavný tikot hodin, který by připomínal, že vteřiny uplývají

do věčnosti a že se nad zemí opět snáší půlnoc. Venku je plno zvuků, obvyklé hlasy noci. Zurčení nedalekého potoka, šelestění listů v nočním vánku, cvrkot cikád, občas nějaký skřek šelmy – to vše patří k životu lesa.

Nadešla půlnoc, ale s měsícem na nebi se podobala spíše jitru. Jeho světlo ozařovalo zemi, tu a tam proniklo až do stínu pod stromy širokým stříbrným pruhem.

Cestou, na níž se měsíc střídá se stínem, jede hlouček jezdců a světlu se spíše vyhýbá. Není početný, jezdci jsou jen čtyři, a přece je na ně hrozivý pohled. Rumělka ohnivě zářící na jejich nahé kůži, pruhy i skvrny vytetované na tvářích, nachová pera trčící jim nad hlavami a lesk zbraní, které mají v rukou, to vše prozrazuje divokou a nebezpečnou sílu. Odkud přicházejí?

Mají na sobě válečný kroj Comanchů. I válečné nalíčení to prozrazuje – kolem spánku proužek kůže a za ním zastrkána orlí pera. Jejich hrud' i ruce jsou nahé, a jen podle kalhot z buvolí kůže a nalíčení lze usoudit, že jsou to texaští Izmaelitě na výpravě za lupem.

Nemůže to být nikdo jiný než Comanchové, a proto přicházejí ze západu.

A kam jdou?

Na tuto otázku je odpověď lehčí. Blíží se k chatrči, kde v bezvědomí leží opilec. Cílem jejich výpravy je zřejmě *jacalé* Maurice Geralda.

Kradmý krok, opatrné našlapování na spadané listy, to jak se drží ve stínu, časté zastávky, naslouchání, pozorování cesty před sebou, tiché pokyny, kterými všechny tyto pohyby řídí jejich vůdce – to všechno prozrazuje úmysl dosáti *jacalé*, aniž je zevnitř někdo zpozoroval.

Pokud se dá soudit, daří se jim to. Stojí již u samé stěny z yukkových kmenů a nezdá se, že by je byl kdo spatřil.

Zdá se, že uvnitř je úplné ticho. Nic není slyšet, ani zaskřípání cvrčka u krbu.

A přece není chatrč prázdná. Vždyť člověk se může opít do

němoty, tak, že nejen nemluví, ale ani nechrápe, ani dýchat ho není slyšet. A tak tomu bylo i s obyvatelem *jacalé*.

Čtyři Comanchové se příkradli ke dveřím. Příkrčení je prohlížejí. Jsou zavřeny, ale po stranách jsou škvíry.

Divoši k nim tisknou uši – všichni současně – a tiše stojí a naslouchají.

Ani hlásku, ani zachrápání, ani dechu.

„Je možné,“ říká vůdce nejbližšímu za sebou, šeptem sice, ale zato spisovnou kastilštinou, „je docela možné, že se ještě nevrátil domů. Ačkoliv podle toho, kdy vyrazil, měl by tu už dávno být. Že by si byl opět vyjel ven? Teď si vzpomínám: Vzadu je přístřešek pro koně. Je-li doma, pak je vzadu také jeho kůň. Zůstaňte tady, *camaradas*, půjdu se podívat.“

Šest vteřin mu stačilo na prohlídku nouzové stáje. Kůň v ní nebyl.

O nic déle netrvala prohlídka stezky, která k ní vedla. Žádný kůň tudy nešel, alespoň ne nedávno.

Jakmile to zjistil, vrátil se vůdce k svým lidem, kteří stále ještě stáli před chatrčí u dveří.

„*Maldito!*“ zaklel nahlas, „není tu a nebyl tu dnes vůbec.“

„Neměli bychom se jít dovnitř přesvědčit?“ navrhl jeden z válečníků rovněž dobrou španělštinou. „Nic se nestane, když se podíváme, jak si to tu *irlandés* zařídili.“

„Zcela určitě!“ odpověděl třetí, stejně zběhlý v užívání jazyka Cervantesova. „I na jeho spíž se podíváme. Mám hlad, že bych snědl i syrové maso.“

„*Por Diós!*“ dodal čtvrtý, hovoře rovněž oním zvukným jazykem. „Slyšel jsem, že má i svůj sklípek. Je-li to pravda...“

Vůdce nečekal, až jeho bojovník svou domněnku vypoví. Pomyšlení na sklípek mělo na něho zřejmě podivuhodný vliv – pobídlo ho k činu. Strčil nohou do dveří a chtěl je vyrazit.

Odolaly však jeho úsilí.

„*Carramba!* Jsou zastrčeny zevnitř! Aby se tam nikdo nedostal, když jsou domácí pryč. Lvi, tygři, medvědi, bisoni – nebo snad Indiáni, chachá!“

Kopl do nich znovu a silněji. Dveře zůstaly zavřeny.

„Jsou zataraseny – něčím těžkým. Kopáním nic nepořídíme. Nevadí, však se podíváme, co to uvnitř je.“

Indián vytáhl z pochvy mačetu a vyřízl otvor do kůží, jimiž byl potažen lehký rám dveří. Pak strčil do otvoru ruku a opřel se o zavazadla. Brzy byla odstrčena a dveře se otevřely. Nejprve dovnitř vnikl široký pruh měsíčního světla a pak Indiáni; posvítli jim na cestu a umožnil jim rozhlédnout se kolem.

Na podlaze uprostřed místnosti ležel muž!

„*Carajo!*“

„Spí?“

„Musí být načisto mrtvý, když nás neslyšel!“

„Ani to, ani ono,“ odpověděl vůdce, když se k němu sehnul a prohlédl si ho, „je ožralý jak zákon káže – *boracho – embriaguado!* Je to služebník toho *irlandése*. Viděl jsem ho už dřív. Podle něho se dá soudit, že pán není doma a že už dlouho doma nebyl. Doufám, že ten mizera nevydrancoval sklep docela, než se dostal do tohoto stavu. Aha! Tu je džbán. Voní jako růžička. Prázdný není, díky tobě, svatá Panno Guadalupská!“

V mžiku byl džbán vyprázdňen.

A co teď?

Pán domu se musí vrátit, dříve nebo později. Muži, kteří navštívili dům, si zřejmě přejí mluvit i s pánem, naléhavě si to přejí, jak se zdá podle nezvyklé hodiny jejich návštěvy. Zejména jejich vůdce se nemůže dočkat.

Co mohou chtít čtyři Comanchové od mustangera Maurice?

Rozhovor prozrazuje jejich úmysly: nedělají mezi sebou žádné tajnosti s tím, proč sem přišli.

Přišli ho zavraždit!

Strůjcem vraždy je jejich vůdce, ostatní jsou jen jeho nástroji a pomocníky.

Záležitost je pro něho důležitá, nedovolí v tom ohledu žádné žerty. On sám si tím vydělá tisíc dolarů – nehledě k uspokojení ještě jiného druhu. Každý z jeho tří hrdlořezů si kromě toho

vydělá svou stovku – sumu dostatečně velkou, aby uvedla v pokušení chtivost každého Comanche a získala ho pro jakýkoliv záměr.

Ale nač ještě ta komedie. Masky již stejně jistě spadly. Naši Comanchové jsou čistí Mexikáni a jejich vůdcem je Miguel Diaz, mustanger.

„Musíme si na něj počíhat.“

To byla slova El Coyotova rádce.

„Už to nemůže dlouho trvat, ať ho zdrželo, co chtělo. Barajo, vy jděte nahoru na svah a hlídejte pláň. Zbytek zůstane tady se mnou. Musí přijít tamtudy, od Leony. Budeme na něho čekat na dně rokliny pod tím vysokým cypřišem. To se nám nejlépe hodí.“

„Nebylo by dobře umlčet tamtoho?“ navrhl krvežíznivý Barajo a ukázal na Galwayana, který na štěstí netušil, co se nad ním vznáší.

„Mrtví nemluví!“ dodal jiný ze spiklenců a opakoval toto přísloví v řeči, která je zrodila – anglicky.

„Mluvil by mrtvý víc než živý,“ odsekl Diaz. „Ostatně, nebylo by to k ničemu. Zticha je takhle dost, hastroš. Jen ať se vydovádí, chci jen život jeho pána. A jde se, Barajo! *Vayate! Vayate!* Na kopec! Nikdo nevíme, kdy sem na nás Don Mauricio vtrhne. Nesmí se nám stát žádná nehoda. Takovou příležitost už nikdy nebudeme mít. Běžte na své místo nad roklí. Odtamtud uvidíte na celou planinu. Nemůže se k vám přiblížit, aniž ho spatříte, když je takový měsíc jako dnes. A jak ho uvidíte, pospěšte nám o tom říci. Ať máme čas dostat se až pod cypřiš.“

Barajo se sice chystal splnit tento rozkaz, ale zřejmě ne příliš ochotně. Měl minulého večera smůlu, prohrál s El Coyotem hromadu peněz v *monté*. Rád by je dostal zpět, věděl velmi dobře, čím se budou jeho druhové bavit, zatím co on bude pryč.

„Tak rychle, señor Vicente,“ nařizoval Diaz, když spatřil jeho nechuť k uloženému úkolu. „Jestli se nám tohle nepodaří,

přijdete o víc, než byste stačil vyhrát v *monté*. Běžte, člověče,“ pobízěl ho. „Když tu za hodinu nebude, přijde vás někdo vystřídat.“

Barajo uposlechl, vykročil z chaty a ubíral se k vrcholu srázu.

Ostatní se usadili uvnitř v chatrči – světlo si již opatřili. Lidé jejich druhu a povolání mívají obvykle nástroj na zabíjení času vždy s sebou. Ve chvíli měli mezi sebou hrubý stůl a na něm ne večeři, ale balíček španělských karet, které každý mexický *vagabondo* nosí pod svým *serapé*. *Cavallo* a *soto*, královna a kluk, leží lícem vzhůru a stůl je připraven pro *monté*. Karty byly zamíchaný a hra začala. Byli kartami tak zaujati, že uběhla hodina, aniž si toho kdo povšiml.

El Coyote je bankéřem. Od kožených stěn se odrážejí výkřiky „*Cavallo en la puerta!*“ a „*Soto mozol!*“ – „Královna je v bráně“ a „Vyhrává kluk“. S hrubého stolu jsou shrabovány stříbrné dolary a jejich jasný cinkot kontrastuje s tichým šustěním karet.

Tu náhle přerušuje hru výkřik daleko silnější. Je to zaječení pijáka, který se probral z obluzení a po prvé spatřil, kdo s ním sedí v *jacalé* pod jednou střešou.

Hráči vyskočili a vytasili mačety. Phelim měl pěknou vyhlídku, že bude napíchnut na tři kusy toledské ocele zároveň.

Zachránila ho čirá náhoda – další vyrušení, které změnilo úmysly všech tří. Ve dveřích se objevil Barajo, sotva lapající po dechu.

„Už jde – už je nahoře – na začátku rokle – honem, pospěšte si!“

Galwayan byl zachráněn. Nebyl čas ho zabíjet, i kdyby to stálo za to. Převlečení Mexikáni si však zřejmě nemysleli, že by to za to stálo. Nechali ho upadnout znovu v přerušovaný spánek a spěchali za výnosnější vraždou.

V několika vteřinách byli pod svahelem, na dně svažující se strže, kterou se dalo se svalu jediné sejít. Rozestavili se pod větvemi cypřiše a očekávali příchod své oběti.

Naslouchali. Čekali, až uslyší zvuk kopyt.

Brzy se ozval. Zazvonila podkova, ne v pravidelném kroku, ale jako kůň když přechází nerovnou půdu. Někdo sestupuje dolů!

Není ho ještě vidět. Roklina je v šeru, stejně jako údolí dole, zastíněné vysokými stromy.

Jenom na jednom místě zalévá měsíční světlo palouk, je to úzký pruh vedle hlubokého stínu, jenž skrývá vrahy. Na neštěstí nevede cesta vyhlédnuté oběti tudy, ale právě pod klenbou cypřiše.

„Nezabíjejte ho!“ nařizuje Miguel Diaz polohlasně svým lidem. „To nespěchá. Chci ho dostat živého – asi tak na hodinu. Mám pro to své důvody. Chyťte ho i jeho koně. Nebezpečí žádné nehrozí, bude překvapen a nepřipraven. Bude-li klást odpor, musíme ho odstřelit, ale to mi nechte první ránu.“

Spojenci mu to slíbili.

A brzy měli příležitost osvědčit, že svůj slib mínili vážně. Ten, na kterého čekali, sestoupil konečně až na dno rokliny a vjel do stínu cypřiše.

„*Abajo las armas! A tierra!*“ – „Zbraně pryč! Na zem!“

křičel El Coyote, vyrazil vpřed, uchopil koně za uzdu a ostatní tři se vrhli na muže v sedle.

Žádný odpor, žádná rána, ani čepel se nezaleskla, neozval se výstřel ani slovo protestu!

Spatřili muže stojícího v třmenech. Dotkli se rukama jeho údů, jež se zdály být z masa a krve, a přece necitelné ke každému dotyku!

Jen kůň se vzpíral. Zvedl se na zadních, couvl a táhl útočnický za sebou. Zavedl je až na světlo, tam, kam mezi stromy svítí měsíc.

Milosrdné nebe! Co to znamená?

Útočníci koně pouštějí a uskakují s výkřikem, jenž zazněl jednohlasým tónem divoké hrůzy!

Ani chvíli se nezdrželi pod cypřišem, dali se na útěk, co jim nohy stačily, až k houštině, kde uvázali své vlastní koně.

Jako pomínutí vskočili do sedel a pryč!

Spatřili to, co již ohromilo hrůzou statečnější srdce, než byla jejich – jezdce bez hlavy!

DĚSIVÉ SETKÁNÍ

Stejná hrůza, jaká posedla mustangerova sluhu, zmocnila se tedy i banditů. Ale ani výprava, která se vydala po stopě, si nedovedla vysvětlit záhadný zjev o nic lépe, i když se její členové snad poděsili o něco méně. Nikdo se ani o vysvětlení nepokusil, dokud zjevení nezmizelo – až na onen žert, který se ozval v osobitém nářečí pohraničí.

„Co si o tom myslíte vy, pánové?“ zeptal se major hloučku, který se kolem něho vytvořil. „Já se přiznávám, že je mi to úplnou záhadou.“

„Není to nějaký indiánský trik?“ pokoušel se někdo o vysvětlení, „vnadidlo, které nás mělo vlákat do léčky.“

„Divné vnaidlo,“ poznamenal jiný, „poslední věc, která by mne dokázala někam přilákat.“

„Nemyslím, že by v tomhle měli prsty Indiáni,“ řekl major. „Ale co si o tom myslet, to doopravdy nevím. Jaký je tvůj názor, Spanglere?“

„Nevím o nic víc než vy, pane majore,“ zněla odpověď. „Musí to být něco takového, co jiného by to bylo? Buď je to člověk, nebo panák, loutka!“

„To je ono, panák je to!“ křičeli někteří, jimž tato domněnka zřejmě přinesla ulehčení.

„Ať je to co je to, panák nebo čertův švagr, nevím, proč bychom neměli jít po jeho stopě,“ řekl hraničář, který již jednou o čertovi hovořil. „Nechalo to snad nějakou stopu, či ne?“

„Jestli to nechává stopu, hned uvidíme,“ odvětil Spangler. „Měli jsme namířeno tím směrem, pokud to mohu odsud posoudit. Pojedeme dál, pane majore?“

„Rozhodně. Taková hloupost nás nesmí odvést od našeho úkolu. Vpřed!“

Jezdci se opět pohnuli, někteří zřejmě s nechtí. Byli mezi nimi i takoví, kteří – kdyby to záleželo jen na nich – by se byli obrátili a jeli domů. K nim patřil i Calhoun, jenž od první chvíle, kdy spatřil záhadné zjevení, byl vystrašen víc než všichni jeho společníci. Nebýt všeobecného zmatku, byli by si jeho rozčilení jistě povšimli i ostatní.

Stopař hádal správně. Místo, kde se přízrak na okamžik zastavil, leželo přímo na stopě, kterou sledovali. Ale když tam dorazili, nebylo po stopách ani památky, jako by to měl být jen další důkaz toho, že se jim zjevil duch!

A přece bylo vysvětlení docela přirozené. Tam, kde se kůň otáčel, a ještě míle za oním místem, táhla se bílá štěrkovitá pláň. Lovci jí říkali vápencová prairie. S kameny bylo zřejmě tu a tam hnuto, i škrábance podkovy bylo místy vidět. Ale to byly stopy sotva patrné i pro oko zkušeného stopaře.

Byli by se mohli pustit dál směrem, kterým jim zmizel

bezhlavý jezdec. Bylo by je vedlo slunce a po západu pak večernice. Chtěli však sledovat stopu okovaného mustanga, a tak ztrávili zbývající půlhodinu denního světla marným hledáním této stopy, stopy končící na šterkovišti.

Když slunce zmizelo pod obzorem, prohlásil Spangler, že stopu ztratil. Nezbylo jim, než vrátit se k *chaparralu* a přenocovat v podrostu. Měli v úmyslu pokusit se o úspěch znovu časně zrána. Avšak neočekávané okolnosti jim v tomto pokusu zabránily.

Jen zřídili tábor, dorazil kurýr se zprávou pro majora. Byla od velitele oblasti, který měl svůj hlavní stan v San Antonio de Bejar. Místo všeho vysvětlování dal major zatroubit povel „Do sedel!“, a dříve než oschl na zvířatech pot, byli dragouni opět na koních.

Zpráva obsahovala sdělení, že Comanchové zle řádí – ne na Leoně, ale o padesát mil východněji, v blízkosti San Antonia. Nebyly to už pouhé zvěsti. Válečná výprava začala vražděním mužů, žen i dětí a pálením jejich domovů. Major dostal rozkaz přivést všechno postradatelné vojsko neprodleně na dějiště tohoto nájezdu. Proto ten rychlý odjezd.

Civilisté by byli mohli zůstat. Většina jich však vyrazila nepřipravena, jen co stačili osedlat koně a ozbrojit se. Hlad je volal domů. Nikdo neměl v úmyslu zanechat pátrání. Mělo začít ihned, jakmile vymění koně a zajistí si lépe zásobování. A pak, jak do jednoho prohlásili, je povedou až do „trpkého konce“.

Se Spanglerem zůstala malá společnost, která měla pokračovat v stopování amerického koně. Podle stopařovy předpovědi povede stopa zpátky k Leoně. Zbytek výpravy se vracel s dragouny.

Dříve než se rozloučil s Poindexterem a jeho přáteli, oznámil jim major to, co až dosud tajil – zprávu o krvi, kterou našli, a o všem, co s tím souviselo, i o stopařově výkladu. Považoval za správnější sdělit tyto důležité okolnosti všem, kteří se zúčastní i dále pátrání.

Bylo to pro něho bolestné, soustředit podezření na mladého Ira, s nímž ve svém služebním styku vždy tak dobře vycházel. Povinnost však byla přednější. Stále ještě nevěřil v mustangerovu vinu, musel však přiznat, že všechno svědčí proti němu.

Pro plantážníka a jeho společnost to již nebylo jen podezření. Nyní, když byla vyloučena možnost, že to byli Indiáni, mluvilo se o Mauriceovi Geraldovi již bez rozpaků jako o vrahovi.

O tom, že byl spáchán zločin, nikoho ani nenapadlo pochybovat. Oberputzkerova výpověď byla první v řetězu důkazů, Henryho kůň, který se vrátil se sedlem zbroceným krví domů, poslední. Chybějící články byly pohotově doplňovány, zčásti z výkladu stopařova, zčásti domněnkami.

Pátráním po motivu se nikdo nezdržoval. Geraldova zášť se vyvozovala z jeho sporu s Calhounem. Předpokládalo se, že se rozšířila na celou Poindexterovu rodinu.

Byl to nesmyslný úsudek, ale muži na stopě domnělých vrahů zřídka vůbec usuzují. Myslí jen na to, jak je zničit.

*

Spangler se svými zbylými společníky zůstal na místě, které vybral major za tábořiště. Nebylo jich ani tucet. Zanechávat na místě větší počet lidí nepovažovali za nutné, protože Comanchů se v těch končinách zatím obávat nemuseli.

Některí zůstali ze zvědavosti, jiní z přátelství. Byli to povětšinou mladíci a synkové plantážníků. Zůstal s nimi i Calhoun; uznali ho za svého vůdce, třebaže se mlčky rozumělo, že poslouchat je třeba Spanglera – stopaře. Místo aby šli po odchodu ostatních spát, shromáždili se kolem hučícího ohně, rozdělaného již na mýtině.

Mnozí z těch, kdo odjeli, nechali tu své rance s jídlem i zbytky ze svých lahví, neboť věděli, že je sami už nebudou potřebovat. Kořalky bylo dost, i kdyby se bylo pilo celou noc.

A přece, třebaže to všichni věděli, třebaže polena vesele praskala, nebylo jim nijak do smíchu, když se rozsadili u ohně.

Jako by je všechny bez rozdílu tísnila nějaká zlá sudba a nedovolila jim vychutnat radost, nad níž snad ve světě není větší, radost z táborového ohně.

Hovořte si o tichém štěstí domácího krbu. Myslel jsem na ně kolikrát, když jsem pobýval na prérii, chtělo se mi vrátit se k němu. Ale dnes, kdy vzpomínám na to i ono a obojí v klidu srovnávám, nemohu než říci: dejte mi ten táborový oheň a pět šest přátel lovců kolem něho – jen to mi dejte – a mějte si za to všechno, co mám, všechn majetek, který jsem kdy nashromáždil, a všelijaké pocty, kterých se mi dostalo, i všechnu práci a starost, která s nimi je, má-li si je člověk uhlídat.

*

Zdálo se, že Calhouna tísní chmury více než kohokoliv jiného ze zbylých společníků. Seděl zamračený ve stínu stromů opodál ohně; od chvíle, kdy odjeli dragouni, nepromluvil slova. Nezdálo se ani, že by měl chuť připojit se k ostatním, kteří se vyhřívali u ohně.

„Povídám, Cashi,“ zavolal na něho od ohniště jeden z mládenců, který po několikerém napití už trochu breptal, „pojď sem, kamaráde, pojď se s námi taky napít! My to chápeme, že držíš smutek, ale to si člověk nesmí takhle připouštět jako ty! Pojď a lízni si s námi monongahely, ta tě postaví na nohy, to ti povídám!“

Ať už proto, že ho potěšil výklad jeho zamlklosti – která byla ostatním zřejmě nápadná, nebo proto, že se mu náhle trochu zastesklo po přátelském posezení, Calhoun pozvání přijal; přestěhoval se blíž k ohni a rázem zapadl do společnosti ostatních pijáků. Dříve než se posadil, napil se zhluboka z nabídnuté láhve.

Od té chvíle se jeho nálada jakoby kouzlem změnila. Nevypadal již tak sklesle, celý zářil, takže to nejednoho ze společnosti až překvapilo. Bylo to dost divné chování člověka, o jehož bratrance se předpokládalo, že byl toho rána zavražděn.

Třebaže Calhoun přišel k ohni původně jako host, brzy se stal sám hostitelem. Když ostatní vyprázdnilí své láhve, ukázalo se, že jeho vlastní zásoba je snad nevyčerpatelná. Z objemných sedlových brašen se vynořovala láhev za lahví, odkaz mnoha přátel, kteří odjeli s majorem.

Na pozvání svého vůdce a povzbuzení jeho příkladem se mladí plantážníci kolem ohně rozpovídali, začali frajersky zpívat, tancovat a řvát, až už pro opilost nikdo z nich nemohl udržet oči otevřené. Jeden po druhém se pak vyčerpání hroutili do trávy. Mnozí z nich si snad odbývali po prvé ošklivé mráčky alkoholového opojení.

Bývalý důstojník od dobrovolníků byl poslední, kdo ulehл do trávy.

Byl-li však poslední, kdo ulehл, byl první, kdo vstal. Sotva pitka skončila, sotva chrápání jeho společníků prozradilo, že všichni usnuli, zdvihl se a opatrně se odkradl z jejich středu.

Kradmým krokem došel až na okraj tábora, kde stál přivázan jeho kůň. Uvolnil uzdu a přehodil ji zvířeti přes krk. Vyšvihl se do sedla a neslyšně odjel.

Nic z toho neukazovalo, že by byl Calhoun opilý. Všechno naopak svědčilo o tom, že má hlavu zcela jasnou a že jde za zcela určitým cílem.

A jaký to byl cíl, prozrazovala zčásti slova, jež si bezstarostně pobroukával za jízdy *chaparralem*.

„Díky Bohu, že je jasno a že svítí měsíc, dobrých šest hodin bude těm holobrádkům trvat, než se proberou! Bude aspoň čas prohledat každý kout v tom houští na dvě míle kolem; a jestli tam to tělo vůbec někde je, nemohu ho minout. Co ta věc mohla jenom znamenat? Kdybych to byl viděl jen já sám, byl bych docela věřil, že jsem se pomátl. Ale viděli to všichni, všemohoucí nebe, všichni! Co to jen mohlo být?“

Poslední slova přerval překvapený a zděšený výkřik. Vyvolal ho pohled, který se v tom okamžiku otevřel očím bývalého důstojníka a který ho přiměl zastavit koně, jako by stanul před smrtelným nebezpečím.

Postranní stezkou dojel Calhoun až k průseku, čtenáři již známému. Právě do něho chtěl zabočit, když spatřil, že není jediným jezdcem, který v tuto pozdní hodinu projíždí *chaparralem*.

Někdo mu přijížděl vstříc, rovněž na koni, ne však zvolna jako on sám, ale rychlým klusem.

Dávno před tím, než se podivný jezdec přiblížil, spatřil Calhoun v jasném měsíčním světle, že jezdec je bezhlavý!

Nemohl to být žádný omyl. Bledé měsíční paprsky, jež stříbřily jezdcova ramena, neodrážela žádná tvář nad nimi ani mezi nimi. Nemohl to být klam šálivého světla luny. Stejný obraz spatřil přece Calhoun i ve sluneční záři.

Ted' uviděl ještě víc: hlava, která scházela na ramenu, byla poloskryta za huňatými pouzdry pistolí! Poznal i koně – pruhované *serapé* na jezdcových ramenu – chrániče na jeho nohou – celý postroj – celý majetek mustangera Maurice!

Měl dostatek času všimnout si každé podrobnosti. Hrůza ho přikovala tam, kde stál, na rozcestí, kam dojel postranní stezkou. Zdálo se, že i jeho kůň s ním sdílí stejný pocit. Celý se třásl, ale nepokusil se uprchnout; ani tehdy ne, když před nimi bezhlavý jezdec zastavil na okamžik svého koně, odfrkujícího a vzpínajícího se, a okamžik postál před vyděšenou dvojicí.

Až když ryzák divoce zaržál, když se jako ozvěnou ozvalo zavytí psa, který běžel ryzákovi v patách, a když se opět pustili klusem dál průsekem, až tehdy našel hrůzou ochromený Calhoun řeč.

„Bože na nebesích,“ vyrazil rozechvělým hlasem, „co to jen znamená? Je to člověk, nebo je to nějaký přízrak, kdo se mi tu vysmívá? Copak ten celý den byl jenom sen? Nebo jsem se snad pomátl? Copak jsem blázen? Copak jsem zešílel?“

Ať měl co chtěl v úmyslu, zanechal všeho pátrání, škulby vzdou, obrátil koně a jel zpátky tam, odkud přijel – jen rychleji – a nezastavil se, dokud se nedostal do tábora.

Přikradl se pak k ohni a ulehl mezi dřímající oběti pitky – ne k spánku, ale aby byl aspoň mezi nimi; třásl se po celém těle až do úsvitu a vyděšeně se ohlížel očima zapadlýma ve ztrhané bledé tváři.

P Ř Í T E L

První úsvit zastihl haciendu Casa del Corvo a její okolí v nezvyklém ruchu. Její nádvoří bylo přeplněno muži nejrůzněji ozbrojenými. Měli dlouhé lovecké pušky, pistole i revolvery, dlouhé nože a dokonce i *tomahawky*.

Statní chlapi, odění v červené flanelové košile, kabáty z pestrých přikrývek, kalhoty z hrubé domácí látky, na hlavách plstěné klobouky i kožešinové čepice, ve vysokých botách z vydělané kůže i v kamaších z hověziny – to byl obraz, jaký lze v pohraniční texaské osadě spatřit dost často.

Ani jejich bizarní oblečení, ani to, že jsou ozbrojeni, však neprozrazuje, proč se tu sešli. I kdyby přišli s nejmírumilovnějšími úmysly, byli by vystrojeni a ozbrojeni zcela stejně.

Proč se tu sešli, však známo je.

Mnozí z nich vyjeli již předešlého dne spolu s dragouny. Ostatní se připojili dnes – osadníci, kteří nebydlí nablízku, a lovci, kteří byli předchozího rána mimo domov.

Třebaže to všechno byli civilisté, přece jen se část z nich mohla pochlubit příslušností k jisté organizaci. Mohlo by se zdát, že to nebyla organizace dost regulární, ač samo její jméno tomu odporovalo. Její členové se nazývali *regulátoři*.

Ničím se od ostatních nelišili, ani oblečením, ani výzbrojí. Cizí člověk by byl regulátora nepoznal. Oni sami se prostě mezi sebou znali.

Hovořilo se o vraždě, o zavraždění Henryho Poindextera, a

spojovalo se s jménem mustangera Maurice.

A ještě o jedné věci se mluvilo. Ti, kdo ji zahlédli, vyprávěli o ní druhým – o záhadné postavě, která se jim předešlého večera zjevila na prérii.

Mnozí jim zprvu nevěřili a brali vše jako žert. Ale svědectví všech bez výjimky i vážnost, s níž se o zjevu hovořilo, nakonec dokázaly, že se v existenci bezhlavého jezdce začalo všeobecně věřit.

Čekalo se už jen na Woodleye Poindextera, který byl uznán za vůdce výpravy, až dá povel vyrazit.

Poindexter ještě otálel, čekal na průvodce, na někoho, kdo by je dovedl k Alamu, k domovu mustangera Maurice. Nikdo takový ve společnosti totiž nebyl. Plantážníci, obchodníci, kramáři, právníci, lovci, koňští handlíři i obchodníci s otroky, jeden jako druhý, nevěděli o Alamu pranic. Jenom o jednom člověku v osadě se předpokládalo, že by mohl vykonat požadovanou službu – o starém Zebu Stumpovi. Nebylo však po něm ani stopy. Byl na obvyklé lovecké výpravě a poslové, kteří ho měli najít a přivést, se jeden po druhém vraceli s nepořízenou.

Přišel již i poslední a žízeň po pomstě byla neuhasitelná. Mstitelé se tedy vydali na cestu bez průvodce.

*

Sotva se ztratili z dohledu, sešli se v Casa del Corvo dva lidé, kteří by byli oba mohli onu cennou službu prokázat. Na jejich setkání nebylo nic spikleneckého a nic divného. Byla to prostě náhoda, že se Zeb Stump, vraceje se z lovu, zastavil v haciendě s jednou „porcí“ úlovku, jak on říkával.

Louisa byla tedy odměněna za svou hlídku na střeše haciendy, kam se odebrala ihned, jak ostatní odjeli. Spatřila starého lovce na kobylce obtížené úlovky, zřejmě směřujícího k usedlosti. Ještě než vkročil na dláždění *patia*, běžela ho dolů přivítat.

Bezstarostný úsměv, s kterým se Zeb blížil, prozrazoval, že

ještě nic neví o události, která na celý dům vrhla melancholický stín. Bylo na něm patrné lehké překvapení až tehdy, když zjistil, že vnější vrata jsou zavřena, zajištěna řetězem a zatarasena.

Ponurý výraz černocho, jehož potkal ve stínu seguanu, ho pak přiměl k přímé otázce:

„Copak, Pluto, copak je to s tebou? Vypadáš jako mýval, když mu usekli vocásek, ale zrovinka až na konci. Snad se tu nic nestalo, propánajána?“

„Jojo, massa Stump, šak vám slečinka poví. Je v chalupě, jen děte dál. Smutný noviny, šak vona vám to poví.“

„A co pán? Pán doma není?“

„Kdepak pán. Tejkon ne. Tejkon pán vůbec není doma. Byl tu, tak – před štvrtřhodinou – to tu byl, ale tejkon ne. Je pryč, a massa Calhoun taky a spousta vostatných bílejch pánů. Jó, pořádná vejprava, to Plutovi věřte.“

„A pan Henry je taky pryč?“

„Oho, oho, massa Stump! To je to neštěstí, to je to celý neštěstí. Massa Henry je taky pryč. Ten taky vodjel, a už se nevrátil. Jenom kůň přijel, koníček se vrátil, samá krev byl. Jo, jo, tak lidi říkaj, že massa Henry je zabitej!“

„Zabitej! To si děláš legraci, ne? Nebo mluvíš vážně, černej?“

„Pojďte dál, pane Stumpe,“ ozval se sladký hlásek, který tak dobře znal a který teď sotva poznával, co v něm bylo smutku. „Pluto bohužel mluví docela vážně. Bratr se ztratil, už dva dny ho nikdo nespatrił. Jen jeho kůň se vrátil domů a na sedle byly stopy od krve. Och, Zebe, je to hrozné pomyšlení!“

„To jsou vopravdu voškľivý zprávy. Tak von si vyjel a kůň se vrátil bez něho, co? Nechtěl bych vás zbytečně trápit, slečinko, ale jestli ho ještě hledaj, moh bych snad při tom bejt trochu užitečnej – neřekla byste mi nějaký bližší vokolostojičnosti?“

Řekla mu je, pokud je věděla. Zamľčela scénu v zahradě i to, co jí předcházelo. Jako pramen domněnek, že Henry jel za mustangerem, uvedla Oberputzkera.

Vyprávění bylo přerušováno přívaly žalu a pak hněvu, když se dostala až k tomu, že lidé podezřívají z vraždy Maurice.

„To je lež!“ vykřikl lovec stržen stejným citem, „šeredná prohnaná lež, jakou si moh vymyslet jen nějaký smrad'och smrad'ošskej. To není možná, mustanger není chlap, kterej by takovou věc dokázal udělat. A proč by to taky dělal? Kdyby se byli nějak nesnášeli – ale to ne. To můžu vo mustangerovi docela dobře říct, však jsem ho nejednou slyšel, jak mluví vo vašem bratříčkovi – jenom to nejlepší. Vašeho bratránka, Cashe, toho jo, toho měl plný zuby – a kdopak taky nemá, to bych rád věděl? Vodpusťte, že vám to říkám. Ale s Henrym to bylo docela jinačí. Kdyby se snad byli nějak pohádali a rozešli se ve zlým...“

„Ne, to ne, nerozešli,“ podřekla se v mukách svého žalu mladá kreolka. „To se všechno urovnalo. Henry se chtěl smířit, říkal to, a Maurice...“

Ohromený pohled jejího posluchače způsobil, že se odmlčela. Zabořila obličej do dlaní a její zmatek utonul v proudu slz.

„Uh – hm –“ bručel Zeb, „tak přeci něco bylo, přeci něco. Říkáte, slečinko, že spolu něco měli? Nějakou hádku...“

„Zebe, milý, drahý,“ zvolala dívka a vzhledla na mohutného lovce se snažnou prosbou, „vid'te, že nic neprozradíte? Slibte mi to jako přítel, že mé tajemství zachováte jako čestný muž!“

Slib byl dán, lovec zvedl svou širokou dlaň, napřáhl ji a hlučně se udeřil do srdeční krajiny.

A za pět minut již sdílel tajemství, jež žena zřídka svěřuje muži, snad jen tomu, kdo si dovede plně vážít takové důvěry. Lovec nejevil překvapení, jak by se dalo očekávat, jenom si tiše bručel:

„Hned jsem si myslel, že to k něčemu takovému povede, zvlášť po tý jízdě prérií. – No, slečinko,“ pokračoval vlídně, „Zeb Stump v tom nevidí nic, zač by se bylo potřeba stydět. Ženský zůstanou ženskejma, na celým světě je to stejný, prérie neprérie; a jestli jste snad ztratila svý srdíčko pro mustangera,

byla by největší chyba na světě si myslet, že je to nějaká mezalijance, jak se říká mezi lidma. Je to Irčan, to je pravda, ale chlapec to není všední. A pokud jde vo to vostatní, co jste mi řekla, to jen dokazuje, co jsem řek – že je to úplně vyloučený, aby mustanger spáchal skutek tak černej, jestli totiž vůbec něco takovýho bylo spáchanýho. Jakýpak jsou pro to důkazy? Jenom kůň, co přišel domů, a nějaký červený skvrny na sedle?“

„Ach, Zebe, víc toho je. Lidi byli včera celý den pryč. Šli po stopě a našli něco, o čem mi nechtěli říci. Myslím, že tatínek nechtěl, abych se to dověděla, a já – já jsem se ostatních zeptat bála, však víte proč. Už zase odjeli, před chvílkou, zrovna když jste vy přijížděl s druhé strany.“

„Ale co mustanger, co ten vlastně řek?“

„Myslela jsem – myslela jsem, že o tom víte. Ten se také ztratil. *Mon Dieu! Mon Dieu!* Kdoví, zda i jeho nesrazila stejná ruka jako bratra!“

„Říkáte, že šli po stopě? To asi po jeho, né? Jestli je na živu, pak by měl bejt ve svý chatrči na potoce. Proč tedy nejeli tam? Á, von asi nikdo jinej než já pořádně neví, kde ta chata je. A jestli je ved ten zelenáč Spangler, pak se jim nikdá nepovede najít cestu přes vápennou prérii. Nejeli tam snad?“

„Jeli. Slyšela jsem, že o tom někteří mluví.“

„No, tak jestli jeli hledat mustangera, počítám, že musím jet taky. Vsadil bych se vo všechno na světě, že ho najdu dřív než voni.“

„Proto jsem se vás taky nemohla dočkat. S tatínkem jelo spousta všelijakých chlapů a slyšela jsem mnoho divokých řečí, když odjížděli. Někteří si říkají regulátoři a mluvili o lynchi. Je mezi nimi i bratránek, Cassius – víte, co tím myslím? Kdoví, co by mu mohli všechno udělat? Milý, drahý Zebe, udělejte to kvůli mně, kvůli němu, když o něm říkáte, že je to váš přítel! Dojeďte k Alamu před nimi a varujte ho, jaké nebezpečí mu hrozí! Máte pomalého koně. Vezměte si mého, nebo jakého chcete, jakého najdete ve stáji...“

„Na tom, co říkáte, je drobet pravdy,“ přerušil ji lovec a chystal se k odchodu. „Trochu to zavání nebezpečím pro toho mládence, ale já udělám, co budu moc, abych to vobrátil k lepšímu. Nic se nebojte, slečinko. Žádněj hroznej spěch není. Tu chajdu najdu bez hledání. A pokud jde vo vašeho strakáče, to já radši pojedu na svý starý herce. Je taky ustrojená, jestli ji náhodou Pluto zatím nevodsedlal. Možná, že je bratříček docela v pořádku, a co se tejtče mustangera, ten je podle mne nevinnej jako nenarozený dítě.“

ZACHYCENÝ DOPIS

El Coyote a jeho společníci projeli lesíkem na dně údolí, jak nejrychleji mohli, vyškrabali se na kopec jednou ze strží – ne onou, kde chtěli spáchat vraždu – až se dostali na pláň nahoře. Nezastavili se tu ani na vteřinu, odcválali přes rovinku zpátky do *chaparralu* a pobízeli koně, dokud se nedostali na místo, kde se tak dovedně změnili v Comanche.

Spěšně smyli pomalování válečnými barvami – vodu vezli sebou v lahvích – spěšně vytahali z dutého stromu své šaty, stejně spěšně si je oblekli a odjeli k Leoně.

Po cestě domů nehovořili o ničem jiném než o bezhlavém jezdcu; jelikož však byli dosud pod vlivem hrůzy z nadpřirozena, nedovedli si nevídaný zjev nijak vysvětlit. Nebyli o nic moudřejší, když se na okraji osady rozjeli každý do svého *jacalé*.

„*Carrajo!*“ zaklel El Coyote, když překročil práh a svalil se na postel. „Moc toho asi nenaspím po takové podívané, *Santos Diós!* Krev mi stydla v žilách. A nic na zahřátí tu není, láhev prázdná, *posada* zavřená a všichni už v posteli!“

Madre de Diós! Co to jen mohlo být? Duch to nebyl, a sám jsem cítil maso i kosti pod rukou a Vicente na druhé straně taky

pod tou tygří kožešinou. *Santísima*, to přece nemohl být žádný podvod!

Nebo mne snad někdo předběhl? *Mil demonios!* Že by si byl ještě někdo jiný mohl a chtěl vydělat těch tisíc dolarů? Že by to byl sám *irlandés*, mrtvý, se sraženou hlavou v rukou?

Pche, to je přece směšné, to je úplně nemožné; vyloučeno!

Ale co to tedy bylo?

Á, mám to! Sto ku jedné sázím, že jsem na to přišel! Někdo *irlandése* varoval před naší návštěvou, nebo ji snad vytušil. A tamto byl trik na nás připravený – snad se dokonce odněkud díval, jak hanebně utíkáme. *Maldito!*

Ale kdo by nás byl mohl prozradit? Nikdo. Nikdo přece o našem plánu nevěděl. Jak nám tedy ale mohl připravit takové čertovské překvapení? Že by – že by nás byl spatřil a vytušil naše úmysly, když jsme za bílého dne přejížděli prérii? Tak to bylo, právě tak to bylo. A pak, zatím co jsme se v *chaparralu* převlékali, mohl on zhotovit a namaskovat to strašidlo. Tak to bylo, to je jediné možné vysvětlení.

Jací blázni jsme byli, že jsme se dali vyděsit strašákem!

Carramba! Však to nebude žádný dlouhý odklad. Zítra jedu zpátky k Alamu. Však já těch tisíc dolarů dostanu, i kdybych se měl dvanáct měsíců pachtit za tím výdělkem.“

Trochu se tím uklidnil a brzy nato usnul.

Nevzbudil se, dokud do jeho dveří nenahlédlo slunce a s ním i návštěvník.

„José!“ zvolal Diaz překvapeně s patrnou radostí. „Ty jsi tu?“

„*Si, señor, yo estoy.*“

„To jsem rád, José. Je tu i doña Isidora? Myslím tady na Leoně?“

„*Si, señor.*“

„Už zas! Byla tu ani ne před čtrnácti dny, pokud se pamatuji. Nebyl jsem v osadě, ale slyšel jsem to. Čekal jsem, že se ozveš, José. Pročpak jsi nenapsal?“

„Neměl jsem, señore, spolehlivého posla. Měl jsem pro vás

vzkaz, který jsem nemohl svěřit jen tak někomu cizímu. Byl to vzkaz, který vás asi nepotěší, ale můj život vám patří a slíbil jsem vám, že se dovíte vše.“

„Vlk prerie“ vyskočil na nohy, jako by ho bodl trnem.

„Vzkaz? O ní a o něm? Vidím ti to na očích. Sešla se tvá paní s ním?“

„Ne, *señore*, nesešla, alespoň o tom nic nevím, od té doby se s ním nesešla.“

„Tak co tedy?“ dotazoval se Diaz, jemuž se zřejmě trochu ulehčilo. „Byla tu v době, kdy on ležel v *posadě*. Došlo mezi nimi k něčemu?“

„Něco mezi nimi bylo, done Migueli, dobře o tom vím, protože jsem to sám nosil. Třikrát jsem mu nesl košík sladkostí od doni Isidory, naposledy také dopis.“

„Dopis! Znáš obsah? Četls ho?“

„Ano, díky vaší dobrotivosti k chudému peonskému chlapci jsem si ho dovedl přečíst; a co víc, opsat si ho!“

Diaz chtivě natáhl ruku, a zmocniv se kousku papíru, začal hned hltat jeho obsah. Místo aby se jím ještě více rozrušil, zdálo se, že ho dopis spíše uklidňuje. Byl to opis listu přiloženého ke sladkostem.

„*Carramba!*“ prohodil, drže složený lístek nedbale v ruce. „Mnoho tam v tom není, José. Dokazuje to jen vděčnost tvé paní někomu, kdo jí prokázal službu. Jestli je tohle všechno...“

„Není to všechno, done Migueli, proto jsem také za vámi přijel. Mám namířeno *do pueblity*. Je to kvůli tomuhle.“

„Ach, další dopis?“

„*Si, señor!* Tentokrát hned originál a ne nějaký načmáraný opis.“

Třesoucí se rukou vzal Diaz papír do ruky, rozevřel ho a četl:

Al Señor Don Mauricio Gerald.

¡Querido amigo!

¡Otra vez aquí estoy – con tío Silvio quedando! Sin novedades de V. no puedo mas tiempo existir. La incertitud me

mataba. Digatne que es V. convalescente! Ojala, que estuviera asi! Suspiro en vuestros ojos mirar, estos ojos tan lindos y tan expresivos – a ver, si es restablecido vuestra salud. Sea graciosa darne este javor. Hay – oportunidad. En una cortita media bora, estuviera quedando en la cima de loma, sobre la cosa del tio. Ven, caballero, ven!

Isidora Covarubio de los Llanos.

El Coyote dočetl dopis se zaklením. O jeho smyslu nemohlo být pochyb. Doslova v něm stálo:

Panu Mauriceovi Geraldovi.

Drahý příteli, jsem znova tady, u strýce Silvia. Nemohla jsem už být bez zpráv o vás. Nejistota mne ničí. Vzkažte mi, zda už jste zdrav. Kěž by tomu tak bylo! Tolik bych se vám chtěla podívat do očí – tak krásných a výmluvných – a přesvědčit se, že se Vám už zdraví vrátilo úplně. Udělejte mi, prosím, tu radost. Příležitost tu je. Ani ne za půl hodiny budu na kopci nad strýčkovým domem. Přijďte, pane, přijďte!

Isidora Covarubio de los Llanos.

„Carajo! Schůzka!“ téměř zaječel rozhořčený Diaz. „Nic menšího než schůzka! A ona sama ji navrhuje. Che, pozvání se přijímá, jenže tam nepřijde ten, pro koho bylo tak chytře vymyšleno. Zato ale na hodinu a na minutu přesně!“

ISIDORA

Slunce se právě ukázalo nad obzorem, jeho oblý kotouč ještě spočívá na travnaté prérii jako oslnivý zlatý štít. Jeho paprsky se prodírají *chaparralem*, který tu a tam porušuje jednotvárnost savany. Na akáciích ještě lpějí krůpěje rosy, zpeřené listy se pod jejich vahou sklánějí k zemi, jako by

truchlily po odcházející noci, jejíž chladný větřík a vlhký vzduch byl jim příjemnější než plamenný dech dne. Třebaže ptáci jsou již vzhůru – který pták by mohl spát v záři tak nádherného východu? – je ještě příliš brzy na to, aby byli venku již i lidé.

Na břehu Leony, asi tři míle pod Fort Inge, si však již někdo vyjel do *chaparralu*. Kůň se zdá být netrpělivý, jezdec ho zdržuje. Je to však vůbec jezdec? Jsme v jižním Texasu, dosud řídké obydleném španělsko-mexickými obyvateli, a tak si můžeme klidně myslet, že na koni sedí jezdyně, žena, třeba má na hlavě *sombrero* a přes ramena *serapé* na ochranu proti rannímu chladu, třeba sedí na koni způsobem pro Evropana výstředním – rozkročmo. Dokazují to malé ruce, které třímají uzdu, malé nožky, které sotva dosahují k obrovským dřevěným rámcům, jež slouží za třmeny; dokazují to i měkké rysy a oblé obrysy pěkné postavy, patrné i pod tuhým *serapé*, a konečně i bohaté nádherné vlasy, svinuté vzadu na hlavě do uzlu pod střechou *sombrera*.

Před námi je doña Isidora Covarubio de los Llanos. Je to již její dvacáté léto, možná jedenadvacáté, je na ni však právě tak pěkný pohled, jako když měla svých *buen quince*, „krásných patnáct let“. Snad ještě pěknější. Jenže její půvab je krásou tygřice, krásou, která vzbuzuje spíš strach než obdiv.

Z tahů její tváře lze vyčíst pevnost, rozhodnost a statečnost, hraničící s divokou odvahou. V jemně řezaných rysech, drobných, sladkých a ušlechtilých, není ani stopy po slabosti nebo strachu. Ruměnc, který je patrný na její snědé pleti, by asi sotva opustil její tváře i ve chvíli smrtelného nebezpečí.

Jede sama lesnatým údolím podle řeky. Opodál je dům, hacienda jejího strýce, dona Silvia Martíneze, z jejíž brány právě vyrazila na cestu.

Sedí v sedle pevně, jako by s ním byla srostlá. Kůň je pln ohně, je to vidět na tom, jak se na každém kroku vzpíná. O jezdce však strach mít nemusí, ten na své zvíře stačí.

Na hrušce sedla visí stočené laso, přiměřené dívčině síle. Na tom, jak pečlivě je svinuté, je vidět, že si ho hledí a že s ním asi

umí zatočit. A to umí, dovede ho vrhnout jako skutečný mustanger.

Nejede po veřejné cestě, jež vede dolů podle řeky, ale po soukromé pěšině, která vede od strýcovy haciendy a ústí na hlavní vozovou cestu pod vrcholem svahu zvedajícího se nad korytem Leony. Dojíždí po strmé stezce až na temeno pahorku, kde již začíná cesta, jež nepatří nikomu a všem, a tam zastavuje. Ne snad proto, aby nechala koně odpočinout, nýbrž proto, že již dospěla na místo, kde její vyjíždka končí.

„Jsem tu dřív, než jsem slíbila,“ šeptá si a bere zpod *serapé* zlaté hodinky, „přijde-li vůbec. Dej Bůh, aby mohl přijít! Celá se chvějí – nebo je to snad tím, jak oddychuje kůň? *Valga me Diós*, jsou to opravdu jenom nervy! Vždyť se netřesu strachy. Jen jediný strach znám – strach, že nejsem milována. Vždyť od té chvíle, kdy mne zachránil před opilými divochy, neměla jsem jedinou noc klidného spánku, i když jsem mu to nikdy neřekla. Ani nevím, jak by takové přiznání přijal. A přece je třeba, abych se mu přiznala, a také to udělám. Nesnesu již tu nejistotu. To raději zoufalství, smrt – zklamali se ve svých nadějích!

Ach – zvuk kopyt. Kůň na cestě! Je to on? Je. Poznávám náš mexický kroj, jasné barvy. Rád ho nosí. Není divu, když mu tak sluší.

Santa Virgen! Vždyť já mám na sobě *serapé* a *sombrero*, bude mě mít za muže! Pryč s tím ošklivým převlekem, ať vidí, kdo jsem – že jsem žena!“

Ani na jevišti v pantomimě by nemohla být proměna rychlejší. Shozené *serapé* odhalilo postavu, kterou by jí byla mohla i sama Hébé závidět. Sletělo *sombrero* a odkrylo hlavu, která by byla inspirovala i dláto Canovovo.

Přes to, co řekla, nebylo na její tváři ani stopy po strachu, nic alespoň, co by ho prozrazovalo. Rty se jí nezachvěly, tváře nezbledly. Naopak. Zářila z ní láska, skrytá pod hrdou sebedůvěrou, taková, s jakou by orlice čekala na milostný zpěv svého druhu.

A tu se náhle její radost ztratila: zlatem vyšíváný kroj jezdce, který cválal po cestě dolů k ní, ji ošálil: nepatřil Mauriceovi Geraldovi, ale Miguelu Diazovi!

Jasný pohled pohasl. Unaveně sklesla v sedle, spíše zoufale než lhostejně, a vzdech, který se jí vydral ze rtů, jež na okamžik odhalily perlově bílé zoubky, byl spíše hněvivým výkřikem. Nic neukazovalo na strach, spíše jevila zklamání a vzdor.

El Coyote to byl, kdo promluvil první.

„*H'la! S'ñorita*, kdo by se byl nadál, že najdu vaši vznešenost na tak osamělém místě. Neplýtváte svými půvaby tady v tom trní?“

„Co na tom může zajímat vás, done Migueli Diazí?“

„To je otázka, slečno! Víte dobře, že může a že zajímá, a víte dobře proč. Víte moc dobře, jak bláznivě jsem se do vás zamiloval. Blázen jsem byl, že jsem se k tomu přiznal a chtěl se stát vašim otrokem. To vás tak rychle zchladilo.“

„Mýlíte se, pane. Nikdy jsem vám neřekla, že vás mám ráda. Jestliže jsem se někdy obdivovala vašemu jezdeckému umění a řekla to, neměl jste práva vyvozovat z toho něco takového. Obdivovala jsem se vašemu umění a vašim kouskům, ne vám! Už jsou tomu tři roky. Byla jsem tehdy ještě děvče, ve věku, kdy takové věci pro děvčata znamenají mnoho, kdy jsou dost hloupá na to, aby soudila podle zevnějšku místo podle dobrých a špatných vlastností. Jsem teď již žena. Všechno tamto je pryč – a dobře tak.“

„*Carrajo!* A proč jste tedy ve mně živila falešné naděje? Tehdy při *herraderu*, když jsem zkrotil nejdivočejšího býka a zmohl nejsplašenějšího koně ze všech stád vašeho otce – koně, na kterého se nikdo z vašich *vaqueros* neodvážil vztáhnout ruku – toho dne jste se na mne usmála, podívala jste se na mne dokonce s láskou! To nepopřete, doño Isidoro! Mám své zkušenosti a rozuměl jsem vašemu výrazu – byl bych vám tehdy mohl docela číst myšlenky. Změnilo se to, a proč? Protože jsem se poddal vašim půvabům, vlastně spíš proto, že jsem byl tak hloupý a přiznal jsem se k tomu; a vy, jako

všechny ženy, jak jste jednou zvítězila, už jste se o svého poddaného nezajímala. Tak je to, señorito, zrovna tak.“

„Není, done Migueli. Nikdy jsem vám ani slovem nenaznačila, že bych vás měla ráda nebo že bych na vás myslela jinak než jako na ostatní dokonalé kavalíry. Vypadal jste tak tehdy – snad jste jím i byl. A co jste teď? Víte, co se o vás povídá, tady i na Rio Grande!“

„Odpovídat na pomluvy je pod mou důstojnost, ať pocházejí od falešných přátel nebo od prolhaných nepřátel. Přišel jsem si pro vysvětlení, a ne vysvětlovat.“

„Pro vysvětlení? Od koho?“

„Od vás, má sladká doño Isidoro!“

„To je drzost, done Migueli Diazi! Pamatujte, s kým mluvíte. Uvědomte si, že jsem dcera...“

„Já vím, jednoho z nejpyšnějších *haciendadů* v Tamaulipas a neteř jednoho z nejpyšnějších v Texasu. To jsem si všechno uvědomil, taky to, že jsem sám býval kdysi *haciendadem* a dnes je ze mne lovec koní. *Carramba!* Co na tom? Vy nejste z těch, kdo by pohrdali člověkem pro jeho nízký původ. Ve vašich očích má chudý mustanger stejnou cenu jako majitel stovky stád. Pokud jde o tuhle vaši šlechtnost, mám o ní dokonalé důkazy!“

„Jaké důkazy?“ zeptala se Isidora rychle a prvně projevila neklid. „Jaký důkaz šlechtnosti jste mi to laskavě přiřkl?“

„Tenhle rozkošný dopísek, co držím v ruce, psaný doňou Isidorou Covarubio de los Llanos někomu, kdo není, stejně jako já, nic víc než koňský handlíř. Nemusím vám ho ukazovat zblízka, že? Že ho poznáváte i z dálky?“

Poznala ho a usvědčila se tím, jak se hněvivě vztyčila a překvapeně na Diaze pohlédla.

„*Señore*, jak jste se zmocnil toho dopisu?“ dotazovala se neskrývající své rozhořčení.

„Na tom nezáleží. Mám ho a mám to, po čem jsem se tolik dní pídlil: důkaz. Důkaz – ne toho, že už o mne nestojíte, to vím dobře – ale toho, že jste začala stát o něho. Tohle mi říká, že ho

milujete, abychom mluvili jasně. Toužíte pohledět do jeho jasných očí. *Mil demónios*, tak ty už tedy nikdy nevidíte!“

„Co to má znamenat, done Migueli Diazí?“

Neubráníla se zachvění hlasu. Nebylo divu. Něco na vzhledu El Coyota v tu chvíli docela právem vzbuzovalo strach. Nebylo to bez záměru. Jakmile to Diaz zpozoroval, řekl: „Máte proč se bát, opravdu je čeho se bát. Jestli jsem vás ztratil já, má milá, nebude vás mít žádný jiný. Už jsem se rozhodl.“

„O čem?“

„O tom, co jsem řekl – že vás nikdo jiný nebude nazývat svou, a nejmíň ze všech to bude mustanger Maurice.“

„Neříkejte!“

„Docela vážně! Slibte mi, že se vy dva už nesetkáte, nebo z tohoto místa živá neodejdete!“

„Vy žertujete, done Migueli!“

„Mluvím smrtelně vážně, doño Isidoro!“

Mužovo chování hovořilo až příliš výmluvně o tom, že vše myslí vážně. Jak to byl zbabělec, přece bylo v jeho očích znát chladnokrevné kruté rozhodnutí. Jeho ruka bloudila po střece mačety.

Na začátku rozhovoru dychtivě naslouchala, kdy se už ozve zvuk kopyta, a kradmo občas pohlédla do *chaparralu*, odkud ho očekávala. Nyní již tuto naději neměla. Pohled na vlastní dopis jí řekl vše: nedostal se do rukou tomu, komu byl určen.

Byla si plně vědoma nebezpečí. Snad každá jiná žena by se ho byla zalekla. Ne však Isidora Covarubio de los Llanos. Nedala již na sobě znát strach.

„Nesmysly mluvíte,“ odsekla mu s dobře napodobenou nedůvěřivostí. „Děláte si ze mne žerty, señore. Postrašit mne chcete, vy!“ zasmála se. „Proč bych se měla bát zrovna vás? Jezdit umím a laso až k vám dohodím. Podívejte se, jak s ním dovedu zatočit!“

Usmívala se při těch slovech, sňala laso ze sedla a zatočila jím nad hlavou, jako by chtěla dokázat svá slova.

Cíl však měla docela jiný; Diaz to nepostřehl a celý zmaten jejím chováním seděl beze slova v sedle.

Teprve když ucítil, jak mu smyčka klouže přes lokte, pochopil její záměr, a to už bylo pozdě, aby jí v něm mohl zabránit. V příštím okamžiku měl ruce pevně přitaženy k bokům a pažby pistolí i střenku mačety z dosahu!

Neměl ani čas pokusit se ze smyčky vymanit. Než se mohl lasa jen dotknout, smyčka se utáhla a prudké trhnutí ho vyhodilo ze sedla a strhlo na zem, omámeného a beze smyslů.

„Tak, done Migueli Diazí!“ křičela na něho dívka, která tak rázně změnila situaci. Otočila koně k domovu – napjaté laso uvázané u sedla. „Teď mi pohrozte! Nezkoušejte se uvolnit! Hněte jen prstem a dám koni ostruhy! Darebáku, zabít jste mne chtěl! Jak jste zbabělý – viděla jsem vám to na očích. Teď se karty obrátily, a teď...“

Povšimla si, že Diaz neodpovídá, zmlkla a upřela zrak na ležícího muže, laso stále ještě napjaté. El Coyote ležel na zemi, paže staženy smyčkou, nehýbal se a mlčel jako dub. Pád s koně ho zbavil nejen řeči, ale i vědomí. Podle všeho byl mrtev. Jeho kůň řehtal a couval do křoví.

„Svatá Panno, což jsem ho zabila?“ vykřikla Isidora a donutila koně trochu couvnout, třebaže ho stále ještě držela hlavou k domovu a byla připravena pobodnout ho ostruhami. „Matko Boží, to jsem nechtěla, třeba bych byla docela v právu i tak: on mne určitě zabít chtěl! Je mrtev, nebo je to jen lest, aby se dostal blíž ke mně? Při svaté Panně Guadalupské, to ať si rozhodnou jiní. Však oni mu lidé z haciendy pomohou, až sem přijdou, jestli pomoc potřebuje. Na shledanou, done Migueli Diazí! *Hasta luego!*“

S těmito slovy, jež pronesla s lehkostí prozrazující, že její svědomí je čisté, vytáhla z živůtku svých šatů malý ostrý nůž, odřízla laso těsně u sedla, zaryla koni do boků ostruhy a odcválala z mýtiny. Diaze zanechala na zemi, stále ještě spoutaného smyčkou lasa.

SMYČKA SE UVOLŇUJE

Když se po rozhovoru se Zebem Stumpem mladá kreolka vrátila do svého pokojíku, padl její zrak na luk – na ono zařízení, které tak důmyslně přenášelo sladká poselství muži, kterého milovala.

„Kdybych mu tak mohla poslat některý z těch šípů a varovat ho před nebezpečím. Kdoví, zda jich ještě někdy použiji!“

K této vzpomínce se přidružila jiná myšlenka. Nezůstaly snad nějaké stopy po tajné korespondenci tam, kde se odehrávala? Vzpomněla si, že Maurice řeku přeplaval, místo aby se na druhou stranu přeplavil po loďce, kterou přitahovala zpět svým lasem. A jeho laso muselo zůstat v loďce!

Předešlého dne v zmatku a smutku na to ani nepomyslela. Laso by se mohlo stát důkazem jejich nočního setkání, jež, jak se domnívala, neviděly žádné oči kromě jejich a těch, které již pohasly.

Slunce již stálo vysoko na obloze a pánilo i za oknem. Louisa otevřela dveře na balkon a vyšla ven s úmyslem jít k člunu. Hlasy seshora ji zastavily. Byla to její černá komorná Florinda a Pluto, kteří se šli v pánově nepřítomnosti nadýchat trochu vzduchu na *azoteu*. Bylo je slyšet až dolů, třeba je jejich mladá velitelka neposlouchala úmyslně. Jenom zvuk známého jména ji přiměl zaposlouchat se do jejich hatmatilky.

„Šerad mu říkaj, Mors Šerad, tomu hochovi. Říkaj, že je to Irčan, ale jesli je to vůbec pravda, nejni ani trochu podobnej Irčanům z Novýho Orlínzu. Jó, vypadá spíšej jako mladej plantážník, to vypadá, že jó.“

„Ale nemyslíš přeci, Pluto, že by bejval zabil massa Henryho?“

„Nic takovýho si nemyslím. Ten, a zabít massa Henryho! To bych ho byl spíš moh zabít já. Pána Boha všemohoucího! My vo vlku a podívej se – zrovinka ten, co vo něm mluvíme. Tamhle, heleď, Florindo, vidíš? Tamhle!“

„Kde?“

„Támhle, zrovinka na druhej straně řeky. Jede na koňovi. To je přecej Mors Šerad, ten, jak sme ho potkali na černej prérii. Ten, co přived slečince Loo toho strakáče. Ten, co ho šli všichni hledat, přecej!“

Posluchačka dole na víc nečekala. Vklouzla zpět do pokojíku a spěchala na *azoteu*. Tlukot jejího srdce téměř

přehlušoval její kroky, když stoupala nahoru. Jen stěží skryla své pohnutí před Florindou a Plutem.

„Copak to vidíte, že děláte takový rámus?“ zeptala se, pokusivši se skrýt své rozrušení pod předstíranou přísností.

„Slečinko Luji, podívejte se, tamhle! Ten mládenec!“

„Který mládenec?“

„Ten, co ho šli hledat, ten, co...“

„Nikoho nevidím.“

„Ale jó! Právě zajel mezi stromy. Podívejte se tam – tamhle – vidíte ten černej lesklej klobouk a tu sametovou blejskavou vestu? A ty knoflíky stříbrný – to je von. Jistojistě je to ten mládenec.“

„Asi se mýlíš, Pluto. Hodně lidí se tu obléká stejně. Je to moc daleko, než abys to mohl poznat. A teď už se docela ztrácí z dohledu. Na tom ostatně nezáleží. Florindo, utíkej dolů a připrav mi jezdeckou sukni a klobouk. Vyjedu si. Pluto, osedlej Lunu, ale rychle, nechci jet za horka. Pospěšte si, honem!“

Když sluhové zmizeli, obrátila se znovu k zábradlí, hrud' se jí rychle dmula. Nyní si mohla prohlédnout prérii a *chaparral* znovu a bez svědků. Bylo však již pozdě. Jezdec jí mezitím zmizel docela s očí.

„Byl mu nesmírně podobný – a co když to přece nebyl on? Což by to vůbec bylo možné? A byl-li to on, proč tamtudy jel?“

Nová bolest jí projela srdcem. Vzpomněla si, že si již jednou kladla stejnou otázku.

Za deset minut již byla za řekou a vjela do *chaparralu* v oněch místech, kde jí jezdec zmizel. Jela rychle a pozorovala cestu před sebou. Tu náhle, když se blížila vrcholku kopce, odkud byl rozhled po Leoně, přitáhla koni uzdu – zaslechla nějaké hlasy.

Naslouchala. Třeba byly ještě vzdálené a třeba je bylo dosud slyšet jen slabě, rozeznala, že to mluví muž a žena.

Jaký muž? Jaká žena? Nový osten jí projel srdcem při těchto dvou otázkách.

Popojela blíže; znovu zastavila; znovu naslouchala. Rozhovor byl veden španělsky. To však nebyla žádná útěcha. Maurice Gerald by tak byl zřejmě mluvil s Isidorou Covarubio de los Llanos. Kreolka rozuměla španělsky natolik, že by byla pochopila, oč jde, kdyby jen byla blíže. Tón byl na obou stranách vzrušený, jako by oba mluvčí byli rozohněni. Pak bylo několik okamžiků ticho. Potom zadusala kopyta, další odmlka a znovu promluvila žena, nejprve hlasitě, jako by hrozila, a pak tlumeně, jakoby sama k sobě, opět bylo chvíli ticho a porušil je až dusot kopyt. Tak jako když odjíždí jeden kůň.

Louisa pobídla koně a dojela na mýtinu. Spatřila koně, osedlaného a s uzdou, pobíhajícího sem a tam, a na zemi muže ležícího v sevření lasa. Srdce se jí rozbušilo radostí. Ať byl muž mrtev nebo ať žil, byl to ten, kterého spatřila z *azotey*, ale nebyl to Maurice Gerald.

Zajela až k němu a prohlížela si ležící tělo. Byl to zřejmě Mexičan, nejen podle kroje, ale i jeho tvář, každý tah jeho obličeje prozrazoval španělskoamerický původ.

Nebyl nijak ošklivý. Bylo by se naopak dalo říci, že je docela hezký. Proto však Louisa Poindexterová s koně nesekočila: Sklonila se nad ním útrpně. Radost nad tím, že zde nenalezla, čeho se obávala, se změnila v soucit.

„Snad není mrtev? Dýchá přece!“

Zdálo se, že muže dusí laso. V mžiku bylo uvolněno.

„Díky Bohu, přichází k sobě! Tak snad vše vysvětlí sám. Je vám už lépe, pane?“

„*S'ñorita*, kdo... kdo jste?“ zeptal se don Miguel Diaz, pozvedl hlavu a opatrně se rozhlížel. „Kde je?“ vyptával se.

„Kdo? Nikoho kromě vás jsem neviděla.“

„*Carramba!* To je divné. Nepotkala jste ženu na šedákovi?“

„Slyšela jsem nějakou ženu mluvit, když jsem přijížděla.“

„Ženu? Spíš d'áblici! Nic jiného Isidora není.“

„To ona vám tohle provedla?“

„*Maldito*, ovšem! Kde je teď? Povězte mi to, *señorito*.“

„Nemám, co bych vám pověděla. Podle zvuku kopyt si

myslím, že jela s kopce dolů. Určitě tamtudy musela odejet, poněvadž s druhé strany jsem přijela já.“

„Á – s kopce – tak tedy domů... Bylo to od vás velmi laskavé, *señorito*, že jste mi uvolnila to laso. Nesmím tu zůstat. Mám tu nepřátele. Pojd' sem, Carlito,“ zavolal na koně.

„Obáváte se pronásledování?“

„*Quien sabe?* Říkám vám, že tu mám nepřátele. To se nedá nic dělat. Jsem ještě nějaký slabý. Nepomohla byste mi laskavě do sedla?“

„Proč ne? Ráda vám pomohu, v čemkoli budu moci.“

„*Mil gracias, señorita! Mil, mil gracias!*“

Kreolka musela napnout všechny síly, aby zpola omráčeného jezdce dostala do sedla; trochu se ještě potácel, ale pak se zřejmě již pevněji usadil. Uchopil uzdu a chystal se odjet.

„*Adiós, señorito*,“ řekl. „Nevím sice, kdo jste, ale vidím, že od nás nejste. Američanka, počítám. No, nevádí. Jste stejně dobrá, jako jste hezká, a jestli se to někdy hodí – Miguel Diaz nezapomene na službu, kterou jste mu dnes prokázala.“

El Coyote domluvil a odjel, nijak rychle, jen krokem, jako

by mu rovnováha stále ještě dělala potíže. Kreolce celá příhoda připadala jako sen, spíše nezvyklý než nepříjemný.

Sen se však změnil v krutou skutečnost, když zvedla lístek, který zůstal tam, kde ležel Miguel Diaz, a když přečetla, co v něm stálo. Adresa byla „Don Mauricio Gerald“, podpis „Isidora Covarubio de los Llanos“.

Louisa Poindexterová by byla sama potřebovala pomocnou ruku, aby se dostala do sedla. Když se na zpáteční cestě ke Casa del Corvo brodila Leonou, zastavila koně uprostřed proudu a hodnou chvíli seděla zahleděna do vln, jež sahaly až k třmenům. Oči jí třesly zoufalstvím. Nechybělo mnoho a řeka by byla pohltila nejpůvabnější tělo, jaké by kdy bývalo obětováno duchu vodstev.

BOJ S KOJOTY

Nad Texasem se již snášely nachové stíny soumraku, když se raněný muž, jehož namáhavou cestu *chapparalem* jsme sledovali, dostal až k potůčku. Když uhasil vrchovatě žízeň, natáhl se na trávu. Napětí, jež ho tak dlouho a vytrvale mučilo, povolilo. Noha už nebolela, byl však příliš unaven, než aby mohl jasně myslet na budoucnost.

Noc byla dlouhá a pustá, zdálo se mu, že se snad nikdy nerozední. Konečně nadešlo svítání, ale nespátřil nic, co by ho potěšilo. Se světlem se vrátili opět supové a noční hosté – kojoti – nezmizeli. Všude kolem sebe slyšel jejich štěkot, stonásobný sbor odporných hlasů.

Odplazil se k potůčku a znovu uhasil žízeň. Dostával hlad a rozhlížel se, kde by našel něco k jídlu. Nedaleko rostl pekan. Na dva metry od země visely na větvích ořechy. Na rukou a na kolenou, s pomocí berle, s bolestmi a s námahou se mu jich podařilo několik srazit a tak posnídal.

A co teď?

Že by se z tohoto místa dostal sám, bylo prostě vyloučeno. I nejmenší pohyb mu působil bolest, a to mu neustále připomínalo, že odejít je holá nemožnost. Nezbývalo než zůstat, kde byl. Smířil se s tím a natáhl se opět na trávník, odhodlán trpělivě čekat.

Ale – co jen se to ozývá, takový zvláštní zvuk! Jako by po písčitém břehu potůčku cupaly nesčíslné tlapky doprovázené zrychleným dechem rozčilených zvířat. Ohlédl se.

„Ach, to jsou jen kojoti,“ bylo jeho první pomyšlení, když spatřil dvacet třicet těchto tvorů pobíhat sem a tam po obou březích potůčku a posedávat v trávě.

Až dosud nepocítil k této zbabělé šelmě nic než pohrdání. Jeho klid se však změnil, když si povšiml jejich pohledů a postoje. Oči jim plály, postávali hrozivě a zasmušile kolem. Nevěstilo to nic dobrého!

Neměl jinou zbraň, než *bowieov*ý nůž, který na štěstí zůstal v pouzdře na opasku. Puška i pistole byly připevněny k sedlu a kůň zmizel i s nimi.

Vytasil nůž, vzepřel se na pravém koleně a připravil se k

obraně. Právě včas. Povzbuzeni tím, že se směli tak dlouho beztravně potloukat kolem, a vydráždění pachem krve z četných jeho škrábanců a ran, nabývali odvahy znovu se vrhnout na raněného.

To se také stalo. Půl tuctu najednou jich přiskočilo a začalo mu zuby do rukou, do nohou, do těla v zuřivém útoku.

S nadlidským úsilím je setřásl a bodal nožem kolem. Jednoho nebo dva ťal, s vytím utekli. Ale na místo srážky už přibíhaly čerstvé posily, až bylo útočníků téměř dvacet. Byla to zoufalá rvačka, na život a na smrt. Několik šelem bylo zabito. Ale osud mrtvých druhů ostatní neodradil. Naopak, jen je ještě více rozdráždil.

Zápas byl čím dál tím zmatenější, kojoti lezli jeden po druhém, aby se zmocnili kořisti. Ruka s nožem bodala naslepo, umdlávala, rány byly čím dál tím matnější.

Raněný cítil, že slábne. Přepadl ho strach o život. Právem. Smrt se mu již šklebila do očí.

V tomto kritickém okamžiku unikl mu výkřik. Zvláštní věc – nebyl to výkřik strachu, ale radosti. A ještě podivnější bylo, že kojoti, jakmile ho zaslechli, ustali okamžitě v útoku! Ozval se totiž zvuk kopyt v prudkém cvalu a vzápětí nato hlasitý štěkot velkého psa.

Raněný nepřestával volat o pomoc. Kůň se zdál být docela blízko. Jeho jezdec nemohl volání neslyšet. Ale odpověď se neozývala. Zvuk kopyt opět slábl. Člověka obklíčeného kojoty se opět zmocňovalo zoufalství. Poschovávaní nepřátelé pocítili novou odvalu a znovu se vrhali do rvačky.

Jestliže však k volání o pomoc zůstal netečný jezdec, zachoval se jeho pes jinak. Náhle se objevil, nádherný ohař nejčistší a nejlepší rasy, a vyrazil hluboké a zvučné zaštěknutí, když mocným skokem prorazil křoví.

„Přítel, díky Bohu, přítel!“

Pes zmlkl a vyrazil s otevřenou tlamou na vylekané kojoty, kteří již začínali couvat. Jednoho chytil mohutnými čelistmi, trhnul hlavou vzhůru, zatřásl jím, jako by to byla pouhá myš, a

pustil ho – svíjejícího se a s přeraženou páteří. S druhým zatočil téměř stejně, než však mohl chytit třetího, vyděšený zbytek stáhl ocas mezi nohy a s poštekáváním odtáhl tam, odkud přišel: do samoty tichého *chaparralu*.

Víc už zachráněný neviděl. Všechna jeho síla byla ta tam. Stačil ještě napřáhnout ruce a chytit svého zachránce kolem krku. Pak cosi zamumlal a v bezvědomí se zhroutil k zemi.

*

Mdloba ho připravila o prazvláštní podívanou. Na mýtinu přijel jezdec a opět odjel. Byl to týž, jehož krok raněný uslyšel a jenž zůstal hluchý k jeho volání o pomoc. Přijel až po všem a také ne proto, aby nějak pomohl. Zdálo se, že jede napojit koně.

Zvíře se vrhlo rovnou do potůčku, napilo se dosyta, vyškrábalo se na protější břeh, přeběhlo volnou louku a zmizelo v houští. Jezdec si ležícího muže ani nevšiml.

Jeho hlava mu totiž místo na ramenou spočívala na klíně. Zdálo se, jako by ji držel v rukou.

Příšerné zjevení!

Mladý muž v spánku cosi šeptal. Byla to divoká slova, jež se ozývala z jeho bezvědomých rtů, a dávala tušit, že myšlenky raněného se pletou jedna přes druhou: hned vášnivé vyznání lásky, hned nesouvislá řeč, jež hovořila o vraždě!

PROBUZENÍ

Jakmile Zeb Stump opustil bránu Casa del Corvo, vydal se po cestě, nebo spíše stezce, o níž věděl, že vede nejkratší cestou k hornímu toku Nueces. Nezdržoval se hledáním stop, projel prérií rovnou k průseku, který již dobře známe. Spěchal,

aby byl na Alamu dříve než *regulátoři*, jel však velmi obezřetně. Věděl, že kdyby se s nimi srazil, nepomohly by výmluvy. Byla by to nebezpečná hra a nakonec by chtěl nechtě musel společnost dovést k obydlí domnělého vraha.

Když dojel k místu, kde se průsek lomil, spatřil ke své zlosti výpravu přímo před sebou. Byli nakupeni v houfu a zřejmě byli zaměstnání luštěním stop. Současně si však se zadostiučiněním uvědomil, že jeho opatrnost byla odměněna úspěchem, že zůstal nepozorován.

Trhl prudce uzdou, obrátil svou klisnu a vracel se průsekem. Když vyjel z *chaparralu*, zabočil podle okraje lesa a ponořil se do něho stezkou, které předešlého dne použil také Diaz a trojice jeho spřeženců. Odtud už pokračoval bez přerušení až do údolí Alama, téměř na dohled mustangerovy chatrče. Místo však, aby jel směle přímo k ní, slezl ze své kobyly, nechal ji vzadu a blížil se k *jacalé* s navyklou ostražitostí.

Dveře z koňské kůže byly zavřeny, ale uprostřed nich byl vyříznut velký otvor. Co to mohlo znamenat? Nedovedl si to vysvětlit. Jen to zvýšilo jeho bdělost; kradl se nyní k chatrči tak, jako kdyby sledoval antilopu. Obešel *jacalé*, aby mohl využít skrytu, který mu poskytoval les, a konečně, když se doplížil až k přístřešku pro koně, klekl si a naslouchal. K uším mu doléhalo hlučné oddechování. Tu a tam se ozvalo i zachrápání, o němž s jistotou usoudil, že ho nemůže vyluzovat jiný nos než irský.

Opatrnost už tedy byla zbytečná. Starý lovec vstal, obešel chatrč a dveřmi, jež nebyly zastrčeny, vstoupil dovnitř. Nepokoušel se spáče vzbudit, dokud si neprohlédl zavazadla naskládaná po podlaze.

„Á, tady se balilo,“ řekl si, když se rozhlédl. „Kdoví proč. Jo, vzpomínám si – ten mládenec něco říkal, že teď vodsud zmizí. Ale tohle hovádko nespí jen tak, to je zlinkovaný, jak zákon káže. Po čichu se to pozná. Jeslipak aspoň trošku nechal? Kdepak. Ani kapka! Aby ho husa kopl! Demižon prázdnej, láhev prázdná. Mazavka jeden! Pije jak vyschlá prerie.“

A hele, španělský karty, celej balíček rozházenej. Copak s nima asi dělal? To si asi k tomu pití vykládal karty. Kdo to ale moh vyříznout tu díru do dveří? To bude moc říc jen von sám. Phelime! Phelimáku!“

Phelim jako když neslyší.

„Phelime, povídám, Phelime!“

A zase nic. Zeb spáčem zatřásl, ale i to bylo marné. Phelim jen zachrul a hned se zase neslo místností jeho hlučné oddechování.

„Kdyby nechrápal, na mou duši že bych myslel, že je po něm. Však ho to taky porazilo. Ani kopnutím by ho člověk nevzbudil. Ale ať se propadnu, když ho nevzbudím jináč!“

Pohlédl na vědro, které stálo v rohu chatrče. Bylo plné. Phelim, bůhví nač, přinesl vodu z potoka a ke své škodě ji nespoteboval. Zebovi se zablesklo v očích, popadl vědro a chrstnul ho ospalci rovnou do obličeje.

Kýžený účinek se dostavil. Nebyl-li snad Phelim potom ještě docela střízlivý, byl určitě dokonale vzhůru a proud vyděšených výkřiků, který mu splýval se rtů, se mísil s chechtotem starého lovce. Chvíli trvalo, než se mu vrátil klid natolik, aby mohl s lovcem vážně pohovořit.

Bylo to po prvé, co Zeb Stump uslyšel o *bezhlavém jezdcí*.

Třebaže se zpráva o této podivné postavě rozletěla široko daleko kolem Fort Inge a podle Leony, Zeb se nesetkal s nikým, kdo by mu tuto děsivou zvěst oznámil; projel osadou v časných hodinách a zastavil se pouze v Casa del Corvo. Ani Plutovi, ani své dceři neřekl plantážník, i jinak dost zamlklý, nic o záhadném tvorů, jehož potkali, a s nikým jiným Louisa nemluvila.

Zprvu se Zeb představě člověka bez hlavy trochu vysmíval. Říkal Phelimovi, že asi fantasíruje, že si asi trochu moc přihnul z demižónku. Zviklala ho však tvrdošijnost, s níž Phelim trval na svém, zvlášť když pomyslel na všechno ostatní, co už zjistil. To, co se od Galwayana dověděl, jen korunovalo zmatek, v němž se nemohl vyznat.

Až dosud šlo jen o Henryho Poindextera, který zmizel; nyní přibyla nová okolnost, že se totiž nevrátil do své chatrče také mustanger, ačkoliv se vědělo, kdy vyrazil na cestu a podle toho, co vzkázal Phelimovi, chtěl být doma již předešlého jitra. Ještě záhadnější byla podivuhodná historka o tom, že se prý projíždí po prérii bez hlavy nebo dokonce se svou vlastní hlavou v ruce. To poslední snad byl nějaký trik – co jiného by to také mohlo být?

Byla to však prazvláštní chvíle na takové kousky, když byl zavražděn člověk a polovina lidí z osady se vydala po vrahově stopě. Tím nepravděpodobnější bylo, že by si takové kousky dovolil někdo, kdo byl z vraždy podezříván. A pak sám ten zmatek, rozpory.

Zeb Stump znal Mauriceův vztah k Henrymu Poindexterovi. Nejednou slyšel mustangera o mladém plantážníkovi hovořit. Nepronesl o něm křivého slova, naopak, často se obdivoval jeho přímosti a ušlechtilosti. Že by se byl Maurice z přítele stal vrahem, bylo prostě neuvěřitelné. Zeb Stump by se byl musel o něčem takovém přesvědčit na vlastní oči, aby to připustil.

Strávil takovým „přemýšlováním“ asi hodinu. Nedostal se však v rozmotávání přediiva známých, ale nesouvisejících okolností příliš daleko. Třeba byl obdařen neobyčejně jasnou hlavou a dovedl velmi bystře analyzovat, rozebírat události, přece nebyl s to vysvětlit si rozumným způsobem toto tajemné drama, které již mělo tolik dějství.

Jediná věc mu byla jasná: čtyři jezdci – že by to byli Indiáni, nevěřil – si počínali v mustangerově chatrči jako doma; bylo velmi pravděpodobné, že měli něco společného se spáchanou vraždou. Pak ale zase přítomnost těchto mužů v *jacalé* a nezvěstný jeho majitel vedla Zebovy úvahy k ještě chmurnějším závěrům: že rukou vrahů nepadla jenom jedna oběť a že by bylo třeba hledat v houštinách dvě těla místo jednoho!

Zálesákovi se vydral z prsou hluboký povzdech, když k

tomuto přesvědčení dospěl. Choval k mladému Irovi zvláštní náklonnost, přičylnost téměř otcovskou.

Byl tak zabrán do těch smutných úvah, že ani nezpozoroval loveckého psa, který se přikradl k chatrči. Až teprve když uslyšel Phelima, jak se s ním mazlí svou komickou irštinou, uvědomil si jeho přítomnost. Avšak teprve Phelimův překvapený výkřik a zvuk jeho vlastního jména upoutal jeho pozornost.

„Co se děje, Phelime? Co se ti stalo? Snad tě nekous had?“

„Né, pane Stump, ale podívejte se na Taru! Heleďte! Tady má něco uvázaného vokolo krku. To tam vůbec nebylo, když utek z chalupy. Copak myslíte, že by to mohlo bejt?“

Lovec okamžitě upřel zrak na psa. Opravdu, zvíře mělo něco uvázano kolem krku: kousek řemínku z buvolí kůže. Ale ještě něco tam měl – na řemínku pod krkem byl přivázán nepatrný balíček!

Zeb vytasil nůž a hnal se ke zvířeti. Pes polekaně uskočil. Několik mazlivých slov ho však přesvědčilo, že se nemusí obávat nepřátelských úmyslů. Přišel tedy opět k lovcovi. Řemínek rozřízli a balíček otevřeli. Byla v něm visitka!

Na visitce stálo jméno a něco na ní bylo napsáno červeným inkoustem, jak se zdálo; ale byla to krev.

I nejdrsnější zálesák umí číst. Zeb Stump nebyl výjimkou a tak brzy rozluštil, co bylo napsáno na kousku kartonu. Ze rtů mu unikl výkřik, podivně kontrastující s jeho nedávnými vzdechy. Byl to hlas jásavý, radostný.

„Díky Bohu a mému starému kentuckému učitelovi, že do mne vtloukal slabikář. Žije, Phelime, žije! Podívej se, vidíš? A, ty neumíš číst. To je jedno – žije, žije!“

„Kdopak, pan Maurice? No, to děkujeme pánu...“

„Žádný děkování teď, popadni nějaký přikrývky a pár řemenů. Já zatím chytím svou herku. Rychle! Čas letí a mohli bysme přijít pozdě!“

Maurice Gerald – on byl oním mužem v plášti a s panamským širákem na hlavě – po známé nám již šarvátku s kojoty a po tom, co ho zachránil jeho věrný Tara – ponořil se brzy do spánku. Plně důvěřoval svému psímu společníku, že ho ochrání před černými ptáky a před ještě nebezpečnějšími čtvernožci, s nimiž právě dobojoval, a několik hodin užíval dřímoty. Vzbudil se sám. Cítil, že se mu vrátily síly, a upjal znovu pozornost k nebezpečím, jež ho obklopovala.

Co bude dál? Věrné zvíře ho přece nemohlo odnést pryč; a zůstat znamenalo zemřít hladu, nebo snad i na rány, které utřžil. Postavil se, ale zjistil, že se neudrží na nohou. K zchromlé noze se přidružila ještě slabost, a tak po dvou krocích byl rád, když se zase položil. V kritickém okamžiku dostal šťastný nápad. Tara by mohl donést do chaty zprávu!

„Mám u sebe visitku, to je štěstí,“ řekl ohmatávaje pouzdro. „Tužka žádná, nevadí. Inkoustu je tu kolem dost a za pero poslouží trn z tamhleté magueye.“

Doplazil se až ke zmíněné rostlině a ulomil jeden z trnů, kterými jsou ukončeny její velké listy. Namočil ho do krve kojota, který ležel nedaleko, a naškrábal něco na lístek. Zabalil ho do kousku podšívky vytržené ze slaměného širáku a přivázal řemínkem psovi na krk.

Teď už zbývalo jen vypravit psí poštu na cestu.

Ukázalo se, že je to úkol dost obtížný. Němý tvor, třeba byl obdivuhodně chytrý, nemohl pochopit, proč by měl opustit někoho, jemuž byl věrným přítelem; dlouho nedal na lichotky ani na hrozby, kterými ho chtěl mustanger odehnat.

Teprve když se na něho pán obořil s předstíraným hněvem a když ho uhodil berlou – když ho uhodil člověk, jemuž před krátkou chvílí zachránil život – teprve pak se uvolil odejít. To nemohla překonat ani psí přichylnost: vyčítavě se ohlédl, když ho pán zaháněl, a pak vzdorovitě odklusal do *chaparralu*.

„Chudák pes,“ hovořil Maurice sám k sobě, když mu zvíře mizelo z dohledu. „Jako bych tu ránu sám cítil, jako bych uhodil nejlepšího přítele. Jestli budu mít to štěstí a zas ho uvidím, všechno mu vynahradím. – A teď je třeba zajistit se proti těm zlořečeným kojotům. Určitě se vrátí, jak jen zjistí, že jsem tu sám.“

Plán měl vymyšlen. Poblíže stál strom – zmíněný již pekan. Asi dva metry vysoko měl dvě vodorovné větve dost blízko u sebe. Maurice svlékl plášť a rozprostřel ho na trávu. Nožem v něm vyvrtal podél obou okrajů řadu otvorů. Potom odvinul hedvábný šál, který měl obtočen kolem pasu, a roztrhl ho na dva pruhy; každý byl několik metrů dlouhý. Plášť napjal mezi obě větve a přivázal ho k nim pruhy ze šálu. Vyrobil tak visuté lůžko, kam se mohl člověk položit a natáhnout.

Věděl, že kojoti nejsou žádní lezci, a tak si bude moci odpočívat na svém loži ve výši a klidně pozorovat jejich pachtění.

Všechnu tu námahu postoupil proto, že tušil, že se kojoti vrátí. Za chvíli už viděl přicházet jednoho za druhým. Vykrádali se z *chaparralu*, zastavovali se, věřili a zvolna se plížili k místu, kde se před nedávnem s raněným a se psem střetli.

Osmělena tím, že jeden z nepřátel zmizel, smečka se brzy opět sebrala. Krutost, kterou jsou tato zbabělá zvířata pověstná, projevila se neobyčejnou zvráceností – kojoti sežrali své mrtvé druhy dřív, než by byl divák na stromě napočítal dvacet. Plášť z tmavé látky byl nápadný a stejně i postava, která se v něm rýsovala. Kojoti se shlukli pod ním, chuť zostřenu čerstvou krví. Byla na ně hrůzná podívaná, jak si olizují krvavě rudé pysky po zruďné hostině!

Avšak muž si jich téměř nevšímal, ani když vyskakovali do výše, snažíce se chňapnout ho za nohu nebo za ruku nebo vyškrábat se na strom. Domníval se, že mu nehrozí žádné nebezpečí.

Nebezpečí tu však bylo; nepočítal s ním a neuvědomil si ho, dokud kojoti neustali v pokusech a nenatáhli se oddychující na trávníku pod stromem. Ze všech divokých obyvatel prémie i

chaparralu je kojot nejvíce nadán lstivostí. Prohnaností se vyrovná lišce a divokostí vlku. Můžete ho ochočit, ale jednoho dne se zahryzne do ruky, která ho chtěla pohladit. Malé dítě s klackem v ruce ho zažene, běda však zraněnému muži, jestliže na něho zaútočí kojoti. Je-li kojot sám, má povahu zaječí; zato ve smečce – a kojot loví jenom ve smečce – mizí jeho bázlivost a někdy, když trpí zvlášť krutým hladem, mění se v divokost, která se téměř podobá odvaze.

Když zjistili, že ho nemohou dosáhnout – dlouho to netrvalo – pak, místo aby se rozběhli na všechny strany, začali se kojoti jeden po druhém usazovat v trávě; další opozdilci přibíhali na mýtinu. Mustanger viděl, že ho zamýšlejí oblehnout.

Nebylo by ho to trápilo, viděl, že je ve svém visutém loži v bezpečí. Každým okamžikem však sílila jiná nesnáz, ta, jíž před krátkým časem stěží unikl: žízeň.

Lál si za to, že byl tak hloupý a nepomyslel na to, dříve než vylezl na strom. Zásobu vody si mohl snadno udělat. Voda byla blízko a miskovité listy magueye by mu byly velmi dobře posloužily za nádržku.

Bylo však pozdě. Vodu měl před svými zraky; pohledem na ni se jen mučil a tím víc po ní toužil. Nemohl se k potůčku vrátit, byl by musel proběhnout uličkou mezi kojoty a to by znamenalo smrt. Naděje, že se pes znovu vrátí a zachrání ho po druhé, byla jen slabá; ještě méně pravděpodobné bylo, že zpráva se dostane až k člověku, jemuž byla určena.

Člověk, který ztratil polovinu krve, dostane žízeň rychle. Muka se již hlásila. Jak dlouho měla pokračovat?

Tentokrát je doprovázely přeludy. Stovka kojotů se náhle jakoby zdesetinásobila. Jako by tisíc zvířat obklopovalo strom a zaplnilo celou mýtinu. Blížili se víc a víc! Jejich oči plály. Červené jazyky mu již olizovaly plášť, již ho rvali svými tesáky. Již cítil jejich smrdutý dech, jak vyskakovali do větví.

V jasné chvílce si uvědomil, že to vše je pouze představa. Kojoti dřepí dosud pod ním, ale je jich jen stovka jako předtím; odpočívají v trávě a trpělivě očekávají krizi.

Přišla dříve, než se mu rozum opět zatemnil, a připadala mu stejně nevysvětlitelná, jako byla neočekávaná. Spatřil najednou, jak se kojoti zdvihají a prchají do houštin, až na mýtině nezbyl ani jeden.

Byla to zase jen představa? Nevěřil svým vlastním očím. Začínal se domýšlet, že mu mozek vypovídá službu. Ale dosud pracoval docela jasně. Kojoti byli pryč. Co je mohlo vyplašit?

Co na tom! Břeh byl prázdný. Mohl k potůčku bez nebezpečí. Voda mu jiskřila před očima a k uším mu doléhalo její sladké bublání. Slezl se stromu a dovrávoral k potoku.

Dříve než se sehnul pro vodu, znovu se rozhlédl. Ani mučivá žížeň nemohla přehlušit překvapení, které měl ještě v svěží paměti. Čemu jen vděčil za svou zvláštní záchranu? Třebaže doufal, že to byl jeho pes, přece jen tušil nějaké nebezpečí.

Stačil jediný pohled, aby pochopil, jaká hrozba to je. Skvrnitý žlutý kožich, zářící v listoví, dlouhé pružné tělo, plíží se v podrostu jako had, nepřipouštěly žádnou pochybnost. Byl to tygr Nového světa, sotva méně obávaný než jeho asijský příbuzný – nebezpečný jaguár.

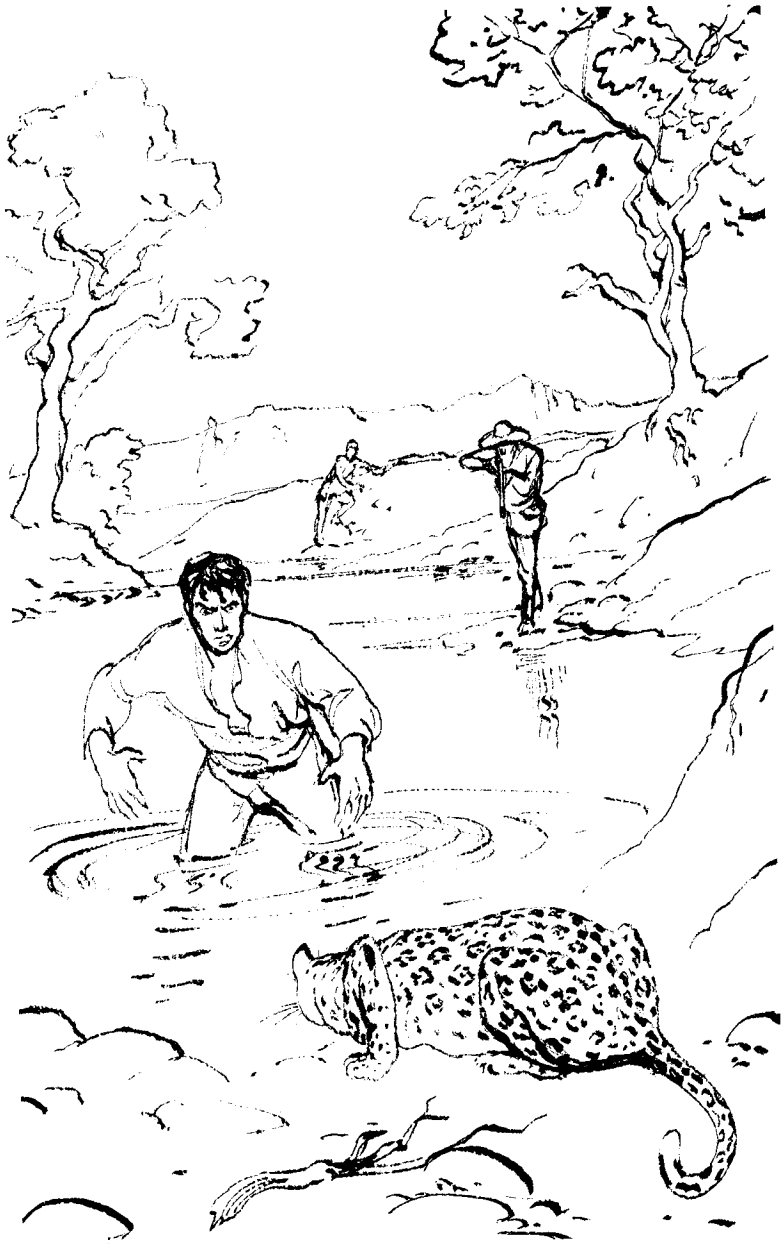
Utéci se zpátky na strom bylo čiré bláznovství. Jaguár šplhá jako kočka. To mustanger věděl. Pudově, bez uvažování se vrhl do proudu, až stál ve vodě až po pás.

Kdyby byl uvažoval, byl by přišel na to, že si tím bezpečí nezajistí. Jestliže jaguár šplhá jako kočka, pak plave jako vydra a je stejně obávaným protivníkem ve vodě jako na souši.

Maurice však neuvažoval. Až v tůňce, do jejíhož středu se brodil, si uvědomil, že mu voda bude jen ubohou záštitou. Když jaguár dorazil až na břeh a přikrčil se ke skoku, byl si tím už jist.

Zoufale se zarazil, aby mohl vzdorovat nárazu šelmy. Nic neměl, čím by se jí postavil, ani nůž, ani pistoli, žádnou zbraň, ani svou hůl neměl! Boj holýma rukama mohl skončit jen jeho záhubou.

Divoký výkřik se mu vydral z hrdla, když se žluté tělo napjalo ke skoku.

Současně zazněl i skřek jaguára. Zdálo se, že ho něco zarazilo. Místo aby se vymrštil na svou oběť, svezl se s břehu a mrtvě sebou plácl do vody. Jako ozvěna na mustangerův výkřik ozval se podobný hlas z *chaparralu*, hned po zvuku, jenž ho předešel – po ostrém prásknutí pušky.

Z křoví vyrazil ohromný pes a se šplouchnutím se vrhl tam, kde zmizel pod hladinou tůně jaguár. Ke břehu spěchal muž obrovité postavy; druhý, menší, byl mu těsně v patách a vyražel radostné a vítězné výkřiky.

Pro raněného byl tento obraz i zvuky spíše přeludem než skutečnými jevy. Jeho rozum, tak dlouho napínaný, povolil. Začal škrtil věrného psa, jenž plaval vedle něho a lísal se k němu. Vzpíral se silným pažím, které ho tahaly z vody a v přátelském objetí ho odnášely na břeh.

Jeho mysl unikla z hrozné skutečnosti do ještě hroznějších snů – do snů deliria.

BLOUZNĚNÍ

Zeb měl štěstí, že mustangerův nůž zůstal na souši. I tak ho Maurice div neuškrtil, a teprve když lovec odhodil pušku, ubránil se vynaložením vši své síly nečekanému útoku.

Ještě však nebylo po všem. Jakmile se dostal Maurice ze Stumpovy náruče, pustil se pryč, k pekanovému stromu. Belhal se tak rychle, jako by mu zraněná noha už ani nevadila.

Lovec prohlédl jeho záměr. Z výšky svých šesti stop spatřil zakrvácený nůž ležící na plášti na stromě. Tam mířil mustanger! Zeb po něm skočil, znovu uchvátil nepřítelův lovce koní do svého medvědího objetí a rval ho pryč od stromu.

„Švihni sebou, Phelime!“ křičel. „Dej ten krám pryč, ať ho nevidí. Pustil rozum na dovolenou, všech sedm smyslů. Má horečku a blázní!“

Phelim okamžitě uposlechl, vyškrábal se na strom a zmocnil se nože. Ještě však nebyl zápas u konce. Jako pomínutý zápasil Maurice se svým zachráncem – ne potichu, ale s výkřiky a hrozbami, koulel očima planoucíma divým ďábelským svitem. Deset minut trvalo toto utkání.

Nakonec klesl mustanger zcela vyčerpán do trávy a několikrát se zachvěl a zhluboka vydechl. Pak zůstal ležet klidně, jako by z něho byla vyprchala poslední jiskra života.

Galwayan, který se domníval, že tomu tak skutečně je, se dal do žalostného nářku, do pravého irského žalozpěvu.

„Přestaň kňučet, budižkničemu,“ okřikl ho Zeb. „Vždyť bys mu vystrašil ducha z těla! Ten není vo nic víc mrtvej než ty – vomdlel jenom. Podle toho, jak mě praštil, počítám, že mu dohromady nic nejni. Taky že ne,“ pokračoval, když ho zběžně prohlédl. „Nevidím žádnou ránu, která by stála za takovej kravál. Kolenó má voteklý pořádně, ale noha zlomená není, to by se na ni nemoh postavit.“

To všechno si říkal lovec vlastně pro sebe. Phelim z přemíry radosti nad tím, že pán žije a že mu neumře, náhle změnil truchlivý nářek v radostné povykování a začal tancovat po břehu potoka luskaje prsty, jak se to dělá v Connemaře. Jeho křepčení vzrušilo stejnou měrou i psa a oba se dali do divokého irského třasáku.

Zeb si jich nevšímal; znovu se sklonil nad ležícím, aby dokončil prohlídku. Když se upokojil tím, že nenalezl vážnější ránu, vstal a začal se rozhlížet po věcech kolem. Všiml si již panamského slamáku, který měl mustanger stále ještě na hlavě. Při tomto pohledu mu prolétl hlavou zvláštní nápad.

Klobouky z guayaquilské trávy – mylně nazývané panamáky – nebyly nic zvláštního. Nosily je na jihu desítky lidí, v Texasu stejně jako jinde. Zeb však věděl, že mladý Ir zpravidla nosil mexické *sombrero* – velmi odlišnou pokrývku hlavy. Bylo však možné, že se mu zalíbilo v jiné módě.

A přece, jak se tak Zeb na klobouk díval, nemohl se ubránit pomyšlení, že tento klobouk již někde viděl, že ho

viděl na jiné hlavě.

Nebylo to z nedůvěry k mustangerovi, z pochyb o poctivém nabytí, když se lovec sklonil a sňal ho Mauriceovi, aby si ho mohl lépe prohlédnout. Našel uvnitř dvě jména; nejprve jméno kloboučníka z New Orleansu, jehož firma byla vlepena na dýnko, a pak druhé, vepsané rukou, jméno, které velmi dobře znal: HENRY POINDEXTER.

Pak prozkoumal plášť. I ten nesl známky, podle nichž mohl usoudit, že patřil témuž majiteli.

„Hrozně zamotaný je to,“ bručel si zálesák, oči upřeny na zem, zřejmě pohřížen v hluboké úvahy. „Hlavy, klobouky a všecko. Klobouky na jinech hlavách, než by měly být, hlavy jinde, než by měly být. Kdybych tak náramně dobře necejtíl, kde mě ten mladej pohladil po hlavě, na mou duši že bych si myslel, že už ani sám nemám hlavu na pravým místě! No,“ pohlédl na Maurice, „chtít vysvětlení po něm nemá vopravdu smysl, dokavad se nevyspí z toho bláznění. Sám rohatej ví, kdy to bude.“

Odmlčel se na chvíli a po novém uvažování pokračoval: „Tady zůstat nemůžeme. Musíme ho dostat do chatrče, ale to ho asi ponese. Psal na tý kartičce, že nesvede ani krok. Prve se mu to povedlo asi jen ze zlosti, noha vypadá čím dál horší.“

Přemýšlel zřejmě, jak to provést. Pohlédl na Galwayana, který si čile vyprávěl s Tarou.

„Vod toho se tak dočkáme pomoci,“ řekl si lovec, „i ta nemá tvář má víc rozumu než von. Nevadí, však já už to zařídím, aby na něj přišel spravedlivej díl!“

A tak urobili nosítka z tyčí a větví a příkrývky, kterou Phelim přinesl. Nenesli je dva muži, jak to obvykle bývá, ale kobyla a člověk, klisna napřed a člověk vzadu.

Zapražen v tomto nerovném spřežení byl Connemařan. Starý lovec příslib spravedlivého dílu splnil.

*

Byla již noc, když tato groteskní karavana dorazila k *jacalé*. Maurice byl klidný, ale nezmlkl. Na vlídné otázky však neodpovídal, nebo jen tak zmateně, že by to bývalo za jiných okolností vzbudilo veselí. Ale divoká slova na jeho rtech to nedovolovala a připouštěla jen nejvážnější myšlenky.

Jeho rány byly zhruba ošetřeny, tak jak to jeho společníci nejlépe dokázali; nic víc se nedalo dělat, než čekat na rozednění.

Phelim ulehl ke spánku na svém pelíšku na zemi, lovec zůstal sedět u lože nemocného. Nebyla to od Phelima žádná zpronevra vůči rostenci a pánovi, žádné zanedbání povinnosti; Zeb ho sám prostě poslal spát s tím, že je zbytečné, aby bděli oba.

Měl k tomu své důvody. Nepřál si, aby něco z oněch divokých řečí zaslechl třeba i Phelim. Bylo věru lépe, bude-li poslouchat jen on sám.

A tak proseděl a naslouchal celou noc.

Slyšel slova, která ho překvapila, a jména, která nepřekvapovala. Nic ho neudivilo často opakované jméno „Louisa“, vplétané do horoucích vyznání lásky.

Ještě jedno jméno se však opakovalo, kterému naslouchal s mnohem menším potěšením. Bylo to jméno Louisina bratra.

Řeči byly nesouvislé, potrhané a téměř nesrozumitelné. Když si však srovnával slova a porovnal je i s tím, co již věděl, přišel Zeb Stump, dříve než do *jacalé* vpadly první paprsky dne, k závěru, že Henry Poindexter již není mezi živými!

HACIENDA MARTÍNEZ

Don Silvio Martínez byl jedním z mála mexických boháčů, *ricos*, kdo se rozhodli zůstat v Texasu i poté, když byl obsazen říznými dobyvateli ze severu. Byl to muž víc než zralý,

mírumilovný, o politiku se valně nestaral, a tak přijal novou situaci bez velké lítosti. Uklidňovalo ho i to, že ztráta národní samostatnosti byla vyvážena větší bezpečností proti nájezdům Comanchů, které před příchodem kolonizátorů hrozily kraji úplným vylidněním.

Divoši ještě nebyli podrobeni úplně, ale jejich nájezdy byly teď jen řídké. I to bylo zlepšení proti dosavadnímu stavu.

Don Silvio byl *ganadero*, dobytkář, majitel ohromného statku. Tak ohromného, že jeho *ganaderia* se měřila na míle do šířky i do délky a že na těchto pozemcích byly stovky koní a tisíce kusů dobytka.

Žil v obdélném velkém domě, který spíše připomínal vězení než obydlí, obklopeném rozsáhlými ohradami – *corraly*. Bývalo to dost klidné místo, až na dobu *herradera*, značkování dobytka, kdy se *hacienda* stávala dějištěm slavností bezmála homérských. Ale to bylo jen jednou za rok.

Celý dlouhý rok vedl jinak *haciendado*, starý mládenec, klidný a trochu samotářský život; jeho jediným společníkem byla jeho o něco starší sestra. Výjimkou z tohoto pravidla byly chvíle, kdy k nim přijela až od Rio Grande na návštěvu jejich půvabná neteř. Tehdy sídlo dona Silvia poněkud ožívalo.

Isidora byla vždy vítána, mohla přijet i odjet, kdy chtěla, mohla u strýce dělat, co chtěla. Její živost nebyla strýci nijak nepřijemná; i starému *haciendadovi* byly chmury na míle vzdáleny. Kousky, které by se byly v mnoha zemích jevily jako neženské, nebyly nijak nevkusné v zemi, kde panuje ustavičné napětí, kde venkovský dům se často mění v pevnost a kde rodinný krb často rudne krví obyvatel domu.

Don Silvio Martínez sám zažil mnoho divokých výjevů. Mládí mu uběhlo v samých nebezpečích a Isidořina odvaha, přechasto zabíhající až do riskantních ztřeštěností, ho nejen nepopouzela, ale působila mu dokonce potěšení. Starý pán miloval svou drahou neteř, jako by byla jeho vlastní dcerou; však ani kdyby jí skutečně byla, nemohla si být jistější tím, že se stane dědičkou jeho majetku.

Kdekdo věděl, že až se don Silvio Martínez rozloučí se životem, stane se Isidora Covarubia de los Llanos majitelkou mnoha čtverečních mil jeho pozemků a mnohatisícových stád koní a dobytka. Není třeba proto říkat, že seňorita vzbuzovala úctu, kamkoliv vkročila, a že ji služebnictvo *haciendy Martínez* ctilo jako svou budoucí paní.

I jinak si jí vážili. Měla vlastnosti, které dovedli ocenit rázní *rancheros*, a na statku snad nebylo jediného, jenž by byl na pouhé její kývnutí netasil pro Isidoru mačetu a neprolil krev. Miguel Diaz mluvil pravdu, když řekl, že mu hrozí nebezpečí. Docela dobře tomu mohl i věřit. Kdyby se bylo Isidore zlíbilo svolat strýcovy *vaqueros* a poslat je za ním, bývali by s ním byli náramně rychle hotovi, až po provaz na nejbližším stromě.

*

Isidora jede na svém šedáku klusem. Je prostovlasá, účes má v nepořádku, rozčuchané černé prameny vlasů jí splývají na ramena, která již nekryje ani šál ani *serapé*. S ním nechala na mýtině ležet i klobouk.

Oči jí blýskají rozčilením, tváře planou karmínem.

Víme již proč.

Když se blíží k *haciendě*, přitahuje koni uzdu.

„Benito! Benito!“ volá na správce.

„K vašim službám, *s'ñorito!*“

„Benito milý, potřebovala bych od vás něco.“

„K vašim službám, *s'ñorito,*“ opakuje správce, hluboce se ukláněje.

„Nejde o službu, Benito, chtěla bych od vás laskavost.“

„Poroučejte, *s'ñorito!*“

„Znáte ten palouk nahoře na kopci, tam, kde se rozdělují tři cesty?“

„Tak dobře jako *corral* vašeho pana strýce, *s'ñorito!*“

„Dobře! Pojedete tam. Najdete tam na zemi chlapa, ruce má svázány lasem. Rozvažte ho a nechte ho běžet. Jestli se zranil –

padl tvrdě – udělejte pro něho, co budete moci; ale neříkejte, kdo vás poslal. Možná, že ho znáte – myslím, že určitě. Nedbejte toho. Nic se ho neptejte a na nic neodpovídejte, kdyby se ptal. Jak uvidíte, že stojí zase na nohou, nechte ho, ať si jde, kam se mu uráčí. Rozuměl jste mi?“

„*Perfectamente, s'ñorito*. Vaše příkazy budou splněny do písmene.“

„Děkuji vám, milý Benito. Strýc Silvio vám bude nesmírně vděčen, ale mluvit s ním o tom nesmíte. Nechte to na mně. A kdyby náhodou – kdyby náhodou – nu, však by zrovna teď potřebovali v jednom statku na Rio Grande statečného a věrného služebníka – asi takového, jakého jsem poznala ve vás.“

„Každý ví, že doña Isidora je stejně dobrá, jako je krásná.“

„Díky, díky! A ještě jednu prosbu! O službě, o níž jsem vás požádala, se smí dovědět jen tři lidé. Jeden z nich je ten, za kterým vás posílám. Víte, kdo jsou druzí dva?“

„Rozumím, *s'ñorito*! Bude to, jak si přejete.“

Správce odjíždí, jen to dořekl. Lidé jeho řemesla zřídka sestupují s koně, ani půl míle nejdou pěšky.

„Počkejte! Zapomněla jsem na něco!“ volá za ním dívka a zadržuje ho. „Najdete tam *serapé* a klobouk. Jsou mé, přineste mi je. Počkám tu na vás nebo vám pojedou naproti.“

Správce se uklání, odjíždí. A znovu je zastaven.

„Rozmyslela jsem se, señore Benito, rozhodla jsem se, že pojedu s vámi. *Vamos!*“

Sloužícího dona Silvia nepřekvapil rozmar pánovy neteře. Bez ptaní uposlechl jejích rozkazů a znovu obrátil koně na cestu k mýtině. Dívka jela za ním. Poručila mu, aby jel vpředu. Má své důvody pro to, aby porušila aristokratické zvyklosti. Jen v jednom se Benito mýlí. Není to rozmar, jemuž vděčí za slečninu společnost. K cestě zpět ji nutí vážnější důvod. Nezapomněla jen plášť a klobouk, ale také něco důležitějšího – lístek, jenž jí způsobil tolik nepřijemného.

„Milému“ Benitovi také nevěří docela, a nebylo by také

radno. Lístek by mohl způsobit skandál, větší než její hádka s donem Miguelem Diazem. Isidora se vrací s nadějí, že se ho znovu zmocní. Jak hloupě si počínala, že na to nepomyslela dříve!

A jak se ho mohl El Coyote zmocnit? Musel ho dostat od Josého! Byl snad její sluha zrádce? Anebo ho Diaz potkal cestou a dopis si na něm vynutil?

Takové myšlenky jí probíhaly hlavou, když stoupala od břehu řeky vzhůru do kopce.

Dosáhli vrcholu a před nimi se otevřela mýtina. Isidora na ni vjela po správcově boku. Nebyl tam Miguel Diaz, nebyla tam živá duše, a co ji rozzlobilo ještě víc – nebyl tam ani lístek! Jen vigoňový klobouk, serapé a laso, nic víc.

„Tak tedy můžete zase jet domů, señore Benito! Ten chlap, co spadl s koně, musel zase přijít k sobě a přišel asi také zpátky k svému koni. Svatá Panna budiž pochválena! Ale stejně, můj milý Benito, všechno zůstává tajemstvím! *Entiende V.?*“

„*Yo entiendo*, doňo Isidoro!“

Správce odjíždí a brzy se ztrácí pod svahem z dohledu.

*

Dívka zůstala znovu na mýtině sama. Seskočila ze sedla, oblekla si *serapé*, vzala *sombrero* a znovu tu místo ní stál mladý šlechtický krasavec, *hidalgo*.

Vyskočila do sedla mechanicky, jako by ani nemyslela na to, co dělá. Tu se na mýtinu vloudil nešťastný José. Bez okolků začal výslech o zatoulaném dopisu.

„Cos provedl s dopisem, panáčku?“

„Odevzdal jsem ho, paní.“

„Komu?“

„Nechal jsem ho – nechal jsem ho v *posadě*,“ odpověděl sluha a zbledl. „Don Mauricio byl pryč.“

„Lžeš, *lépero!* Dal jsi ho donu Miguelu Diazovi. Nezapírej! Už jsem ho viděla!“

„Milost, *señoro*, milost! Nemohu za to, opravdu ne!“

„Hlupáku! Měl ses tu povídačku naučit líp. Sám ses teď prozradil. Kolik ti zaplatil don Miguel za zradu?“

„Nebyla to zrada, paní, jako že jsem živ, ne! On – on – vynutil si ho na mně – hrozil mně – a – tloukl mě. Nic – docela nic mi nezaplatil.“

„Tak ti zaplatím já! Propouštím tě – a odměnu máš tady, na, ber, ber!“

Snad desetkrát to slovo opakovala a pokaždé dopadl její jezdecký bičik na záda nepoctivého posla. Marně se pokoušel uniknout. Zůstal nakonec, aby ho nesrazil a nerozdupal rozdivočený kůň. Trest neskončil, dokud se na jeho hnědé kůži neukázaly modré šlehy.

„Tak, panáčku! A zmiz, nechci tě už vidět. *Al monte! Al monte!*“

Jako vyplašený kocour vyrazil propuštěný služebník z mýtiny, šťasten, že se může skrýt i se svou hanbou ve stínu trnitého houští.

Isidora se na rozcestí nezdržela o nic déle. Její vztek ustoupil hněvu mnohem hlubšímu. Nejenže se jí nepodařilo provést svou, ale navíc je teď její tajemství majetkem zrádců.

Obrátila koně k domovu. Přijela právě včas k neobvyklé podívané. Lidé pobíhali sem a tam, z polí do *corralů*, z *corralů* na dvůr, poděšeně překřikovali jeden druhého. Správce, který se Isidoře první naskytl, vysvětloval, že někde na prérii někoho zabili. Říká se, že to udělali Indiáni.

Indiáni! V tom slově je klíč k rozruchu mezi služebnictvem dona Silvia. To vysvětluje modlitby i spěšné ozbrojování. Že někdo někoho zabil, to by samo o sobě nezpůsobilo žádné vzrušení v kraji bezuzdných vášní, zejména když šlo o cizince, o Američana. Ale zpráva, že Indiáni jsou nablízku, to bylo něco zcela jiného. V ní se skrývalo nebezpečí.

Na Isidoru však měla zvěst trochu jiný vliv. Nevzbudila v ní strach z divochů. Jméno zavražděného vyvolalo bolestné vzpomínky; Isidora věděla, že měl neobyčejně krásnou sestru,

jak se říkalo. A slyšela již, že tato nevyrovnatelná dívka byla vídána v Mauriceově společnosti.

O několik hodin později přišly čerstvé zprávy o vraždě. Nespáchali ji prý Comanchové, ale běloch – mustanger Maurice!

Indiáni nablízku nejsou.

Nejnovější zprávy uklidnily sice čeleď dona Silvia, avšak zcela opačně zapůsobily na jeho neteř. Zvěst jí nedopřála klidu a o půl hodiny později již její kůň zastavoval před vesnickým hotelem.

Po několik týdnů se z neznámých důvodů věnovala studiu angličtiny – *la lengua americana*. Její zásoba anglických slov byla skrovná, ale stačila k tomu, aby se mohla vyptat – ne na vraždu, ale na toho, kdo je z ní obviňován.

Hostinský ji znal a odpovídal na dotazy s pohřební zdvořilostí. Dozvěděla se, že Maurice Gerald již není jeho hostem, a s tím i všechny podrobnosti, které byly o zločinu známy. Vracela se do *haciendy* se smutkem v srdci. Když dorazila domů, byl klid znovu rozbouřen. Příčina se mohla zdát směšnou, ale pověřiví *peoni* v ní nic směšného neviděli.

Dorazila sem divná zpráva. Někde u Rio Nueces byl na prérii spatřen člověk bez hlavy – *un hombre descabezado!*

Třebaže se to zprvu zdálo být nesmyslné, nemohlo být o věrohodnosti této zprávy pochyb; věří tomu již celá osada. Je zde však ještě pádnější důvod. Skupina lidí dona Silvia, kteří se vydali hledat zatoulaný dobytek, bezhlavého jezdce viděla. Nechali hledání a ujížděli, jako by se byli setkali d'áblem.

Vaqueros – byli tři – se zapřísahali, že mluví pravdu. Ještě věrohodnějším svědectvím byly jejich vyděšené pohledy.

Ani tyto hrozivé zprávy, ani přemlouvání dona Silvia i jeho sestry nemohly však zabránit jejich umíněné neteři, aby neprovedla to, k čemu se zřejmě právě rozhodla – vrátit se k Rio Grande. Nevadilo jí, že na cestě, kterou se bude ubírat, byla spáchána vražda, ještě méně jí vadilo, že nablízku byla spatřena příšera – jezdec bez hlavy. Co by bylo jiného poutníka zarazilo, to Isidoru zřejmě lákalo.

Rozhodla se dokonce, že pocestuje sama! Don Silvio jí nabídl doprovod – deset svých *vaqueros* ozbrojených až po zuby. Ale dívka odmítla.

Ani s Benitem by nechtěla jet?

Ne, cestuje raději sama.

Krátce řečeno, rozhodla se.

*

A hned ráno své rozhodnutí uskutečnila. Za rozbřesku už byla v sedle a o dvě hodiny později ujížděla – ne přímou cestou k Rio Grande, ale podél břehů Alama!

V Ý S T Ř E L N A Ď Á B L A

Celou noc byl raněný vzhůru; chvílemi byl klidný, chvílemi se ho zmocňovaly záchvaty zuřivosti. Celou noc proseděl lovec u jeho lůžka a naslouchal nesouvislým projevům.

O dveře se nestaral, nehlídal je. Věděl, že *oni* v noci nepřijdou. Jen jednou vyšel ven, bylo to již k ránu, kdy se měsíční světlo začalo mísit s rozbřeskem.

Tara, slídící mezi stromy, náhle dlouze a žalostně zavyl a přiběhl ustrašeně do chatrče. Zeb zhasil světlo, vyšel potichu ven a naslouchal.

Sbor nočních hlasů utichl, asi potom, co zavyl pes. Ale co vzrušilo psa?

Lovec se rozhlédl nejprve po palouku, pak po jeho okrajích, pátral ve stínu stromů. Nebylo tam nic, co by stálo za pozornost. Zvedl oči k srázu nahoře, kde končila pláň. Čára obzoru byla ostrá jako ve dne. I hada by bývalo vidět, kdyby se byl plazil po holé stráni.

Nic tam však vidět nebylo.

Zato slyšet bylo něco. Jak Zeb stál a naslouchal, ozval se s planiny nahoře zvuk. Podobal se zazvonění kopyta o pohozený kámen. Zeb napínal sluch, zda nezaslechne krok znovu.

Neozvalo se nic, ale brzy spatřil něco, co jeho domněnku potvrdilo. – Kůň, jenž se zvolna vynořoval za korunami stromů, kráčel podél srázu. V sedle měl jezdce a temný obrys koně i muže se jasně rýsoval na safírově modré obloze.

Kůň měl dokonalou postavu, vyhlížel jako rytina v medailonku. Figuru jezdce bylo vidět jen od sedla po ramena. Nohy splývaly s obrysem zvířete, třeba občas zajiskřily třmeny i ostruhy. A hlava – po té nebylo ani památky.

Zeb Stump si promnul oči a podíval se ještě jednou; znovu si je promnul a znovu se podíval. Na podobě přízraku se pranic nezměnilo. Kdyby si je byl mnul stokrát, byl by viděl stále totéž – jezdce bez hlavy.

Kůň se pomalu a stejnoměrně sunul po obzoru, nedusaje kopyty, nedávaje svou přítomnost najevo žádným zvukem, jako by spíše klouzal, než šel, jako by to byla spíše stínohra než skutečnost.

Trvalo to dost dlouho, aby si Zeb mohl povšimnout každé podrobnosti, dost dlouho, aby se ujistil, že to není žádná šalba, žádná představa, žádné mámení smyslů.

Zjevení mu nezmizelo z očí naráz, ale zvolna jen a postupně: nejprve hlava koně, pak šíje, pak groteskní a příšerná postava jezdce, nohy koně a naposledy dlouhý zužující se ocas.

„Józafate!“

Zebovi se konečně vrátila řeč.

„Ať do mne hrom uhodí,“ zahučel hodně potichu, oči upřeny stále ještě tam, kde naposledy spatřil koňův ocas, „jestli tohle nedá na frak všemu na nebi i na zemi! Tak ten Irčan měl přece pravdu. Myslel jsem si, že mluví z horečky, ale ba né, von to viděl a já jsem to viděl. Kdyby to tak bejvalo na denním světle a já si to moh prohlídnout trochu zblízka! – Ale – pročpak bych si to nemoh zblízka prohlídnout? Hrom do toho,

však mě to nesežere, rohatej to nejni, a i kdyby – uvidím aspoň, jestli vydrží ránu a nepadne ze sedla.“

Lovec tiše prošel mezi stromy až na stezku, která vedla vzhůru na svah. Pušku vzal s sebou, hned když uslyšel zavýt psa.

Byl-li bezhlavý jezdec z masa a krve, z tohoto světa, pak ho Zeb nemohl minout. Když ho pozoroval od dveří *jacalé*, jel přímo k roklině, kterou se z planiny nahoře sestupovalo do údolí Alama. Do této rokliny se Zeb vydal, a nezmění-li jezdec zatím směr anebo krok svého koně, nepobídne-li ho do klusu nebo do cvalu, dostanou se k hornímu konci rokle současně. To si Zeb dobře spočítal, dříve než vyrazil.

Ukázalo se, že jeho odhad byl správný, na vteřinu a na vlas. Když vystoupil tak vysoko, že již viděl na planinu, spatřil také ramena jezdce. Další krok, a viděl celé tělo. Další, a proti obloze se rýsoval i kůň, od kopyt až po hřívu.

Stál. Stál již, když ho Zeb po prvé spatřil. Byl obrácen ke srázu, zřejmě chtěl sjet dolů roklinou. Snad ho jezdec zastavil z opatrnosti, nebo snad uslyšel, jak se lovec škrábe vzhůru strží. Snad lovec ucítil kůň.

Tak či onak, stál teď přímo proti tomu, jenž ho pozoroval.

I Zeb se zarazil, když ho spatřil. Mnoha mužům by se asi bylo zastavilo srdce, a nelze zamlčet, že i Zeb se „trošku klepal“, jak sám později přiznával.

Držel se však natolik pevně, aby provedl to, pro co se vydal za tak neobvyklým setkáním: aby zjistil, má-li co dělat s lidskou bytostí anebo se samým ďáblem.

V mžiku měl pušku u líce a bezhlavého jezdce na mušce. Tu ho však napadlo: a co když se tím dopustím vraždy?

Hlaveň jeho zbraně se na okamžik sklonila, zaváhal.

„Moh by to bejt člověk,“ bručel si, „třeba to tak nevypadá. Místo pro hlavu pod tou mexikánskou dekou není. Měl by mít jazyk, jestli to je člověk – ale kdepak by ten jazyk vlastně měl? Hej, cizinče! Není vám to trochu pozdě na takovýhle projížďky? A nezapomněl jste si vzít s sebou hlavu, povídám?“

Odpověď nedostal žádnou, jenom kůň zaržál, když uslyšel lidský hlas. To bylo všechno.

„Tak poslouchejte, cizinče, mluví s váma starej Zebulon Stump ze státu Kentucky. Dělat si z něho takovouhle legraci se nedoporučuje. Žádný svý šaškoviny na něm nezkoušejte. Nechte tý maškarády, povídám vám, a radši se vozvěte, než do vás pustím kus volova!“

Odpovědí bylo ještě hlubší ticho. Tentokrát i kůň, který už přivykl lovcovu hlasu, jen pohodil hlavou.

„Hrom do vás, teda,“ zaklel lovec vydrážděný mlčením, urážlivým, jak soudil. „Dám vám ještě šest vteřin, a jestli do tý doby nevotevřete zobák, pustím to do vás. Jestli jste jen loutka, nic vám to neudělá, jestli jste rohatej – tím míň. A jestli jste chlap, kterej si tu dělá blázný, čert vás vem, pak si jako blázen nic jinýho nezasloužíte. Tak bude to?“ pokračoval s rostoucím hněvem. „Nebude? Dobře, počítám. Ráz – dva – tři – čtyři – pět – šest!“

Místo čísla sedm ozvalo se ostré prásknutí pušky a syčivé hvízdnutí střely; bylo slyšet, jak se kule zaryla do něčeho měkkého.

Nic se však nestalo. Jen kůň se polekal a jezdec se držel v sedle dál. Nedalo se ani s jistotou říci, zda se kůň skutečně vyděsil. Jasně zarehtání, kterým odpověděl na ránu, znělo spíše výsměšně.

Přesto však zvíře rychlým cvalem zmizelo a zůstavilo Zeba na pospas nepopsatelnému údivu. Jestliže neměl předtím, než vystřelil, nervy zrovna nejpevnější, povolily mu teď docela. Nebyl jen překvapen, byl i vystrašen. Byl si jist, že kule

prolétla jezdcí přímo srdcem, nebo tam, kde by srdce měl mít, tak jist si byl, jako by mu byl položil ústí hlavně přímo na žebra.

Pak to ale přece nemohl být člověk? Nechtělo se mu v to uvěřit – ale co chování toho koně? Ještě teď ho mrazilo a údy se mu třásly jako v zimnici, když si vzpomněl na to nezemské divoké zařičení.

Chtěl se vrátit, ale nemohl se ani postavit na nohy, a tak zůstal klečet, ochromen hrůzou, a pozoroval tajuplnou postavu, dokud mu nezmizela na pláni ozářené měsícem. Až pak se mu vrátilo dost odvahy, aby sklouzl dolů strží a došel zpátky k *jacalé*.

Chvíli mu trvalo, než se zbavil představy, že se potkal se samým ďáblem.

*

Když vstupoval do chaty, vkrádalo se s ním dovnitř již namodralé jitřní světlo. Byl čas vzbudit Phelima, aby se ujal služby u nemocného. Connemařanovi se už opilost zcela vykourila z hlavy a ochotně se ujal svých povinností s nejasným dojmem, že se své službě nějak zpronevěřil.

Dříve než starý lovec svěřil pacienta péči svého nezkušeného nástupce, přiložil na Mauriceovy rány čerstvý obvaz, využívaje při tom bohatých znalostí léčiv, které poskytuje prales. Nopál rostl nedaleko; jeho šťáva nakapána na čerstvé rány urychluje hojení. Zeb věděl, že za čtyřadvacet hodin se již zacelí a po třech dnech nezbude z nich nic než jizvy.

Spoléhal na tento prostředek jako každý obyvatel této země porostlé kaktusy, a doktory prostě neuznával; i kdyby jich bývalo po ruce tučet, byl by žádného z nich nevolal. Byl přesvědčen, že Mauriceovi Geraldovi nehrozí nebezpečí, alespoň ne od ran.

Nebezpečí tu bylo, ale jiného druhu.

„Tak, milej pane Phelime,“ řekl, když dokončil felčářinu,

„co jsme mohli pro jeho zevnějšek udělat, to jsme udělali. A teďka je čas se podívat, co můžeme udělat pro jeho vnitřek. Povídáš, že k jídlu tu není nic?“

„Ani brambůrka, pane Stump. A co je horšího, nejni tu ani nic k pití – ani kapka v celý chalupě.“

„Aby tě – to je tvoje vina,“ křikl na něho Stump a zamračil se na Irčana vztekle i lítostivě zároveň. „Kdyby nebylo tebe, bylo by tu pití habaděj, dost, aby to vydrželo, než se tenhle mládenec bude moc zase postavit na nohy. Co teď?“

„Při všech svatejch...“

„Vem čert tvý svatý! Kdopak na to věří – kdo má kouska rozumu v palici, ten ne! Budem se muset vobejít bez pití. Ale hlad mám, že bych sněd i kojota. Zůstaň tady a dohlídni na pána a já se zatím podívám podle potoka, jestli náhodou nepadnu na nějakýho krocana.“

„Dobře, pane Stump, to udělám, bez starosti. Ale na mou duši...“

„Budeš zticha! Počkej ještě, až co ti řeknu. Jednu věc nesmíš zkazit, a to je tohle. Jestli sem někdo náhodou zabloudí, zatím co budu pryč, dáš mi vo tom vědít. Ani minutu nesmíš ztratit, hned mi dáš vo tom vědít. Nemáš tu v tý chalupě něco jako flintu? Nebo pistol, stačila by.“

„Ani jedno, ani druhý. Pán to vzal všechno s sebou, když jel naposledy do vsi. Asi je tam nechal.“

„To je horší. Moh bych to docela dobře přeslechnout, kdybys volal. Ale poslouvej, něco ti povím. Dáš dobrej pozor, a kdyby někdo šel, zatím co budu pryč, utíkej rovnou k tamtomu kaktusu, uřízni ten nejpichlavější kousek, kterej najdeš, a strč ho mý kobylce pod vocas. Rozumíš?“

„Rozumím, při svatým Patrikovi, to se ví.“

„Jen to nespleť. Záleží na tom život tvýho pána.“

S tímto varováním si lovec hodil na ramena pušku a odešel.

„Je to chlap mazanej, to se musí nechat,“ řekl Phelim, sotva se Zeb ztratil z doslechu. „Povídal: dávej pozor. To snad mám začít hned, ne? Postavím se do dveří.“

Vy kročil před chatrč a začal obhlížet stezky, kterými bylo možno přiblížit se k *jacalé*. Když skončil, vrátil se na práh a tam setrval v postoji bdělé hlídky.

SIGNÁL

Phelimova hlídka neměla dlouhého trvání. Neuběhlo ani deset minut, a již ho zvuk kopyt varoval, že někdo přijíždí podél potoka vzhůru k chatrči. Srdce se mu rozbušilo.

Hustě stojící stromy mu bránily v pohledu na blížícího se jezdce; nedalo se říci, jaký host to přijíždí do *jacalé* na návštěvu. Podle sluchu však Phelim usoudil, že je sám, a to ho také vzrušilo. Byl by se méně polekal celého oddílu jízdy. Třeba si byl už jist, že to nemůže být jeho pán, přece jen se necítil dost silný na druhé setkání s jezdcem, který se Mauriceovi tolik podobal, až na to, že neměl hlavu.

Jeho první myšlenkou bylo přeběhnout palouk a provést to, co mu nařídil Zeb. Ale nerozhodnost, kterou zplodil strach, ho přikovala na místě tak dlouho, až se ukázalo, že strachy byly zbytečné. Příchozí na koni hlavu měl.

„Má hlavu,“ povídal si Phelim, když jezdec vyjel z lesa a zastavil koně na okraji mýtiny, „a hezkej vobličej k tomu. A nevypadá moc veselej. Spíš jako by byl zrovna pochoval svou babičku. Pánečku, ten má malý nohy! Jejka, vždyť vona je to vlastně slečna!“

Byla to žena. Byla to Isidora.

*

Phelim spatřil Mexičanku po prvé a Isidora Irčana také. Jeden druhého neznali. Phelim nebyl ten, kterého chtěla v *jacalé* najít. V pochybnostech se přiblížila a oslovila ho.

„Možná, že se mýlím,“ pravila nejlepší angličtinou, jaké byla schopna. „Promiňte, ale myslela jsem, že tu bydlí don Mauricio.“

„Dan Marici, povídáte? To né. Tady nikdo toho jména nebydlí. Dan Marici? Nějakej Marrish bydlel kousek vod Ballyballaghu. Dobře se na toho chlapa pamatuju, poněvadž mě jednou podfouk v koňském handlu. Ale ten se nemenoval Dan. Ne – Pat, Pat mu říkali. Pat Marrish, buď mu peklo těžký.“

„Don Mauricio – Mo-ris – Moris!“

„Ahá, Maurice! Nemluvíte náhodou vo pánovi, vo panu Geraldovi?“

„*Si, si! Señor Zyerral.*“

„Jo, tak jestli hledáte toho, tak pan Gerald v tejhle chatě bydlí, totiž tenkrát, když se sem přijede rozptylovat honbou na divoký koně. Má to jako takovou loveckou chatu, rozumíte. Jo, kdybyste mohla vidět ten vohromnej zámek, co v něm bydlí, když je doma, jako v Irsku, a tu slečnu, co si teď může svý modrý voči vyplakat, že se pan Gerald nevrací, to byste koukala!“

Ta, které to povídal, rozuměla mu i přes jeho nářečí. Žárlivost je hbitý překladatel.

„Nepřijela jsem kvůli ní, ale kvůli němu,“ odsekla mu.

„Je doma? Je v chatě?“

„Jestli je doma? Přijde na to, žejo, to záleží na tom, jak se to veme. No, a co kdybych vám řek, že doma je, co byste vod něho chtěla?“

„Chtěla bych ho vidět.“

„Jo vidět! Tak poslouchejte, vy jste sice docela pěkná slečna, ale pán teď nikoho nemůže přijmout, leda doktora anebo kněze. Vidět ho nemůžete.“

„Ale já bych chtěla, señore!“

„No to už jste tu říkala. A já vám povídám, že nemůžete. To víte, Phelim O’Neal slečnám jen tak lehko nevodříká, zejména takovej pěkněj černovocejm. Ale s pánem zkrátka mluvit nemůžete.“

„A proč bych nemohla?“

„Proč byste nemohla? No, vono je víc důvodů, proč byste nemohla. Především, jak vám povídám, nejni v tý situaci, aby moh přijímat návštěvy, zvlášť dámský.“

„Ale proč, seňore? Proč?“

„Poněvadž není pořádně voblečenej. Nemá na sobě nic než košili a ty hadříky, kterejma ho právě vobvázal pan Stump. Teda těch by měl na sobě dost, vydaly by na celej voblek, na kabát, na vestu i na kalhoty.“

„Nerozumím vám, seňore.“

„Nerozumíte, nerozumíte! Vždyť mluvím jasně, ne? Povídám vám, že je v posteli!“

„Leží? Ted? To je tedy nemocen! Řekněte mi, prosím vás, co je mu? Co se mu stalo?“

„Jo, to vám bohužel můžu vodpovědít jen na jednu z těch votázek. Nemocnej je vod špatnýho zacházení. Bůh milej ví, kdo anebo co mu to udělalo. Nohu má špatnou a vypadá, jako by ho byli zavázali do jednoho pytle se zlejma kočkama. Ani tak malej kousek kůže, jako vy máte dlaň, na něm nezůstal zdravej. A nejhorší ze všeho je, že je úplně vedle sebe.“

„Vedle sebe?“

„Jo, jako bez sebe. Řadí jako ten, co trochu přebral a pak myslel, že ho honí někdo s pohrabáčem. Na mou pravdu, počítám, že nejlíp by mu tejkon udělala kapka kořalky – kdyby tu nějaká byla. Nemáte čirou náhodou trošičku u sebe, že ne? Trošku tý vaší *akardyjente*, jak tomu vaši lidi říkaj. Ta nejni špatná, vopravdu. Takovej doušek by pánovi jistě udělal dobře. Vopravdu, slečno, nemáte s sebou žádnou?“

„Ne, pane, nic takového bohužel nemám. Je mi to líto.“

„Chm, tím hůř pro pana Maurice. Určitě by mu to posloužilo. No, musí se vobejít bez ní.“

„Ale mohu se přece na něho podívat, že, seňore?“

„Čerta starýho. K čemu by to bylo? Stejně by vás nerozeznal vod svý prababičky. Povídám vám znovu: něco se mu stalo a je bez sebe.“

„Tím spíš bych ho měla vidět. Mohla bych mu třeba pomoci. Dlužím mu tolik...“

„Jo, tak vy jste mu něco dlužná? A chcete to zaplatit. No, to je něco úplně jinýho. Ale to kvůli tomu nemusíte mluvit s ním. Já tyhle věci všechny vyřizuju za něho. Já sice neumím psát, ale dělám tři křížky a to je před zákonem docela v pořádku, tak vám potvrzení hnedka můžu dát.“

„Ne, ne, nemyslela jsem peníze. Dlužím mu – laskavost.“

„Jo laskavost! No, to se lehko splácí a nemusí se to potvrzovat. A ani to teď vracet nemůžete, poněvadž by pán stejně nevěděl, co povídáte. Až zase přijde k sobě, tak mu řeknu, že jste tu byla a ten dluh že jste vyrovnala.“

„Tak tedy se na něho mohu podívat?“

„Tak teda nemůžete!“

„Ale já ho musím vidět, señore!“

„Čerta starýho musíte. Já jsem tady na stráži a mám přísněj rozkaz nikoho dovnitř nepouštět.“

„To se přece netýká mne. Já jsem jeho přítelkyně, přítelkyně dona Mauricia!“

„A jak se vo tom má Phelim O’Neal přesvědčit? I když máte hezkou tvářičku, přece byste mohla bejt jeho smrtelnej nepřítel. A docela to tak vypadá, jak se teď na vás dívám.“

„Já ho musím vidět, chci ho vidět!“

S těmito slovy seskočila Isidora ze sedla a vykročila ke dveřím. Vypadala tak odhodlaně a tak nežensky divoce, že Galwayan nabyl přesvědčení, že nastal čas, aby provedl, co mu nařídil Zeb Stump, a že to již měl dávno udělat. Rychle se obrátil do chaty a hned zase vyšel ven ozbrojen *tomahawkem*; chtěl kolem ní proběhnout, když tu ho náhle zarazil pohled na pistoli v ruce návštěvnice, namířenou přímo na jeho hlavu.

„*Abajo el hacha!* Pryč s tou sekerou,“ křičela. „*Lépero!* Zvedni na mne ruku a bude to tvá poslední chvíle!“

„Zvednout na vás ruku, slečno,“ zabreptal bývalý podkoní, jak mu jen strach dovolil promluvit. „Matko Boží, to přece vůbec nebylo na vás, to můžu vodpřísáhnout na svatej kříž, na celou kupu biblí, když budete chtít. Na mou duši, slečno, ten *tomahawk* nemá s váma nic společnýho!“

„A proč jste ho tedy přinesl?“ vyptávala se Isidora s obavami, že snad udělala chybu. Přestala na něho mířit, hned jak se o tom přesvědčila.

„Jenom podle rozkazu, na mou víru, jenom abych tamhle usek kousek kaktusu a strčil ho starý klisně pod vocas. Proti tomu přece nic nemůžete mít?“

Ted' zmlkla zase dívka, zaražena podivným nápadem.

„Mlčet je pro mne souhlasit. Děkuju vám,“ řekl Phelim, když už mu nehrozilo, že bude na místě zastřelen. Přeběhl palouk a provedl do písmene, co mu na odchodu nařídil Zeb Stump.

Mexičanka, která až dosud překvapeně mlčela, nepokusila se promluvit ani ted', vidouc marnost takového pokusu. V nastalé vřavě nebylo na nějakou rozmluvu ani pomyšlení.

Phelim se vrátil ke dveřím *jacalé* a znovu zaujal své místo na prahu. Stál tam s klidným výrazem herce, který si odbyl svůj výstup a neví, proč by se neměl jít postavit mezi diváky.

ZRAŇUJÍCÍ POLIBEK

Celých deset minut hřmotil ten divoký sbor; klisna ječela jako zařezávané podsvinče a pes jí odpovídal žalostným vytím, které se rozléhalo mezi svahy svírajícími údolí potoka. Na míli daleko bylo slyšet ten rámus, a tak Zeb Stump, který nebyl od chatrče příliš vzdálen, ho nemohl neslyšet.

Isidora stála na místě jako přikovaná, beze slova, v očekávání. Po tak výstřední předeře přijde jistě náležité finále. Očekávala je se zmatkem, avšak trpělivě. A zmatek nezmizel z jejích tváří, dokud se neobjevil mezi stromy vysoký člověk ve vyrudlém kabátě, s dlouhou šestistopovou puškou, rázující dlouhými kroky rovnou k *jacalé*.

Při pohledu na příchozího se výraz Mexičanky změnil. Bylo vidět, že se jí znovu zmocňují obavy; drobná dlaň, která dosud objímala pistoli, se sevřela.

Byl to bezděčný čin, skrývala se v něm však i obezřetnost. Nebylo na tom nic divného tváří v tvář tak hroživé postavě, jež se blížila s takovým spěchem a vzrušením.

To všechno se však změnilo, jakmile lovec vkročil na palouk a zastavil se na jeho okraji; hleděl stejně překvapeně jako žena, na jejíž tváři spočinul vážným pohledem.

Procedil mezi zuby několik slov, na štěstí nesrozumitelných ve zmatku, jaký dosud panoval, třebaže gesto, kterým je doprovodil, nenapovídalo nic slušného. Obrátil se pak a klusal k vrískající klisně; popadl ji za ocas – což by se byl asi žádný smrtelník kromě něho nebyl odvážil udělat – a zbavil ji muk, která musela takovou dobu trpět.

Rázem zavládlo ticho; klisna, kterou její sboristé opustili, když jejímu divokému ržání trochu přivykli, měla už totiž chvíli sólo.

Mexičance však bylo dosud vše záhadou. Nepřestávala žasnout, třebaže letmý pohled na divnou figuru ve dveřích ji přesvědčil o tom, že se Phelim úspěšně zhostil jakéhosi úkolu.

Phelimova spokojenost neměla dlouhého trvání. Zmizela, jakmile Zeb zbavil svého čtyřnožce trápení a obrátil se k chatě. Mračna na jeho vrásčité tváři hrozila zlou bouřkou. Nezabránila jí ani přítomnost mexické krasavice.

„Hrom tě zab a čert tě vem, ty hňupe irská. Kvůli tomu mě voláš? Zrovna když jsem pad na krocana dobrejch třicet liber těžkýho? Pěkně jsi mi ho vyplašil, jen začala ta zatracená kobyla vyvádět. Teď máme zatraceně málo naděje na snídani.“

„Ale pane Stump, copak jste mi neříkal, abych to udělal? Povídal jste, jestli někdo přijde k chatrči...“

„A to se jako domníváš, ty nemehlo, že jsem myslel taky ženský?“

„To jsem si vo ní vážně ani nepomyslel, když se po prvé ukázala. To byste ji musel vidět, jak jezdí – jako chlap!“

„A tos ještě nikdá neviděl, ty zelenáči? To přece ty mexikánský holky dělají. Ty jsi teda víc ženská, než je vona, a dvacetkrát větší nemehlo. Tím jsem si jistej. Já ji trochu znám podle vidění a trochu víc podle slyšení. Co ji sem přivedlo, není tak těžký uhádnout, těžký by bylo dostat to z ní, protože asi nemluví jinak než tou svou mexikánštinou.“

„Jó, pane Stump, to se teda mejlíte! Vona mluví i anglicky, že jo, slečno?“

„Málo *ingles*,“ odpověděla Mexičanka, která až dosud jen poslouchala. „*Ingles poco poquito*.“

„Á – hm,“ vyrazil ze sebe Stump, trochu v rozpacích nad tím, co všechno vykládal. „Vodpusťte, señorito, ale nezabloudila jste krapet?“

„Ne, señore,“ přišla po krátkém zaváhání odpověď.

„Tak teda víte, kde jste?“

„*Si, señor, si* – ano – dona Mauricia Zyerrala je ten dům, že?“

„Jo, to by asi z něho udělal mexikánskej jazyk, počítám. Teda vo domu nemůže bejt řeč, ale jeho to je. Nechcete s panem domácím náhodou mluvit?“

„*O, señor*, to ano, proto tady jsem – *por ésto estoy aquí*.“

„No, proti tomu se nedá celkem nic namítat. Nepřátelský oumysly proti tomu chlapci nemáte, hádám. Ale valnej smysl to nemá, mluvit s ním teď. Stejně vás nerozezná vod svý vlastní boty.“

„Je snad nemocen? Potkala ho nějaká nehoda? *El güero* něco říkal.“

„Jo, já jsem jí to řek,“ pravil Phelim, který si vysloužil pojmenování *el güero*, zrzek, pro svou mrkvově žlutou kštici.

„Ovšem,“ odvětil Zeb, „je trochu ranějš a trochu taky blázní, ale počítám, že to nebude mít dlouhý trvání. Bude v pořádku, jak ho to jen trochu pustí.“

„*O, señor*, tak ho tedy mohu ošetřovat? *Por amor Diós!* Dovolte mi vstoupit a postarat se o něho. Jsem jeho přítelkyně – *un amigo muy aficionado*.“

„Teda – je to vod vás hrozně laskavý, ale – ale...“

Zeb zaváhal, neboť mu hlavou bleskla jistá vzpomínka. To přece byla ta, která posílala Mauriceovi lahůdky, když ležel u „Čilé vojny“. A jestli ho uslyší říkat to, co celou noc vykládal o Louise, srdce jí to utrhne, chudáčkovi.

„Ale slečno,“ pokračoval po chvíli, zatím co Isidora netrpělivě čekala, „nemyslíte, že byste radši měla jet domů a přijet se na něho podívat, až mu bude líp? Stejně vás ani nepozná, jak jsem už povídal, takže zůstávat tady nemá dohromady žádněj smysl, když to jako nevypadá na umření.“

„To nevádí, že mne nepozná. Mohu se o něho starat. Možná, že něco potřebuje, co bych mu mohla poslat.“

„Jestli jste se teda rozhodla zvostat,“ opáčil Zeb povolnějši, jako by ho nějaký nový nápad přiměl k souhlasu, „nebudu vám v tom bránit. Ale nesmíte si všímat toho, co třeba bude vykládat. Uslyšíte dost možná vod něho všelijaký řeči, vo nějakým zavražděným a tak dál. To je samozřejmý, když je někdo bez sebe, že jo. Pak taky bude hodně vykládat vo nějakým děvčeti, co mu zřejmě leží v hlavě.“

„O děvčeti!“

„Jo, zrovna tak. Možná, že ji bude i jmenovat.“

„A jak, seňore, jak se jmenuje?“

„Ale, to je jeho sestra, počítám. Jo, docela určitě to bude jeho sestra.“

„Pane Stump, jestli jako mluvíte vo mým pánovi Mauriceovi, tak ten...“

„Kuš, ty nemešlo! Co je ti po tom, vo čem si já se slečnou vyprávím? Tomu ty nemůžeš rozumět. Pojd’“, pokračoval, strkaje Connemařana před sebou, „potřebuju, abys šel kousek se mnou. Jak jsem byl nahoře na potoce, zabil jsem tam chřestejše a nechal jsem ho tam. Pojd’ se mnou a vodneseš ho zpátky sem do chatrče, než nám ho něco vodtáhne. Já možná přece jenom vo nějakýho krocana zavadím.“

„Chřestejše. To myslíte toho hada?“

„A co jinýho?“

„No, pane Stump, přece byste nejed hada! Pane na nebi! Copak se neotrávíte?“

„Čím bych se měl otrávit? Však jsem z něho všečen jed vyříz, uříz jsem mu hlavu!“

„Aťsi, z toho já si nevemu ani kousek, i kdybych měl hlady umřít.“

„Tak si spánembohem umři. Kdo se tě prosí, aby sis vzal. Chci jen, abys to vodnes domů. Tak pojd’ a čiň se, nebo ti na mou duši dám sníst tu hlavu i s jedovatejma zubama, uvidíš!“

„Při všech svatejch, vždyť já jsem vám nechtěl vodmlouvat, pane Stump. Phelim O’Neal splní každej váš rozkaz. Sním hada třeba celýho. Ať mi to svatej Patrik odpustí.“

„Jdi k šípku i se svatým Patrikem. Pojd’!“

Phelim už nic neřekl a následoval zálesáka do houštin.

*

Isidora vkročila do chaty. Přistoupila k loži nemocného, prudce ho políbila na čelo a ještě vášnivěji na rty. Vtom však couvla jako bodnuta štírem. A bylo to jen slovo, slovíčko, pouhé dvě slabiky!

NEKLIDNÉ SRDCE

Byl to černý den pro Louisu Poindexterovou, snad nejčernější v celém jejím životě. V poháru hořkosti se dosud mísil žal nad bratrovou smrtí s obavami o milého. Toho dne, kdy vyprostila z lasa dona Miguela Diaze, přibyla do poháru nejhořčí a nejtemnější ze všech vášní – žárlivost. Žal, strach a žárlivost – co se musí odehrávat v mysli, kde tyto city spolu zápasí?

„Ach, už tomu rozumím,“ přemítala s trpkostí. „Není to po prvé, co přišel na podobné pozvání. ‚Na kopci nad strýčkovým domem‘ – jak málo přesné je to pozvání a jak mu dobře rozuměli! Jak často se tam asi setkávali!“

Touha brzy se pomstít ustoupila hluboké beznaději. Druhou dobu strávila v chmurných úvahách. Prudké city zmítaly její myslí, střídala se kvapná rozhodnutí. Myslela i na milovanou Louisianu, na to, že se tam vrátí a skryje svůj žal v klášteře *Sacré-Coeur*. Kdyby byl onen kreolský ústav blíže, byla by nepochybně opustila otcovský dům a hledala útulek v jeho svatých zdech.

Po dlouhých hodinách zoufalství se však uklidnila a začala uvažovat rozumněji. Četla dopis znovu a podrobila jeho obsah bedlivé úvaze. Zbývala ještě jedna naděje, že totiž Maurice Gerald už není v osadě.

Alespoň slabounký paprsek to byl. Ta druhá to sice mohla vědět lépe, když ujednávala schůzku tak najisto, ale co když přece jen odjel, jak slíbil? Na tomto předpokladě spočívala její naděje, jiskřící nyní onou temnou chvílí jako hvězda.

Pro Louisu Poindexterovou nebylo lehké vyptávat se. Nic jiného, jak se zdálo, jí však nezbyvalo, a tak se navečer objevila na travnatém prostranství uprostřed osady, zahalené již šerem soumraku. Projela na svém skvrnitém mustangovi tiše uličkami a uvázala ho před hostincem – na témže místě, kde před několika hodinami byl uvázán Isidořin šedák.

Muži v osadě nebyli. Někteří se vydali po vrahově stopě, jiní vytáhli proti Comanchům, a tak byl jediným svědkem jejího vyzvídání Oberputzker. Nevytušil však jeho smysl. Zdálo se mu přirozené, že sestra zavražděného dychtí po zprávách.

Těžkopádný Němec ani netušil, s jakým uspokojením přijala Louisa jeho první odpověď – že totiž Maurice skutečně odjel. Tím méně tušil, jak trpké je další jeho sdělení. Když Louisa slyšela, že není první ženou, která se toho dne na mustangera Maurice vyptává, ukončila náhle rozhovor a rozjela se zpět do Casa del Corvo s čerstvou ranou v srdci.

V mučivé neklidné noci upadala jen chvílemi do spánku, do přízračné říše snů. Třebaže jí ráno nepřineslo klid, přišlo s ním přece jen jisté rozhodnutí, vážné a odvážné, téměř zoufalé. Neboť odvážné rozhodnutí to bylo – jet sama k Alamu.

Nebylo nikoho, kdo by ji zadržel, nikoho, kdo by jí v tom zabránil. Ti, kdož se vydali pátrat, se ještě nevrátili. Do Casa del Corvo nedorazila žádná zpráva. Byla jedinou paní celého domu i sama sebe. Sama jediná věděla, co ji nutí k tomuto smělému kroku.

Nebylo však těžké to uhádnout. Nebyla z těch, kdož se smiřují s pouhým podezřením. Ani láska, která umí zkrotit i ty nejsilnější povahy, nenaučila ji nějaké trpké odevzdanosti. Snad dojde míru, nebo se snad všechno zřítí. I to se zdálo být lepší než krutá nejistota.

Jak se to podobalo myšlenkám její sokyně!

*

Za východu slunce již byla v sedle a vyjížděla z brány Casa del Corvo. Pustila se po známé stezce napříč prérií.

Míjela mnohá místa, která jí byla drahá, posvěcená nejsladšími vzpomínkami. Její myšlenky se zatoulávaly a v těchto okamžicích zapomínala na prapůvodní důvod své cesty – myslela jen na to, jak dosíci muže, jehož milovala, a jak ho ochránit před nepřáteli, kteří ho možná již obkličují.

Ach, byly to šťastné chvíle, přes všechny obavy o bezpečí milého, srovnáme-li je s těmi, kdy se trápila myšlenkami na jeho zradu.

Celá cesta byla dvacet mil dlouhá. Urazit ji v sedle by se Evropanovi mohlo zdát výkonem. Ale pro jezdce zvyklého na prerii je to výprava na dvě hodiny, dvě hodiny jízdy rychlé jako štvanice na lišku nebo na jelena. Netrvala by dlouho ani na lenivém zvířeti, natož na lehkonohé skvrnitě klisně Luně, která se ochotně rozběhla vstříc rodné prerii. Trvala snad až příliš krátce.

Třebaže bylo Louise Poindexterové bědně, nedalo se až dosud říci, že by se její sklíčenost blížila zoufalství. Nad vším smutkem zářila ještě jiskřička naděje.

Pohasla však, jakmile Louisa vkročila na práh *jacalé*. Tlumený výkřik, který jí unikl, se podobal poslednímu stonu pukajícího srdce.

Uvnitř v chatrči byla jiná žena!

Tváří v tvář stály proti sobě, pozorovaly jedna druhou, jejich ňadra se zvedala a klesala jakoby jedním dechem, obě mučeny touž krutou domněnkou. Obě mysly, že lásku získala sokyně, neboť Louisa nezaslechla ona slova, která by jí byla útěchou, ta slova, která ještě zněla v uších Isidore a mučila ji.

Nevyměnily si ani slova. Žádná z nich nežádala vysvětlení, žádná ho nepotřebovala. Jsou chvíle, kdy jsou slova zbytečná. Obě cítily, že taková chvíle nastala. Střetly se sveřepé vášně, jež našly výraz jenom v blecích očí a v pohrdavě ohmutých rtech.

Jen chvilku podržely tento výraz. Celý výjev vlastně netrval víc než několik vteřin.

Šedák stál poblíže, mustang o něco dále. Isidora první nasedla a první vyjížděla. Avšak tu již i její sokyně seděla na koni a třímala uzdu.

Znovu se pohledy střetly, nebylo v nich vítězství ani odpuštění. Kreolčin vyjadřoval smutek, hněv a překvapení,

zatím co poslední pohled Isidořin, provázený nenávisným „*Carajo!*“ – hrozným to slovem z ženských úst – se podobal onomu, s jakým se asi loučila Athéna s Afroditou obdarovanou jablkem.

K R Á S N Á Z R Á D K Y N Ě

Sotva by bylo možno nalézt prudší kontrast než rozdíl mezi jasnou oblohou zářící nad Alamem a černými myšlenkami Isidořinými, když ujížděla od *jacalé*. Její srdce bylo ohniskem divokých vášní, jimž všem vládla pomstychtivost.

„Měla jsem ji zabít na místě,“ šeptala si. „Neměla bych se vrátit a vyzvat ji na život a na smrt? Co bych tím však získala? Jeho srdce tím nazpět nedobudu, to jsem ztratila, ztratila beznadějně. Ano, to byla slova až z hloubi srdce, kam ukryl její obraz. Ach, nemám pražádnou naději!

Vlastně by měl zemřít on. On je vinen mým neštěstím. Co kdybych zabila jeho? Co ale pak budu mít za život? Jen trýzeň od té chvíle, nekonečnou trýzeň.

Už teď mě mučí! Nevydržím to. Nic než pomstu. Nejen ona – i on musí zemřít! Ale teď ještě ne, až tehdy, kdy bude schopen poznat, či rukou umírá. Óh, dostane se mu trestu a bude dobře vědět odkud. Jen mi dej sílu, Matko Boží, k pomstě!“

Pobodla koně a hnala ho vzhůru roklinou. Nedovolila mu vydechnout, ani když vyjeli na planinu. Štvala ho bezohledně dál, bez rozmyšlení, bez cíle. Ani rukou, ani slovem ho nepobídla, jen ostruhami ho bodala.

Sám si vybíral cestu a tak se vrátil na tu, kterou přijel. Vede k Leoně. Je to snad úmyslem jeho jezdčyně?

Nezdá se, že by o tom věděla, že by se o to starala. Je jako srostlá se sedlem, s hlavou skloněnou, ponořená v hluboké vzpomínání, netečná k okolnímu světu i k prudké jízdě.

Teprve když její kůň zafrkal a zastavil se, zpozorovala na prérii *caballadu*, jezdce, mnoho jezdců.

Indiáni? Ne, běloši. Ani ne tak podle barvy pleti jako spíše podle vystrojení koní a způsobu sedlání. Ukazují na to i jejich plnovousy, spíše než osmahlá a zapraššená kůže.

„*Los tejanos!*“ Texasané, zašeptala pro sebe, když nabyla jistoty o jejich národnosti. „Oddíl jejich rangerů, asi čistí krajinu od Indiánů. Ale vždyť tu snad Indiáni nejsou? Slyšela-li jsem v osadě dobře, pak by měli být daleko odtud.“

Mexičanka neměla důvodu vyhýbat se jim, netoužila je však ani potkat. Nestála o jejich vyslýchání a zvědavý zájem. Vyhnout se jim možné bylo. Dosud se držela v křoviscích. Nezdálo se, že by ji byli zpozorovali. Kdyby teď zabočila a zajela zpět do *chaparralu*, mohla by se setkání vyhnout.

Právě tak chtěla učinit, když jí záměr překazil kůň zařehtáním. Snad deset jiných mu odpovědělo a již ho lidé spatřili a jezdce s ním. Ještě pořád by nebylo těžké vyhnout se tomuto střetnutí. Jistě by ji byli pronásledovali, sotva by ji však byli dostihli na klikatých cestách *chaparralem*, které tak dobře znala.

Zprvu to měla v úmyslu a koně otočila. Avšak téměř vzápětí přitáhla uzdu a obrátila se opět k šiku jezdců, kteří k ní již cválali. Cíl této nové taktiky napověděla slova, která si šeptala.

„Ne, to nejsou *rangeri*. Jsou mnohem lépe ustrojení než rozdrbaní tuláci. Spíše to bude ona pátrací výprava, o níž jsem slyšela. Vede ji otec té... ano, jsou to oni. *Ay Diós!* To je příležitost k pomstě, jakou jsem ani nehledala!“

Místo aby zajela zpět do křovin, pobídla koně do prerie a směle a odhodlaně se pustila naproti blížícím se jezdcům. Za chvíli již stála uprostřed nich, obklopena těsným kruhem mužů v sedlech.

Byla to dobrá stovka mužů všelijak ozbrojených a vystrojených, společná jim byla jen vrstva jílově žlutého prachu lpícího na jejich oděvech a tvrdé odhodlání patrné na jejich tvářích. Trocha zvědavosti tento dojem nijak neoslabovala.

Třeba by toto obklíčení mohlo leckomu nahnat strachu, Isidora ho neprozradila ani zachvěním. Nebyla ani trochu vylekána. Neobávala se žádného nebezpečí od mužů, kteří ji tak bez okolků obstoupili. Některé z nich od vidění znala. Nepatřil k nim sice ten, který se zdál být jejich vůdcem, starší člověk, jenž se ji chystal vyslechnout. Isidora ho však poznala. Cit jí napověděl, že je to otec zavražděného a otec té, kterou by možná ráda viděla rovněž mrtvou, docela jistě však zostuzenou.

Jaká skvostná příležitost!

„Mluvíte francouzsky, mademoiselle?“ zeptal se Woodley Poindexter tímto jazykem v přesvědčení, že tak se nejlépe domluví.

„Lépe anglicky, pane, ale ne mnoho.“

„Á, tím lépe pro nás. Povězte mi, slečno, neviděla jste tu někoho, to znamená – nepotkala jste někoho na koni, neviděla jste někoho tábořit nebo zastavit se někde?“

Zdalo se, že Isidora s odpovědí buď váhá, nebo se rozmýšlí. Plantážník se vyptával dál, tak zdvořile, jak to jen okolnosti dovolily.

„Smím se vás zeptat, kde bydlíte?“

„Na Rio Grande, seňore.“

„Přijíždíte rovnou odtamtud?“

„Ne, od Leony.“

„Je to neteř starého Martíneze,“ vkládá se do rozhovoru jeden z členů výpravy. „Jeho plantáž sousedí s vaší, pane Poindextere.“

„Si – ano, to je pravda. *Sobrina* – neteř dona Silvia Martíneze. *Yo soy*.“

„Jedete tedy přímo od něho? Promiňte, že se ptám tak nezdvorně. Ujišťuji vás, slečno, že se nevyptávám z nějaké zvědavosti nebo z nevychovanosti. Máme k tomu vážné důvody – a víc než vážné.“

„Z haciendy Martínez – přímo,“ odpovídá Isidora, jako by si nevšimla posledních slov. „Dvě hodiny jsou to, co jsem vyjela ze strýcova domu.“

„Pak jste nepochybně slyšela, že – že tu byla spáchána vražda?“

„Si, *señor*, včera u strýce Silvia mi to říkali.“

„Ale dnes – když jste odjížděla – nebyly nějaké nové zprávy z osady? Něco jsme se dozvěděli, ale vy byste mohla znát čerstvější noviny. Nic jste neslyšela, slečno?“

„Lidé se prý vydali za vrahem. To je asi vaše společnost, seňore, ne?“

„Ano – ano, zřejmě tím mysleli nás. A nic víc jste neslyšela?“

„Ó, ano, něco velmi podivného, *señores*, tak podivného, že si možná budete myslet, že žertuji.“

„A co to bylo?“ dotazuje se tucet hlasů naráz a všechny oči jsou upřeny na půvabnou jezdkyňu.

„Říká se, že tu viděli někoho bez hlavy – jezdce – a někde blízko tady. *Valga me Diós!* My musíme být docela blízko

tomu místu. Bylo to někde u Nueces, ne příliš daleko od brodu, tam, kde řeku křížuje cesta k Rio Grande. Tak to alespoň říkali *vaqueros*.“

„Tak ho tedy *vaqueros* spatřili?“

„*Si, señores*, tři z nich jsou ochotni to odpřisáhnout.“

Isidora je trochu překvapena, jak malé vzrušení způsobila tak zvláštní historka mezi „*tejanos*“. Nějaký hlas vysvětluje:

„My jsme ho také viděli – toho bezhlavého jezdce – ale zdaleka. Byli vaši *vaqueros* dost blízko, aby poznali, co to vlastně je?“

„*Santísima!* Ne!“

„A vy nám to také nemůžete říci, slečno?“

„Já? Jak bych mohla? Řekla jsem již, že jsem o tom pouze slyšela. Co to je? *Quien sabe?*“

Uplynulo několik okamžiků ticha, všichni se zdají přemýšlet o tom, co právě slyšeli. Mlčení přerušuje plantážník, který se vrací k své první otázce.

„Nepotkala jste někoho, slečno, nebo neviděla – myslím tady někde?“

„*Si* – viděla.“

„Viděla! A koho? Mohla byste nám laskavě popsat...“

„Ženu.“

„Ženu,“ ozvalo se několik hlasů ozvěnou. „*Si, señores*.“

„Jakou ženu?“

„*Una americana*.“

„Američanku! Tady, na prérii? A samotnou?“

„*Si, señores*.“

„Kdo to byl?“

„*Quien sabe?*“

„Cožpak ji neznáte? Jak vypadala?“

„Vypadala? Co to znamená?“

„Jak byla oblečena?“

„*Vestida de caballo*.“

„Jela tedy na koni?“

„Ano.“

„A kde jste potkala tu ženu, o které mluvíte?“

„Není to daleko, na druhé straně toho *chaparralu*.“

„Kam jela? Je tam nějaký dům na druhé straně?“

„Jen jedno *jacalé*, o ničem jiném nevím.“

Poindexter se ptá někoho, kdo umí španělsky, co je to *jacalé*.

„Chatrčím tak říkají.“

„A komu patří to – *jacalé*.“

„Donu Mauriciovi, mustangerovi.“

Zástup radostně zahlučel. Po dvou dnech marného hledání narazili na stopu, na stopu vraha! Ti, kdož sesedli, hbitě se vyhoupli do sedel. Všichni jsou připraveni vyrazit.

„Neradi vás obtěžujeme, slečno Martínezová – nevím, je-li to vaše jméno, ale budete nás muset dovést na to místo, o kterém jste právě mluvila.“

„Zajedu si trochu sice, ale ne příliš daleko. Pojed'me, *caballeros!* Povedu vás, jste-li tam rozhodnutí jet.“

Isidora znovu přejíždí pruh *chaparralu* a za ní stovka roztroušených jezdců. Zastavuje na jeho západním okraji, který je od Alama oddělen neporostlou plání.

„Tam!“ ukazuje přes rovinku. „Vidíte tu černou skvrnu na obzoru? To je vršek *alhuehete*. Roste v údolí a jeho kořeny jsou dole u Alama. Jeďte rovnou k němu. Srázem vede dolů kaňon. Sejděte dolů a kousek od kaňonu najdete *jacalé*, o kterém jsem mluvila.“

Muži mají příliš naspěch. Nečekají na další vysvětlování a ihned pobízejí koně rovnou k onomu cypřiši. Jen jeden ze společnosti otálí. Má zřejmě největší zájem o to, co bylo řečeno o neznámé ženě. Zná Isidořinu mateřštinu stejně dobře jako svůj vlastní rodný jazyk.

„Povězte mi, *niño*,“ naléhá a téměř prosí, zajížděje až těsně k ní, „nevšimla jste si, na jakém koni ta žena jela?“

„*Caramba!* Ovšemže ano. To je otázka, *caballero!* Kdo by si mohl nevšimnout?“

„Jaké barvy byl?“ vydechl.

„*Un musteño pintojo.*“

„Skvrnitý mustang! Bože na nebi!“ zpola zachrčel, zpola zasténal Calhoun a vyrazil za ostatními. Isidoru opustil přesvědčenu, že ještě jedno srdce kromě jejího plane žárem, který může uhasit jen smrt.

V O B K L Í Č E N Í

Spěšný a neočekávaný ústup sokyně jako by Louisu Poindexterovou očaroval. Byla již v sedle, připravena zatknout půvabné Luně do boku ostruhy. Nyní však ztrnula a po chvíli nerozhodnosti sklouzla opět s koně dolů a znovu vkročila na práh chatrče.

Pohlédla na bledé tváře a vytřeštěné oči muže na lůžku a v tom okamžení zapomněla na všechny křivdy.

„*Mon Dieu! Mon Dieu!*“ vykřikla a vrhla se k lůžku. „Je raněn – umírá! Kdo mu to udělal?“

Nedostalo se jí odpovědi, jen několika slov horečného blouznění.

„Louiso – Louiso – kde jsi – Louiso moje!“

„Maurici! To jsem já! Ach, řekni mi to ještě jednou!“

Snad ani tehdy, když tato slova slyšela po prvé, ve stínu akácií, když jí je Maurice říkal při plném vědomí, snad ani tehdy jim nenaslouchala s takovou radostí. Ó šťastná hodino, kdy je uslyšela!

Znovu byl zahrnut něžnými polibky, na rozpálené čelo, na zsinalé rty. Avšak ta, jež se jich tentokrát dotkla, necouvla, neměla se čeho lekat. Jenom se napřímila a přešťastná tiskla si ruku k hrudi, aby ukonejšila divoce bušící srdce. Bylo v ní přespříliš radosti, přespříliš byla unesena citem. Zraňovalo ji jen pomyšlení, že radost nepotrvá věčně, že by mohla být brzy přervána.

Snad na jejím štěstí ležel stín všeho, co se událo. A skutečný stín, jenž se zatměl ve dveřích, chvíli štěstí ukončil.

Náležel člověku, který vzápětí stanul na prahu. Nebylo na něm nic hrozného. Naopak, jeho vzezření i oděv sváděly spíše ke smíchu, když ho člověk srovnal s tím, co by v této chvíli a v tak pochmurném místě očekával. Navíc držel v jedné ruce tomahawk a v druhé velkého hada. Chřestící články podobné korálkům, kterými končil hadí ocas, prozrazovaly, co nese.

Mohlo-li chlapíkovi ještě něco vůbec přidat na směšnosti, pak to byl nesmírný údiv, který se mu objevil na tváři, když překročil práh a zjistil změnu ve složení obyvatelstva chatrče.

„Matko Mojžíšová!“ vyjekl, upustil hada i sekeru a otevřel oči, co mu jen víčka stačila. „Copak se mi to všechno zdá? No, určitě! To přeci nemůžete bejt vy, slečno Poindexterová? No né, nemůžete!“

„Ale ano, jsem to já, pane O’Neale. To není od vás pěkné, že jste na mne tak brzy zapomněl!“

„Zapomněl! Na mou duši, slečno, to ani není možný. Irčan, kterej jednou zhlíd vaši sladkou tvářičku, ten na ni prostě nemůže zapomenout. Tady máte zrovna jednoho, kterej nemůže zapomenout, ani ve snách ne!“

Podíval se významně na lůžko. Louisa se zachvěla příjemným vzrušením.

„Ale co to jen všechno znamená?“ pokračoval Phelim, vraceje se k dosud nevysvětlené záhadě, jak se z Isidory stala najednou Louisa. „Kdepak je ta druhá, ta dáma nebo slečna nebo co to vlastně je? Neviděla jste ji, slečno Poindexterová?“

„Ano – viděla.“

„Jo? A kdepak teď je?“

„Myslím, že odjela.“

„Vodjela – vopravdu? Ta ale, panečku, rychle mění své rozhodnutí. Pár minut to je, co jsem ji tu nechal v chalupě, a to si právě sundávala klobouk – teda *sombrero* – a usazovala se, že tu zůstane. Tak vy povídáte, že vodjela? No, nemůžu říct, že bych toho zvláště litoval. Vo tý mladý dámě by se dalo říct, že

některý dny je skoro lepší, když je pryč – asi tak sedum dní v tejdnu. Náramně dobře zachází se svou bouchačkou, až trochu moc dobře. Jestlipak byste věřila, slečno Poindexterová, že mi strčila namířenou pistoli na šest palců vod nosu?“

„Pardieu! A proč?“

„Proč, pardyjé? Jenom proto, že jsem se pokoušel nepustit ji sem. Stejně se sem dostala, poněvadž když přišel starej Zeb, neřek nic proti tomu. Povídala, že je pánova přítelkyně, a chtěla ho vošetřovat.“

„A tak! To je zvláštní, to je velice zvláštní!“ šeptala kreolka zamyšleně.

„Je to zvláštní. A vůbec je teď všechno zvláštní, až na vaši milou návštěvu, která, doufám, nikdá nebude výjimkou v domě, kterej spravuje Phelim O’Neal, takže vopravdu by i pán, jak jsem si jistej, kdyby...“

„Počkejte, Phelime, řekněte mi pěkně po pořádku, co se stalo.“

„Jo, tak jestli chcete, slečno, slyšet všechno, tak si budete muset vodložit klobouček a připravit se na další pobyt tady u nás, poněvadž by to zabralo moc dlouhej den, kdyby se mělo vyprávět všechno, co se tu stalo vod předvčírka divnýho.“

„Kdo tu všechno byl od té doby?“

„Kdo tu byl?“

„Ano, až na tu – tu...“

„Až na tu pistolnici, že jo?“

„Ano.“

„No, spousta jich tu byla, všech možnejch vodrud a barev. Tak nejdřív přijel jeden zrovna touhle cestou, ačkoliv se až k chalupě... matko Mojžíšová! Co je to?“

„Co?“

„Copak jste to neslyšela? Tejka! A tejd’ zas! To jsou přece koně – jsou docela blízko!“

Phelim skočil ke dveřím.

„Při svatým Patrikovi! Jsme úplně vobklíčený samejma koňma. Dobřejch tisíc jich je a ještě přibejvaj! I propána, ty asi

myslel Zeb – tak teda zčerstva novej kravál! Pane na nebi, nebo bude pozdě!“

Popadl kaktus, který si pro jistotu přinesl do chatrče, a vyrazil ze dveří.

„*Mon Dieu!*“ vykřikla dívka, „to jsou oni! Otec – a já jsem tady! Jak to jen vysvětlím? Svatá Panno, ochraň mne od hanby!“

Vrhla se zprvu ke dveřím a zavřela je. Hned však pochopila, že to není k ničemu. Ti venku si budou málo dělat z takové překážky! Poznávala již hlasy regulátorů.

Tu zahlédla v zadní stěně otvor. Měla by se pokusit o tento nedůstojný ústup? Nebylo to již možné. I vzadu se ozývala již kopyta. Jezdci chatu obklíčili. A pak, její kuň stál před chatrčí a jeho skvrnitě srsti si nemohou nepovšimnout.

Ještě jedna myšlenka, mnohem šlechetnější, jí zabránila v ústupu. Nebezpečí hrozilo Mauriceovi – ani bezvědomí ho před ním neochrání. Kdo jiný ho má chránit, ne-li ona?

„Ať ztratím dobré jméno,“ pomyslila si, „ať ztratím otce, přátele, všechno – jen jeho ne. Co je mi po hanbě, chci být věrna jemu!“

Postavila se k lůžku nemocného jako bájná Niobe, odhodlána nasadit vše – i svůj život – pro toho, kdo jí byl nade všechno drahý.

LOUISINA CHVÍLE

Od doby, kdy byla postavena, nepamatovala chatrč lovce koní takový dupot kopyt kolem, ani tehdy ne, když byl *corral* plný čerstvě lapených mustangů. Na Phelima, jenž vyběhl ze dveří, volá tucet hlasů, aby zůstal stát. Jeden z nich přehlušuje všechny ostatní a velitelský tón prozrazuje, že je to vůdce této skupiny.

„Stojíš, chlape! Nepokoušej se utíkat! Ještě krok a dostaneš ji, až se svalíš! Stůj, povídám!“

To je dost působivý rozkaz pro Connemařana, který se pustil rovnou ke kobyle Zeba Stumpa, uvázané na opačném konci mýtiny. Stanul v okamžení.

„Na mou duši, pánové, že jsem nechtěl utéc,“ tvrdí a celý se třese při pohledu na dvacítku zlostných tváří a právě tolik pušek, mířících právě na něho. „Nic takovýho jsem neměl v úmyslu. Já jsem jen chtěl...“

„Utéci při první příležitosti. Už jsi skoro začal. Hej, Dicku Traceyi, obětuj na něj pár smyček provazu a ty, Sheltone, mu pomoz. To je ale divný patron! To přece, pánové, nemůže být ten, kterého hledáme?“

„Ne, ne, to je jen jeho famulus.“

„Aha, tak pozor, tam vzadu za chatou! Napínejte zraky, ještě ho nemáme. Nenechte utéci ani myš. A ty povídej – kdo je uvnitř?“

„Uvnitř kdo je? Jako v chalupě myslíte?“

„Odpovídej, nač se ptám, k sakru,“ říká Tracey, švihaje zajatce koncem provazu. „Kdo je v té chajdě?“

„Pane na nebi, když to teda musí bejt, tak je tam za prvý pán...“

„Co je tohle,“ ptá se v tomto okamžiku Woodley Poindexter, neboť téměř najel na skvrnitého mustanga. „To je – to je přece mustang naší Loo!“

„To je, strýče,“ odpovídá Cassius Calhoun, který přijel po jeho boku.

„Kdo sem ale na něm mohl přijet?“

„Počítám, že sama Loo.“

„Nesmysl! Co je to za žerty, Cashi!“

„Nežertuji, strýce, mluvím docela vážně.“

„Chceš tím snad říci, že tu má dcera byla?“

„Chci říci, že tu ještě je.“

„To je vyloučeno!“

„Tak se podívej!“

Dveře *jacalé* byly právě otevřeny. Uvnitř je vidět ženskou postavu.

„Dobrý Bože, to je má dcera!“

Poindexter sjíždí ze sedla a běží k chatrči, Calhoun za ním. Oba dva vstupují. „Louiso, co to znamená? Raněný – je to Henry?“ Dříve než dostal odpověď, spočine jeho zrak na plášti a na klobouku – obojí patří Henrymu.

„Je to on. A žije – díky Bohu!“

Udělá krok k lůžku.

Okamžik radosti je ten tam. Bledá tvář na podušce nepatří jeho synovi. Otec zasténá a zavrávora.

Zdá se, že i Calhounem to otřásl. Jeho výkřik prozrazuje hrůzu. Vyděšen se vytrácí z chatrče.

„Velký bože!“ lapá plantážník po dechu, „co se to děje? Můžeš mi to vysvětlit, Louiso?“

„Nemohu, otče. Jsem tu sotva několik minut. Pan Gerald byl sám, když jsem přišla. Sluha, který je teď venku, zde nebyl, vrátil se právě před chvílí. Pan Gerald je v bezvědomí a blouzní.“

„A – a – o Henrym nevíš?“

„Pan Gerald mi nic říci nemohl a sluhy jsem se nestačila ani zeptat.“

„Ale – ale jak ty ses tu ocitla?“

„Neměla jsem doma stání. Nemohla jsem tu nejistotu již snést. Bylo to hrozné – sama, nikdo doma, pomyšlení, že snad bratříček chudák... *Mon Dieu! Mon Dieu!*“

Poindexter hledí na dceru tázavým, i když stále ještě zmateným pohledem.

„Myslila jsem, že tu možná Henryho najdu.“

„Tady? A jak ses o tomhle místě dověděla? Kdo tě sem zavedl? To jsi zde sama?“

„Ale, tatínku, vždyť já cestu sem znám. Pamatuješ se na ten hon, když se mnou utekl mustang? Dostala jsem se ještě dál, a když jsem se vracela s panem Geraldem, říkal mi, že tu bydlí. Říkala jsem si, že cestu najdu.“

Zmatek neopouští Poindexterovu tvář, avšak mísí se s ním ještě jiný výraz. Čelo se mu vraští a stín na něm se prohlubuje.

„Nebylo to právě vhodné, co jsi udělala, dceruško. Nebylo to moudré, dokonce to bylo nebezpečné. Počínala sis jako hloupá holka. Pojd' odsud, pojd', to není místo pro dámu, místo pro tebe. Nasedni a jed' zase domů. Někdo s tebou pojede. Tady se mohou odehrát věci, u kterých nemusíš být. Pojd', pojd'.“

Otec vyšel ze dveří, dcera se špatně skrývaným vzdorem za ním. Se stejnou nechutí se dala doprovodit k svému koni. Muži již sesedli a stáli na prostranství před chatrčí. Byli tam všichni. Calhoun oznámil, jak vypadají věci uvnitř, a tak už byla ostražitost zbytečná. Postávali v hloučcích, někteří mlčky, někteří se bavili. Větší shluk byl kolem Connemařana, který ležel v trávě, pevně svázán provazem. Jazykem vládnout mohl, a tak se ho vyptávali. Ale jeho odpovědím stejně mnoho nevěřili.

Když se před chatrčí objevil otec s dcerou, obrátili se všichni k nim, avšak mlčeli. Přesto všichni prahli dychtivostí dovědět se, co se děje. Bylo to vidět na jejich pohledech. Znali dívku většinou od vidění, všichni však znali pověst, která ji předcházela. Byli proto udiveni, ba zaraženi tím, že ji zde našli. Sestra zavražděného pod střechem vrahovou! Nedoprovází ji nikdo, bílý ani černý, příbuzný ani sluha. Šepot se nese od úst k ústům, od skupinky ke skupince. Jsou dohady, mnoho dohadů je, žádný však není vysloven nahlas. I drsní hraničáři ctí city – otcovské i dceřiny – a trpělivě čekají na vysvětlení.

„Nasedni, Louiso! Pan Yancey s tebou pojede domů.“

Mladý plantážník, jenž byl tak nenadále poctěn touto důvěrou, nebyl nikdy ochotnější dokázat, že je jí hoden. Byl to on, kdo nejvíce záviděl Cassiu Calhounovi domnělé štěstí. V duchu děkoval Poindexterovi za tuto příležitost.

„Ale, otče,“ vzpírala se dívka, „proč bych na tebe nemohla počkat? Nezůstaneš tu přece?“

Yancey si vytrpěl krátká muka nejistoty.

„Je to mé přání, dceruško, tak mne poslechni. To snad stačí.“

Yanceyovi se vrátila sebedůvěra. Ne však úplně. Ví toho dost o Louisině hrdosti, a tak dosud pochybuje, zda se dívka poddá, byť to byl otcovský příkaz.

Stalo se tak, avšak se špatně skrývanou neochotou, bez ohledu na přítomnost zástupu zvědavých diváků.

Louisa a Yancey odjeli, plantážník první, dívka zvolna za ním. Yancey stěžl potlačoval vzrušení, Louisa lítost. Yancey byl z melancholické nálady své společnice spíše nešťasten než rozmrzen.

Projížděli lesem, dosud však slyšeli hlasy těch, kteří zůstali za nimi. Kreolčiny rysy se náhle vyjasnily, jako by její mysl ovládla nějaká radost nebo alespoň naděje. Zastavila se zamyšleně a stejně musel zůstat stát i její průvodce.

„Pane Yanceyi,“ řekla po chvíli, „uvolnilo se mi sedlo, sedí se mi nepohodlně. Podíval byste se laskavě na řemeny?“

Yancey seskočil na zem potěšen uloženou službou. Přezkoušel řemení. Podle jeho názoru bylo těsné dost. Neřekl však nic, rozepjal přezku a utáhl řemen vší silou.

„Počkejte,“ řekla mu půvabná jezdčyně, „nechte mne sesednout. Překážím vám.“

Nevyčkala jeho pomoci, seskočila z třmenů a zůstala stát u mustanga. Mladík tahal za řemeny vší silou dál. Po chvíli zápolení, při němž zrudl ve tváři, podařilo se mu utáhnout je o jednu díрку.

„No, slečno Poindexterová, myslím, že by to teď snad šlo.“

„Snad ano,“ odpověděla dívka, sáhla na hrušku sedla a lehce s ní zatřásla. „Určitě. Ostatně je věčná škoda vracet se tak brzy. Je to chvíle, co jsem sem dorazila, a chudák Luna si po tom trysku nemohla ještě ani vydechnout. Co kdybychom se tu na chvíli zastavili a nechali ji trochu odpočinout?“

„Ale co váš otec? Myslel jsem, že naléhá, abyste...“

„Abych hned jela domů. To nic. Chtěl jenom, abych se nedostala do hrubé společnosti. Bude mu to jedno, když už jsem z dohledu. Je tu krásně, na prérii praží slunce a tady pod stromy je příjemný chládek. Zůstaňme chvíli, necháme Lunu odpočinout. Můžeme se zatím dívat na krásné stříbrné rybičky, jak si hrají v potoce. Podívejte se, jak jsou pěkné, pane Yanceyi.“

Mladému plantážníkovi to začínalo lichotit. Proč by si asi jeho půvabná společnice mohla přát zůstat s ním sama? Odpověděl si na tuto otázku podle vlastních spádů. A tak nebylo těžké získat jeho souhlas.

„Jsem připraven splnit všechna vaše přání, slečno Poindexterová,“ řekl. „Jsem tu s vámi nesmírně rád a zůstanu tu, jak dlouho budete chtít.“

„Jen co si Luna odpočine. Po pravdě řečeno, pane, sotva jsem sesedla, když ti lidé přišli. Podívejte se, jak ještě chudák oddychuje po tom dlouhém trysku.“

Yancey si nepovšiml, zda skvrnitý mustang oddychuje či nikoliv. Byl příliš šťasten, že může splnit přání jeho paní.

Zůstali na břehu říčky.

Byl trochu překvapen, když zpozoroval, že jeho společnice nedbá o stříbrné rybky ani o skvrnitého mustanga. Nebylo by mu to vadilo, kdyby byla upjala pozornost místo toho k němu.

Avšak to se nestalo. Nemohl upoutat její zrak ani její sluch. A přes svou náklonnost k ní nemohl sám nenaslouchat zvukům, které se k nim nesly z mýtiny. Domníval se, že se tam odehrává vážná věc – že tam zasedá „senát“ *soudce Lynche* a porota regulátorů. Lesem k nim doléhala ozvěna rozčilených řečí. Jejich vážný tón napovídal hrozné rozhodnutí.

Dívka naslouchala jako herečka v nějaké tragedii, jako by stála za scénou a čekala na svůj výstup, na svou chvíli. Ozývalo se několik hlasů, jako by mluvili různí muži, pak byla jedna řeč delší než všechny ostatní.

Louisa ten hlas poznala. Mluvil její bratranec Cassius. Hovořil naléhavě, chvílemi zlostně, chvílemi hádavě, jako by chtěl své posluchače přimět k něčemu, do čeho se jim nechce. Pak skončil a hned se ozvaly ostré výkřiky a volání souhlasu.

Yancey poslouchal a na půvabnou dívku po svém boku zapomněl. Uvědomil si její přítomnost, až když vyskočila a s divokým, ale odhodlaným výrazem v tváři běžela k *jacalé*.

SOUD REGULÁTORŮ

Křik, který přiměl mladou kreolku, aby opustila svého společníka, byl výrokem „soudu“ a vynesením rozsudku zároveň. Když se rozběhla k chatrči, znělo jí ještě v uších slovo „pověsit“.

Na mýtině muži již nestáli v hloučcích, ale shlukli se do kruhu. Uvnitř jich bylo asi deset, mezi nimi dlouhý vůdce regulátorů s třemi nebo čtyřmi pomocníky. Také Woodley Poindexter tam byl a jeho synovec Cassius. Nezdálo se, že by tito lidé ještě rozhodovali, vypadali spíše jako diváci nebo svědci justičního dramatu, které mělo začít.

Byl to soud pro vraždu, proces před *soudcem Lynchem*, kterouto pochmurnou funkci zastával vůdce regulátorů. Porotu tvořili všichni, kdo byli na mýtině přítomni – až na vězně.

Byli dva – Maurice Gerald a jeho sluha Phelim. Leželi uvnitř kruhu, nataženi v trávě, oba pevně spoutáni řemeny ze syrových koží tak, že nemohli hnout rukou ani nohou. Ani mluvit nemohli. Phelima řvaním a vyhrůžkami donutili k mlčení a jeho pánovi zabránili v nepřičetném blábolení roubíkem, který mu vrazili do úst a přitáhli šátkem.

Jenom jeden z vězňů byl obviněn z hrdelního zločinu. O druhém se nevědělo, není-li na vraždě spoluvinen. Phelim řekl, co věděl – bylo to však příliš podivné, než aby tomu kdo uvěřil; za nejméně nepravděpodobnou byla považována ta nejpodivnější část jeho vyprávění, že totiž spatřil jezdce bez hlavy.

Vysvětlit to však nedovedl a právě tato historka posílila podezření, že strašidelné zjevení je součástí zosnované vraždy.

„Všechno je to z jednoho pytle, ty jeho řeči o boji s jaguárem a o Indiánech,“ říkali ti, jimž je vyprávěl. „Kupa lží, kterou nás chce splest, nic jiného.“

Soud trval sotva deset minut a přece to porotě stačilo, aby mohla vyslovit závěr. Většina byla přesvědčena, že Hery Poindexter není mezi živými a že vraždu má na svědomí Maurice Gerald. Přesvědčení o tom byli dříve, než soud začal.

Uvážili všechno znovu, každou okolnost, a přidali skutečnosti nově zjištěné v *jacalé*. Nejhorší z nich byla ta, že u Maurice našli Henryho plášť a kabát.

Galwayanovým vysvětlením, nesouvislým a zmateným, nedůvěřují. Proč také? Jsou to jen výmysly spoluvinníka. Někteří je dokonce ani nechtějí poslouchat a netrpělivě vykřikují: „Pověsit vraha!“

Jako by byl tento rozsudek někdo předvídal, leží již na zemi provaz se smyčkou. Je to jen laso, ale nic by se k tomuto účelu nehodilo lépe. Nedaleko roste sykomora a její vodorovná větev se nabízí za šibenici.

Hlasuje se.

Osmdesát ze stovky porotců se vyjádřilo: Maurice Gerald musí zemřít. Zdá se, že jeho hodina nadešla.

A přece ještě rozsudek nebyl vykonán. Provaz leží netknut na zemi a zdálo se, že se ho nikdo nechce chopit. Proč?

Chyběla k tomu jednomyslnost, která povzbuzuje k okamžitému činu, a k jednomyslnosti chyběly důkazy. Menšina byla stále ještě neuspokojena, ta menšina, která méně hlučně, avšak se stejným důrazem odpověděla „Ne!“ Náležel k ní i „předseda“ lynchového soudu Sam Manly, vůdce regulátorů. Nevyřkl ještě rozsudek, ani nedal najevo, že by přijal výsledek hlasování.

„Občané!“ zvolal, jakmile se hluk trochu utišil, „jsem toho mínění, že pře není tak jasná; měli bychom, počítám, přiznat obviněnému právo obhajoby – to je, tedy, až nám bude moci něco vůbec říci. Nemá smysl ho teď vyslyšet, to všichni vidíte. Máme ho jistého a uniknout nám nemůže – jestliže skutečně něco provedl. Jsem tudíž pro to, abychom líčení odložili, až...“

„Jaképak odkládání?“ vskočil mu do řeči hlas, který již předtím hlučně podporoval obžalobu a v němž nebylo těžko poznat hlas Cassia Calhouna. „K čemu to je, Same Manly? Vám se to mluví! Kdyby tak vám někdo zabil přítele, neřku-li bratrance, nebo dokonce syna a bratra – to byste se asi tolik nerozmyšlel. Co byste ještě chtěl, abyste uvěřil, že je ten skunk vinen? Ještě nějaké důkazy?“

„Ano, právě to chceme, kapitáne Calhoun.“

„Víte snad vo nějakých, pane Calhoun?“ zeptal se někdo zezadu se silným irským přízvukem.

„Možná že ano.“

„Tak ven s nima!“

„Bůhsámví, že už tu bylo důkazů až dost! A kdyby nebylo v porotě jeho tupých krajanů...“

„Přestaňte s takovejma řečma!“ houkl na něho muž, který se dožadoval svědectví. „Upamatujte se, že jste v Texasu, a ne dole na Mississippi, pane Calhoun. Abyste s tím svým vostrým jazykem někde nenarazil!“

„Nikoho jsem se nechtěl dotknout,“ vytáčel se Calhoun, jehož zavedla jeho nechuť k Irům do úzkých, „dokonce ani Angličanů ne, jestli tu snad náhodou nějaký je.“

„To už je lepší, tak dál,“ ozval se obměkčený Ir.

„Pánové,“ začal po krátkém zaváhání Calhoun, obraceje se k zástupu, jako by měl proslovit řeč, „to, co vám teď chci říci, byl bych mohl povědět již dávno. Domníval jsem se však, že je to zbytečné. Víte všichni, co se stalo mezi tímto mužem a mnou; nechtěl jsem, aby si někdo pomyslel, že se chci mstít. To nechci. A kdybych si nebyl jist tím, že onen čin spáchal on, tak jist, jako že mám hlavu na ramenou...“

Calhoun se zakoktal; uvědomil si, že toto rčení zapůsobilo stejně nepříjemně na posluchače jako na něho.

„Kdybych si tím nebyl docela jist, tak – tak bych asi neřekl nic o tom, co jsem viděl nebo spíše slyšel, neboť to bylo v noci a vidět jsem nemohl nic.“

„A co jste viděl, pane Calhoun?“ dožadoval se vůdce regulátorů podrobností, obnovuje současně vážnost svého úřadu, jež se na chvíli ztratila ve zmateném hlasování. „Váš spor se zajatcem, který snad všichni známe, nemůže mít s vaším svědectvím pranic společného. Kvůli tomu vás nebude nikdo podezřívát z křivopřísežnictví. Prosím, pokračujte ve výpovědi, pane. Co jste slyšel? A kdy a kde jste to slyšel?“

„Začnu tedy tím, kdy se to stalo. Bylo to oné noci, co se

ztratil můj bratranec; my jsme ho ovšem pohřešili až ráno. Bylo to v noci z úterý na středu.“

„Dobře, a co se tedy stalo v noci z úterka na středu?“

„Šel jsem spát a domníval jsem se, že Herny také. Ale bylo vedro a moskyti štípali jako posedlí, a tak jsem nemohl usnout. Vstal jsem, zapálil jsem si doutník a šel jsem nahoru na střechu. Víte snad, že ta stará hacienda má plochou střechu, ne? Tak jsem se tam tedy šel ochladit a kouřil jsem dál.

Mohla být asi tak půlnoc, možná že ještě ani ne, to nemohu říci přesně, protože jsem se nějakou dobu převaloval na posteli a čas jsem nevnímal. Právě když jsem doutník dokouřil a chtěl jsem si vzít z pouzdra druhý, zaslechl jsem hlasy. Dva hlasy. Ozývaly se od řeky, z druhého břehu, jak jsem usoudil. Přicházely poměrně zdaleka, směrem od osady.

Byl bych je asi sotva rozpoznal, kdyby to byl obyčejný rozhovor. Ale to právě nebyl. Jak jsem poznal, hádali se to dva muži, hlasitě a rozzlobeně. Myslil jsem, že to jsou nějakí opilci, kteří se vracejí domů z Oberputzkerova hostince. Když jsem však chvíli poslouchal, poznal jsem nejprve jeden hlas a potom i druhý. První patřil mému bratranci Henrymu a druhý muži, který tu leží před námi, muži, který ho zavraždil!“

„Pokračujte, prosím, pane Calhoun. Vyslechněme nejprve celé svědectví, které jste slíbil učinit. Pak zbude ještě dost času na to, abyste nám sdělil i své mínění.“

„Tedy, pánové, můžete si představit mé překvapení, když jsem uslyšel bratrancův hlas. Domníval jsem se, že už spí. A byl, jsem si tak jist, že to hovoří on, že jsem do jeho pokoje ani nemusil jít. Stejně jsem si byl jist i tím, že druhý hlas patří lovcovi koní. Zdálo se mi neobyčejně divné, že Henry je v tak pozdní hodinu ještě venku, nikdy ničemu takovému totiž příliš neholdoval. Ale venku byl, o tom nemohlo být pochyb.

Snažil jsem se postřehnout, čeho se spor týká, ale třebaže jsem rozeznal hlasy, nerozuměl jsem, co kdo říkal. Slyšel jsem však, že Henry užil nějakých silných slov, jako by byl uražen, a

pak jsem slyšel Irčana říkat, že toho bude Herny litovat. Oslovovali se hlasitě jmény, a tak jsem se přesvědčil, že jsou to skutečně oni. Chtěl jsem se jít podívat, co se to vlastně děje, ale nebyl jsem obut, a než jsem si stačil natáhnout boty, bylo po všem.

Čekal jsem asi půl hodiny, zda se Henry nevrátí. Nepřišel, a tak jsem předpokládal, že se vrátil k Oberputzkerovi a sedí tam s chlapci z pevnosti. Usoudil jsem, že se tam zdrží, a šel jsem opět spát.

Pánové, řekl jsem vám vše, co vím. Můj nebohý bratranec se už do Casa del Corvo nevrátil a na lůžko již neulehl, protože jsme je ráno našli netknuté. Ložem se mu oné noci stala *prérie* nebo *chaparral* – a tady je ten, kdo by mohl říci, kde to bylo!“

Vítězným gestem ukázal na obviněného, jehož vypoulené oči ukazovaly, že si vůbec není vědom hrozného podezření ani nenávistných pohledů.

„Pověsit! Pověsit!“ rozhlučel se zástup. Zdá se, že i soudce zakolísal. Menšina se ještě ztenčila, teď již devadesát ze sta přítomných opakovalo tato slova. Umírněnější byli překřičeni přívalem pomstychtivých slov. Dav se zmítal sem a tam, podobal se vichru, jenž se brzy změní v bouři.

A bouře vyvrcholila. K provazu se vrhl jakýsi dobrodruh. Nikdo si asi nevšiml, že až dosud stál vedle Calhouna a že si s ním šeptem vyměnil několik slov. Byl to jeden z oněch „ostrých hochů“ z Jihu, kteří byli vždy hotovi pomáhat u mučednického kůlu. Podobal se vojenským vrahům z Jamaiky, kteří navěky zneuctili britské jméno.

Uchopil laso a rychle navlekl smyčku na šíji odsouzeného, který stejně málo vnímal soud jako rozsudek. Nikdo se mu nepostavil na odpor. Darebák, ověšený pistolí a *bowieovým* nožem, stačil na všechno sám.

Diváci stáli stranou a nečinně pozorovali, co se připravuje. Většinou jejich tváře vyjadřovaly němý souhlas, někteří pobízeli kata výkřiky: „Nahoru s ním! Pověš ho!“

Několik přítomných bylo zřejmě ohromeno, nepatrná část hleděla soucitně, avšak nikdo se neodvážil přispět odsouzení na pomoc. Provaz měl již na krku a druhý konec byl přehozen přes větev sykomory.

Rozluč se se životem, Maurici Geralde!

DVA KRÁT VYRUŠENÍ

Upoutání Calhounovou výpovědí, regulátoři soustředili pozornost jen na hlavního obviněného. Nikdo nepomyslel na jeho společníka, byť byl i spoluvinníkem. Nikdo si ho ani nevšímal, všechny oči byly upřeny s nepřátelskými úmysly na mustangera.

Objevila se příležitost k útěku a Phelim jí neváhal použít. Vyvlekl se z pout a odplížil se od bouřícího zástupu. Nezdálo se, že by si někdo povšiml jeho zmizení. Šíleli vzrušením a tlačili se jeden na druhého s očima upřenými na strom s provazem.

Kdo by byl viděl Phelima, jak se krade pryč, byl by si mohl pomyslet, že využívá příležitosti uniknout, zachránit si život. Pravda je, že nemohl pro svého pána zholat nic podniknout a že o tom dobře věděl. Vyčerpal všechny možnosti obhajoby a každá další snaha vložit se do jednání by byla žalobce jen rozlítla.

Přece však by byla taková domněnka Connemařanovi ukřivdila. Věrný společník nechtěl pána opustit. Prchal, avšak ne proto, aby ho zanechal osudu. Věděl, že sám nic nezmuže, chtěl se však pokusit přivolat Zeba Stumpa.

Vklouzl do lesa a skryt před rozrušeným zástupem oběhl mýtinu až na místo, kde se stále ještě pásala Zebova klisna. Ostatní koně stáli uvázaní k větvím na okraji lesa. Pomohlo mu to dojít nepozorovaně až ke klisně. Tu zjistil, že s sebou nemá

to, co k provedení svého záměru nutně potřebuje – kaktusovou větvičku.

Neměl ani nůž, nic, čím by mohl uříznout jinou větévku nopálu. Na okamžik zaváhal v mučivé nejistotě, co dělat. Času však nebylo nazbyt. Pánův život byl bezprostředně ohrožen, každým okamžikem mu hrozila zkáza. S touto myšlenkou se vrhl Phelim ke kaktusům, holýma rukama chytil za jednu větev a urval ji od stonku.

Prsty měl hrozně rozbodány, ale co na tom, když od toho závisel život jeho pána? Stejně neohroženě skočil ke kobyle, nedbal nebezpečí, že bude sražen kopytem, nadzvedl jí ohon a znovu přiložil mučící nástroj.

V té chvíli již vězel mustangerův krk v oprátce. Konec lasa přehozený přes větev drželi vousatí rváči v rukou. Zdálo se, že je provaz zrovna svědí v dlaních a že by už rádi zatáhli. Z očí jim zíralo vražedné rozhodnutí. Čekali jen na jedno slovo.

Nebylo tam málo lidí, kteří ho měli zákonné právo vyslovit.

Právě proto však nastalo mlčení. Nikdo si zřejmě nechtěl vzít na odpovědnost znamení, které by poslalo jejich bližního na dlouhou cestu, z níž není návratu. Třeba ho považovali za zločince a měli ho za vraha, nikdo na sebe nechtěl vzít odpovědnost *sheriffa*. Bylo to proto, že jednání „soudu“ bylo tak málo zákonné. Avšak to vše byl jen klid, jenž předchází bouři.

A bouře přišla, jiná však, než jakou očekávali. Kobyla patřící Zebu Stumpovi, jak všichni věděli, se zřejmě náhle pomínula. Začala tancovat po trávníku, vyhazovala a řičela ze všech sil. Strhla svým příkladem všech sto koní, kteří stáli uvázaní u stromů. Všichni vyhazovali a hlasitě odpovídali na její říčení.

Zapomenuta byla poprava, zapomenuto bylo všechno, co se týkalo zajatce. Regulátoři spěchali pro zbraně, někteří běželi ke koním.

„Indiáni!“ křičeli všichni, ale vlastního slova stejně v tom rámusu nebylo rozumět. Nic než Comanchové nemohlo způsobit takový rozruch, který hrozil splašením celého stáda koní.

Chvilí pobíhali muži s křikem po palouku nebo stáli mlčky a s vystrašenými tvářemi. Většina odvázala koně a skrývala se za nimi jako za štíty proti náhodným indiánským šípům. Jenom málokteří byli zvyklí takovým příhodám. Nezkušenost u mnohých měnila úlek až v hrůzu. Pominula, teprve když všichni koně se uklidnili a když přestalo divoké říčení; ozývala se již jen klisna, která to všechno začala.

Pak byla odkryta pravá příčina poplachu i to, že Connemařan zmizel. Phelim měl na štěstí tolik chytrosti, že se skryl v křoví. Jen tím si zachránil kůži, neboť jeho život teď nestál ani za tolik, jako život jeho pána.

Tucet zlostných rukou zvedlo pušky a vzalo si starou kobylu na mušku. Avšak dříve, než mohl kdo vystřelit, hodil jí muž, který stál poblíže, laso kolem krku a přiškrtl ji, až umkla.

*

Klid byl obnoven a všichni se opět vrátili k hroznému dílu. Nálada regulátorů se nijak nezměnila. Směšná příhoda je na okamžik zmátla, ale nevzbudila u nich veselí, právě naopak.

Některí se hanbili za úlohu, kterou při falešném poplachu sehráli, jiné podráždilo přerušení chmurného divadla. Kletby a výkřiky prozradily, že se navracejí s ještě větší pomstychtivostí.

Znovu se uzavřel kruh mstitelů kolem odsouzence. Znovu se darebáci chopili provazu. Znovu se všem vtírá věta: „Rozluč se se životem, Maurici Geralde!“

Jak nepodobná přízraku smrti je však postava, která se náhle mihla ve stínu stromů a pak vyběhla do plného slunečního svitu.

„Žena! A krásná žena!“

Je to jen myšlenka, nikdo ani nehlesl. Stáli jako předtím, avšak jejich výraz se změnil. I ti nejdrsnější ctili přítomnost půvabné vetřelkyně. Byla na nich patrná pokora, jako by si byli vědomi viny.

Mihla se mezi nimi jako létavice, proběhla jejich středem,

nepohlédnuvši napravo ani nalevo, nepromluvila, nevykřikla, dokud nestála nad odsouzencem, který spoután a umlčen roubíkem dosud ležel v trávě. Rychlým pohybem se zmocnila lasa, které překvapení kati pustili.

„To jste Texasani? Zbabělci jste!“ křičela a pohrdavým zrakem přelétla dav. „Hanba, hanba!“

Jen se příkrčili pod palčivou výčitkou.

„To je soud! Spravedlivý soud! Obžalovaný bez obhájce, odsouzen, aniž byl vyslechnut! Tomu říkáte spravedlnost? Texaské právo? Pohrdám vámi – vy nejste muži, vy jste vrazi!“

„Co to má znamenat?“ křikl Poindexter, přiskočil a chytil dceru za ruku. „Ty ses zbláznila, Loo, dočista zbláznila! Jak to, že jsi tady? Nařídil jsem ti přece, abys odjela domů. Pryč, okamžitě pryč! A neplet' se do toho, co se tě netýká!“

„To se mne týká, otče!“

„Jak to? Ovšem, jsi sestra! Tenhle člověk ti zabil bratra.“

„Nevěřím tomu, nechci tomu věřit. Nikdy tomu neuvěřím! Neměl pro to žádný důvod. To jste muži? Vždyť jednáte jako divoši! Sud'te ho spravedlivě a pak – pak...“

„Byl souzenej spravedlivě,“ ozval se kdosi, zřejmě pobídnut. „Vo jeho vině nemůže bejt pochyb. Vašeho bratra zabil tenhle a nikdo jinej. A nevypadá to dobře, slečno Poindexterová – vodpus'te, že to říkám – ale vopravdu nevypadá pěkně, když zrovna vy se ho snažíte vochránit před tím, co si zasluhuje.“

„To ne, to nevypadá,“ ozvalo se sborem.

„Spravedlnosti se musí dát průchod,“ vykřikl někdo otřepanou frází od soudu.

„Musíme vás, slečno, požádat, abyste nás opustila. Pane Poindextere, udělal byste dobře, kdybyste svou dceru odvedl.“

„Pojd', Loo! Tohle není místo pro tebe. Musíš odejít. Ty odmítáš? Velký Bože, což mně chceš odepřít poslušnost, dcero? Cashi, odved' ji! Nechceš-li jít dobrovolně, musíme užít násilí, Loo. Tak buď už přece hodná a udělej, co ti říkám. Běž, běž!“

„Ne, otče, nepůjdu, dokud mi neslíbíš – dokud mi tihle lidé neslíbí...“

„Nemůžeme vám nic slibovat, slečno, i kdybychom chtěli. Byl spáchán zločin, vražda, jak víte. Se spravedlností se nedá smlouvat. Pro vrahy nemůže být milost.“

„Žádnou milost!“ opakovaly rozezlené hlasy. „Pověste ho!“

Přítomnost dívky již na regulátory nepůsobila. Snad jen uspíšila osudný okamžik. Cassius Calhoun již nebyl jediný, kdo byl puzen závistí. Lovce koní byl nyní nenáviděn i pro podezření z úspěchu u Louisy.

Na otcův příkaz odváděl nebo spíše odvlékal dívku její bratranec pryč. Zmítala se v nenáviděných rukou, divoce plakala a hlasitě protestovala proti nelidskému činu.

„Zvířata! Vrahové!“ – to byla její poslední slova. Odpor jí však nebyl nic platný, na její řeči nikdo nedbal. Byla odvedena. Neměla už žádnou naději, jak by se dalo pomoci tomu, za něhož byla ochotna položit svůj vlastní život.

ZNOVU VYRUŠENÍ

Po třetí se obnovuje táž scéna, herci i diváci hrozného dramatu zaujímají svá místa. Laso znovu přehazují přes větev. Tíž dva lotři berou do rukou volný konec – tentokrát je však stahují k sobě, až je provaz napjatý.

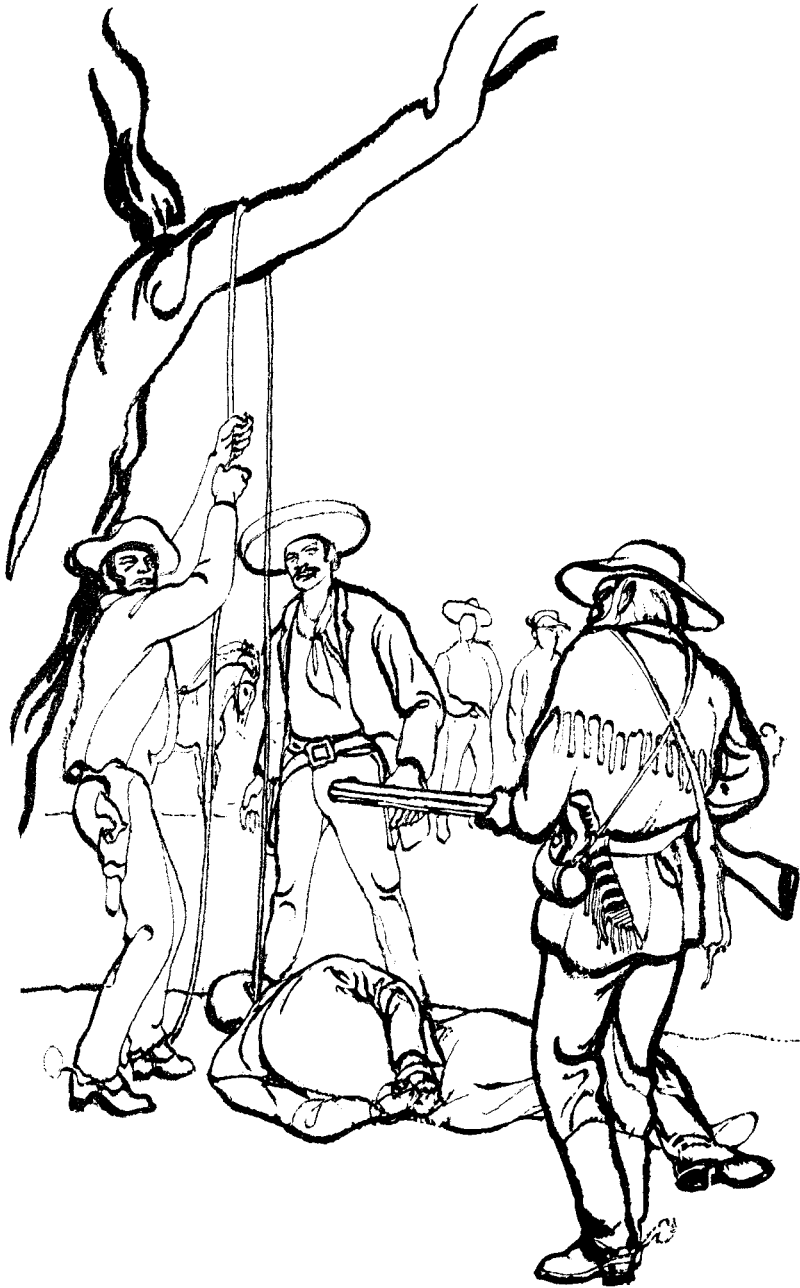
Po třetí zatane všem na mysli: „Rozluč se se životem, Maurici Geralde.“

Ani šedesát vteřin nebudou oba kati potřebovat k dokončení své „práce“.

„Tak co, Bille, si hotovej?“ křikl jeden z nich na znamení, že už nemíní čekat na nějaký povel.

„Hotovo,“ odvětil Bill, „nahoru s tím skunkem!“

Provaz sebou škubl, nestačil však tělo zvednout. Stáhl se kolem krku, zvedl hlavu od země, ale nic víc. Jen jeden z katů zatáhl plnou silou.

„Táhni, k sakru,“ houkl Bill na svého zahálejšího pomocníka. „Proč, ke všem čertům, netáhneš? Zaber znova – dohromady, hej...“

„Stát!“ zahřměl mohutný hlas. Muž obrovité postavy – k němuž byl až dosud Bill obrácen zády a jehož objevení dočista zmrazilo jeho společníka – vyrazil z lesa s dlouhou puškou v ruce a několika skoky se ocitl uprostřed zástupu.

„Stát!“ opakoval nad ležícím tělem a namířil svou šestistopovou pušku na oba pomahače u provazu. „Ani vo vlásek ten provaz neutáhnete, to vám povídá Zeb Stump. Jen to zkus, Bille Griffine, a dostaneš do žaludku modrou pilulku, která ti určitě neposlouží! Pusť, povídám ti, pusť ten provaz!“

Ani zařičení Zebovy kobyly nezpůsobilo takový rozruch jako jeho příchod. Všichni přítomní ho znali, většina si ho vážila a mnozí se ho obávali.

K těmto posledním patřil i Bill Griffin a druhý kat. Oba postřehli hrozící nebezpečí a pustili popravčí provaz. Laso teď leželo volně v trávě.

„Co je tohle za pitomost, chlapci?“ pokračoval obr a otočil se k zástupu, dosud překvapenému a němému. „Snad ho nechcete věšet?“

„To chceme,“ odpověděl mu kdosi tvrdě.

„A proč ne?“ zeptal se jiný hlas.

„Proč ne? Přece byste nepověsili spoluvobčana bez soudu, nebo jo?“

„Pokud de vo to, tak to žádněj zdejší vobčan není. A soud byl, poctivej soud.“

„Ale jděte! Tady má bejt pověšenej člověk, kterýmu třeští mozek a kterej ani nebude vědět, že ho posíláte do věčnejch lovišť! A tomu říkáte poctivej soud, že jo?“

„Co na tom, dyž víme, že vinnej je? Vo tom sme se všichni přesvědčili, jak sme tady.“

„Čerta starýho jste se přesvědčili! Pche! S takovejma, jako jsi ty, Jime Stoddarsi, nebudu ztrácet slova. Ale ty, Same Manly, a vy, pane Pajndexr – copak vy můžete souhlasit s

tímhle tady, co podle mýho není nic jinýho než vražda?“

„Neslyšel jsi všechno, Zebe Stumpe,“ vzepřel se mu vůdce regulátorů, aby ospravedlnil svůj souhlas. „Tady jsou fakta...“

„Jdi k čertu i se svejma faktama! A se všema pohádkama. Nechci je slyšet. Na ty bude dost času až před řádným soudem. A proti tomu jistě nikdo nebude, jelikož vobviněnej, jak vidíme, nemá ani stín naděje, že by mohl pláchnout. Nebo je někdo proti tomu?“

„Osobujete si toho trochu mnoho, Stumpe! Co je vám po tom? To bychom rádi věděli! Zavražděný nebyl váš syn ani bratr a bratranec taky ne! Kdyby byl, soudil byste jinak.“

Calhoun použil obratu, který se mu předtím tak osvědčil.

„Nechápu, co je vám po tom,“ pokračoval, „jak my v tomhle případě postupujeme.“

„Je mi po tom! Předně proto, že tenhle mládenec je můj přítel, i když je to Irčan a je tady v kraji cizí. A za druhý proto, že Zeb Stump nesnese špinavou hru – ani na texaský prérii ne!“

„Nesmysl! Žádná špinavá hra tu nebyla. A o to, co kdo snese nebo nesnese, se budeme čerta starat! Hoši, snad vás nezastraší takový chvastoun! Dokončíme, co jsme začali. Krev zavražděného volá o pomstu! Chopte se provazu!“

„Jen to zkuste! Přisámbohu – kdo to první zkusí, pustí ho vo poznání rychlej, než se ho chytil. Jen někdo natáhněte pracku po tom lasu. Můžete si toho chudáka pověsit, když budete chtít, ale teprve až tu bude ležet na zemi Zeb Stump a pár z vás vedle něho. Tak co? Chci vidět toho skunka, kterej si sáhne na provaz.“

Po Zebových slovech následovalo hluboké ticho. Lidé stáli, kde byli – částečně proto, že nechtěli riskovat, částečně i proto, že si vážili jeho odvahy a čestnosti. Snad i proto, že v myslích regulátorů zbylo ještě trochu pochybností o účelnosti a správnosti kroku, k němuž je Calhoun nutil.

Starý lovec bystře zpozoroval úspěch, jehož dosáhl, a hned ho využíval.

„Postavte toho mládence před spravedlivej soud,“ naléhal. „Vezměme ho s sebou do osady a tam ať je proces. Nemáte žádněj jasnej důkaz, že v tej lotrovině měl prsty. A hrom mě zab, jestli tomu uvěřím, dokud bych takovej důkaz vlastníma vočima neviděl! Vím dobře, co si myslel vo mladým Pajndexrovi. Nejenže to nebyl jeho nepřítel, ale sotva je na tyhle louce někdo, kdo by ho byl měl radši – i když měl strkanici s jeho vzácným panem bratrancem.“

„Asi nevíš, Stumpe,“ odpověděl mu chladně vůdce regulátorů, „co jsme právě vyslechli?“

„A co jste právě vyslechli?“

„Svědectví, z něhož vyplývá pravý opak toho, co tvrdíš ty. Máme dokázáno, že nejen mezi Geraldem a mladým Poindexterem nebyl dobrý vztah, nýbrž že právě onoho večera došlo mezi nimi k hádce...“

„Kdo to dokázal, Same Manly?“

„Já to říkám,“ odpověděl Calhoun a vystoupil kupředu, aby na něho Stump viděl.

„Jo vy, pane Cashi Calhouně! Tak vy víte, že mezi nima nebyl dobrej vztah? A viděl jste asi tu hádku, vo který se tady mluvilo?“

„Neřekl jsem, že jsem ji viděl, Stumpe. A navíc – nehodlám se dát od vás vyslýchat. Svědectví jsem sdělil těm, kdo na ně měli právo, a to stačí. Pánové, myslím, že jste s rozsudkem všichni souhlasili. Nevím, proč by takový starý hlupák měl rušit...“

„Starej hlupák!“ zařval lovec ozvěnou. „Starej hlupák! Hrom a peklo se všema čertama! Vy mně říkáte starej hlupák? Jako že je Pámbu nade mnou, toho se dočkáte, že budete tyhle slova vodvolávat, nebo ať nejsem Zebulon Stump z Kentucky. Ale teď to nechme, všechno má svůj čas, a váš čas může přijít dřív, než si myslíte, pane Cashi Calhouně.“

Pokud jde vo nějakou hádku mezi Henry Pajndexrem a tímhle mládencem,“ pokračoval Zeb dále, hovoře teď již k vůdci regulátorů, „nevěřím z toho ani slova. A nevěřím, dokud

tady nebudou pádnější důkazy než Calhounovo řečnění. Podle toho, co já vím, přičí se to zdravému rozumu. Říkáš, že máte nové fakty? Tak to já mám taky. Mám takový fakty, že nás asi vyvedou z týchle záhadný historie, ať si je jak chce zamotaná.“

„Jaká fakta,“ dožadoval se vůdce regulátorů. „Chceme je slyšet, Zebe Stumpe.“

„Je toho víc. Předně: co soudíte vo tom, že je ten hoch sám raněnej? Nemyslím ty škrábance, ty asi budou vod kojotů, který ho napadli, když viděli, že je raněnej. Ale podívejte se na jeho koleno. To nemohli udělat kojoti! Co tomu říkáš, Same Manly?“

„To – teda – totiž někteří hoši tady si mysleli, že mezi nimi došlo k pranicí a...“

„Mezi ním a kým ještě?“

„No, mezi tím, co ho hledáme.“

„Jo, myslíme právě toho,“ promluvil jeden ze zmíněných „hochů“. „Všichni víme, že Henry Poindexter se nedal zastřelit jako tele. Rvali se a padli na kameny. A vod toho voteklo tomuhle koleno. Pak má taky ještě ránu na hlavě, to vypadá jako vod pažby pistole. Co se tejtče těch škrábanců, kdopak ví, vod čeho sou. Může to bejt vod trní nebo vod vlků, jak si přejete. Ten jeho bláznivej poskok zase vykládá vo leopardovi, ale s tím si na nás nepřijde.“

„Koho tím myslíš? Toho Irčana Phelima? Kdepak je?“

„Ten se vytratil, aby si zachránil kůži. Však ho najdeme, jen co skoncuje tohle, a počítám, že až ho trochu pověsíme, dostaneme z něj pravdu.“

„Pokud jde vo toho leoparda, nevytáhnete z něho nic, co vám už neřek. Já sám jsem tu potvoru viděl a jen tak tak jsem dostal tohohle hocha z jejích spárů. Ale vo to nejde. Toho Irčana jste chytli, počítám. A nevyprávěl vám nic vo tom, co tady viděl?“

„Něco vykládal o Indiánech. Kdo tomu má věřit?“

„Mně vykládal tu samou historii, a tak se mi zdá bejt na tom něco pravdy. Kromě toho tvrdí, že hráli karty – a tady ty karty

jsou. Našel jsem je rozházený po zemi v tý chatrči. Jsou to španělský karty.“

Zeb vytáhl z kapsy balíček a podal ho vůdci regulátorů.

„Kdo jakživ slyšel vo Comanchovi, jak hraje karty,“ přihlásil se někdo ke slovu. „To je úplně směšný.“

„Jemu je to směšný!“ vybuchl nějaký starý lovec, který strávil v zajetí u Comanchů celý rok. „Směšný snad, ale pravda to konec konců je. Však jsem je viděl hrát nejednu partičku, a zrovna *monté*. Comanchové karty hrajou, tím si buď jistej.“

Toto svědectví Zeba potěšilo, sám by ho byl nemohl podat lépe. Prospělo obžalovanému. Fakt, že někde v sousedství byli Indiáni, mohl mít značný vliv na to, jak se budou na věc dívat regulátoři, kteří až dosud žili v domnění, že nájezd Comanchů se odbyl na opačné straně od osady.

„A že tu Indiáni jsou, tím si taky každej může bejt jistej,“ pokračoval Zeb v hovoru o tom, co mohlo přispět k odložení soudu. „Indiáni anebo něco zatraceně podobnýho. – Józafate, vodkud' se tahle tady bere?“

Cvakot kopyt, rozléhající se z úbočí srázu, dolétl ke všem uším současně. Nikdo se neptal, čemu platí Zebova náhlá otázka. Nahoře na svahu, téměř po samém okraji srázu, cválal kůň. V sedle měl ženu. Vlasy i klobouk za ní vlály, klobouk držel jen na šňůrce. Tak divoký to byl cval a tak nebezpečně blízko srázu vedl, že to vypadalo, jako by se byl kůň splašil.

Nebylo však tomu tak. I podle chování jezdkyň se to dalo poznat. Zdálo se, že ji rychlost jejího koně ještě neuspokojuje, že se ji snaží bičem i ostruhami ještě zvýšit. Všichni se jen divili, proč jezdkyň vede koně tak blízko srázu. Stáli mlčky a užasle. Ne že by nevěděli, kdo to je. Bylo by divné, kdyby ji nepoznali. Kdo tuto ženu jednou spatřil sedět na koni po mužském způsobu, rozkročmo, musel si ji zapamatovat.

Poznali ji na první pohled. Jeden jako druhý si uvědomili, že zoufale štvoucí se jezdkyň je ta, s níž se před necelou půlhodinou rozloučili – ta, jež jim dala na prérii tak cennou radu.

PRONÁSLEDOVÁNA COMANCHY

Isidora zůstala na pláni sama s nezáviděníhodnými myšlenkami. Pomsta, kterou – jak věřila – zosnovala, nebyla nijak sladká. Pokořila snad ženu, kterou nenáviděla, ale co když také zničila muže, jehož milovala? Přes to všechno, co se stalo, nepřestala ho mít ráda!

„*Santísima Virgen!*“ šeptala vášnivě, „co jsem to udělala? Čím to jen skončí, shledají-li ho vinným tihle lidé, ten obávaný soud – *Los Reguladores*? Smrtí. Jeho smrtí!“

Seděla, zrak upřen do dálky. Šedák se vzdorovitě točil za

jezdci, třeba již dávno zmizeli z dohledu. Jako by sdílel city své paní, jako by vycítil, že kolísá, že se trápí nějakou nerozhodností.

Kůň první zvětřil nějaké nebezpečí. Oznamil je hlubokým chvějivým zaržáním, jako by chtěl připoutat její pozornost, a hlavou pohodil k *chaparralu*.

Isidora se ohlédla k houštině a přelétla zrakem cestu, po níž nedávno přijela. Vedla k Leoně a byl z ní vidět jen asi dvousetyardový úsek. Dále ji zastíňovaly křoviny, jimiž se proplétala.

Zdálo se, že na ní nikdo není; jen dva tři hubení kojoti, krčící se ve stínu stromů, očichávali stopy okovaných koní v naději, že snad spěchající jezdci pohodili něco k snědku. Ti však by byli šedáka tolik nevzrušili.

Isidora naslouchala: zprvu neslyšela nic, co by ji nějak mohlo polekat. Zavytí kojota nenažene strach ani v noci, natož za jasného dne. A nic jiného neuslyšela.

Její myšlenky se vrátily opět k Texasanům, zejména k tomu, kdo odjížděl poslední. Přemítala, proč právě on se tak důkladně vyptával, když tu ji znovu vyrušil pohyb jejího koně. Zvířejevilo netrpělivost, nechtělo stát na místě, čenichalo, odfrkovalo a nakonec zařehťalo, daleko hlasitěji než prve.

Tentokrát se mu dostalo několikanásobné odpovědi od koní, kteří šli po cestě, skryti zatím za stromy. Současně bylo slyšet jejich krok.

Víc však už ne. Cizí koně buď rázem zastavili, nebo byli přinuceni k bezhlučnému volnému kroku. Isidora soudila na první možnost. Domýšlela se, že koně nesou jezdce a že byli zastaveni, když zařehťal její šedák. Uklidnila ho a naslouchala.

Mezi stromy se ozval tlumený hovor. Pak náhle umlkl a *chaparral* opět ztichl. Jezdci, ať to byl kdokoliv, stáli – snad se jim nechtělo kupředu.

Isidoru to nepřekvapilo ani nepolekalo. Mohl to být někdo, kdo jede k Rio Grande, nebo snad jezdci, kteří se zatoulali od

pátrací výpravy Texasanů; zaslechli zařehtání a z opatrnosti se zastavili. Bylo to přirozené, zvláště v době, kdy se rozneslo, že Indiáni jsou na válečné stezce.

Ale i ona musela být opatrná vůči cizím lidem, ať byli kdo chtěli. S touto myšlenkou poodjela tiše stranou a skryla se i s koněm za mezquitovým stromem. A opět naslouchala.

Netrvalo dlouho a zjistila, že se k ní neznámí jezdci začali přibližovat, ne však po vyšlapané stezce, ale houštinou! A ne všichni najednou, ale jako by se byli rozdělili a pokusili se ji obklíčit.

Slyšela totiž údery kopyt z různých stran. Koně našlapovali lehce a zřejmě se vzdalovali jeden od druhého, zatím co jejich jezdci zachovávali hluboké ticho. Obezřetné nebo zlověstné?

Objevíli již, kde je? Prozradilo ji snad šedákovy zařehtání? Neobjíždějí ji, aby ji tím jistěji lapili? A jak pozná, jsou-li jejich úmysly přátelské nebo nepřátelské? Nepřátele měla, jeden z nich byl v živé vzpomínce – don Miguel Diaz. A pak tu byli Comanchové, jimž nebylo nikdy co věřit, zvláště teď, když byli na válečné stezce.

Zmocňovala se jí úzkost. Dlouho ji nepocíťovala, avšak chování neviditelných jezdců bylo při nejmenším podezřelé. Poutníci by byli pokračovali v cestě dál. A tihle se ukrývají v *chaparralu!*

Rozhlédla se kolem sebe po svém úkrytu. Přestávala mu důvěřovat. Řídké mezquitové listí ji neskryje před zvědavým pohledem. Nemohla uniknout prozrazení.

Při tom pomyšlení zasadila koni do boku ostruhy a vyjela z houští. Po cestě pak dojela klusem na otevřenou pláň, táhnoucí se až k Alamu. Měla v úmyslu odjet na dvě stě tři sta kroků z dostřelu šípu i kulky a tam zastavit a vyčkat, až se bude moci přesvědčit, kdo to za ní jde, zda přátel či nepřatelé.

K tomuto zastavení však již nedošlo. V tom okamžiku se na různých místech vynořili z křoví jezdci. Vyrazili na rozličných místech a sjížděli se rychle k ní. Jedním pohledem spatřila, že jsou to polonazí muži bronzové pleti, rudě pomalovaní v

obličejů a s nachovými pery ve vlasech.

„*Los indios!*“ mechanicky zamumlala Mexičanka, zaryla šedákovi do žeber ostruhy a plnou rychlostí se pustila přímo k alhuehete.

Letmo se ohlédla a přesvědčila se, že je pronásledována. Viděla, že pronásledovatelé jsou blízko a že honbu berou vážně, tak vážně, že ani neječí, jak mají Indiáni na válečné stezce ve zvyku!

Mlčení napovídalo, že jsou rozhodnuti ji polapit. Až dosud mívala málo strachu ze setkání s rudými nájezdníky prémie. Po léta žili v míru, s Texasany i s Mexičany; jediné, čeho se bylo obávat, mohla být nějaká hrubost, když byli pod vlivem alkoholu – stejně jako ani v civilisovaném světě nepotkává žena ráda partu kumpánů, kteří strávili celý den v hospodě.

Isidora takovou událost již jednou prožila; méně bolestná byla však vzpomínka na nepříjemnost samu, než pomyšlení na tragedii, kterou její záchránění posléze skončilo.

Teď však jí hrozilo jiné nebezpečí. Mír byl ten tam. Válka visela ve vzduchu. Její pronásledovatelé se neopili ohnivou vodou svých nepřátel. Žíznilo po krvi. A Isidora neprchala pouze před zneuctěním, ale i před smrtí!

*

Přes pláň! Přes onu otevřenou rovinu, tak rychle, jak to jen dokáže její kůň, pobízený bičem, ostruhami i slovy! Její pronásledovatelé jeli bez hlesu, jako němé přízraky. Jen jednou se po nich Isidora ještě ohlédla. Stále byli jen čtyři, ale čtyři proti jednomu je mnoho – a oni byli čtyři proti jedné!

Neměla jinou naději než prchnout k Texasanům.

Hnala se přímo k alhuehete.

LOS INDIO

Pronásledovanou dělilo asi tři sta yardů od svahu, pod níž rostl cypřiš. Ohlédla se ještě jednou.

„*Díos me amparé!* Bůh mne opatruj!“

Bůh ji opatruj! Neunikne!

Nejpřednější z pronásledovatelů už zvedl laso nad hlavou a roztočil je. Dříve než dostihne Isidora horního konce rokle, zadrhne se jí smyčka kolem krku a pak... Tu jí bleskla hlavou myšlenka, myšlenka, jež slibovala záchranu před hrozícím uškrcením. Sráz nad Alamem byl blíže než rokle, jíž se sjíždělo dolů k potoku. Vzpomněla si, že hřeben je vidět od *jacalé*. Trhla prudce uzdu a změnila směr. Místo k cypřiši zamířila přímo ke srázu.

Zmátla tím své pronásledovatele a současně je potěšila. Znali terén velmi dobře. Věděli, jak strmý svah to je, a byli si nyní svou kořistí jisti. Vůdce uchopil laso lépe do ruky, aby byl vrh jistější. Nepospíchal, věděl, že jezdce nemůže uniknout.

„*Carajo!*“ zamumlal si, „pojede-li dál, sletí dolů!“

Zmýlil se však. Isidora jela dál, ne však po srázu, ale po jeho okraji – tak těsně, aby upoutala pozornost Texasanů dole.

A tak přiměla Zeba, aby zvolal své „*Józafat!*“.

Jakoby v odpověď ozvalo se volání jezdce, jež se objevila nad srázem.

„*Los indios! Los indios!*“

Každý, kdo prožil alespoň tři dny v jižním Texasu, musel těmto slovům porozumět, ať byla jeho mateřština jakákoliv. Po tři sta let se tento výstražný křik ozýval na hranici tři tisíce mil dlouhé ve třech jazycích – „*Les indiens! Los indios! The Indians!*“

Mužům kolem *jacalé* nemusel tato slova nikdo překládat. Nebyl by na to ani čas. Týž hlas volal znovu.

„*Tejanos! Caballeros! Zachraňte mne! Zachraňte mne! Los indios!* Pronásleduje mne celá tlupa. Už jsou za mnou...“

Nebylo jí rozumět, co křičí dál. I tak však bylo jasné, co se nahoře na pláni odehrává. Nevzdálila se od kraje křoví ani dvacet kroků, když se první z divochů objevil v plném trysku proti jasné obloze.

Jako had zakroužilo laso nad hlavou. Dychtil tolik po tom, aby se smyčka neminula cíle, že se zřejmě vůbec nestaral o to, co uprchlice křičí. Snad si představoval, že slova patří jemu, že je to prosba o milost v jazyce, kterému nerozuměl – Isidora totiž volala o pomoc anglicky. Teprve ostré prásknutí pušky, které se ozvalo z údolí, ho vyvedlo z omylu. Bolestné bodnutí v zápěstí ho přinutilo pustit laso a ohlédnout se.

Dole v údolí spatřil obláček kouře. Jediný pohled mu stačil. Rázem změnil své plány. Dole byla stovka mužů a leskla se tam stovka hlavní! Zahlédli je i tři jezdci za ním, a jako by je vedla táž myšlenka, obrátili se všichni na místě a odcválali přes hřbet kopce stejně rychle, jak se přihnali.

„Škoda,“ poznamenal Zeb Stump a nabíjel znova pušku. „Kdyby nešlo vo ni, byl bych je pustil kousek dolů. A

kdybychom je byli čapli, možná, že bychom z nich byli dostali i něco vo týhle naší záhadě. Teď už sem ani nepáchnou. Než se my dostaneme nahoru, budou dávno za horama.“

*

Pohled na divochy změnil okamžitě situaci před mustangerovou chatou. Většina, jež zastávala názor, že vrahem je Maurice Gerald, se změnila v menšinu. A ti, kdo nepřestali věřit v jeho nevinu, stoupli nyní ve vážnosti. Calhoun a jeho rváči už nebyli pány situace a regulátoři na popud svého vůdce odložili soud.

Spěšně se shodli na novém postupu. Odvezou obviněného do osady a tam bude souzen podle řádných zákonů země. A teď k Indiánům: budou je pronásledovat? Ovšem! A kdy? Hned? Opatrnost radí: ne.

Viděli sice jen čtyři. Sotva však budou sami. Co když je to jen hlídka čtyřsethlavé výpravy?

„Počkejme, až ta ženská sjede dolů,“ radil někdo bázlivější. „Dál už ji nepronásledovali. Myslím, že ji slyším, jak sjíždí strží. Cestu zná, vždyť nás po ní sama posílala.“

Návrh se zdál být rozumný. Nebyli zbabělci, ale jen málokteří se již střetli s Indiány v opravdovém boji a většina přítomných poznala jen jejich sešlé přibuzné, obchodující s bělochy.

Rada byla přijata. Zůstali na místě a čekali, až Isidora přijede. Napjatě naslouchali, mnohému se rozbušilo srdce rozčilením. Nezaslechli však nic.

Neozval se ani dusot kopyt, ani ženský hlas, nic.

Bylo by možné, že byla přece zajata? Texasané začali pociťovat něco velmi blízkého hanbě. Onen výkřik z okraje srázu je volal na pomoc: „*Tejanos! Caballeros!* – Texasané! Kavalíři!“

Mladší a horkokrevnější již nemohli snášet nejistotu – byli mezi nimi i obdivovatelé mladé Mexičanky. Vyšvihli se do

sedel a oznámili, že jsou rozhodnuti pustit se za ní a buď ji zachránit, nebo zahynout.

Kdo je měl zadržet? Co když Isidořini pronásledovatelé jsou právě ti, po kterých pátrají – vrahové Henryho Poindextera?

Nikdo proti jejich záměru nepromluvil slova. Vydali se hledat Isidoru a pronásledovat piráty prerie.

U chatrče zůstalo nemnoho lidí, mezi nimi i Zeb Stump. A ještě dva věrně vytrvali při mustangerovi v těchto těžkých chvílích: z dálky ho pozorovala půvabná dívka, pečlivě skrývající svůj dychtivý zájem o něho. Po jeho boku zas dřepěl rozedraný a trochu komický človíček. Byl to Phelim, který právě slezl z úkrytu v koruně mohutného dubu, kde byl po celou tu dobu schován a odkud pozoroval všechno, co se dole odehrávalo. Změněná situace ho pokoušela tak dlouho, až opět slezl a ujal se zase povinnosti, za kterou přijel přes celý širý Atlantik.

Alamo mizí ze scény. Za hodinu bylo již *jacalé* opuštěno. Snad již nikdy nerozestře svou ochrannou střechu nad mustangerem Mauricem.

ZKLAMANÉ VOJSKO

Tažení proti Comanchům bylo jedním z nejkratších – trvalo jen tři nebo čtyři dny. Ukázalo se, že tito kočovníci Západu nevytáhli do války, alespoň ne na velkou výpravu. Úder na osady byl vlastně podnik několika indiánských mladíků, kteří měli být přijímáni mezi bojovníky a kteří svou statečnost chtěli dokázat ukořistením skalpů, koní i dobytka.

Výpady tohoto druhu jsou mezi texaskými Indiány dost běžné. Mladí bojovníci je provádějí na svou pěst, často bez vědomí náčelníka nebo starších kmene, tak jako se někdy vytratí ctižádostivý poddůstojník z polního tábora, aby ještě s

několika druhy zajal nepřátelskou hlídku. Tyto nájezdy dělávají mladí Indiáni, kteří vyjeli za lovem a chtějí se vrátit domů s bohatší kořistí než s pouhou zvěřinou; většina kmene zpravidla o nájezdu neví a nedoví se o něm, až když je po všem. Jinak by se totiž mohli do těchto plánů vložit starší bojovníci, kteří obvykle mívají málo chuti do takových loupežných výprav, považující je nejen za neopatrné, ale často i škodlivé pro zájem celého kmene. Jen za úspěšnou výpravu se mohou mladíci dočkat pochvaly.

Jednotky umístěné ve Fort Inge, které dostaly za úkol střežit území až po Rio Nueces, byly notně překvapeny, když se vrátily do kasáren a dověděly se, že vyjely proti Indiánům nesprávným směrem. Novým zklamáním pak pro ně byl návrat skupiny civilistů, kteří se vydali pronásledovat divochy, již byli spatřeni na Alamu, a vraceli se s novinou, že tam vůbec žádní Indiáni nebyli.

Měli pro to dostatek důkazů, jinak by se byli vzhledem ke všem okolnostem sotva setkali s důvěrou. Důkazy se skládaly ze sbírky nejrůznějších věcí, z veteše, jak by to asi nazval každý odhadce. Paruky z koňských žíní, kohoutí peří nabarvené na modro, na zeleno i na červeno, kalhoty a mokašiny z buvolí kůže a několik balíčků barvy – to vše bylo uschováno v dutém stromě.

Žádné nové výpravy proti Indiánům tedy nebylo třeba, a tak se ctižádostivci ve Fort Inge musili spokojit s událostmi, jež poskytoval život. Třeba byla pevnost tak vzdálena od všech civilisovaných míst, nebylo nouze o zajímavé i napínavé historky. Námětů k přemýšlení i k hovorům bylo několik. Stále ještě to byl příjezd nejkrásnější ženy, jakou kdo kdy v osadě viděl, pak záhadné zmizení a domnělé zavraždění jejího bratra, dále ještě záhadnější bezhlavý jezdec, všední historka tlupy bělochů převlékajících se za Indiány a konečně i zvěst, že muž, podezřelý z vraždy, byl dopaden a uvězněn v pevnosti – a že dočista zešlel. V pořadí zájmu nebyla tato poslední zpráva rozhodně na posledním místě.

„Vražda,“ řekl kapitán Sloman filosoficky, „je podle mého zločin, jehož mustanger Maurice prostě není schopen. Myslím, že toho člověka znám natolik, abych si tím mohl být docela jist.“

„Přiznejte ale,“ odporoval mu Crossman od jízdnic střelců, „že důkazy svědčí silně proti němu! Téměř nezvratně, řekl bych já.“

Crossman nebyl mladému Irovi nikdy příliš přátelsky nakloněn. Domníval se, že se komisařova neteř, místní kráska, na tohoto dobrodruha, o němž nikdo nic nevěděl, kdysi příliš usměvavě zahleděla.

„Tak docela nezvratně ne,“ odvětil Sloman.

„Není pochyb o tom, že je mladý Poindexter mrtev a že byl zavražděn. Tomu věří každý. No, a kdo jiný to tedy mohl udělat? Jeho bratranec odpřisáhl, že slyšel, jak se Henry s Geraldem pohádal.“

„To je vypečený bratranec a odpřisáhl by všechno, co by mu jen trochu posloužilo,“ vložil se do hovoru dragoun Hancock. „Mimochodem: co jeho vlastní rvačka s obviněným? Není vám to trochu podezřelé?“

„A i kdyby se byli pohádali,“ přel se Sloman dál, „co z toho? To ještě neznamená, že došlo k vraždě.“

„Tak vy myslíte, že ten chlap mohl Poindextera zabít v poctivém boji?“

„I to je možné, snad i pravděpodobné. I to bych připustil.“

„Ale oč se mohli hádat?“ dotazoval se Hancock. „Slyšel jsem, že mladý Poindexter byl s mustangerem náramně zadobře – bez ohledu na to, co měl Gerald s jeho bratrancem. Oč by se jen mohli pohádat?“

„Je dost divné, že se na to ptáte zrovna vy, poručíku,“ vrtěl hlavou kapitán Sloman. „Jako by se chlapi byli kdy hádali o něco jiného než...“

„Než o ženy,“ vpadl mu dragounský poručík se smíchem do řeči.

„Zavřeli ho na strážnici,“ začal Hancock z jiného konce. Právě se o tom dověděl – hovor se odehrál krátce po příchodu z

výpravy proti Comanchům. „Ten jeho skřítek je tam s ním, myslím toho sluhu. A co ještě vám povím: Major dal právě rozkaz, aby byla stráž zdvojnásobena! Nevíte, co to má znamenat, kapitáne, když toho o tom chlapíkovi tolik víte? Vždyť přece nějaké nebezpečí, že by mohl utéci, tu vůbec není.“

„Nezdá se, že by bylo,“ odpověděl pěšák. „Vždyť on ani neví, že je v base. Byl jsem se tam právě na něho podívat. Je z něho úplně blázen, nepoznal by ani sám sebe, kdybyste mu nastavili zrcadlo.“

„Blázen? A jak se to projevuje?“ vyptával se Hancock i ostatní, kteří neznali okolnosti, za nichž byl mustanger zajat. „Je to horečkou? Je v deliriu?“

„A proto byly zdvojeny stráže? To je mi divné. Snad se zbláznil sám major!“

„Možná, že to bylo na radu – nebo bych měl vlastně říci na rozkaz – majorjky, cheche.“

„Ale proč to tedy udělal? Copak se starý bojí, že, by se mohl z vězení dostat ven?“

„Ne, to ne, podle mého. Spíš to je opatření, aby se nikdo nedostal dovnitř.“

„Á, tak vy myslíte...“

„Podle mého je pro mustangera Maurice bezpečněji uvnitř než venku. Potulují se tu všelijaké existence a už se zase mluví o lynchovém soudu. Buď litují regulátoři, že připustili odklad, nebo si někdo dává práci, aby tohle veřejné mínění vytvořil. Mustanger má štěstí, že se za něho postavil ten starý lovec. A další štěstí pro něho je, že jsme se vrátili včas. Ještě den a byli bychom asi našli strážníci prázdnou. Teď bude mít, chudák, díky Bohu, alespoň pořádný soud.“

„Kdy to má být?“

„Jakmile přijde ke smyslům natolik, aby věděl, že stojí před soudem.“

„To může trvat týdny.“

„Ale taky to může trvat jen pár dnů nebo hodin. Nezdá se, že by na tom byl nějak zle – fysicky alespoň ne. Jen rozum má

v nepořádku, zdá se, že spíš po nějaké nepříjemnosti, která ho potkala, než po zranění. Možná, že půjde jen o den, a podle toho, co jsem právě slyšel, budou regulátoři naléhat, aby byl souzen hned, jak se mu vrátí vědomí. Říkají, že na uzdravení čekat nebudou.“

„Snad bude moci vysvětlit všechno tak, že se obhájí. Doufám alespoň.“ To řekl Hancock.

„Pochybuji,“ odporoval mu Crossman „*Nous verrons!*“

„Já jsem si tím úplně jist,“ řekl Sloman. „*Veremos!*“ dodal hlasem, jenž prozrazoval, že otcem této myšlenky bylo spíše přání než přesvědčení.

Z Á H A D Y A S M U T E K

Na Casa del Corvo vládne smutek a členové rodiny Woodleye Poindextera žijí obestřeni jakýmsi záhadami. Jsou sice nyní pouze tři, stýkají se však méně než dříve. Jejich vzájemná uzavřenost pramení z jakýchsi hlubokých příčin. Setkávají se pouze u jídla a i tu hovoří pouze o těch věcech, jimž není možno se vyhnout.

Není těžké vysvětlit si jejich žal i vážnost. Smrt jediného syna a jediného bratra, o které již nikdo nepochybuje, již nikdo neočekával a nikdo nedovede objasnit, vnáší smutek na tvář otce i sestry. Mohla by být i důvodem chmur, které se zračí na čele bratřancově.

Každý z nich jako by však měl ještě svou vlastní starost. Kdysi hrdý plantážník nevychází vůbec z domu, přechází z místnosti do místnosti nebo bloumá po chodbách haciendy. Hrbí se pod tíží smutku, která zlomila jeho pýchu a hrozí zlomit i jeho srdce. Calhoun si vyjíždí jako dříve, přichází se jen najíst nebo vyspat, a ani to ne pravidelně. Celou noc a den je pryč, nikdo neví kde, nikdo nemá právo zeptat se.

Louisa se uchýlila do svého pokoje, ale ani tam nemá klidu. Občas vystupuje na *azoteu* – sama, v tichém zamyšlení. Hledá tam útěchu před starostmi, které na ni dolehly – tíží ji ztráta milovaného bratra a obava, že by mohla ztratit někoho, koho má ještě raději, i když trochu jinak. Uchyluje se tam před pomluvami, které o ní začínají kolovat.

Z toho posledního by si pramálo dělala. I první z těchto bolestí, zprvu tak kruté, se již zmiřňuje. Avšak starost o Maurice, nejtíživější ze všech, roste den za dnem.

Louisa věděla, že mustanger je zavřen ve vojenské strážnici. Nelekalo ji však samo uvěznění. Naopak, spíše se obávala, že stěny vězení nebudou dosti silné. Měla pro své obavy důvod. Doslechla se, co se povídalo o novém lynchovém soudu, že bude mít jiného předsedu a ještě bezohlednější porotu, než jakou vytvořili regulátoři, porotu složenou z *desperadů*, potulujících se kolem vojenské posádky.

Proč se opět zvedala nenávist vůči uvězněnému? Bylo na tom cosi divného, co nedalo spát mnoha lidem. Jen málokdo pochopil příčinu nebo se jí alespoň domýšlel; snad jen tři lidé. Jeden z nich byl Zeb Stump a druhá Louisa Poindexterová. Třetí byl bývalý kapitán Cassius Calhoun.

Zbystřená pozornost starého lovce brzy odhalila jakousi pokoutní hru. Hráli ji Miguel Diaz a jeho lidé ve spojení asi s deseti sobě podobnými, s flinky pro změnu americké národnosti. Podnět k této hře, jak Zeb vystopoval, dal bývalý kapitán dobrovolnické jízdy.

Zeb toto své zjištění sdělil mladé kreolce, které byla příčina hned jasná. Ulehčilo se jí teprve ráno čtvrtého dne, když se Zeb Stump objevil v Casa del Corvo se zprávou, že „jízda už přijela zpátky do pevnosti“. Nehrozilo již tedy nebezpečí, že nepřítelny vězeň bude vyrván svým strážcům – ne proto, aby byl zachráněn, nýbrž aby byl zahuben.

„Pokud jde o to, můžete bejt docela klidná, slečno Lujzo,“ řekl Zeb se sebedůvěrou, jakou už delší čas neprojevil. „Udělal jsem nějaký vopatření.“

„Opatření? Jaká, Zebe?“

„No, tak za prvý jsem šel za majorem, hnedka jak se vrátili, a něco z toho, co nosím v hlavě, jsem mu řek. Na štěstí von proti Geraldovi zaujatej není, spíše navopak, bych řek. Tak jsem mu tedy řek vo tom všem, co se zběhlo, a vo všech, co kolem toho byli, vo Američanech, vo Mexikánech – a na toho Španěla vošklivýho, Dyjaze, jsem taky nezapomněl. A vejsledek byl, že major zdvojitl strážu u basy a tak taky zvostanou.“

„To jsem ráda! Myslíte, že nebezpečí odtamtud už nehrozí?“

„Jestli jako myslíte vod pana Dyjaze, tak to vám můžu vodpřísáhnout. Než ten bude chtít někoho vytáhnout z basy, bude se z ní muset dřívěj dostat sám.“

„Cože? Diaz je ve vězení? Jak se to stalo? A kdy?“

„To je moc votázek najednou, slečno Lujzo. Tak nejlepšší bude, když to vemu pěkně po řadě. Ve vězení teda je, a jelikož tu jiná basa není, která by ho udržela, je zavřenej na strážnici v pevnosti.“

„Tam, co je...“

„Já vím, vo koho vám jde. Tak právě tam. Jsou ve stejný budově, ale ne ve stejný světnici; mohli by se spolu lehkó dorozumět, kdyby vo to stáli. A s Mexikánem jsou tam tři jiný, jeho čistý kamarádi. Ty si budou mít co vyprávět, počítám!“

„To jsou dobré zprávy, Zebe. Včera jste mi říkal, že Diaz...“

„Spadne do jámy, kterou si sám vykopal. To se taky stalo – možná že mu někdo trochu pomoh.“

„Ale jak se to stalo, to jste mi pořád ještě neřekl.“

„Józafate milej, slečno Lujzo! Nesmíte na mne tak spěchat. Ještě jsem si ani nevydejchnul, co jsem přišel. Tak jste se ptala, kdy se to stalo. Na to není těžká odpověď. Je to snad asi hodina, co toho neřáda sebrali a zavřeli. Byl jsem při tom, když za ním zaklaply dveře, a hned jsem jel rovnou sem.“

„Ale nepověděl jste mi ještě, proč ho vlastně zavřeli.“

„Však jsem neměl ani příležitost. To je dlouhý povídání. Chcete si ho poslechnout hned nebo až potom?“

„Po čem?“

„No, slečno Lujzo, já myslel až po – potom, až se postarám vo kobytku. Stojí venku a vypadá, jako by snesla trochu vobroku a něco na spláchnutí. Máme voba za sebou dlouhou cestu, než jsme se dostali do pevnosti, a není to ani hodinu, co jsme dojeli.“

„Nezlobte se, pane Stumpe, že jsem na to sama nevzpomněla. Pluto, zaved' koně pana Stumpa do stáje a postarej se o něj. Florindo! Florindo! – Co budete jíst, pane Stumpe?“

„Nó, pokud jde vo jídlo, slečno Lujzo, tak pěkně děkuju, ale na to jsem ani nemyslel. Šlo mně hlavně vo kobytku. Já bych to ještě pár hodin vydržel vo hladu. Ale jestli tu máte něco podobnýho monongahelský whisky, tak to by udělalo mý kostře náramně dobře.“

„Monongahelské? Samozřejmě, kolik chcete. Ale dovolíte mi, abych vám nabídla něco lepšího, že?“

„Lepšího než monongahelská?“

„Ano, *sherry*, šampaňské nebo *brandy*, jestli ji máte rád.“

„Ať si *brandy* pijou ti, kterejm chutná a který ji snesou. Možná, že je i nějaká lepší, a jestli je, tak ji mají určitě u Pajndextrů. Já znám jen tu, co prodává kantinskej v pevnosti. To je vopravdická medicína, ta by vypálila žaludek i aligátorovi. Ba ne, všechny ty francouzský liguéry vzal čert, a zvlášť tu *brandy*. Dejte mi radči vobyčejnou žitnou vodu, tu nejlepší z nejlepších, z Pittsburgu, vod Monongahely.“

„Florindo! Florindo!“

Nebylo třeba říkat komorné, co má přinést. Zebova přítomnost mohla vyžadovat jen jedinou službu.

B Ě Ž T E , Z E B E , A B Ů H V Á S O P A T R U J

Starý lovec nedělal nic nakvap. Ani v pití nedělal výjimku, a třebaže nijak nemařil čas, přece jen popíjel ve vší pohodě.

Kreolka, netrpělivě očekávající jeho vyprávění, nečekala ani, až sám začne.

„Tak mi přece povězte, milý Zebe,“ řekla, když poslala služebnou pryč, „pročpak zavřeli toho Mexičana, myslím Miguela Diaze? Něco bych o něm totiž měla vědět.“

„A nejste jediná, která vo něm něco ví, slečno Lujzo. Taký asi váš bratr – ale to nechme být, alespoň teď. Co ví Zeb Stump, nebo co se alespoň domnívá, ukazuje na to, že tenhle Dyjaz musel mít něco společnýho – víte s čím myslím?“

„Jen mluvte, pane Stumpe.“

„Tak tedy to bylo asi takhle. Když jsme se vrátili vod Alama, zjistili ti hoši, co se pustili za Indiánama, že to žádný Indiáni vůbec nebyli. To jste už asi sama slyšela. Podle toho, co se všechno našlo v tom dutým stromě, bylo jasný, že na tom kopci jsme viděli bělochy. Měl jsem tohle podezření už dávno vod tý doby, co jsem viděl španělský karty, který nechali v chajdě.“

„Tak oni to tedy byli, kdo navštívili v noci *jacalé* – když je viděl Phelim?“

„Vo tom nemůže bejt pochyb. Ti samí Mexikáni.“

„A jaký máte důkaz, že to byli zrovna Mexičani?“

„Nejlepší ze všech důkazů: zjistil jsem to, vystopoval jsem je každýho až do chalupy.“

Kreolka neodpověděla. Zebovo vyprávění slibovalo nějaké odhalení, které snad posílí její naději. Trpělivě čekala, až bude pokračovat.

„Tak ty karty a nějaký slova, který si Phelim zapamatoval, ovšem po svým, mi řekly, že to museli bejt žluťochové. A jak jsem věděl to, nebylo těžký si domyslet, vodkud mohli přijet. Zním všechny Mexikány z tohohle kraje natolik, abych si vzpomněl na čtyři, který vodpovídali popisu nachlup. Pokud jde vo jejich indiánskou maškarádu, ta mě nespletla. No, a pak jsem moh jet rovnou za nima a sebrat je. Jednoho se vší jistotou, že je to ten pravej. Toho jsem si poznamenal, tím jsem si byl aspoň jistej.“

„Poznamenal? Jak to, Zebe?“

„Pamatujete se, jak jsem vystřelil vod tý chajdy?“

„Jistě! Indiány jsem neviděla. Byla jsem v tu chvíli pod stromy. Viděla jsem jenom, že jste po něčem vystřelil.“

„No vidíte, slečno Lujzo, a starej Zeb Stump vobyčejně nestřílí Pánubohu do voken. Věděl jsem, že jsem toho skunka trefil, ale bylo to na mou flintu trochu daleko, a tak jsem si myslel, že se kulka trochu uhnula. Ale že jsem ho škrábnul, tím jsem si byl jistej. Viděl jsem, jak sebou škubnul po tý ráně, a povídám si: Jestli ten nemá někde provrtanou kůži, tak si ji s ním na mou duši vyměním. A tak když přišli domů s tou historií vo bílejch Indiánech, bylo mi už jasný, kdo to může bejt, a byl bych na ně moh prstem ukázat. Ale neudělal jsem to.“

„Ale proč, pane Stumpe? Snad byste je nebyl nechal utéci? Vždyť právě oni mohou mít na svědomí...“

„Zrovna to jsem si pomyslel, a právě proto jsem je nechal běhat. Pak jsem měl ještě jeden důvod, proč jsem se nechtěl moc vzdalovat z pevnosti. Báł jsem se, aby se v mý nepřítomnosti nestalo něco vošklivýho. Víte co, že jo? A další důvod tu byl, proč je nechat ještě na pokoji: Chtěl jsem se vo tom, co jsem věděl, ještě přesvědčit.“

„A přesvědčil jste se?“

„Samozřejmě. Viděl jsem, že déšť žádnej nehrozí, takže je dost času na to, co mám v úmyslu. Tak jsem tedy počkal, až se vrátili vojáci a já jsem moh Maurice nechat klidně v base. Hned jsem pak vzal svou herku a vyjel jsem si na místo, kde se ti hoši převlíkali. Lehko jsem to našel podle popisu. A poněvadž naši vejpravu ved ten zelenáč Spangler, byl jsem si jistej, že nepřechetli správně ani polovinu stop a že se tam ještě něco dozvím.“

Nebyl jsem nijak zklamanej. I ten nejhluopější hlupák, kterej kdy vkročil na prérii, by moh sledovat stopu těch falešnejch Komančů. Po ní by moh jít třeba i obchodník z Fort Inge, kterej prérii nevidí celej rok, ovšem pan Spangler a

vostatní ji nenašli. Bylo to jednoduchý jako ťafka, třeba už to ta vejprava všechno pořapala. Každýho z těch koní jsem vystopoval až do stáje.“

„A pak?“

„Pak jsem šel na slovíčko k majorovi a ani ne za půl hodiny seděli pěkně v chládku. Prvního vzali toho jejich náčelníka, aby náhodou něco nezvěřil a neplách. A moc jsem se nemejlil, že na mne má Dyjaz památku: provrtaný pravý křídlo. Proto taky tenkrát tak rychle pustil to laso.“

„Tak on to tedy byl!“ poznamenala Louisa mechanicky po chvilce přemýšlení. „To je zvláštní,“ šeptala si dál, „jeho jsem viděla na té mýtině. Musel to být on! A ta žena, ta Mexičanka – Isidora? Ach, v tom je nějaká záhada, úmysl. Kdo ji jen odhalí?“

„Povězte mi, milý Zebe,“ přistoupila k lovcí a trochu zaváhala. „Víte něco o tom, že by ho byla ta žena, ta Mexičanka, častěji navštěvovala?“

„Kohopak, slečno Lujzo?“

„Pana Geralda myslím.“

„Možná že jo, možná že ne. Nemusel bych vo tom ani vědět. Sám jsem tam nezabloudil moc často. Je to daleko vod míst, kde lovívám, a zajedu tam jen pro změnu. Pokud jde vo krocany a vo jeleny, je ten potok báječnejší. Jestli chcete znát mý mínění, tak já bych řek, že tam to děvče nikdy předtím nebylo. Nic takovýho jsem aspoň neslyšel, a hádám, že by takovýho něco byl Phelim nesmlčel. Jenom vo jednom děvčeti jsem slyšel, že tam bylo na návštěvě.“

„Které?“ rychle se zeptala kreolka, avšak vzápětí již litovala své otázky a krev se jí nahrnula do tváří, když se na ni Zeb významně podíval.

„Ne, nemusíte mi to říkat,“ pokračovala, aniž vyčkala odpovědi. „Tak vy myslíte, že tihle Mexikáni měli něco společného s tím, co nás všechny tak trápí?“

„Abych vám řek pravdu, slečno Lujzo, nevím sám dobře, co si vo tom myslet. Je to ta nejzáhadnější motanice, jakou jsem kdy na

tyhle prérii zažil. Někdy si myslím, že to museli udělat ti Mexikáni, jindy mě zase napadá právej vopak, že v tyhle špinavý práci musel mít prsty někdo docela jinej. A neřeknu vám kdo.“

„On ne, Zebe, on určitě ne!“

„Né, mustanger jistě ne. Ani zdání, a kdyby všechno proti němu svědčilo, já vo jeho nevině ani dost málo nepochybuju.“

„Ale jak to dokáže on? Povídá se, že je proti němu úplně všechno. A nikdo neřekne na jeho obhajobu ani slova.“

„No, to není tak docela jistý. Dokud jsem musel dávat pozor na vězení a na vostatní, nemoh jsem se moc rozhlížet vokolo. Ale teďka tu příležitost mám a taky jí použiju. Prérie, slečno Pajndexrová, je jako velká kniha, úžasná velká knížka pro ty, který v ní dovedou číst. Víte, Zebulon Stump není žádnéj učenc, ale tohle se naučil dobře. Svědectví, který by mu pomohlo, by mohlo bejt vepsaný do trávy prérie, jak tuhle říkal jeden metodistickej kazatel, že ‚i kameny vobshajou kázání a divá zvěť je jako votevřená kniha‘. A jestli to tak dovopravdy je, pak by toho mělo bejt na Alamu zapsáno dost.“

„Myslíte, že byste mohl nějaké stopy odkrýt?“

„No, chci se tak trochu porozhlídnout, zvlášť na tom místě, kde jsme našli našeho mládence v drápech jaguára. Byl bych už vyjel, ale už jsem vám řek, co mě zdržovalo. Díky Pánubohu, že nepršelo, ani kapka nespada, a každý šlápnutí bude ještě po tejdnu vidět tak dobře, jako by bylo včera čerstvý – bude ovšem jasný jen tomu, kdo ho dovede přečíst. Musím jet, slečno Lujzo. Zastavil jsem se tu jenom na skok, abych vám řek, co bylo v pevnosti zařízeno. Teď už není času nazbyt. Nechali mě dnes ráno, abych se podíval na toho mládence. Viděl jsem, že se mu už hlava jasní. Jak ji bude mít v pořádku, povídali regulátoři, že budou naléhat, aby byl soud. Nemusí to trvat ani tři dny a já musím bejt zpátky, dřív než to začne.“

„Běžte, Zebe, a Bůh vás provázej na vaší cestě. Abyste se vrátil s důkazy o Mauriceově nevině. Nikdy vám nepřestanu být za to vděčná, víc – víc, než kdybyste mi život zachránil!“

HNĚDÁK

Pod dojmem této vášnivé prosby spěchal lovec ke stáji, kde nechal svou jedinečnou ukázkou koňského plemene. Chroupala právě kukuřici, kterou jí nasypal štědrý Pluto. Černý sluha stál vedle ní, proti svému zvyku nějaký zamlklý.

Zeb chytil klisnu za nozdry a vrazil jí mezi zuby rezaté udidlo. Pak jí přetáhl rozpraskanou ohlávku přes dlouhé uši, otočil ji a chtěl ji vyvést ze stáje. Kobylce se nechtělo od tak nevšedních hodů. Vzepřela se a Zeb měl co dělat, aby ji odtáhl od žlabu.

„Jóhó, pane Stump, copak, že tak pospícháte,“ vložil se do tichého sporu Pluto. „Dyt' se ta stará kobyla, chudák, ani z polovice nenažrala! Pročpak ji nenecháte, aby se nacpala břich plnej kukuřice. Hehe, šak by jí to sjedčilo.“

„Nemám čas, negře. Mám před sebou pořádněj kus cesty. Asi tak sto mil, a nemám na to ani dvě hodiny.“

„Jóhó, to je ale pánečku rychlý cestování! Ale vy se děláte legraci, pane Stump, že jó?“

„Kdepak.“

„Pámbíčku na nebíčku! Jó, na týhle prérii se cestuje chrozně rychle. Tak to tamten kůň musel, chuděra, ujet aspoň dvě stě mil tuhle v noci.“

„Kterej kůň?“

„Ale, ten hnědák tamhle, v tom prvním stání vod dveří, kůň vod pana Calhouna.“

„A proč myslíš, že ujel dvě stě mil?“

„Protože přijel domů úplně zpěněnej, celej vod pěny. A taky byl dočista hotovej, vůbec nemoh ani jít, když ho Pluto ved dolů k řece napojit. Plet nohama jako novorozený telátko. Jojo, hotovej, dočista hotovej.“

„Vo který noci to řečníš, Pluto?“

„Vo který noci? Počkat! No, přece vo tý noci, co se ztratil massa Henry z plantáže. Zrovna to ráno, asi tak hodinu potom,

co vstalo sluníčko. Já před tím hnědáka neviděl, poňvač já vstávám, až když je sjetlo. No, a pak přídu sem a koukám – hnědáček je mokrej, jako by zrovna přeplaval celou Mississippi, a voddychuje, jako by doběh štyrmílovej závod v Novým Orlínu.“

„A kdo si to na něm vyjel tenkrát v noci?“

„To nevím, pane Stump. Já vím jen to, že massa Calhoun na něm nikomu jezdit nedovolí. Kdepak! Na toho se nikdo nikdá nevodvážil ani posadit.“

„No, a nebyl to tedy von sám, kdo si vyjel?“

„To nevím, pane Stump, ani proč, ani kam. Ani vyjíždět, ani přijet sem ho neviděl.“

„No, ale jestli je pravda to, co říkáš, že byl celej zpocenej, tak si někdo na něm vyjet musel.“

„To asi jo, cheche, to jistě!“

„Tak se podívej, Pluto, ty přece nejsi špatnej chlap, i když máš kůži jako botu černou. Hádám, že mluvíš pravdu a že teda nevíš, kdo si tu noc na hnědákoví vyjel. Ale vo kom si aspoň myslíš, že si moh vyjet? Já se ptám jenom proto, rozumíš, že je pan Pajndexr můj přítel a že bych nechtěl, aby někdo takhle nakládal s jeho majetkem – ani s majetkem kapitána Calhouna. Řek bych, že ho vyved ven někdo z černejch nádeníků a pěkně se na něm projel po okolí. Není to tak?“

„Kdepak, pane Stump. Tomu by Pluto nemoh vůbec uvěřit. Nádeníci sem dovnitř přece nesměj. A do stáje vůbec nesměj. Ten, kdo si vyjel, nebyl vůbec žádněj černochoch z týhle plantáže.“

„Tak kdo to, ke všem čertům, byl? Nebyl to dohližitel? Co myslíš?“

„Ten taky ne.“

„A kdo jinej teda? Pak už to moh bejt jenom kapitán Calhoun sám. Ten měl právo vyjet si, kdy chtěl, a uhnat koně k smrti, když by se mu zachtělo. To vostatně není má věc.“

„Jojó, a má věc to taky nejni. Že já sem si tohle neřek dnes ráno!“

„Pročpak? Copak se ti ráno stalo, že jsi takovej zaraženej?“

„Co se stalo? Smůla potkala Pluta, velikánská smůla!“

„A copak?“

„Jéje, pane Stump, zrovna dneska ráno! Těch kopanců.“

„Kopanců?“

„No, právě! Zrovna tady ve stáji.“

„Jo, vod koní! A kterej to byl?“

„Kdepák! Ne vod koní, ale vod toho, co mu všechny patřej – až na strakáče, kterej jeho nejní. Vod massa Calhouna!“

„Ježkovy voči! A cos proved?“

„Nic Pluto neproved, nic, vo čem by věděl. Jenom se kapitána zeptal, proč pan kapitán hnědáčka tak hrozně uhnal tamtej noci. Řek, že mi po tom nic nejní, kopal mě a sešlehal mě bičikem a slíbil, že jestli vo tom ještě promluví, že dostanu sto ran velkým bičem. A klel, jéje, ten klel! Nikdá sem ho ještě neviděl tak rozzlobenýho, nikdá v celým životě!“

„A kde je teď? Nikde jsem ho tu neviděl a hádám, že venku není, když tu hnědák stojí?“

„Ó jó, pane Stump, vyjel si, von poslední dobou vůbec hodně jezdí ven.“

„Na koni?“

„Jo, bere si siváka. Jojo, hnědáka teďka nechává doma. Neseděl na něm vod tý doby, co byl kuň v noci venku – jak sem vám říkal. Možná že si myslí, že když se hnědák tak uhnal, že si teďka potřebuje vodpočinout.“

„Poslouchej, Pluto,“ řekl Zeb po chvílce přemýšlení, „hádám, že by ta má kobyla potřebovala vopravdu ještě trochu kukuřice. Má před sebou dlouhou cestu a nemusela by taky dojít. Když člověk pospíchá, je někdy nejlíp si sednout. A když se bude krmit vona, měl bych já taky něco spolknout. Běž se podívat do kuchyně, jestli by tam nebylo něco k snědku – kousek studenýho masa a kukuřičná placka třeba. Tvoje paní povídala, abych si něco sněd, a já se bál, že zmeškám. Když teď budu čekat na kobylu, tak bych moh vopravdu nějakou tu kost vobrat, jen tak aby ušla chvíle.“

„To se ví, pane Stump. V minutce tu budu zpátky.“

Zebův netečný výraz se změnil, jakmile Pluto zmizel. Lovec rychle prošel dlážděnou chodbičkou, která rozdělovala obě řady stání, a vkročil k hnědákoví. Zvíře polekaně ustoupilo ke stěně.

„Stojíš!“ uklidňoval ho Zeb. „Nic ti neudělám, třeba vypadáš zrovna tak zle jako tvůj pán. Stůj, povídám, a ukaž kopyta!“

Stoupl ke koni a pokusil se mu zvednout přední nohu. Nepovedlo se mu to. Kůň náhle vyhodil a začal dupat a odfrkávat, jako by se obával nějakého úskoku.

„Hrom do tvý kostry!“ zlobil se Zeb, „proč nestojíš? Kdo ti co dělá? Tak drž, starej, drž, chci se jen podívat, jak jsi vokovanej.“

Znovu se pokusil zvednout mu kopyto a znovu mu v tom kůň svým chováním zabránil.

„No tohle jsem nečekal, takovýhle vobtíze,“ bručel a rozhlížel se, čím by si mohl pomoci. „Nejradši bych tě srazil tady na místě, potvoro. A, už to mám! Jen jestli mi ten černoch popřeje trochu času. Snad ho ta holka v kuchyni chvilku zdrží. Stůj, nebo tě na mou duši uškrtním!“

Sebral se svého sedla laso a smyčku hodil hnědákoví na krk. Když provaz utáhl, škubal sebou kůň po celém stání a vztekle řičel. Brzy se však řičení změnilo v sípění, jež jen těžko vyraželo z nozder, a vztek se měnil v úděs.

Nyní se k němu Zeb přiblížil již bez obav, a když smyčku zajistil, začal mu zvedat nohy jednu po druhé. Spěšně, ale pečlivě každou prohlédl. Zdálo se, jako by si vštěpoval v paměť tvar kopyta, podkovu, počet a umístění hřebů, zkrátka vše, co by později pomohlo zjistit stopu.

Když došel až k pravé zadní, radostně vykřikl. Spatřil totiž zlomenou podkovu, téměř čtvrtina jí chyběla.

„Jo, vo tobě kdybych byl věděl,“ promlouval šepem k podkově, „byl bych si ušetřil spoustu práce s prohlížením vostatních. Tvou stopu bude dost těžký si splést, ale pro jistotu si tě vezmu s sebou.“

Vytáhl obrovitý lovecký nůž, jehož čepel měla u střenky čtvrt palce tloušťky, a utrl podkovu s kopyta. Dával pozor, aby neztratil hřeby, a schoval ji do hluboké kapsy svého kabátu. Hned pak uvolnil smyčku a nechal hnědáka vydechnout.

Vtom se vrátil Pluto s bohatým občerstvením, v němž nechyběla ani lahvička monongahelské; Zeb se toho hned ujal a neřekl ani slova o intermezzu, které se odehrálo v černochově nepřítomnosti. Plutovi však neušel hnědákův neklid. Zvíře se celé třásl a utrápeně se ohlíželo, jako by se ještě nebylo vzpamatovalo z drsného zákroku.

„Panebože,“ vykřikl černoch, „copak se stalo s tím koníčkem? Johó, pane Stump, to docela vypadá, jako by se bál vás!“

„Ále,“ protahoval Zeb se zdánlivou bezstarostností, „trochu se asi taky bojí, hádám. Dorážel na mou kobylu, tak jsem ho musel párkrát švihnout provazem. Proto je takovej vyděšeněj.“

Pluto byl s vysvětlením plně spokojen a o věci se dále nemluvalo.

„Poslouchej, Pluto,“ začal Zeb z jiného konce, „kdopak vám kove koně? Nedělá to někdo z nádeníků?“

„Jojo, to dělá. Žlutej Jake dělá kovářskou práci. Pročpak se ptáte, pane Stump?“

„Ále, kobyla by potřebovala vokovat vobě zadní. Počítám, že by mi to Jake snad udělal.“

„Jó, to víte že jó, a jak rád.“

„Votázka je, jestli si na to budu moc počkat. Jak dlouho mu to může trvat?“

„Dlouho ne, pane Stump. Von je prvotřídní kovář, to říká kdekdo.“

„Možná, že ale nemá věci pohromadě? To záleží na tom, jestli teď někdy koval. Jakkpak je to dlouho, co jsi mu přived nějakýho koně?“

„To už bude tejden, pane Stump. Jo, poslední byl slečnin, ten strakatej krasaveček. Ale to nevadí. Určitě má všecko připravený, vím to jistě, poňvač Jake bude kovat tady hnědáka. Ten si ulomil kus podkovy, asi deset dnů to je, a massa

Calhoun nařídil, aby se sundala. Jojo, zrovna dnes ráno jsem slyšel, jak vo tom Jakeovi říká.“

„Jenže já ale,“ pokračoval Zeb, jako by náhle změnil své rozhodnutí, „vlastně teď nemám čas. Nechám kobytku zatím běhat tak, dokud se nevrátím. Stejně většinu cesty pojedeme po prérii, tak jí to neublíží. Tak holka, nech toho žvejkaní a vem si do huby tenhle kus železa. No tak, vtevři tu svou chleběrnu, no vidíš, hodná holka!“

Pokračoval v hovoru, střídavě k Plutovi a ke své kobyлке, a natáhl jí znovu ohlávku. Pak vyvedl koně ven, vylezl si do sedla a zamyšleně odjel. Přejel nížinu u Leony a pobídl klisnu do příkrého svahu náhorní planiny. Dosáhl jí v místě, kde do prerie pronikal *chaparral*, a tam, ve stínu mezquitu, koně zastavil. Nesestoupil však, ani se nezdálo, že by to měl v úmyslu. Zůstal v sedle, nachýlen trochu kupředu, oči upřeny na zem oním prázdným pohledem, který prozrazuje zadumání.

„Ježkovy voči,“ povídal si pomalu pro sebe. „Tohle je hrozně důležitá okolnost. Calhounův kůň byl zrovna tý noci venku a vrátil se celej zpocenej. Co to jen může znamenat? At' mě hrom bací, když ten zlej vítr nefouká vodsud. Pořád jsem si to myslel – ale vždyť je to nakonec směšný: proč by zabíjel svýho bratrance? Udělal by to nebo cokoliv jinýho, kdyby pro to měl nějaký důvod. Ale vo žádným nevím. Kdyby mu měl připadnout majetek, tak by to bylo dost jasný. Ale tohle to taky nebylo. Starýmu Pajndexrovi už tady nepatří ani akr půdy a ani jeden černocho. Tím jsem si docela jistej. To všechno už je majetek toho chytráka. A proč by se teda zbavoval svýho bratrance? To mi nejde do hlavy. Žádnou hádku spolu neměli, pokud jsem slyšel. Že mu nejde pod fousy to, co k sobě cítěj ty dva, tomu rozumím. Ale proč by ho to mělo pokoušet, aby zabil jejího bratra?“

A pak je v tom ten mustanger, a ta hádka, vo který mi Lujza sama vyprávěla, a pak ty falešný Indiáni, a ta Mexičanka a bezhlavej jezdec a čert ví co všechno ještě. Józafate svatej, to by zamotalo hlavu i lujvilskejmu advokátům!“

Vydal se znovu na cestu, a když urazil asi míli podél okraje *chaparralu*, vzhůru podle Nueces, náhle ostře zabočil, s jistotou, jež napovídala, že cesta byla dobře promyšlena. Jel nyní přímo k západu a křížil všechny stezky, které vedly k Rio Grande.

Změnilo se i jeho chování, jeho výraz a držení v sedle. Nedíval se již netečně kolem sebe, předkláněl se trochu, oči upřeny do trávy, a obhlížel terén po obou stranách.

Když ujel asi míli, upoutalo ho cosi na zemi tak, že naráz zastavil koně. Kobylka ochotně uposlechla a Zeb se sesmekl ze sedla. Nechal ji, aby se vynadivila tomuto podivínství. Udělal krok dva a spustil se na všechny čtyři. Z objemné kapsy pak vytáhl kus ohnutého železa a přiložil je ke stopě koně zřetelně vytištěné do drnu.

Souhlasilo.

„Padne!“ vykřikl s vítězným gestem. „Ať mě hrom, když nepadne. Přesně jako šitá,“ pokračoval a znovu položil zlomenou podkovu na neúplný otisk. „Přisámbohu, tohle je stopa zrádce – a možná vraha!“

OSAMĚLÝ LOVEC

Nejsem si již zcela jist, kterého roku se to vlastně událo. Avšak desetiletí mohu udat s naprostou jistotou. Toho léta, kdy tolik lidí uvidělo bezhlavého jezdce, psali jsme letopočet, který začínal číslicemi 185-.

Byl spatřen mnohokrát. Nejprve výpravou, která se vydala hledat Henryho Poindextera a jeho domnělého vraha, pak sluhou mustangera Maurice, Cassiem Calhounem na jeho nočním průzkumu *chaparralem*, nepravými Indiány a následující noci Zebem Stumpem.

Byli však i jiní, kdo ho viděli, jinde a při různých příležitostech – lovci, pastevcí i poutníci, všichni ohromení, zmatení záhadným zjevením.

Povídalo se o něm nejen v osadě na Leoně, ale i v místech vzdálených. Pověst o něm dosáhla již na jedné straně k Rio Grande a na druhé se rychle šířila až k Sabině. Kdo by chtěl o jeho existenci zapochybovat, nesměl by dbát svědeckví dvou set párů očí. Nikdo však nedovedl vysvětlit zjev tak zvláštní, jenž jako by popíral všechny přírodní zákony.

Vytvořilo se asi deset teorií, každá více méně pravděpodobná a každá současně více nebo méně nesmyslná. Někdo tomu říkal indiánský úskok, jiní věřili, že je to loutka, někteří se zase domnívali, že je to živý jezdec, který má *serapé* přehozeno přes hlavu a dívá se proříznutými dírkami, aby mohl řídit koně. Nemálo bylo i těch, kteří skálopevně lpěli na myšlence znovu a znovu vyslovované, že bezhlavým jezdce je sám Lucifer.

Celý týden trvaly tyto dohady. Celý týden byl bezhlavý jezdec vídán, hned v trysku, hned toulající se volným, klidným krokem po bezlesé prérii. Chvillemi se jeho kůň zastavoval a nečinně se rozhlížel kolem. Jindy opět s pysky až u země chroustal sladkou trávu *gramma*, která (podle mého názoru) tvoří z prérií jihozápadního Texasu nejlepší pastviny na světě.

Viděly ho vůbec lidské oči zblízka?

Ano.

Byly to oči člověka, který jediný z celého Texasu začal trochu rozumět této přesložitě záhadě. Dovolte, abych trochu odbočil a vylíčil místo, kde se to stalo.

Všechna zjevení nezemského přízraku se udála v okruhu asi dvaceti mil, na prérii i v *chaparralu*. Bylo to v oné části země, kterou protíná několik severních přítoků Rio de Nueces a jižní přítoky Rio Leony. Tam, uprostřed prerie, je hájek, ne větší než tři nebo čtyři akry. Lidé z prerie by ho nazvali ostrovem, a když byste upřeli zrak na zelenavé nekonečné moře, jež ho obklopuje, musili byste dát tomuto srovnání za pravdu.

Asi sto kroků od okraje tohoto lesíka pásl se klidně kůň. Byl to ten, jenž vozíval Bezhlavého. Svého podivného pána měl v sedle. Jeho držení těla se nezměnilo ani o vlas od doby, kdy ho po prvé spatřila výprava, pátrající po Henrym Poindexterovi. Pruhovaná pokrývka mu dosud splývala s ramen a halila horní polovinu těla, zatím co nohy od stehen až po ostruhy vězely v chráničích z jaguáří kůže.

Ti, kdož tvrdili, že spatřili i hlavu, měli pravdu. Bylo na ní i sombrero, o němž se mluvilo, černé se zlatým lemováním. Spočívala na levém stehně a bradou se téměř dotýkala jezdcova kolena. Mohl ji uvidět jen ten, kdo stál vlevo od koně, a to jen někdy, když ji právě nezakrýval cíp *serapé*. I obličej bylo někdy možno zahlédnout. Jeho rysy byly čisté, ale smutné. Živě zbarvené rty byly pootevřeny a odhalovaly v chmurném a děsivém úsměvu dvě řady bílých zubů.

Třeba na Bezhlavém nebylo zdánlivě nic nového, přece nastala jistá změna. Až dosud byl vídán o samotě. Nyní měl již společnost.

Nebyli to právě příjemní společníci – kolem koně s jezdcem posedávalo nebo obíhalo asi deset kojotů. Kůň jimi určitě nadšen nebyl. Dokazoval to řičením a údery kopyt, kdykoliv se k němu některý z nich příliš troufale přiblížil.

Mnohem netečnější se zdál být jezdec k hejnu ptáků – velkých černých ptáků – kteří obletují, kruh za kruhem, jeho ramena. Ani když se mu nejdříve z nich posadil na ramena, nepokusil se ho vůbec zahnat, nepozdvihl ani ruku, aby ho zaplašil.

Ale kůň je nesnášel. Vzpínal se a svým divokým říčením supy zaplašil. Po malé chvíli se však opět počali vracet a znovu ztráceli svou plachost. A tak, popásaje se chvílemi klidně, chvílemi vyrušován příliš dotěrnými kojoty, obcházel kůň s bezhlavým jezdcem v sedle ostrov v prérii.

Muži, jenž ho nepozorován sledoval z houští na pokraji listnatého ostrůvku, byly pouze dvě věci jasné. Věděl, že to není ani loutka, ani vtělený ďábel. A přece ho toto vědomí nezbavovalo pocitu hrůzy, jaký všichni při tomto pohledu pociťovali.

A přece, třeba se celý třásl a přál si zůstat skryt, sledoval krok za krokem jezdce, dál a dál, jak kůň obcházel ostrůvek. Spatřil Bezhlavého, ještě než vkročil do lesíka. Uviděl ho zdaleka a byl by se mu mohl lehce vyhnout. Avšak místo toho se mu okamžitě vydal naproti!

Nepouštěl ho s očí, využíval skrytu jako lovec na čekané, jen s tím rozdílem, že žádný lovec jelenů nezakouší takovou hrůzu. Nezastavil se, dokud mu úkryt v lesíku nedovolil vydechnout. Netřásl ho však ani tak strach jako spíše obava z nezdaru.

Nejel sem deset mil prérií zbůhdarma, a proto také postupoval tak opatrně, veda koně nejměkčí trávou, aby nebyl spatřen a aby nezapraskala ani větvička. Nikdo, kdo by ho byl uviděl, by nebyl na pochybách, za čím se to plíží napříč listnatým ostrovem. Zrak měl upřen na bezhlavého jezdce, který zachovával nezměněnou vzdálenost dvou set kroků od lesíka.

To muže zřejmě popuzovalo. Vysvívalo to alespoň z polohlasných samomluv. Nechyběly v nich kletby, příznačné pro toho, kdo je pronášel.

„K čertu s tou potvorou pekelnou! Kdyby mi přišel o dvacet kroků blíž, dostal bych ho. Ale na tuhle vzdálenost puška

nedonese. Určitě bych ho minul a bylo by po všem. Takovou příležitost už možná nikdy nebudu mít. Ztracená kobyla! Dvacet kroků mi schází!“ Znovu měřil zrakem vzdálenost, která ho dělila od bezhlavého jezdce. Nepouštěl z ruky krátkou loveckou pušku, nabitou a nataženou, připravenou k výstřelu.

„Nemělo by to cenu,“ pokračoval po chvíli uvažování. „Při nejlepším bych ho mohl škrábnout zbloudilou kulkou, ale to by ho nesrazilo. Musím mít trpělivost a čekat, až přijde trochu blíž. Ztracení vlci! Nebýt jich, už by tu dávno byl. Ale dokud jsou kolem něho, vyhne se lesíku zdaleka. To dělají všichni ti texaští koně – čert aby je z kůže stahoval!“

Kdoví, jestli by to nešlo po dobrém? Snad ho zadrží zvuk lidského hlasu. Ale už asi dlouho žádného člověka mluvit neslyšel. Asi by ho to jen polekalo. A určitě by to takhle dopadlo, jakmile bych se objevil na koni, jako tehdy při měsíčku. A to ho tehdy také honil velký lovecký pes. Není divu, že se pak plaší, když má v sedle čert ví koho. Vždyť přeci ten to nemůže... Pche, stejně v tom je nějaký podfuk, mizerný podfuk a nic jiného!“

Na okamžik přitáhl svému koni uzdu, a naklání se vpřed, aby lépe viděl skrze větve, prohlížel si podivnou figuru, která zvolna obcházela lesík.

„Je to jeho kůň! A sedlo, *serapé*, všechno. Jak se k tomu mohl, ke všem čertům, dostat ten druhý?“

Znovu uvažoval.

„Ať je to podfuk nebo ne, je to ošklivá věc. Ať to vymyslel kdo chtěl, musel vědět všechno, co se stalo tenkrát v noci, a přísámbohu, jestli ta věc je ještě tam, musím ji dostat zpátky. Byl jsem blázen, že jsem se s tím tak chlubil! Hrom do té směly!“

A ne a ne přijít blíž! Zřejmě se lesu úmyslně vyhýbá. Ví, že nejbezpečněji je na volné pláni, jako všichni z jeho plemene. Co teď? Co kdybych ho zavolal? Možná, že ho lidský hlas uklidní. Stačí, když ho to přiláká o dvacet kroků blíže. Ať visím, když to nepůjde!“

Dojel až na samý okraj houští a zavolal, jak se obvykle v Texasu na zatoulané koně volávalo:

„Pró – pró – prošou! Pojd', no pojd', hodný koníček!“

Pozvání však bylo zbytečné. Texaský kůň mu zřejmě neporozuměl, alespoň ne jako pozvání přátelskému. Spíš ho zvolání vystrašilo, neboť jakmile se první „Pró“ doneslo k jeho sluchu, nechal ležet i utržený trs trávy, pohodil hlavou a zařičel strachy. Tak se nelekal ani vlků a supů.

Pro mustanga byl největším nepřítelem člověk, člověk na koni, a nyní mu čich prozradil přítomnost tohoto nepřítele. Nečekal, až se přesvědčí, kdo to je a co je to za koně. Pud mu napověděl, že oba jsou nepřátelé. A jelikož jeho jezdec zřejmě současně dospěl k témuž názoru, nepřítáhl mu uzdu a kůň mohl běžet, kam chtěl. Vyrazil rovnou do prémie.

Trpká kletba unikla zklamanému lovcí, když i on pobídl koně do prémie. A ještě hrozněji zaklel, když spatřil, že rána, kterou za ním spěšně poslal, neškrábla ani bezhlavého jezdce, ani jeho koně, který rychle mizel z dohledu.

NA STOPĚ

Zeb Stump se dlouho nezdržel na místě, kde zjistil stopu zlomené podkovy. Vztyčil se a vydal se po stopě koně, jenž ji zanechal. Nenasedl už, šel pěšky a stará klisna, poslušná tichého rozkazu, kráčela v uctivé vzdálenosti za ním.

Asi míli postupoval tímto zvláštním způsobem, pomaleji, když se stopa stala nezřetelnou, a rychlejším krokem, když byly otisky vadné podkovy z dálky patrné. „Četl“ stopu a neměl oči pro nic jiného. Nedíval se ani po zelené savaně, která se prostírala široko daleko kolem, ani na oblohu rozklenutou nad ním bez jediného mráčku. Jen a jen tráva pod jeho nohama poutala jeho pozornost.

Z tohoto soustředění ho vyrušil zvuk, rána z pušky, doléhající z takové dálky, že to vypadalo, jako by byl výstřel selhal a ozvalo se jen prasknutí roznětky. Bezděčně se zastavil. Nenapřimil se sice, avšak pozvedl oči.

Rychlým pohledem přešel obzor a zastavil se zrakem asi na dvanácti místech, odkud se zvuk mohl ozvat. Modrá skvrna kouře, podržující si stále ještě svůj kulovitý tvar, zvolna stoupala k obloze. Temnější kaňka pod ní byl lesík.

„Divný,“ zabručel stále ještě v postoji zahradníka, který prothává mladou kapustu. „Hrozně divný, při nejmenším. Kdo, u čertovy babičky, by tam jel lovit, když tam není dost zvěřiny, která by zaplatila alespoň prach? Vždyť jsem tam přeci byl, na tom vostrůvku, a vím, že tam není nic než kojoti. A z čeho ti jsou živi, to ví jenom milej Pámbu!“

Po chvíli pokračoval. „Chm, to bude nějaký vobchodník z pevnosti, na vejletě, jak voni říkaj. Střílí po těch smrdutejch šelmách a doma bude vykládat, že lovil vlky! No, do toho mně nic není. Ať si užije lovu, co hrdlo ráčí. Počkat! Někdo sem jede. Kuň, a někdo na něm! Upaluje, jako by za ním jeli všichni čerti s rozžhavenějma vidlema. Co! Propána, to je Bezhlavej! Je to von, Józafate skákavej!“

Starý lovec viděl správně. Nemohlo být sporu o tom, kdo byl onen jezdec, který se vynořil z oblaku sirného dýmu, klesajícího nyní opět k zemi. Cválal rovnou k místu, kde stál Zeb. Byl to on, jezdec bez hlavy.

Těžko by se byl hledal v Texasu někdo statečnější, než byl starý zálesák. Pumu, jaguára, medvěda, bisona, Indiána a třeba celou tlupu Comanchů by byl dokázal potkat bez zachvění, které pocítil při pohledu na osamělého jezdce. Se vši svou znalostí přírody a jejích nejtajnějších koutů, přes moudrost, která z oné znalosti plynula, nebyl Zeb docela prost všech pověr. A kdo by nebyl?

Měl dost odvahy čelit každému nepříteli, ať to byl člověk nebo zvíře, necítil se však dost pevným, aby mohl vzdorovat nepříteli nadpřirozenému. Snad každý by se byl zachvěl při

pohledu na takovou postavu, řítící se proti němu zřejmě s vražednými úmysly.

Zeb se nezachvěl, ale roztřásl se dočista a hledal úkryt. Našel ho dříve, než Bezhlavý dojel. Poskytlo mu ho blízké křoví. Rychle za ně vklouzl. Neprozradí ho klisna stojící vedle něho?

„Sehni se!“ křikl na svou němou společnici, která mu dobře porozuměla, i když nebyla obdařena řečí. „Lehni! Nebo přisámpánubohu tě pošlu do pekla!“

Kobylka klesla na kolena a pak se natáhla na trávu, jako by se domnívala, že už má pro ten den po práci a že si smí odpočinout.

Sotva se Zeb se svým koněm uložili v úkrytu, blížil se již tryskem Bezhlavý. A třeba snad byl ještě celému světu tajemstvím, přestal být záhadou Zebulonů Stumpovi.

Jak kůň prolétl kolem něho, vzdulo se *serapé* do výše a odhalilo Stumpovým zrakům dobře známou postavu a jasně modrou blůzu, kterou bezpečně poznal, třeba byla potřísněna nachovými skvrnami.

Nemohl to se stejnou jistotou tvrdit o tváři, kterou zahlédl nízko u sedla. Na tom však nebylo nic divného. Ani vlastní matka, jež tak často shlížela na rysy kdysi půvabné, nebyla by ji nyní poznala. I Zeb vyřešil tuto otázku pouze úsudkem. Koně, sedlo, pruhovanou pokrývku, blankytně modrou blůzu, kalhoty, ba dokonce i sombrero na hlavě – to všechno dobře znal. Stejně dobře znal i toho, jenž vzpřímen téměř stál v třmenech. Jemu musela patřit i hlava, nic na tom nemohla změnit její nevysvětlitelná poloha.

Zeb tak nesoudil z letného pohledu. Měl dost času k důkladné prohlídce celé té příšerné podívané. Kůň sice běžel tryskem, míjel ho však ve vzdálenosti necelých deseti kroků. Zeb se nepokusil ani slovem, ani pohybem ujíždějícího jezdce zastavit. Když však spatřil postavu odhalenou a když pochopil, co vidí, zvolna a smutně si zašeptal: „Józafate! Tak je to přeci jen pravda! Chudák hoch – mrtvej – mrtvej!“

STOPA ZTRACENÁ V KAMENÍ

Bezhlavý jezdec pokračoval v úprku prérií a Zeb ho zrakem sledoval; klečel a nepovstal, dokud jezdec i kůň nezmizeli za mezquitovým houštím. Potom povstal a několik okamžiků rozvažoval, kterým směrem se má dát. Příhoda, stejně podivná jako neočekávaná, mu zasáhla, jak se zdálo, do jeho plánů a vnesla zmatek do jeho myšlenek. Měl by jít dál po stopě, kterou sledoval, nebo by se měl raději pustit za koněm, s nímž se právě střetl? Kdyby se držel stopy, mohl by leccos vypátrat; ale kdyby jel za koněm, snad by se více dozvěděl. Mohl tak polapit Bezhlavého a zjistit příčinu jeho divokých toulek.

Ponořen v tyto úvahy zapomněl téměř na obláček dýmu a na ránu, kterou zaslechl. Brzy se však upamatoval. Upřel zraky do místa, kde se kouř objevil, a spatřil něco, co ho přinutilo znovu se sehnout a ještě více se přikrčit do skrytu v mezquitovém houští. Klisna, které tato poloha docela vyhovovala, ještě nevstala, a tak nebylo nutné znovu ji ukrývat.

To, co Zeb nyní spatřil, byl jezdec, skutečný jezdec s hlavou na ramenou. Byl ještě daleko a nebylo pravděpodobné, že by byl spatřil lovce vysokou postavu, vynořivší se na okamžik nad křovím, tím méně klisnu, která ležela v trávě. Nejevil alespoň známky, že by je byl zahlédl.

Předkláněl se v sedle a úporně pozoroval půdu před sebou. Nebylo těžké domyslet se, čím se zabývá. Jeden pohled Zebovi stačil, aby to uhádl. Stopoval bezhlavého jezdce.

„Hola!“ zabručel Zeb, když to zpozoroval. „Tak teda já nejsem jedinej, kterýho zajímá rozluštění tyhle záhady! Kdo to, k čertu, může bejt? To bych hrozně rád věděl.“

Nemusil dlouho čekat na splnění svého přání. Stopa byla čerstvá, a tak po ní cizí jezdec mohl jet klusem. Brzy přijel tak blízko, že ho bylo možno poznat.

„Józafate skákavej!“ zašeptal zálesák, „to jsem si moh

myslet, že to bude von; a jestli se nemejlím, tak tohle je zas nověj článek, jakej hledám do toho celýho řetězu důkazů. Lež, potvoro! Jak se pohneš nebo jen nohou zaklepeš, tak tě podříznu!“

Po tomto proslovu ke své kobylce Zeb ztichl a s hlavou skrytou v akáciích bedlivě pozoroval příjíždějícího.

Byl to muž, jehož nezapamatovat si bylo by dost obtížné. Asi třicetiletý – ale proč bychom ho popisovali? Od modrého vojenského kabátu až po pistole – o všem, co tvořilo výstroj a výzbroj kapitána Calhouna, byla již řeč.

Byl to on.

Zeba Stumpa nezdržel v úkrytu pohled na Calhounův arsenál všelijakých zbraní. Nebál se střetnutí s dobrovolnickým důstojníkem. A třeba k němu cítil podvědomou nevraživost, nebylo žádného důvodu, proč ho považovat za nepřítele. Zůstal ve stínu proto, aby lépe viděl, co se odehrává na slunci.

Calhoun, stále ještě bedlivě pozoruje stopu bezhlavého jezdce, projel kolem. Zeb se za ním díval, dokud mu nezmizel za zelenou oponou houští.

Byl-li tu již předtím důvod jít po stopě Bezhlavého, byly nyní dva. Zeb začal s přípravami na stopování Cassia Calhouna. Spočívaly v tom, že chytil uzdu a do kobyly kopl; v mžiku byla na nohou. Zeb stál u ní připraven vyšplhat se do sedla a vyjet na pláň, jakmile Calhoun zmizí.

Sledovat ho nechtěl a nemusel. Dvě čerstvé stopy byly dostatečným vodítkem. Byl si tak jist, že najde správný směr, jako by jel po boku prvního jezdce, jezdce bez hlavy, nebo druhého muže, jezdce bez srdce.

*

Jednou v životě se však Zeb Stump zmýlil. Zjistil to, když objel mezquitové křoví, za nímž mu oba jezdci zmizeli.

Prostírala se tu kamenitá vápencová prerie, přes níž jeden z jezdců zřejmě přejel; byl to jezdec bez hlavy. Zeb si to

uvědomil, když spatřil druhého z jezdců kus před sebou přejíždět sem a tam, křížem krážem, jako když lovecký pes pobíhá po strništi a hledá sraženou koroptev. Ztratil stopu a snažil se ji nalézt.

Lovec se ukryl pod mezquity a stal se tichým divákem tohoto výjevu. Pokus skončil nezdarem. Bělostný kámen vzdoroval pokusům o rozluštění stop nebo snad na to nestačilo umění Cassia Calhouna. Vztekle pobodl koně ostruhami a tryskem odjel směrem k Leoně.

Jakmile zmizel, pokusil se nalézt ztracenou stopu Zeb. Třeba však byl mistrem stopařského umění, musil se vzdát i on. Žhoucí slunce pražilo do bělostné pláně a jen oko salamandra by bylo mohlo vzdorovat jeho jasu.

Téměř oslepen rozhodl se zálesák k návratu a znovu se věnoval stopě, s které byl na čas sveden. Dozvěděl se již dost, aby vytušil bohatou odměnu za své pátrání. Zastavil se jen jednou – na místě, kde se k stopě dvou koní připojovala třetí, ta, již sledoval.

Od tohoto místa probíhaly všechny tři stopy vedle sebe – chvílemi se rozdělovaly, vzdalovaly se o sebe na deset kroků i více, pak se však opět sbíhaly a přikrývaly jedna druhou. Všichni tři koně byli okováni stejným způsobem jako ten, jenž měl zlomenou podkovu. Lovec se zastavil a díval se, zda by se dalo ze stop něco vyčíst. Jeden z koní byl statný amerikán, druhý byl mustang, ale zřejmě mohutný hřebec s kopyty téměř stejně velkými, jako byla seveřanova.

Zeb se nezdržoval pátráním, který z nich jel první. To mu bylo tak zřejmé, jako kdyby je býval viděl jet. Vpředu šel hřebec. Jak daleko, to Zeb nedovedl přesně určit, ale zcela určitě kus před ostatními. Za ním následoval amerikán a poslední jel kůň se zlomenou podkovou.

„Tady se rozdělili,“ řekl si Zeb, „hřebec a amerikán jeli spolu, nebo vlastně stejnou cestou. Ale ten se zlomenou podkovou jel jinudy. A proč?“ Chvíli přemýšlel.

„Tak zamotanou stopu jsem ještě neviděl. Kudy teď? Když

půjdu po těch dvou, co už znám, vím, kam se dostanu. Určitě vedou k tý kaluži krve. Zkusíme tu druhou a uvidíme, jestli se nedostaneme na stejný místo. Tak doprava, holka, a drž se hned za mnou, jinak se ztratíš v *chaparralu* a kojoti si na tobě pochutnají k večeři. Hyje!“

Lovec se zasmál při pomyšlení, jak by si asi pochutnali, a zabočil po stopě třetího koně. Zavedla ho na okraj lesa až k průseku, který již dobře známe. Asi o dvě stě kroků dále se stopa vynořila z lesa a ještě padesát kroků šla průsekem. Tam našel Zeb místo, kde byl kůň uvázan ke stromu. Dál už zvíře nešlo; jiná řádka stop ukazovala, kudy se vrátilo na prérii.

Zato jezdec šel dál. V blátě vedle polosuchého *arroya*, u něhož byl kůň uvázan, bylo vidět mužské stopy. Starý lovec nechal svou kobyliku na stejném místě, kde stál neznámý kůň, a vydal se po stopě opěšalého jezdce. Brzy zjistil, která ze stop vede zpět. Po druhé stopě se vydal kupředu.

Nijak ho nepřekvapilo, že se po ní dostal až do blízkosti krvavé kalužiny, kterou již mezitím kojoti dávno slízali. Byl by mohl stopu sledovat až k samému místu krvavého výjevu, kdyby tam byly stovky kopyt neudupaly půdu jako mlat.

Dříve však, než se tam dostal, zarazil ho objev čerstvé stopy, tak významné, že nestačilo prozkoumat ji jen povrchně. V hustém podrostu narazil na místo, kde podle všeho muž nějakou chvíli stál. Nerostla tam tráva a v hlíně byly zřetelně otištěny podešve vysokých bot.

Stopy týchž bot vedly odsud k tratolišti krve a podobná stopa vedla zpátky. Navíc spatřil Zeb Stump ve větvích stromu, který stál na půl cestě, něco, co neuniklo jen zrakům výpravy, ale i jejímu stopaři Spanglerovi – útržek papíru, zčernalý a polospálený, jehož bylo zřejmě užito jako ucpávky do pušky!

Visel na větvi, nabodnut na trnu. Starý lovec ho s ostnu sejmul, pečlivě ho rozestřel na ztvrdlé dlani a na jeho začouzené ploše četl známé iniciály: „C. C. C.“

NOVÝ ČLÁNEK V ŘETĚZU

Když Zeb písmena spatřil, nejevil se na jeho tváři ani tak údiv jako spíše zadostiučinění.

„Je to kus vobálky,“ bručel si, „a říká to víc než celej dopis, kterej moh bejt uvnitř. Patří mu to, lumpovi, za to, že ucpával flintu kusem papíru místo pořádný kůže namazaný buvolím lojem. A stojí to za schování.“

Vytáhl malý kožený váček, v němž nosil troud, pazourek a ocílku, papír do něho pečlivě složil a váček pak schoval opět do kapsy.

„Tak,“ pokračoval v samomluvě a v přemýšlení, „počítám, že starej Stump přece jen bude moc rozmotat pěkněj kousek tyhle historie, i když třeba bude nitka ještě všelijak potrhaná. Ten, kdo byl zavražděnej, ať to byl kdo byl, ležel tamhle u tý kaluže krve, a ten, co to udělal, ať to byl kdo byl, stál za tuhletím stromem. A nebejt těch zelenáčů, byl bych se dověděl ještě víc. Teď už není na víc ani stín naděje. Rozdupali to hrozně, jak se tam motali a pletli.“

No, dál už by nemělo cenu chodit. Nejlepší by teď bylo pustit se po stopě zpátky, jestli to půjde, a zjistit, kam jel po tomhle podařeným lovu kůň se zlomenou podkovou a ten fešák na něm. A tak, pane Stump, zpátky za tím pěšákem!“

Když se takto zdvořile oslovil, došel podle stopy zpět až na okraj průseku. Jen na jednom nebo na dvou místech byla stopa vůbec patrná. Zeb Stump se však o ni nestaral.

Všiml si již, že se muž, který ji zanechal, vrátil k místu, kde zůstal kůň. Byl si tedy jist, že by ho tam stopa stejně zavedla.

Zato stopa obou koní v průseku se větvila v místě, kde byla v cestě překážka – neproniknutelná houština. Zeb slyšel vyprávět, jak vypadalo pátrání: Spangler a jeho přátelé stopovali Henryho koně zpátky až k místu, kde ho lapil černocho na okraji Plantáže. Obyčejnému mozku by to bylo

postačilo. Víc se člověk dovědět nemohl, i kdyby byl znovu prošel celou touto cestou.

Zebovi Stumpovi se to však zřejmě nezdálo. Stál a nerozhodně hleděl na stopu.

„Kdybych se moh dovědět, kolik von má ještě času,“ uvažoval, „šel bych nejdřív po týhle stopě, jen tak, jestli by se tam nenašla nějaká zajímavost. Ale kdopak ví, kolik času mi ještě zbývá. Radši bych se měl nejdřív vypořádat s tou zlomenou podkovou.“

Obrátil se již k odchodu z mýtiny, když tu ho napadla nová myšlenka.

„Konečně, to nebude těžký ani pozděj. Kam vede, to si můžu domyslet – rovnou ke Casa del Corvo. Zato tuhle třetí stopu pustit je věčná škoda. Hrom by mě musel trefit, kdybych to nezkusil alespoň kousek. Klisna může počkat, až se vrátím.“

Stopám Spanglera a jeho společníků věnoval jen málo pozornosti, někdy vůbec žádnou. Jeho zrak hledal pouze otisky kopyt, jež zanechával kůň Henryho Poindextera. Třebaže ostatní stopy byly jiného data a často jimi byla hledaná stopa úplně zničena, nebylo přece těžké objevit ji znovu. Jak by to byl řekl on sám, dokázal by to i ten nejzelenější *greenhorn*, zelenáč. Kůň plantážníkovy syna jel klusem a ostatní koně zvolna.

Pokud mohl Zeb vidět, výprava se nezastavila ani neodbočila. Zato kůň mladého Poindextera ano.

Bylo to asi tři čtvrti míle od začátku průseku, v místě, kde se obě stopy rozdělovaly. Pádící kůň se tu zřejmě docela zastavil, a dokonce i lehce uhnul od přímého směru, jako by ho bylo něco vyplašilo – vlk, jaguár, puma nebo jiná šelma. Dál potom zase pokračoval v prudkém nemilosrdném trysku.

Spanglerova výprava se nijak nezajímala o to, proč kůň odbočil. Zeb byl zvědavější a zastavil se tu.

Půda tu byla holá, bez porostu. Zastiňoval ji ohromný strom s větvemi vodorovně rozloženými. Jedna větev rostla přes cestu, kterou prošli koně. Byla tak nízko, že lovec, aby se jí vyhnul, byl by musel sehnout hlavu.

Na tuto větev se Zeb Stump dlouze zadíval. Spatřil, že má kůru na jednom místě odřenu. Nebyla to velká rána, muselo ji však způsobit cosi stejně tvrdého a nebo ještě tvrdšího, než bylo dřevo samo.

„A to byla lidská hlava,“ uvažoval, „lebka někoho na koni. Na koni ale asi seděl jenom na týhle straně, a za větví už byl dole, protože takovou ránu by živá duše v sedle nevydržela. Hurá!“ vykřikl vítězně, když zběžně prohlédl písčitou půdu pod stromem. „Vždyť jsem si to myslel, tady je vidět, jak ten jezdec spad. A tudy se vodplazil. Tím se vysvětluje ta velikánská boule, co mi nedala spát. Že mu ji nemohlo udělat žádný zvíře, to jsem věděl: a taky to nevypadalo jako rána kamenem nebo klackem. *Tohle* je ten klacek, co mu to udělal!“

Pružným krokem a se zářícím obličejem odešel starý lovec od stromu touž cestou, kterou se bral muž, který byl takovým násilným způsobem vyhozen ze sedla. Tomu, kdo nebyl v *chaparralu* doma, bylo by se snad zdálo, že tu není žádného vodítka a že na tuto stezku dosud lidská noha nevkročila. Pro Zeba tu však bylo stop až až: ohnutá větev, co by člověk prošel, utržené úponky popínavé rostliny, škrábance na zemi, to všechno říkalo, že tudy člověk šel. A prozrazovalo to ještě více – že to byl někdo ochromený, že se plazil jako mrzák!

Zeb Stump šel dál, až ho stopa plazícího se muže přivedla k potůčku. Jít ještě dále po stopě bylo zbytečné. Nová nit byla navázána. Ještě jednu záhadu bylo třeba vysvětlit a rozluštění bude úplné.

V Ý M Ě N A K O N Í

S kletbami a se zklamaným zachmuřeným pohledem obrátil se Calhoun zády k vápenité poušti, kde ztratil stopu Bezhlavého. „Nemá cenu pronásledovat ho dál,“ uvažoval v duchu.

„Zvlášť teď, když ani nevím, kudy jel. Byla by to čirá náhoda, kdybych ho našel. Kdybych se vrátil k potoku, snad bych ho zase zahlédl, ale nedostanu-li se k němu na dostřel, skončí to stejně jako prve. A mustang mne k sobě nepustí, jako by ta bestie věděla, co mám v úmyslu. Dvě stovky dolarů dám za rychlejšího koně, tři bych dal!“

Obrátil unaveného koně k domovu a hnal ho rychlým klusem zpět. Zvíře mělo srst zmáčenu potem a na bocích, kde ho zraňovaly ostruhy, zasychala čerstvá krev. Ani ne za hodinu proplétal se již Calhoun mezquitovými houštinami, které obklopovaly plantáž.

Znal tuto stezičku velmi dobře. Často již po ní jel, ovšem na jiném koni. Když překračoval delším suchem vyprahlý příkop – *arroyo* – zarazila ho jiná koňská stopa, zřetelně vytištěná ve ztvrdlém blátě. Jedna jeho podkova byla zlomena. Stopa vyhlížela tak čerstvá, jako by tudy byl kůň prošel teprve včera. Bylo však tomu již téměř osm dní. Přesvědčovat se o tom Calhoun nemusil, věděl to téměř na hodinu přesně.

Slezl s koně s úmyslem stopu zahladit. Mohl si však věru ušetřit námahu. K otiskům zlomené podkovy připojil navíc stopy bot, jak se snažil ztuhlý jíl rozšlapat – důkaz, kdo to na koni se zlomenou podkovou jel. Jel za ním totiž někdo, kdo si dovedl jeho počínání správně vyložit.

*

Bývalý důstojník byl zatím již zase v sedle a dumal o své chytrosti. Sotva se však zasnul, vyrušil ho náhle dusot kopyt. Jezdce však neviděl. Zvíře bylo dosud skryto v *chaparralu*.

Kůň se zřejmě blížil, pomalu sice, přece jen však pravidelným krokem.

V příštím okamžiku spatřili jeden druhého: Byla to Isidora Covarubio de los Llanos.

Byla to zvláštní náhoda, že se ti dva potkali. A ještě podivnější byla shoda myšlenek, které jim oběma naráz zatanuly na mysli. V Calhounovi viděla Isidora muže, jenž

miloval tu, kterou ona nenáviděla. Calhoun v Isidore viděl ženu, která milovala toho, jehož nenáviděl a jehož byl rozhodnut zničit. Oba si byli jisti, že znají temné úmysly druhého, oba věřili, že o jejich vlastních úmyslech nemá druhý ani potuchy.

Nebyla to právě situace, jež by v nich mohla vyvolat přátelské pocity. Není ani přirozené, aby si člověk oblíbil toho, kdo miluje jeho soka. Mohou být pouze tehdy spojenci, když žárlivost žádá pomsty – a to je zlé přátelství.

Nic takového dosud mezi Cassiem Calhounem a Isidorou Covarubio de los Llanos nevzniklo.

Kdyby to bývalo možné, oba by se byli rádi setkání vyhnuli. Rozhodně se to dalo říci o Isidore. Neměla bývalého dragounského poručíka nijak v lásce; kromě pomyšlení, že to je nápadník její sokyně, vyvolala jeho přítomnost ještě jednu nepřijemnou myšlenku.

Vzpomněla si na pronásledování falešnými Indiány a na to, jak skončilo. Věděla, že mezi Texasany bylo mnoho dohadů o jejím náhlém zmizení po tom, co je volala na pomoc. Měla pro ně svůj důvod a nechtělo se jí o něm hovořit. A právě člověk, kterého teď potkala, mohl by se na to vypyávat. Byla by ho minula s prostým pozdravem – nepozdravit bylo nemožné. I on by se tak byl nejspíš zachoval, když tu ho napadlo něco, co nemělo s myšlenkami na Isidoru nic společného.

Neobdivoval se jí nijak, třeba byla krásná. V jeho srdci, jakkoli bylo tvrdé a bezohledné, nebylo místa pro vášeň k jiné ženě, kterou třeba potká o samotě v *chaparralu*, kde příroda našeptává divé a zlé nápady. Nic takového to nebylo, co ho přimělo přitáhnout koni uzdu uprostřed cesty, smeknout a zdvořilým pozdravením vyzvat Isidoru k rozhovoru.

„Promiňte, señorito, že vás obtěžuji,“ rozhovořil se s pohledem upřeným spíše na jejího koně než na ni samotnou, „obávám se, že mne ani neznáte.“

„Není třeba se omlouvat, *señore*. Nemýlím-li se, setkali jsme se již někde na prérii, poblíže Nueces.“

„Pravda – pravda,“ koktal Calhoun, zřejmě nesvůj při té vzpomínce. „Ale o tom setkání jsem ani mluvit nechtěl, myslel jsem spíše na to, co jsem viděl potom, když jste jela tryskem nad srázem. Bylo nám všem záhadou, co se s vámi stalo.“

„Nebyla v tom žádná záhada, *caballero*, rána, kterou vypálil někdo z vás, zbavila mne pronásledovatelů. Viděla jsem, že se obrátili na útěk, a prostě jsem pokračovala v cestě.“

Calhouna zřejmě vůbec nemrzelo, že byl takto odbyt. Nedostal se ještě k tomu, o čem chtěl vlastně hovořit. A možná, že v tom bude mít větší úspěch.

„Nechci tím říci, *señorito*, že bych byl jedním z těch, kdo se nějak zvědavě zajímali o vaše zmizení. Předpokládal jsem, že máte své důvody, proč k nám nesjíždíte. A když jsem viděl, jak dovedete jezdit, nebál jsem se nijak o vaši bezpečnost. Ohromilo mne vaše jezdecké umění, stejně jako mé společníky. Skvělého koně jste měla! Nemýlím-li se, je to týž, na kterém nyní sedíte. Mám pravdu, *señorito*? Promiňte, že se vpytávám na tak malicherné věci.“

„Zdali je to týž? Počkejte, jezdím na tolika koních... ano, myslím, že toho dne jsem právě jela na tomto. Ano, určitě, tohle zvíře mne prozradilo.“

„Prozradilo vás? A jak?“

„Dokonce dvakrát. Jednou, když jste se blížil vy a vaši lidé, a po druhé, když ti Indiáni – *ay Diós!* nebyli to Indiáni, jak jsem pak slyšela – přijeli *chaparralem*.“

„Ale jak vás prozradil?“

„Zařehtáním. Neměl to dělat, byl cvičen, aby to nedělal. To nevadí. Jak se vrátím na Rio Grande, nechám ho tam. Nebudu již na něm jezdit, ať se vrátí na pastvinu.“

„Nezlobte se, *señorito*, že o tom ještě mluvím, ale nemohu se zbavit myšlenky, že je to škoda.“

„Co je škoda?“

„Že takhle pěkný kůň má být dán do výslužby. Dal bych sám za něj velmi mnoho.“

„To ale žertujete, *caballero*. Není na něm přece nic

zvláštního, snad že je trochu hezký a že je rychlý. Otec má takových koní pět tisíc – a hodně jich je hezčích a rychlejších. Dobře se na něm cestuje, proto také na něm sedím teď. Kdyby nebylo toho, že se vracím domů, na Rio Grande, a že mám cestu ještě před sebou, s radostí bych vám ho věnovala, vám nebo komukoliv, kdo by o něho stál. Tiše, stůj, *musteño mio!* Podívej se, tady je někdo, komu se líbíš víc než mně.“

Poslední slova byla určena mustangovi, který stejně jako jeho jezdce již netrpělivě čekal, kdy se rozhovor skončí. Calhoun si však zřejmě přál hovor prodloužit anebo si vynutit docela jiný konec.

„Promiňte, señorito,“ promluvil znovu obchodním tónem a současně trochu omluvně, „jestliže si neceníte vašeho šedého mustanga víc, byl bych nesmírně rád, kdybychom si mohli koně vyměnit. I když můj kůň není žádný krasavec, přece jen ho naši texaští koňští handlíři dosti cení. Je sice trochu pomalejší, ale mohu se vám zaručit, že vás domů donese dobře a že vám i potom dobře poslouží.“

„Cože, *señore!*“ vykřikla Mexičanka, zřejmě značně překvapena, „vy byste chtěl vyměnit svého američana za mexického mustanga? To je tak velkomyslná nabídka, že to může být jenom žert! Víte, že na Rio Grande se jeden takový kůň ze severu rovná svou cenou třem až šesti našim?“

Calhoun to věděl velmi dobře; věděl však také, že mustang, na kterém sedí Isidora, mu bude platný víc než plná stáj takových, na jakém jede on. Na vlastní oči se přesvědčil o jeho rychlosti, i od jiných se o ní doslechl. A o to právě stál.

Pět tisíc koní v otcově stáji, nebo spíše roztoulaných po otcových pastvinách, zbavilo dívku smyslu pro obchod, ale proč by měla odmítnout takovou maličkost, i když to bylo pro cizího člověka, a dokonce snad i nepřítel?

Neodmítla.

„Myslíte-li to vážně, *señore,*“ zněla její odpověď, „ráda udělám, co si přejete.“

„Myslím to vážně, señorito.“

„Vezměte si ho tedy!“ řekla, seskočila ze sedla a začala rozepínat řemeny. „Sedla měnit nemůžeme, vaše by mi asi bylo trochu velké!“

Calhoun byl tak nadšen, že ani nenašel vhodnou odpověď. Spěšně jí pomohl se sedlem a pak sňal svoje. Výměna netrvala ani pět minut. Isidoře to celé bylo trochu k smíchu. Sotva se ho zdržela. Calhoun to však viděl v jiném světle. Viděl před sebou jistý cíl, úkol velmi důležitý.

Rozloučili se bez dlouhých řečí, obvyklým pozdravem. Isidora odjela na severanovi a bývalý důstojník pokračoval na šedém mustangovi v cestě ke Casa del Corvo.

NEÚNAVNÝ STOPAŘ

Cesta k místu, kde uvázal svou klisnu, netrvala Zebovi dlouho. Znal *chaparral* velmi důkladně a vrátil se daleko kratší cestou, než byla stopa plazícího se raněného.

Pustil se znovu za koněm se zlomenou podkovou, který jel po cestě od jednoho z brodů přes Rio Grande k Fort Inge. Cesta byla dobré půl míle široká, což nebylo nic divného v Texasu, kde si každý prošlapal svou vlastní stezku a hleděl jen na hlavní směr. Po okraji vedly šlápoty zlomené podkovy.

Ne však až do Fort Inge. Asi čtyři nebo pět mil před pevností stopa odbočovala v úhlu, jenž mířil přímo k Poindexterově plantáži. Zeb si tím byl tak jist, že už ani nenamáhal zrak upřeným pohledem na zem.

Už chvíli nepovažoval za nutné sledovat stopu pěšky. Přes svou známou nechuť k „rajtování“ nerozpakoval se dokončit svou cestu koňmo, unaven dlouhým putováním prérií i *chaparralem*. Jen tu a tam pohlédl dolů, ani ne tak proto, aby se přesvědčil, že jde správně, jako spíše proto, aby mu neunikly jiné známky, snad důležitější, než byl směr sledovaného koně.

V prérii byly tvrdé a suché drnovité pruhy, kde kůň žádnou stopu nezanechával. Většina poutníků by se byla domnívala, že jsou prvními, kdo tímto směrem projeli. Zeb Stump k nim však nepatřil. Třebaže ani on nenašel otisky kopyt všude, věděl na palec přesně, kde se opět na vlhčím nebo měkčím místě objeví.

Tímto polobezstarostným, poloobezřetným způsobem dojel až na míli k Poindexterově plantáži. Nad korunami mezquitů bylo vidět zábradlí kolem střechy. Tu cosi, co spatřil na zemi, rázem změnilo jeho chování. Sklouzl s koně, přehodil mu uzdu přes hlavu a vydal se po stopě pěšky.

Klisna se nezastavila, šla odevzdaně za ním, jako by byla na takové výstřednosti svého pána zvyklá.

Nezkušené oko by nebylo poznalo, proč tak náhle sesedl. Bylo to na místě, kde se tráva zdála být zcela neporušena. Jen ze slov, která si Zeb bručel, bylo možno soudit na důvod jeho počínání.

„To je jeho stopa, jak jel domů!“

Zavedla ho brzy do *chaparralu*. Tam se Zeb náhle zastavil. Cesta byla sice volná, ale v bahnitém příkopu před ním stál kůň a vedle něho muž, jenž ho držel za uzdu.

Na koni nic pozoruhodného nebylo. Ale co dělal jeho pán?

Zeb to pochopil téměř ihned, jak ho spatřil.

„Ničí stopy tý zlomený podkovy! Tak to vám nebude nic platný, pane Calhoun, vůbec nic platný. Jsou moc hluboko votišťený, a přede mnou je neskováte. Přísámboh, že za nima půjdu, kdyby až do pekla vedly!“

Jen to zálesák dořekl, vyšvihl se ten, jemuž tichá hrozba byla určena, do sedla a ujížděl. Zálesák ho sledoval pěšky a nijak se nesnažil udržet ho v dohledu.

Nebylo toho ani třeba. Ani ohař na čerstvé stopě si nemohl být jistější tím, že uštve svou oběť, než Zeb Stump. Ani protivenství *chaparralu* a kličkování nemohlo již teď spasit Cassia Calhouna.

Lovec se neskrýval. Neočekával, že by se kapitán ještě

jednou zastavil, než dorazí ke Casa del Corvo. A kdo by se byl také nadál náhodného setkání Calhounova s Isidorou Covarubio de los Llanos? Zprvu Zeb ztrnul překvapením, avšak v blízkosti těch, které upozoroval, nedal průchod svým citům.

Neslyšně se obrátil, zašeptal své herce do ucha jakási čarovná slova a tiše se plížil ve skrytu akácií vpřed. Klisna ho bez hlesu následovala. Pak se zastavil a zvíře, jako by s ním bylo jedno tělo, stanulo též. Hustý mezquitový porost je dělil od Calhouna a Isidory, zabraných do živého rozhovoru.

Zeb je nemohl uvidět, nechtěl-li se vystavit nebezpečí, že bude sám spatřen, avšak slyšel vše, o čem spolu hovořili a co ujednali. Teprve když se rozloučili, odvážil se vyjít z úkrytu. Zastavil se na okamžik na místě, kde se odehrála výměna koní, a řekl: „Tak se teda čert i čertice spřáhli, a hrom do mne uhoď, jestli bych moh říci, kdo z nich na tomhle handlu vydělá!“

VCHOD JE DOBRĚ STŘEŽEN

Nějakou chvíli trvalo, než Zeb opustil místo, kde byl svědkem výměny koní. Nepustil se ani za jedním, ani za druhým z jezdců. Zůstal stát, jako by nebyl rozhodnut, koho z nich by měl sledovat. To však nebyla příčina, proč neodjížděl. Potřeboval si, jak říkal, „urovnat myšlenky“.

Myšlenky se týkaly výměny koní. Co mohlo být jejím důvodem? Zeb dobře věděl, že to, co říkala Mexičanka, je pravda. Amerikán měl na trhu daleko větší cenu než mustang. Věděl však také, že Cassius Calhoun byl poslední, kdo by se byl dal napálit při handlování. Proč tedy koně vůbec měnil?

Starý lovec sejmul plstěný klobouk, jednou dvakrát si rukou prohrábl nečesané vlasy, pak šedivou bradu, a zahleděl se do země, jako by odpověď na nevyřčenou otázku byla skryta někde v trávě.

„Jediný vysvětlení pro to může bejt,“ zabručel konečně. „Šedej mustang je z těch dvou rychlejší, vo tom nemůže bejt pochyb. A pro tu jeho rychlost ho taky milej pan Calhoun chce. Proč by jináč, k čertu, dával koně, za kterýho by dostal čtyři takový všude v Texasu a dvanáct takovejch v Mexiku? Ale k čemu von tak nutně potřebuje rychlýho koně, to mi nejde na rozum. Jestli – ne – no určitě, nic jinýho – von chce koně, kterej by dohonil Bezhlavýho!

Tak to je vono, jako že se Zebulon Stump jmenuju. Vyzkoušel svýho amerikána a ten byl moc pomalej. To jsem viděl na vlastní voči. A teď si myslí, že na tom mustangovi by moh Bezhlavýho dohnat, jak na něj zase někde padne. A hledat ho pojede určitě. Teď jel zpátky do Casa del Corvo, asi se trochu najíst. Dlouho tam určitě nebude. Za pár hodin už ho bude zase možný vidět na prérii a ten, kdo ho uvidí, bude Zeb Stump.“

Obrátil se ke klisně. „Pojď, stará, ty už sis myslela, že se pojede domů, vid'. Tak to se mejlíš. Hodinku nebo dvě si tu pobudeš, jestli ne celou noc. Nic si z toho, holka, nedělej, tráva tu nevypadá špatně a budeš mít asi dost času si z ní ukousnout. Tak, nacpi se pořádně!“

Stáhl jí ohlávku, přehodil udidlo i s uzdou přes sedlo a nechal ji, aby se napásala po libosti. Z *chaparralu*, kde ji nechal, pustil se dál po Calhounově stopě pěšky. Po dvou stech krocích džungle končila. Dál už se otevírala holá pláň a v dálce byla vidět hacienda Casa del Corvo.

Proti její obílené zdi se rýsovala postava jezdce, který právě v tom okamžiku vjížděl do brány. Zeb věděl, kdo to je.

„Z tohohle místa,“ uvažoval, „ho docela dobře uvidím, až pojede. A čert by mě musel vzít, kdybych si tady na něho nepočkal, i kdyby to mělo trvat až do zejťka do večera. Tak, teď jen trpělivost.“

Nejprve poklekl, pak se převalil a nakonec se pohodlně usadil a opřel o strom. Vytáhl z objemné kapsy kožený pytlík a z něho cihlu kukuřičného chleba, pořádný kus pečeného

„prasečího“ a láhev, z níž vanula vůně neomylně prozrazující monongahelskou. Snědl asi polovinu chleba i masa, zbytek opět uložil a pytlík pověsil na větev nad sebou. Lokl si pak z láhve, zapálil si dýmku a upřeně se zahleděl na bránu Casa del Corvo.

Střežil ji tak po dvě hodiny. Nespustil ji z očí ani na chvíli, alespoň ne na tak dlouho, aby mu někdo nepozorován neunikl. Branou prošlo několik postav, muži i ženy. I na dálku však světlé hadříky, které měli na sobě, a tmavá pleť prozrazovaly, že to je barevná čeládka haciendy. Všichni také byli pěší, zatím co ten, na něhož Zeb čekal, měl jet na koni – byla-li vůbec jaká naděje, že se objeví.

Když se na planinu počaly klást nachové stíny soumraku, vztyčil se a zůstal stát u stromu, jako by se mu takto lépe přemýšlelo.

„Není možný, že by ten skunk chtěl vyklouznout v noci?“ uvažoval. „Nebo zrovna před svítáním? A kterým směrem se pustí? To se musím dozvědět.“

Pohlédl směrem, kde zanechal klisnu. „Nemělo by smysl vláčet ji s sebou. Byla by mi jen na vobtíž. A bude svítit měsíc, moh by ji zahlídnout někdo z černošskejch chat. Bude jí líp tady, je skovaná a trávy má dost.“

Vrátil se k ní, sejmul jí sedlo, uvázal ji na dlouhý provaz ke stromu, přes levou ruku si přehodil starou pokrývku a vydal se směrem ke Casa del Corvo.

Nešel pravidelným krokem, chvíli kráčet rychleji, chvílemi otálel, přizpůsobil se houstnoucímu soumraku tak, aby ho z haciendy nemohl nikdo spatřit. Pláň, kterou musil přejít, byla rovná jako mlat, louka bez jediného křoví nebo jediného skrytu. Tu a tam rostl osamělý strom, trpasličí dub nebo algaroba, ty však nebyly dost husté, aby ho skryly před pohledem z okna nebo dokonce z *azotey*. Chvílemi se docela zastavil a čekal, až se setmí ještě více.

Dostal se takhle kradmo až na dvě stě kroků ke zdi haciendy, právě když se z oblohy vytrácel poslední sluneční

paprsek. Dosáhl cíle své cesty, alespoň pro ten den, a zároveň místa, kde asi stráví noc. Poblíže rostlo nízké křoví; uložil se za ním a střežení pokračovalo.

*

Po celou dlouhou noc nezamhouřil Zeb obě oči najednou. Neochabující pozornost svědčila o tom, že má pro svou vytrvalost nějaký neobyčejný důvod.

V prvních večerních hodinách nechyběly zvuky, které ho rozveselovaly nebo alespoň těšily v jednotvárnosti jeho osamělé hlídky. Z černošských chat bzučely hlasy, tu a tam z nich vytryskl i smích. Byl však ještě dušenější než obvykle a nedoprovázel ho také jasný hlas houslí ani živé brnkání banja – zvuky pro večer v černošských chatrčích téměř příznačné.

Ponuré ticho, které viselo nad haciendou, pronikalo i ke krbům černých robotníků. K půlnoci hlasy tichly a všude zavládl klid. Jen občas ho porušilo zavytí toulavého psa, odpověď na štěkavé vytí kojotů, držících se v bezpečné vzdálenosti na pláních.

Ten, kdo střežil bránu haciendy, měl za sebou krušný den, a kdyby byl neměl na co myslet, byl by usnul. Jednu chvíli, když ho myšlenky opustily a když již téměř usínal, vytrhl se pojednou, vstal, jednou dvakrát se prošel v trávě, pak se opět položil, zapálil si znovu, schoval hlavu v křoví a kouřil, dokud nebyla hlavička dýmky docela prázdná.

Po celou tu dobu nespustil velká vrata z očí. Zůstávala, pokud mohl v měsíčním světle vidět, zavřena.

Znovu pak změnil své stanoviště; zdálo se, že se opět řídí slunečním světlem. Když se na obzoru ukázal první přísvit rozbřesku, tiše vstal, přehodil si pokrývku přes ramena, obrátil se k haciendě zády a zvolna odcházel touž stopou, kterou předešlého večera přišel. Opět šel nestejným krokem, zastavoval se, ohlížel se co chvíli. Nezůstal však nikde stát, dokud nedorazil pod strom, v jehož stínu předchozího dne

povečeřel. Posadil se k němu opět a snědl snídani; zbytek chleba a vepřového masa v něm brzy zmizel, po nich pak následoval i zbytek pálenky, který ještě zůstal v láhvi.

Nacpal si dýmku a právě ji chtěl zapálit, když ho cosi přimělo, aby ocílku i pazourek rychle schoval zpátky do váčku. V modravé ranní mlze se ukázala tmavá skvrna, brána haciendy se otvírala. Téměř současně z ní vyrazil jezdec na malém šedém koníkoví. Za ním se vrata opět zavřela. Toho již si však Zeb nevšímal. Pátral jen, kterým směrem se jezdec pustí. Za půl minuty mu bylo jasno, kuň s jezdcem směřovali přímo k němu.

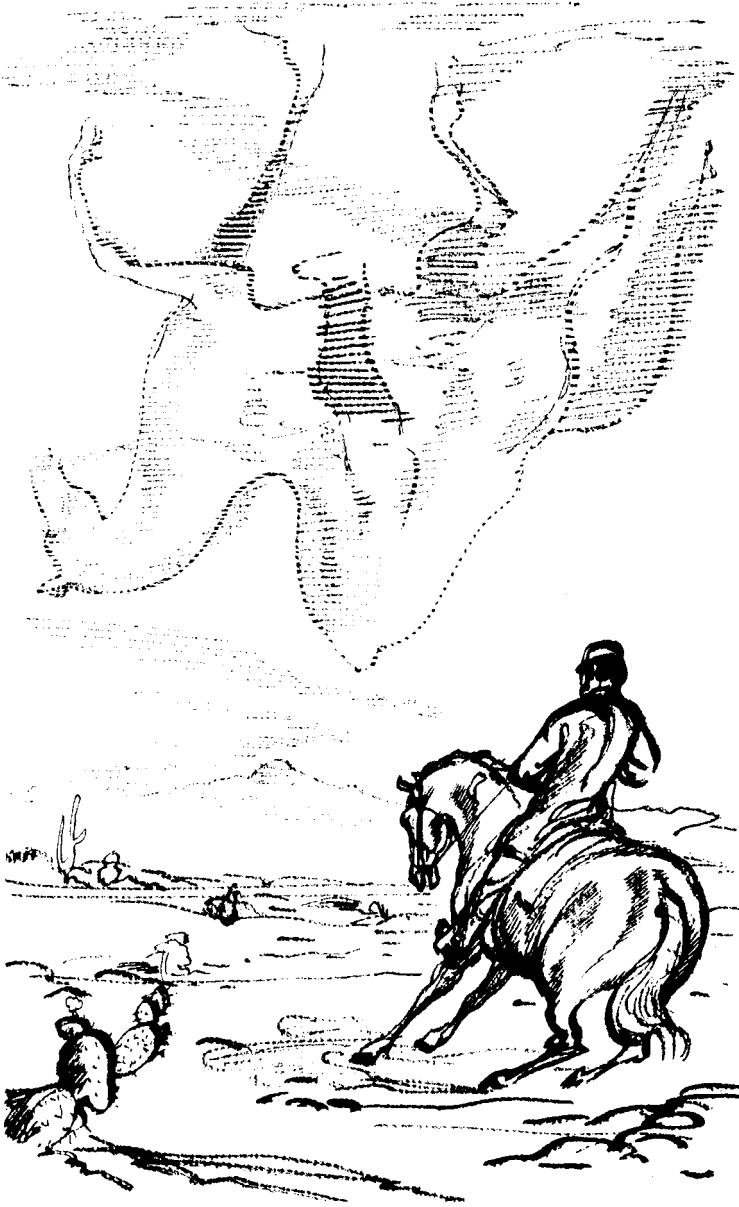
Neztrácel času zkoumáním, kdo by to mohl být. Nepochyboval, že je to týž kuň a týž jezdec, kteří tudy projeli předešlého večera, a byl si jist, že pojedou stejnou cestou. Spěchal ke své klisně, kvapně ji osedlal a odvedl ji pak na skryté místo, odkud mohl přehlédnout stezku vedoucí *chaparralem*, aniž se vydával v nebezpečí, že bude sám spatřen.

Zůstal tam dokonce ještě déle, dokud Calhoun neprojel celým pruhem *chaparralu* a nezmizel v ranním šeru na prérii. Pak se teprve Zeb vyškrábal do sedla, postrčil kobytku svou jedinou ostruhou a přiměl ji k pohybu.

Nemusel se držet za Calhounem v dohledu. Ranní rosa na trávě byla jako nepopsaná stránka a stopy mustanga se daly číst jako řádky v knize. Byl by je mohl číst a sledovat i v klusu, i v trysku!

HLAVOU DOLŮ A VZHŮRU NOHAMA

Calhouna ani nenapadlo, že by ho v ranním šeru mohly pozorovat něčí oči. Když vyjel z lesa, dal se rychlým klusem přímo k Nueces. Pobízeli chvílemi koně do cvalu. Prvých šest nebo osm mil se málo staral o to, co je kolem.

Zdálo se, že mu stačí rozhlédnout se občas po obzoru. Neohlížel se napravo ani nalevo a jen jedenkrát se ohlédl zpět – když se vzdálil kus cesty od okraje *chaparralu*.

Zeb Stump se sice jen domýšlel, jaký je cíl kapitánovy cesty, byl si však správností své domněnky tak jist, jako by se mu byl Calhoun se svým záměrem svěřil. Věděl, že se kapitán vydal hledat bezhlavého jezdce, pokračovat ve včerejší honičce s větší nadějí na úspěch. Třebaže seděl na koni rychlém jako texaský jelen, Calhoun se nijak neoddával růžovým nadějím. Pravděpodobnost, že zahlédne svou kořist, nebyla velká, nejvýše jedna ku dvěma. O tom také přemýšlel po cestě.

Tato nejistota ho sužovala, utěšoval se však jednou zkušeností. Bylo místo, kde se již dvakrát setkal s tím, jehož hledal. Snad by tam mohl být opět?

Byl to zelený palouk, lemovaný *chaparralem*, poblíže ústí průseku, tam, kde se podle všeobecného mínění stala vražda.

„Je to divné, že se znovu vrací *tam!*“ přemýšlel Calhoun. „Zatraceně divné to je. Jako kdyby věděl... Ale co, je to proto, že tam je lepší tráva a že je tam ta tůňka. Doufám, že ho to dnes ráno napadne. Pak by byla naděje, že ho najdu. Jinak bych musel projet průsekem – a že by se mi zrovna chtělo – i za denního světla... Uch! A čeho se ostatně bát... Kriste na nebi, co je to?“

Poslední slova vykřikl nahlas. Trhl uzdou, div nesrazil mustanga na zadek, a očima, jež mu div nevypadly z důlků, civěl přes pláň. V jeho upřeném pohledu bylo něco víc než překvapení, byla v něm hrůza. Nebylo také divu. Podívaná, která se mu naskytla, byla by vyděsila i nejstatečnější srdce.

Slunce se vyhouplо nad obzor, jezdec je měl přímo za zády. Před ním se táhl modravý pruh par stoupající z blízkého *chaparralu*. Stromy vidět nebylo, byly skryty pod příkrovem, jenž je halil jako průsvitný růžový závoj a zvedal se vysoko nad jejich vrcholky, přecházejе pozvolna v hlubokou modř oblohy.

Na tomto závoji, nebo spíše za ním, jako za průhlednou oponou na jevišti, objevila se tak zvláštní postava, že divák,

který ji neviděl předtím, by byl zapochyboval o její skutečnosti.

Byl to bezhlavý jezdec. Nevypadal však tak, jak ho již spatřil Calhoun a ostatní, byl nyní docela jiný. Tvar měl sice podobný, avšak byl desetkrát větší!

Nebyl to již člověk, ale kolos, obr! Nebyl to již kůň, ale zvíře s koňskou podobou velikosti pravěkých veleještěřů!

Ani to však ještě nebylo všechno, co bylo na bezhlavém jezdcovi nové. Ještě větší změna se s ním udála, ještě nevysvětlitelnější. Nekráčel již po zemi, ale po obloze, kůň i jezdec vzhůru nohama! Kopyta koně byla zcela zřetelně vidět na horním okraji mlhavého oblaku, zatím co ramena – téměř bych byl řekl hlava – jezdcova se téměř dotýkala obzoru. *Serapé* s nich viselo správným směrem, ne vzhledem k zákonu tíže, ale vzhledem k jezdcovi. Stejně tak otěže, hříva a dlouhý ocas koně – všechno vzplývalo vzhůru!

Když Calhoun spatřil tento přízrak – strašidelnější než kdy před tím –, šel tajemný kůň volným krokem. Pomalu se sunoucí příšera plnila Calhouna děsem. Náhle se však pravidelný obrys koně porušil; kůň se obrátil a rozběhl se opačným směrem; kopyty se stále ještě dotýkal oblohy.

Přízrak zvěřil jeho přítomnost a prchal!

Calhoun ztuhlý děsem byl by zůstal, kde byl, a byl by nechal přízrak zmizet, avšak jeho kůň se vzepjal a otočil a mimoděk přispěl k vysvětlení. V touž chvíli zadusala kdesi v prérii okovaná kopyta a prozradila přítomnost nějakého skutečného jezdce – pokud se dalo v jeho skutečnost vůbec věřit – jenž vrhal tento strašidelný stín.

„Vždyť je to fata morgana!“ vykřikl Calhoun a ulehčil si zaklením. „Jsem hlupák, že jsem se tím dal oklamat! To tu někde musí Bezhlavý být. A musí být blízko! Kdybych to byl věděl, mohl jsem se ho zmocnit dřív, než by mne byl spatřil. A teď za ním! Přisámbohu, že ho chytím, kdybych ho měl hnát až na druhý konec Texasu!“

Pobídka, ostruhy i bič současně dokázaly, že myslí svou

hrozbu vážně. V příští chvíli již letěli oba koně po své rodné prérii, na prvním jezdec bez hlavy, na druhém pronásledovatel, jehož srdce tlouklo zoufalým rozhodnutím.

*

Štvanice nebyla dlouhá – alespoň potud, pokud vedla travnatou prérii – Calhoun se již začal radovat z brzkého úspěchu.

Jeho kůň byl zřejmě rychlejší, snad i proto, že byl důrazněji pobízen, nebo snad proto, že pronásledovaný zatím neměl obav, že by mohl být polapen. Zcela jistě však šedý mustang zkracoval vzdálenost mezi nimi a dostal se posléze tak blízko, že si Calhoun připravil pušku. Měl v úmyslu koně zastřelit a tak pronásledování ukončit.

Kdyby se byl nebál, že chybí, byl by již vypálil. Předchozí neúspěchy ho však přiměly k tomu, že čekal s prstem na spoušti, až bude dost blízko, aby smrtící rána byla jistá.

Zatím co se ještě rozmyšlel, doběhl pronásledovaný na okraj lesa a zmizel v průseku. To kapitán neočekával. Ztratil koně z dostřelu a půl míle musel ujet, než se mu mohl opět přiblížit. Přijížděl k místu, které mu bylo dobře, až příliš dobře známo – tam, kde byla prolita krev.

Jindy by se mu byl vyhnul. Nyní však měl v srdci myšlenku, jež mu nedala zabývat se minulostí a obrnila ho proti všem vzpomínkám. Zůstával jen mrazivý děs z budoucnosti. Jen dostižení podivného jezdce mohlo ho zbavit tohoto strachu a zabránit hrozícímu nebezpečí.

Znovu se jezdcí přiblížil. Rozšířeným chřípím se jeho mustang téměř dotýkal vlajícího ohonu pronásledovaného koně. Pušku držel kapitán připravenou v levé ruce, prsty pravé ruky na spoušti. Již hledal místo, na něž bude třeba zamířit.

Již by byl vypálil a poslal prchajícímu koni kulku mezi žebra, když ten, jako by vytušil nebezpečí, zabočil prudce doprava, kopl po čenichu koně za sebou a vyrazil zcela jiným směrem.

Náhlost tohoto počínu a ostré, vzteklé zařičení, jež ho

doprovázelo, se zdály svědčit o téměř nadpřirozené chytrosti a zmátly v tom okamžiku Calhouna i jeho koně. Mustang se zastavil a nechtěl jít dál, až teprve ostruhy, zarývající se mu do žeber, ho znovu přiměly k cvalu.

A teď ho jeho jezdec pobízel ještě zuřivěji, neboť pronásledovaný opustil stezku a mířil rovnou do houštin. Tam by byla mohla štvanice skončit bezúspěšně. Až dosud myslil Calhoun, že rozhodne pouze rychlost. Takový obrat, jaký teď hrozil, nepředpokládal, a proto v zoufalství znovu zvedl pušku k ráně.

Byli teď oba téměř u houštin, bezhlavého jezdce již zčásti kryly větve, které se kolem něho míhaly. Mířit bylo možno již jen na zadek jeho koně.

Z hlavně vyrazil oblak sirného dýmu, ozvala se rána a tu, jakoby shozen výstřelem, skutálel se do trávy temný předmět. Poskočil a koulel se až pod nohy Calhounova koně. Tam se zastavil.

Nepřestal se však kolébat se strany na stranu jako dobíhající káča. Šedý mustang odfrkl a uskočil. Jeho jezdci unikl ustrašený výkřik.

Na zemi před ním ležela hlava muže, vězela ještě stále v klobouku. Obličejem byla obrácena přímo ke Calhounovi. Rysy byly zkrvavené, svráštělé a bledé, oči otevřené, avšak studené a prázdné, jakoby skleněné. Zuby bílé zářily mezi rty živě zbarvenými v trochu lhostejném úsměvu.

To vše spatřil Cassius Calhoun.

Spatřil to a zachvěl se. Nebyl to strach z nadpřirozeného nebo neznámého, nýbrž ze skutečnosti a z toho, co dobře poznal.

Krátké bylo setkání s onou tichou a přece výmluvnou hlavou. Ještě než se přestala houpat v hebké trávě, otočil koně, zaryl mu do boků kolečka ostruh a odjel tryskem pryč z toho místa.

Dále již bezhlavého jezdce nepronásledoval, třeba ho ještě slyšel pronikat praskajícím křovím. Pryč, pryč odtud, na prérii, do Casa del Corvo!

PONURÝ NÁLEZ

Když se zálesák vynořil z houští, vedl koně po stopě tak volně, jako by měl celý den před sebou a nic kloudného na práci, co by stálo za spěch. A přece, kdyby na něho byl někdo pohlédl zblízka, byl by spatřil na jeho tváři výraz, jenž svědčil o napětí stejně jako nervosní posedávání v sedle a ostré pohledy, jimiž co chvíli pátral před sebou.

Na stopu se téměř nedíval, i klisna sama by ji byla sledovala. Avšak to nebyl důvod jeho pomalé jízdy, byl by měl tentokrát Calhouna raději na očích. Nevyhnul by se však nebezpečí, že bude sám spatřen, a tím by mohl celé úsilí zmařit. Cíl, který si vytkl, byl důležitější než všechno, co se na cestě za ním odehrálo. Zeb se tentokráte spoléhal více na svůj důvtip než na vycvičené smysly.

Postupoval pomalu a opatrně, ale s vytrvalostí, která zajišťuje slušnou rychlost, a konečně dosáhl místa, odkud Calhoun spatřil fatu morganu. Zebovi se již nic podobného neobjevilo. Jev zmizel, mlha se rozplynula a modrá obloha hraničila se zelenou prérií v ostré linii ničím neporušené.

Přece však spatřil něco, co ho vzrušilo stejně, jako by ho byl překvapil přízrak – dvojitou řadu koňských stop.

„Tak ho přeci našel, ten skunk!“ vyklouzlo Zebovi, jak hleděl na stopy. „To teda sice ještě neznamená, že ho dostal, ale kdopak ví? Dostat ho moh, příležitost měl. Mustang ho moh pustit blíž, když teďka kapitán jede taky na mustangu, a jestli to udělal... Proč tu k čertu trčím! Teďka není čas na přemejšlení. Jestli ho dostal a jestli dostal to, co hledá, tak já vostruhám a nikdá v životě to nevidím. Musím si pospíšet. Hyjé, holka, uvidíme, jestli dokážeš dohonit za půl hodiny toho šedáka!“

Nepobídl ji však nijak krutě, přejel jí pouze ostruhou přes žebra a popohnal ji do klusu. Nechtěl postupovat rychleji, než dovoľovala opatrnost. Nepřestal také bystře pozorovat obzor.

„Podle toho, jak jdou stopy,“ přemýšlel nahlas, „řek bych, že vím, kam Bezhlavej míří. Tam, kam mířil chudák ten chlapec a vodkud už se nevrátil. A když není možný ho vzkřísit, tak ať je to podle Písma svatého: Voko za voko, zub za zub. Počítám, že než tomu bude konec, tak někomu voči zavřu a zuby že už nebude vůbec potřebovat. Někomu, komu se vo tom ještě ani nezdá... Héj! Támhle jedou! Voba dva tryskem! A čert mě vem, jestli ten šedák Bezhlavýho nedohání!

Sem nejedou, tak se nemusíme schovávat, holka. Stůj klidně! Kdybysme se hejbalí, moh by nás zahlídnout. Ba ne, žádněj strach, ten se žene jen za tou svou zábavou a nevidí nic kolem sebe. Aha, zrovna jak jsem si myslel – rovnou do průseku. A teď za ním!“

Třebaže oba jezdcí již zmizeli v ohybu cesty, nepustil se Zeb ani teď přes otevřenou pláň, ale klusem projížděl křovím na okraji *chaparralu*. Postupoval tak, aby stále viděl na cestu před sebou a aby nemohl být spatřen nikým, kdo by mu vyrazil naproti. Nikoho však neočekával, dokonce již ne muže, který se brzy objevil.

Výstřel, který uslyšel, ho nijak nepřekvapil. Očekával ho celou tu dobu, po kterou sledoval honičku. Překvapilo ho spíše, že se neozval již dříve. Podle prásknutí poznal bezpečně Calhounovu *jägerku* a hned věděl, kdo to vystřelil. Užasl, když ho spatřil vracet se průsekem ani ne pět minut po tom, co výstřel zazněl. Navíc jeho spěch napovídal, že je to ústup.

„Vrací se – a tak brzo!“ zamumlal Zeb, když ho uviděl. „To je zatraceně divný! Něco není v pořádku. Ten ale jede, jako by měl za sebou celý peklo. Nebo za ním jede Bezhlavej? Že by si byli vyměnili místa? Ať mě čert veme, když to tak nevypadá. Za tuhle podívanou bych dal stříbrnej dolar, hehe!“

Tou dobou již se smekl ze sedla a skryl sebe i zvíře tak, aby ho příjíždějící jezdec nespapřil. Brzy se Calhoun přihnál takovou rychlostí a s takovým výrazem v tváři, že by byl Zeba

asi nepostřehl, ani kdyby se byl lovec postavil doprostřed cesty průsekem.

„Józafate!“ řekl si v duchu zálesák, když se kapitán dostal tak blízko, že již bylo vidět jeho zkřivený obličej. „Jestli nemá peklo za sebou, tak ho má určitě v sobě! Tohle je ten nejvošklivější vobrázek, jakej jsem kdy viděl. Chudák ženská, která ho dostane. Chudák slečna Pajndexrová! Doufám, že se z toho nějak vymotá, aby toho hrdlořeza nedostala za pána a vládce.

Ale co se to vlastně děje? Vždyť ho nic nehoní? A von přeci utíká! Kam spěchá? To se musím přesvědčit.“

Lovec vyšel na kraj *chaparralu*. „Už zase jede domů!“ vykřikl překvapeně, když spatřil Calhouna cválat nazpět. „Docela určitě domů!“ Obrátil se opět ke své klisně a čekal, až šedý mustang zmizí z dohledu. „Tak, holka,“ řekl pak, „my pojedeme na opačnou stranu. Musíme se podívat, po čem to střílel.“

*

Po deseti minutách sestoupil Zeb s koně a zvedl se země předmět, kterého by se byli i ti nejstatečnější asi zdráhali třeba jen dotknout. Nic takového necítil lovec. Rozpoznal v té věci rysy tváře dobře známé, třeba svráštělá kůže a zaschlé proužky krve tak hrozně změnilly její výraz, tváře, jež mu byla navzdory smrti a hroznému zohavení stále ještě blížká.

Miloval tu tvář, když ještě patřila chlapci, byla mu drahá i teď, když již nepatřila nikomu!

Uchopil okraj klobouku, který těsně lnul k spánkům, a pokusil se ho sejmout. Nepodařilo se mu to. Hlava byla tak naběhlá, že zlatá stuha, která klobouk lemovala, byla napjata k prasknutí. Zeb otočil hlavu do přirozené polohy a dlouhou chvíli na ni s něhou hleděl.

„Bože, bože,“ vzdychl ztěžka, „to bude smutnej dárek pro otce, neřku-li pro sestřičku! Snad bych ji ani neměl brát s sebou. Nejlepší by bylo pohřbít ji tady a pomlčet vo tom.

Ale ne, to nesmím, k čertu! Co mě to napadlo? Může to posloužit u soudu, i když ještě nevím jak. Bude to ponurý svědectví!“

Rozvinul svou starou pokrývku a pečlivě do ní hlavu i se *sombrem* zavinul. Pak uvázal toto podivné zavazadlo k hrušce sedla, vyhoupl se na klisnu a v hlubokém zamyšlení odjel.

ZÁSTUPCI PRÁVA

Třetího dne po tom, co se stal Maurice Gerald obyvatelem vojenského vězení, opustila ho horečka a přestal blouznit. Čtvrtého dne byl již téměř při plném zdraví a při síle. Na pátý den byl svolán soud.

Tento spěch, jaký by byl všude jinde považován za nezákonný, nebyl v Texasu ničím zvláštním. Tam se stávalo, že člověk spáchal hrdelní zločin, byl souzen, odsouzen a pověšen během krátkých čtyřiaadvaceti hodin.

Mustangerovi početní nepřátelé z nějakých důvodů, známých jen jim, naléhali, aby se proces konal co nejdříve, zatím co jeho přátelé, kterých nebylo mnoho, nemohli uvést žádný pádný důvod, proč by bylo třeba soud odložit. Prostí lidé volali jako obvykle po včasné a rychlé spravedlnosti větou starou jako svět sám, že „krev zabitého volá o pomstu“.

Těm, kdo volali po brzkém soudu, přispěla na pomoc velmi závažná okolnost. Soudce Nejvyššího soudu konal svou objíždku a právě tento týden měl vyhrazen pro Fort Inge. Bylo tedy téměř nezbytné, aby případ Maurice Geralda a ostatních podezřelých z vraždy byl projednán v čase co nejkratším.

Nikdo nevyslovil nesouhlas, nikdo nepožádal o odklad, a tak byl soud svolán na patnáctého toho měsíce.

Obžalovaný měl právo na právního zástupce. Advokát v místě nebyl; do pohraničních osad zajíždějí tito muži v černém zpravidla společně se soudem – a soud ještě nepřijel. A přece se právník dostavil, ctihodný advokát, který přijel až ze San Antonia, aby se případu ujal, dokonce jako zástupce *ex offio*, dobrovolný a neplacený.

Snad tohoto pána přivedla jeho ušlechtilá povaha nebo snad se chtěl dobře zapsat ve sněmovně, povídalo se však také, že ho přivedlo zlato darované něžnou ručkou.

Když začne pršet, tak hned leje. Toto úsloví platí v Texasu o počasí a v tomto případě se hodilo i na advokáty.

Den před stanoveným procesem objevil se ve Fort Inge ještě jeden, který si činil nárok, aby směl vězně hájit. Tento pán vykonal ještě delší cestu než jeho kolega ze San Antonia. Plavbu vlastně, neboť přeplul celý Atlantik. Vyplul z hlavního města „Smaragdového ostrova“ – Irsko – jen proto, aby vyhledal toho, jenž tu byl obviněn z vraždy.

Pravda, poslán, s nímž sem přijel, s ničím takovým

nepočítalo, a dublinský právník byl nemálo překvapen, když se poté, co uložil svá zavazadla pod střechu Oberputzkerova hotýlku a začal se vyptávat na Maurice Geralda, dověděl, že je mladý Ir zavřen ve vojenské strážnici.

Ještě větší bylo jeho překvapení, když zjistil důvod uvěznění. Rozhořčeně a se silným irským přízvukem se dožadoval, aby k němu byl ihned doveden. Syn Geraldů, dědic zámku Ballaghu s parkem a panstvím! Papíry jsou tady v mé aktovce, ukazoval.

„Texasan“ Oberputzker byl sice nakloněn podezřívát svého nového hosta ze sklonu k šílenství, vyhověl však jeho žádosti a obstaral mu doprovod k věznici.

Byl-li snad irský advokát blázen, byla v jeho šílenství zřejmě jistá soustavnost. Místo aby mu byl k obžalovanému zakázán přístup, podařilo se mu totiž docílit, že směl navštěvovat vojenské vězení, kdy se mu líbilo. Tuto výsadu mu získal jakýsi dokument, který předložil majorovi a s kterým současně seznámil i svého kolegu ze San Antonia.

Příchod irského advokáta v tuto kritickou chvíli vzbudil v pevnosti, v osadě i v okolí mnoho pověstí. Jeho jisté podivínství jen povzbudilo národní zvyk – dohadování, vydatně živené několika odhalenými Obrpackala.

Přesto se však zámořský právník ukázal zcela hoden svého řemesla. Až na podružné podrobnosti, jež mu unikly v prvním překvapení, neprozradil pak už pranic, jeho rty byly semknuty jako ústřice při odlivu. Neměl ani příliš mnoho času užívat svého jazyka. Následujícího dne měl se konat proces, a tak byl po zbytek tohoto času buď na strážnici u vězně, nebo se radil za zavřenými dveřmi s texaským právníkem.

Kolovaly zvěsti, že jim Maurice Gerald vyprávěl prapodivnou historku, o jejímž obsahu však zůstal okolní svět v dráždivé nevědomosti. Byl jen jeden člověk, kdo ji ještě znal a kdo ji mohl potvrdit – Zeb Stump, lovec. A snad ještě jeden člověk tu byl – ale ten se netěšil důvěře ani obviněného, ani jeho obhájců.

Zeb sám se v jejich společnosti neobjevoval. Jen jednou ho viděli, jak se s nimi radí. Pak odešel, ze strážnice i z osady. Všichni věřili, že loví jako obvykle vysokou, medvědy nebo krocany.

Mýlili se však. Zeb v tu chvíli zanechal svého řemesla, nebo alespoň nelovil tu zvěř, již byl zvyklý pronásledovat, lapat a zabíjet.

Pravda je, že se vydal na lov; místo ptáků a šelem však pronásledoval něco, co nepatřilo k žádnému druhu zvěře na zemi ani ve vzduchu – pustil se za bezhlavým jezdcem!

HODNÝ SYNOVEC

Zasmušilý, zamklý Woodley Poindexter bloumal po haciendě a spíše náhodou než úmyslně zabloudil do Calhounovy světnice. Zřejmě vyrušil Cassia z myšlenek a pozdravil ho zkroušeně, téměř s uctivostí. Kdysi hrdý Poindexter, před nímž se po všechny dny a po všechny hodiny svého života chvělo dvě stě otroků, stál teď před pánem usedlosti! Byl to sice jeho synovec, syn jeho sestry, ale co to znamenalo při Calhounově povaze!

„Chtěl jsem s tebou hovořit – o Loo,“ řekl bývalý kapitán, „jdeš jako na zavalanou, strýče.“

Právě tomuto rozhovoru by se byl Woodley Poindexter nejraději vyhnul. Báł se na to i pomyslet, natož hovořit o tom s tím, který ho k tomu tak přímo vyzval.

Nedal však překvapení najevo. Téměř ho dokonce ani nepocítil. Něco mu již den před tím napovídalo, že k tomuto rozhovoru dojde, a tušil i jeho obsah. Cítil se nesvůj a způsob, jakým Calhoun začal, ho tohoto pocitu nijak nezbavil. Znělo to spíš jako příkaz než jako zdvořilá žádost.

„O Loo? Copak je s ní?“ otázal se s předstíraným klidem.

„Nu,“ zaváhal Calhoun zřejmě v rozpacích, jak začít – nebo to alespoň hrál. „Chtěl jsem – chtěl bych...“

„Já bych raději o ní nemluvil,“ použil plantážník výhodné příležitosti, aby ho přerušil, „alespoň ne teď.“

„Proč ne teď, strýče?“ zeptal se Calhoun. Odpor mu zřejmě dodal smělosti.

„Cožpak to nechápeš?“

„Já vím, není to právě nejvhodnější doba. Henry zmizel – nebo se to alespoň předpokládá... Ale konečně – vždyť se ještě třeba vrátí a všechno bude zase v pořádku.“

„Nevrátí! Toho už nikdy nevidím, ani živého, ani mrtvého. Nemám už syna!“

„Máš ještě dceru, a ta...“

„Zneuctila mne!“

„Tomu nevěřím, strýčku, to není možné.“

„A co tedy znamená všechno to, co jsem slyšel, co jsem na vlastní oči viděl? Co ji tam vedlo – dvacet mil prérí, samotnou, do chatrče sprostého koňského handlíře, k jeho lůžku? Ó Bože! A proč se snažila ho zachránit, jeho, vraha mého syna, jejího vlastního bratra? Ó Bože, Bože!“

„Tu první věc vysvětluje ona sama docela uspokojivě, myslím alespoň.“

Calhoun si to ovšem nemyslil.

„A ta druhá je zcela prostá. Každá žena by to byla udělala, každá žena jako Loo.“

„Žádná žena není taková jako ona. To říkám já, její otec. Ach, kéž bych si mohl myslit totéž, co ty. Má dceruška ubohá! Koho bych teď měl mít raději, když už syna nemám!“

„Záleží jenom na tobě, abys syna získal – někoho, kdo s tebou je stejně již příbuzný a kdo by ti mohl slíbit, že ti syna nahradí, co mu jen budou síly stačit. Nechci mluvit v hádankách, strýčku Woodley. Víš dobře, co mám na mysli a k čemu jsem se rozhodl. Chtěl bych Loo za ženu!“

Plantážníka tato stručná slova nepřekvapila. Očekával je. A přece se jeho čelo zachmuřilo ještě více. Bylo zřejmé, že

zamýšlenému spojení nepřál. Mohlo by se to zdát nepochopitelné. Až dosud byl této myšlence alespoň v duchu nakloněn a nejednou o tom před dcerou opatrně začal.

Než přijeli do Texasu, věděl o svém synovci poměrně málo. Od chvíle, kdy dospěl, byl Calhoun občanem státu Mississippi nebo spíše obyvatelem rozmařilého New Orleansu. Strýc ho vídal všeho všudy jen při občasných návštěvách na louisianské plantáži. Teprve vyspívající půvabná sestřenka ho začala přitahovat stále častěji a návštěvy se prodlužovaly.

Pak přišlo dvanáctiměsíční tažení proti Mexiku, kde to Calhoun dotáhl až na kapitána a odkud se vrátil s rozhodnutím dobýt po úspěších v bojích i srdce kreolské sestřenice. Od té chvíle setrval pod strýcovou střechou téměř bez přestání. Jestliže tím nebyla nijak nadšena mladá dívka, dovedl si získat přízeň jejího otce způsobem, jaký málokdy selhává.

Kdysi bohatý plantážník zchudl. Svůj majetek beznadějně zadlužil marnotratným životem. Synovec však na tom byl právě naopak. Kdysi byl chudý a teď bohatl. Byla to náhoda. Nic náhodného však nebylo na tom, že mezi nimi došlo k různým peněžním jednáním.

Ve starém sídle a mezi starými sousedy si Poindexter dovedl ještě vymoci dostatek vážnosti a úcty, takže ho nikdo nepodezíral z toho, že by snad on byl tím, kdo musí poslouchat. Také synovci dovedl zabránit, aby nevystupoval s povýšeností vlastní všem věřitelům.

Teprve když se přestěhovali do Texasu, začaly jejich vztahy nabývat obvyklé podoby poměru mezi věřitelem a dlužníkem. Ještě zřejměji se to projevilo poté, když Louisa několikrát odmítla Calhounovy pokusy o námluvy. Teď se plantážník mohl o synovcově povaze přesvědčit důkladněji. Téměř každým dnem stráveným v Casa del Corvo vzrůstala v něm nedůvěra ke Calhounovi. Střetnutím s mustangerem Cassius v strýcových očích pranic nezískal, třeba mu Poindexter jako příbuzný stranit musel.

Byly i jiné okolnosti, které ho vedly ke změně citů, k tomu,

že mu jejich styky přes všechny přednosti začínaly být protivné. Nesly však přece jen s sebou výhody, které snad nebyly z nejpříjemnějších, ale přesto je nebylo možno pominout.

Váhavou odpověď mu proto nevnikla bolest nad ztrátou syna, ale nechuť ke Calhounovi.

„Snad bychom teď nemluvili o svatbě, hochu? Na to teď opravdu není čas, když je smrt v domě. Zostudilo by nás to v celé osadě.“

„Špatně si vykládáš, co jsem řekl, strýčku. Nemyslím na svatbu, alespoň ne hned teď. Chtěl bych jen něco, co by ji zajistilo, až přijde pravý čas.“

„Nerozumím ti, Cash.“

„Hned mi porozumíš, věnuješ-li mi minutu času.“

„Prosím, pokračuj.“

„Tak já bych ti chtěl říci asi toto. Rozhodl jsem se, že se ožením. Táhne mi už třicítka, jak víš, a to už člověka omrzí toulat se po světě. Unavilo mne to už a zůstat svobodný nemám v úmyslu. Chtěl bych za ženu Loo! Nespěchá to nijak. Všechno, co bych od ní chtěl, je slib, sepsaný a podepsaný, aby nic nebylo ponecháno náhodě a aby nebyla žádná nejistota. Rád bych to už jednou urovnal. Projednat svatbu a všechno okolo ní bude čas, až nás přestanou otravovat ty starosti.“

Slovo „otravovat“ i souvislost, v níž bylo užito, se drsně dotklo otce, truchlícího pro zavražděného syna. Duch Woodleye Poindextera se vzbouřil, téměř v něm vzplála jeho stará pýcha i prudkost, která pýchu často doprovázela.

Brzy však opět pohasla. Uviděl na jedné straně pozemky, otroky, majetek a společenské postavení a na druhé straně chudobu, jež se zdála být téměř nevyhnutelným prokletím. Přece jen se však nevzdal úplně, jak bylo vidět z jeho odpovědi. „Nu, hochu, to je otevřená řeč. Ale já přece nevím, co k tobě cítí má dcera. Říkáš, že bys ji za ženu chtěl. A chtěla by ona tebe? Není v tom ještě nějaký háček?“

„To bude, myslím, mnoho záležitostí na tobě, strýče. Ty jsi její otec. Budeš ji přece umět přesvědčit?“

„Nejsem si tím tak docela jist. Není z těch, které by se nechaly přesvědčit proti své vůli. To víš stejně dobře jako já, Cashi.“

„Já vím jen tolik, že bych do toho rád ‚praštil‘, jak říkají námořníci, a že bych na Casa del Corvo viděl Loo jako paní daleko raději než každou jinou ženskou z osady – a třeba z celého Texasu!“

Woodley Poindexter se po těch neomalovaných slovech celý shrbil. Bylo to po prvé, kdy slyšel, že na Casa del Corvo není pánem. Třeba to bylo řečeno nepřímou, porozuměl oněm slovům velmi dobře. Znovu před ním vyvstala představa pozemků, otroků, majetku a postavení ve společnosti a proti tomu chudoba, společenský pád.

To poslední rozhodlo.

*

„Loo!“

„Copak, tatínku?“

„Přišel jsem tě požádat o laskavost.“

„O jakou, tatínku?“

„Víš – víš přece, že Cash tě má rád. Byl by ochoten umřít pro tebe – a co je skoro lepší, chtěl by si tě vzít.“

„Ale já bych nechtěla! Ne, tatínku, to já dřív umřu, než bych si ho vzala. Ničema nestydatý, vím dobře, co to znamená. A tebe poslal s tou nabídkou! Vyřid' mu, že než bych svolila stát se jeho ženou, odejdu raději na prérii a budu se živit lovem koní! Vyřid' mu to!“

„Počkej, dceruško, uvaž to ještě. Nevíš asi...“

„Že je můj bratránek tvým věřitelem. Víím to, tatínku. Ale víím také, že ty jsi Woodley Poindexter a já jsem tvá dcera!“

Osten byl jemný, přece však splnil svůj účel. Prastará pýcha se v plantážníkovi zvedla.

„Louiso moje, nesmírně se podobáš své matce! Zapochyboval jsem o tvé hrdosti. Odpusť mi to, prosím. Rozhodni, jak myslíš. Chceš-li, odmítni ho tedy!“

NĚŽNÝ BRATRÁNEK

Louisa Poindexterová otcova souhlasu využila. Ani ne za hodinu poté dostal Calhoun košem.

Bylo to již po třetí, co ji žádal o ruku. Dvakrát se dočkal téže odpovědi spíše jen mezi řečí a bez formalit. Třetí odpověď dala mu jasně najevo, že je to poslední slovo. Bylo to prosté „Ne!“ a pak ještě stejně prosté, ale důraznější „Nikdy!“ Žádné vytáčky, ani slovo omluvy.

Calhoun odmítnutí vyslechl bez zvláštního překvapení. Nečekal asi nic jiného. Místo zoufalého výrazu, jaký zpravidla v takové chvíli nasazoval, zůstaly jeho rysy klidné a dokonce ani nezbledl ve tvářích.

Jak stál proti své půvabné sestřence, připomínal jaguára v okamžiku, než se vrhne na svou kořist. V jeho očích cosi říkalo: „Než se naděješ, budeš zpívat jinou!“

Řekl však něco docela jiného.

„To přece nemyslíš vážně, Loo?“

„Docela vážně, pane. Mluvím snad tak, jako bych žertovala?“

„Mluvíš, jako bys vůbec neuvažovala.“

„O čempak?“

„O mnoha věcech.“

„Ven s nimi!“

„Tak za prvé – že tě mám rád.“

Neodpověděla.

„Nemá smysl, abych ti vykládal, jak to ve mně vzniklo. Začalo to toho dne, v tu hodinu, kdy jsem tě po prvé spatřil. Nemohu říci, že by to pak rostlo. Nebylo to možné. Když jsem po prvé přijel k vám na návštěvu – už je tomu šest let – snad si vzpomeneš, že když jsem sestoupil s koně, požádala jsi mne, abych se s tebou šel projít po zahradě, než bude hotova večeře.

To jsi byla ještě žába, ale krásná jsi už byla jako teď. Nepomyslela sis asi, když jsi mne vzala za ruku a vedla po

pískové pěšině do stínu stromů, že jsem dotek tvých prstů cítil až v hloubi duše a že se mi tvé milé žvatlání vrylo do srdce tak, že ani dálka, ani čas, ani hýření nemohlo tento dojem smazat.“

Kreolka naslouchala bez pohnutí. Slova tak sladká, tak lichotivá nemohla na ženu nezapůsobit. V očích se jí objevila lítost, ne-li pochopení.

„Mlčela však.“

Calhoun pokračoval.

„Bylo to tak, Loo, a všechno, co ti říkám, je pravda. Všechno jsem zkusil. Šest let, to už je nějaká doba. Z Mississippi do Mexika je také dost daleko. Jel jsem tam jen proto, abych na tebe zapomněl. Nebylo to nic platné. A když jsem se vrátil, začal jsem hýřit. To ví celý Nový Orleans.“

Nechci tvrdit, že má vášeň rostla tím víc, čím víc jsem se jí snažil utlumit. Už jsem ti řekl, že větší být prostě nemohla. Od chvíle, kdy jsi mne vzala za ruku a nazvala mne bratránkem – hezkým bratránkem, jak si vzpomínám, Loo – nepamatuji se, že by se byla má láska změnila. Až na ty chvíle, kdy jsem ze žárlivosti začínal nenávidět a kdy bych tě byl dokázal i zabít!“

„Bože na nebi, kapitáne Calhoun, to jsou prudká slova, a nerozumná k tomu!“

„Myslím je však vážně. Tolik jsem někdy žárlil, že jsem se stěží ovládal. A někdy jsem svou povahu ani nedovedl ovládnout, jak víš.“

„Bohužel, Cash, nemohu za to, co se stalo. Nikdy jsem ti neposkytl příčinu, aby ses mohl domnívat, že...“

„Vím, co chceš říci, a dopovím to za tebe: Že jsem tě někdy měla ráda. Tos mi chtěla povědět. Neříkám, že měla,“ pokračoval zasmušile. „Neobviňuji tě, že bys mě byla někdy pokoušela. Tím je vinno něco jiného. Snad Bůh, který ti dal krásu, snad ďábel, který mi našeptal, abych se v ní zhlédl.“

„Trápí mne, co říkáš. Nedomnívám se, že bys mi chtěl lichotit, na to mluvíš příliš vážně. Ale to je jen taková představa, bratránku Cash, a z té se brzo vzpamatuješ. Jsou

jiné a hezčí než já, a mnohým by taková slova lichotila. Pročpak je neříkáš jim?“

„Pročpak!“ opakoval po ní hořce, „taková zbytečná otázka!“

„Opakuji ji a není zbytečná. Zbytečné je to, co cítíš ke mně, protože já – musím ti to říci upřímně, Cassie – nemám tě ráda a nemohu tě mít ráda.“

„Tak si mne tedy vzít nechceš?“

„Tohle je zbytečná otázka. Řekla jsem, že tě nemám ráda. To jistě stačí.“

„A já jsem ti řekl, že já tě rád mám. Uvedl jsem ti jen tento jeden důvod, proč si přeji, aby ses stala mou ženou. Jsou ještě jiné! Chceš je slyšet?“

Prosebný tón z Calhounovy řeči při této otázce náhle zmizel. Jaguár mu opět hleděl z očí.

„Jiné důvody, říkáš. Jaké tedy? Neotálej. Nebojím se jich.“

„Tak ty se nebojíš?“ odsekl posměšně.

„Nevím čeho. Čeho bych se já měla bát?“

„Neříkám, že ty, ale tvůj otec se má čeho obávat.“

„Pověz mi, čeho! Co se týká jeho, dotýká se i mne. Jsem jeho dcera a teď, bohužel, jeho jediné... ale pokračuj, bratráčku. Co je to za temnou hrozbu nad jeho hlavou?“

„Nic temného, Loo, neposmívej se. Je to vážné a podstatné. Má nesnáze, jimž už nemůže vzdorovat. Nutíš mne, abych hovořil o věcech, o nichž by ses neměla nikdy dozvídat.“

„Ale! To se tedy mýlíte, pane Calhoun. Víím o nich již. Víím o tom, že se otec zadlužil a že jeho věřitelem jsi ty. Jak bych to mohla nevědět? Tvá nadutost, tvá troufalost, hodinu od hodiny větší, to, jak ji ukazuješ před služebnictvem, to už i jim muselo dokázat, že něco není v pořádku. Jsi pánem Casa del Corvo. To víím. Ale mým pánem nejsi!“

Před takovým vzdorem Calhoun ucouvl. Karta, na kterou vsadil, nevyhrála. Vzal ji tedy ze hry. Měl v ruce silnější a hned ji také vynesl.

„Dobrá!“ odsekl uštěpačně. „Nejsem tedy pánem tvého srdce. Ale jsem pánem tvého štěstí, nebo jím budu. Zním toho

darebáka ničemného, který je příčinou tvého odmítnutí...“

„Koho?“

„Jen si hraj na neviňátko!“

„Rozuměla bych ti jen v tom případě, že bys tím ničemným darebákem myslel sebe. To je tak přesný popis, že nemůže být pochyb.“

Calhoun zrudl vzteky, třeba se ještě ovládal.

„Nevadí; když mě tedy máš za takového ničemu, nepohoršíš si patrně své mínění, když ti prozradím, co s tebou udělám.“

„Co se mnou uděláš? Netroufáš si trochu mnoho, Cashi? Mluvíš, jako bych byla tvá schovanka nebo otrokyně! Nejsem ani jedno, ani druhé!“

Calhoun umkl před výbuchem jejího hněvu.

„*Pardieu!*“ pokračovala, „tak co je to za vyhrůžku? Řekni mi tedy, co se mnou provedeš. To bych se ráda dozvěděla!“

„Dozvíš se to.“

„Chci to slyšet. Mám být vyhnána na prérii nebo zavřena do kláštera? Nebo snad do vězení?“

„To by se ti asi nejspíš líbilo, kdybys ovšem byla zavřena společně s...“

„Jen se přiznejte, pane, co se má se mnou stát? Jsem už celá netrpělivá!“

„Nepospíchej. První dějství se odehraje zítra.“

„Tak brzy? A kde, smím-li se zeptat?“

„U soudu.“

„Jak to, pane kapitáne?“

„Tak, že budeš stát před soudem a před porotou.“

„Vy rád žertujete, pane kapitáne. Dovolte, abych se vám přiznala, že vaše žerty špatně snáším.“

„Žádné žerty, říkám ti holá fakta. Zítra je soud. Pan Gerald nebo Mc Swiney nebo jak se mu říká se bude zodpovídat z vraždy tvého bratra.“

„To je všechno lež! Maurice Gerald nikdy...“

„Nic takového neprovedl, chceš říci, ne? No, na to jsou

důkazy. A ty důkazy povíš ty, ty sama, takové důkazy, že z toho bude mít porota radost.“

Kreolka otevřela doširoka své gazelí oči. V jejím pohledu byl strach i údiv. Teprve po několika vteřinách byla opět schopna řeči. Dohady, obavy, představy a podezření ji zprvu zbavily slov.

„Nevím, co tím myslíš,“ odpověděla konečně. „Mluvíš o tom, že před soud půjdu já. Proč? I když jsem sestra toho, kdo... já nic nevím... nemohu říci nic víc, než o čem kdekdo mluví.“

„Ale můžeš, mnohem víc můžeš říci. Všichni ještě nevědí, že jsi měla v noci, kdy se stala vražda, s Geraldem schůzku v zahradě. Ani se neví o tom, co se v zahradě přihodilo, jak vás Henry překvapil a jak celý bez sebe při pomýšlení na takovou pohanu – nejen pro jeho sestru, ale i pro celou rodinu – hrozil, že zabije člověka, který ji měl na svědomí. Neví se zatím o tom, že mu v provedení této hrozby zabránil jen zákrok oné svedené ženy!

Ani se neví o tom, co následovalo, že Henry se rozjel za tím psem jako šílený, neví se o jeho záměru. Kromě nich byli jen dva lidé svědky toho, jak se loučili.“

„Dva? Kdo to byl?“ Otázka zněla mechanicky, téměř klidně. Stejně chladnokrevná byla i odpověď.

„Jedním byl Cassius Calhoun a druhým – Louisa Poindexterová.“

Nelekla se. Nedala ani najevo známky překvapení. To, co již bylo řečeno, připravilo ji na toto odhalení. Odpověděla jedním vzdorným slovem.

„Dobrá!“

„Dobrá?“ opakoval po ní Calhoun, podrážděn tím, jak malý účinek na Louisu měla jeho slova. „Už mi snad rozumíš, ne?“

„O nic lépe než před tím.“

„Mám tedy mluvit dál?“

„Jak račte, pane kapitáne.“

„Tak dobře. Říkám ti, Loo, že je jediná cesta, jak zachránit

tvého otce před zkázou a tebe před hanbou. Víš, jak to myslím, ne?“

„Ano, vím.“

„Tak tedy teď již neodmítáš?“

„Teď víc než kdy jindy!“

„Měj si, co chceš! Ani ne za den – přísámbohu, že nemluví naplano – ani ne za den budeš stát před soudem jako svědek!“

„Špicle! Všude budu stát, jen když to nebude v tvé přítomnosti! A klid se! Okamžitě jdi, nebo zavolám otce!“

„Jen se nenamáhej! Nebudu tě obtěžovat svou společností, když je ti tak nepříjemná. A rozmysli si to ještě. Možná, že ještě změníš své rozhodnutí, než dojde k přelíčení. Doufám, že mi to dáš vědět včas. Postaral bych se ještě o to, aby tě nepředvolávali. Dobrou noc, Loo! Půjdu spát s myšlenkami na tebe.“

Bylo to řečeno posměšně, ale vyznělo to stejně hořce, jak to v hloubi srdce cítil. Calhoun odcházel spíš sklesle než vítězně.

Louisa naslouchala, až jeho kroky na chodbě dozněly. Pak ji pýcha a hněv naráz opustily, klesla do křesla a přitiskla dlaně k hrudi, jako by chtěla zdušit úzkostné bušení srdce.

TEXASKÝ SOUD

Nadchází nové jitra. Růžová zora, nořící se z vln Karibského moře, posílá texaským savanám svůj nejsladší úsměv. A téměř ve stejnou chvíli, kdy se prvé polibky růžové záře dotýkají bílých písčitých přesypů na břehu Mexického zálivu, pozdravují i vlajku nad Fort Inge téměř sto mil odsud. Něžné ranní vánky si volně pohrávají červení, modří i bílí, splývající se stožáru.

Již s prvním úsvitem začínají se k pevnosti sjíždět jezdci se všech světových stran. Přijíždějí ve skupinách, po dvou, po třech, po deseti, sesedají, uvazují koně u palisád nebo je poutají a nechávají na prérii. Dříve nebo později každý z nich zajde navštívit německého hostinského v jeho výčepu.

Scházejí se tu muži všech možných plemen a národností. Snad každá evropská země je tu zastoupena, většinu však tvoří ono plemeno, jehož předkové vytlačili z „Krvavé země“ Indiány, vystavěli dřevěné sruby na místě jejich wigwamů a strávili zbytek svého života kácením lesů podél Mississippi. Jsou tu většinou sedláci, ti, kteří pěstují obilí, i ti, kdo se lépe vyznají v bavlnářství; mnoho z nich, hlavně ti, kteří měli domov dále na jihu, vystěhovali se do Texasu a vrhli se na pěstování a zpracování tabáku a cukrové třtiny.

Jsou zde však i pastvináři, obchodníci s dobytkem, lovci a koňští handlři, kramáři všech druhů i obchodníci otroky. Mísí se tu právníci, zeměměřiči, pozemkoví spekulanti a vůbec spekulanti všeho druhu, dobrodruzi hotoví dělat všechno, co je právě třeba – ať je to značkování dobytka, výzvědná výprava mezi Comanche anebo nějaký ten pirátský výpad za Rio Grande.

Stejně pestré jako jejich povolání je i jejich oblečení. To bylo již popsáno, neboť ti, kdo se teď shromáždili u pevnosti, jsou tíž lidé, jež jsme již spatřili na nádvoří Casa del Corvo. Je jich jen o mnoho více.

Avšak v něčem se toto shromáždění přece jen liší od popsané výpravy. Zjemňuje ho přítomnost žen – manželek, sester a dcer těch, kteří se sem sjeli. Některé přijely na koních a zůstávají v sedlech, stíníce si tváře před slunečním žářem kloboučky se závojíky. Jiné jsou ještě lépe připraveny na očekávanou podívanou – sedí na voze ve stínu bělostné plachty nebo za elegantnějšími záclonkami *carriol*.

Jakou podívanou očekávají, je snad zbytečné říkat. Je to přelíčení, o němž se v osadě již dlouho mluví. Před soudem,

jenž tu zasedá, stáli v minulých dnech nejrůznější lidé v nejrůznějších přích, pro krádež, podvody, pro zabití i pro vraždu, a přece sotva stovka diváků se účastnila oněch přelíčení. Ani vyhlášení rozsudku zpravidla nevyčkali.

Není to povaha činu, která dnes přilákala takové množství osadníků, ale řetěz neobyčejných událostí, tajemných a vzrušujících, jež se zdají být nějakým způsobem spojeny se zločinem a které jsou již po několik dnů jediným námětem rozhovorů v celé osadě. Známe je dobře.

Kdekdo ve Fort Inge přišel v očekávání, že přelíčení vrhne světlo na záhadu, která až dosud vzdorovala rozřešení. Jsou tu ovšem i takoví, které přivedl zájem o vězňův osud. Jiné sem vedl zájem ještě chmurnější. To byli příbuzní a přátelé člověka, o němž se *předpokládalo*, že byl zavražděn; tak je to stále ještě nutno říkat, neboť o tom, že se zločin skutečně stal, není dosud žádného důkazu.

Je o tom však pramálo pochyb. Několik okolností navzájem na sobě nezávislých to potvrzuje a všichni věří tomu, že onen hrozný čin spáchán byl, tak pevně tomu věří, jako by byli očitými svědky. Chtějí se jen dozvědět podrobnosti, chtějí vědět jak, kdy a proč se to stalo.

*

Je deset hodin, soud zasedl.

Nesmíte si však představovat ponurou soudní budovu. Ve Fort Inge sice je veřejná místnost, jíž se pro podobné účely užívá, ale bezmračná obloha slibuje horký den, a tak se soud rozhodl zasedat pod širým nebem. Usadili se pod stromem, pod ohromným dubem, jenž stál na okraji vojenského nástupiště a jehož stín se rozkládal daleko po zelené prérii.

Pod ním stojí velký stůl, poházený několika listy papíru, na něm kalamář s husími brky, jeden nebo dva ohmatané zákoníky, karafa s broskvovou pálenkou, pár obyčejných skleniček, krabice s doutníky a jiná krabička se zednickými sirkami.

Za touto výbavou sedí soudce, nejen bez hermelínu a bez taláru, ale dokonce i bez kabátu, neboť vzhledem k panujícímu vedru se rozhodl zasedat dokonce jen v košili! Místo paruky má na hlavě slaměný panamák, posunutý ledabyle k jedné straně, jako by měl vyvážit polovycouřené a polorozžvýkávané havana, které mu trčí z úst na druhou stranu.

Bývaly časy, a není tomu tak dávno, kdy se na témže místě scházeli muži v mexických krojích. To ale nezasedala dvanáctičlenná porota, a daleko důležitější osobou byl soudce – *Juez de Letras* – jehož kývnutí mohlo znamenat smrt a od něhož nebylo také těžké získat milost pro ty, kdo si mohli dovolit strčit mu nějaké *pesos* do kapsy.

Přes jistou drsnost, přesto, že se teď tolik nedbalo na uhlazenou formu, na bílý hermelín a černé hedvábí, že tu nebyli strážci s nablýskanými knoflíky na uniformách, přes to, že teď kolem postávali muži, kteří by se byli civilisovaným očím zdáli obhroublí a možná i trochu divocí, neváhám říci, že uprostřed těchto červených košil dočká se nevinný člověk spravedlnosti stejně jistě, ba mnohem pravděpodobněji, než ve spleti formalit a malicherných schválností naší tak zvané civilisace.

*

Pohledy se soustřeďují na skupinu tří mužů nedaleko poroty. Jsou poblíže kmenu velkého dubu, dva z nich stojí a třetí sedí. Je to vězeň strážný dvěma šerifovými pomocníky.

Zprvu mělo být pro vraždu souzeno ještě několik dalších: Miguel Diaz a jeho společníci a také Phelim O'Neal. Avšak v průběhu vyšetřování podařilo se mexickému mustangerovi prokázat alibi a povedlo se to i třem ostatním. Přiznali se, že se převlékli za Indiány, neboť z toho byli usvědčeni a nic jiného jim tedy nezbyvalo. Tvrdili však, že to byl pouhý žert. A jelikož se o všech třech vědělo, že v den zmizení Henryho Poindextera byli doma, a o Diazovi, že byl na mol opilý, vyslychající se s jejich výpovědí spokojili.

Pokud šlo o Connemařana, nepovařovali za nutné postavit ho pŕed soud. Byl-li spoluvinníkem, pak mohl jednat pouze jako nástroj svého pána a byl by proto užitečnější jako svědek než jako obviněný.

Proto zasedl na lavici obřalovaných – lze-li toho výrazu užít – jen jeden vězeň, Maurice Gerald, známý těm, kdoř na něho civěli, jako mustanger Maurice.

FALEŠNÝ SVĚDEK

Jen málokdo z přítomných se zná s obřalovaným osobně; málo je však také těch, kdo o něm dosud neslyřeli. Snad zde není vůbec nikdo takový.

Není tomu dávno, co se Maurice Gerald stal tak všeobecně známým. Ař do oněch řesti výřtelů jeho revolveru v souboji s Calhounem neznal ho nikdo jinak než jako vynikajícího lovce koní. Všichni ho měli za příjemného mládence, hezkého a hbitého, milovníka koní, za člověka, jenř nepovařuje za hřích podívat se s obdivem za hezkou ženou, člověka srdečného a upřímného.

Ani dobrými ani řpatnými vlastnostmi nijak nevybočoval z mezí. Jeho odvaha zřídka vedla ke zbrklostem a stejně málo se dával strhnout k nějakému tlachání. Vářil dobře slova, dokonce i nad skleničkou zachovával míru u jeho krajanů nezvyklou.

Nikdo snad nevěděł, odkud pŕišel, proč se usadil v Texasu a proč si zvolil tak podivné řemeslo, jako je chytání koní – povolání, jeř nebylo nijak v úctě. Tím podivnější se to zdálo těm, kdo poznali, že není jen vzdělaný člověk, ale že je *gentleman* z dobrého rodu, třeba se na urozenost na texaské prerii pŕíliš nehledělo.

Nebylo možno vidět v něm větroplacha nebo dokonce zločince. A pŕece tu teď stojí pŕed shromážděním, které ho

považuje za vraha, za toho, kdo v chmurné noční hodině prolil nevinnou krev a zbavil svého bližního života!

Je snad obvinění pravdivé? Jestliže je, buď mu Bůh milostiv!

Takové myšlenky probíhají hlavami těch, kdo stojí kolem a upírají na něho oči, očekávající začátek přelíčení. Někteří na něho hledí s prostou zvědavostí, jiní tázavě, většina pohledů však je hněvivá a pomstychtivá. Jen jedny zraky na něm spočívají s docela jiným výrazem, mírným, ale pevným, pohledem, v němž se zvláštním způsobem mísí strach s něhou.

Mnoho lidí si tohoto dívčina pohledu všímá. Bledá tvář, poloskrytá za záclonkou kočáru, je příliš krásná, než aby unikla pozornosti. Jen málokdo však pohled chápe.

Dobře mu však rozumí sám vězeň a pocíťuje při něm hrdost, která téměř vyvažuje pokoření, jež bude musít podstoupit. Dovoluje mu na chvíli zapomenout na hrozné postavení, v němž se octl, a říká mu, že v pochmurném zástupu má přítele, který mu zůstane věrný až do konce – i kdyby to byla smrt!

*

Soud zasedl.

Zahájení nebylo nijak obřadné. Soudce smekl širák, škrtl zednickou sirkou a zapálil si cigáro.

Asi pětkrát zabafal, pak vyndal doutník z úst a pravil:

„Pánové porotci! Shromáždili jsme se tu, abychom projednali případ, jehož podrobnosti jsou vám všem, jak alespoň doufám, dobře známy. Byl zavražděn člověk – syn jednoho z nejváženějších zdejších občanů. A ve vazbě máme muže, který je z tohoto zločinu obviněn. Mou povinností je řídit přelíčení tak, aby se postupovalo podle zákona. Na vás je – až vyslechnete důkazy, jež vám budou předloženy – abyste rozhodli, zda je obvinění opodstatněné, či nikoliv.“

Obžalovanému je položena obvyklá formální otázka:

„Cítíte se vinen?“

„Necítím se vinen,“ zní pevná, třeba skromně řečená odpověď.

Cassius Calhoun a několik povalečů kolem něho posměšně a pochybovačně syčí.

Soudce neříká nic, jen opět bere doutník do zubů.

Státní návladní přistupuje k výslechu svědků obžaloby.

První je volán Franz Oberputzker.

Po několika podružných otázkách – jaké je jeho povolání a podobně – žádá ho návladní, aby řekl všechno, co o případu ví. Takový je zvyk u texaských soudů.

Oberputzkerovo svědectví se shoduje s historkou, kterou už vyprávěl kdekomu: jak oné noci, kdy zmizel mladý Poindexter, Maurice Gerald se chystal v pozdní hodině k odjezdu – po půlnoci to prý bylo. Dříve než odjel, vyrovnal svůj účet a zřejmě měl spoustu peněz. Oberputzker se nepamatuje, že by kdy byl u Geralda viděl tolik hotových peněz pohromadě. Snad potom jel domů, do své chaty na Nueces, nic však o tom neříkal. Nebyl se svědkem právě v nej přátelštějším poměru. Že obžalovaný jel oním směrem, usuzuje svědek z toho, že jeho sluha a společník odjel již předešlého dne se všemi věcmi naloženými na nákladním mezku – se vším, až na to, co měl mustanger s sebou na koni.

A co měl s sebou?

Na to se svědek dost přesně nepamatuje. Neví zcela jistě,

zda měl pušku. Ale předpokládá, že ji měl po mexickém zvyku připnutu k sedlu. Pokud jde o pistole, ty viděl zcela určitě – Maurice Gerald je měl v pouzdrech na opasku stejně jako *bowieový* nůž. Mustanger byl oblečen jako obvykle – v mexickém kroji s pruhovanou pokrývkou. Když odjížděl, měl ji přehozenou přes ramena. Pozdní odjezd byl svědkovi nápadný, tím nápadnější, že zprvu obžalovaný hovořil o tom, že vyrazí až ráno.

Obžalovaný byl již před tím venku, brzy zvečera. Koně s sebou neměl, ten zůstal ve stáji v hostinci. Hned když se vrátil, připravil se k odjezdu. Zdržel se jen tak dlouho, kolik bylo třeba k zaplacení útraty. Zdálo se, že je vzrušen a že má naspěch. Rozrušení nebylo způsobeno alkoholem. Gerald si naplnil sice polní láhev pálenkou, nenapil se jí však po celou tu dobu ani trochu. Svědek může odpřisáhnout, že Gerald byl střízlivý. Vzrušení prozradil mustanger svým chováním. Po celou dobu, co si sedlal koně, rozčileně si něco říkal. Svědek se nedomnívá, že by to byl hovořil ke zvířeti. Zdálo se mu, že se ho dotklo něco, co se stalo před jeho návratem do hostince. O tom, kde Gerald byl, nemá nejmenšího ponětí. Slyšel však později, že byl spatřen, jak jde z osady dolů podle řeky k plantáži pana Poindexter. Poslední tři nebo čtyři dny svého pobytu v Oberputzkerově hostinci byl na oné cestě vídán častěji, ve dne i za noci, na koni i pěšky.

Potud Oberputzkerova výpověď o tom, kde se všude zdržoval obviněný.

Dále je tázán, co ví o Henrym Poindexterovi.

Mladík chodil do hostince jen zřídka, a tak ho svědek znal málo. Onoho večera, kdy byl spatřen naposledy, v hostinci byl. Svědek byl jeho příchodem překvapen, jednak proto, že byl tak vzácným hostem, jednak i pro pozdní hodinu, kdy se dostavil.

Dovnitř mladý Poindexter nešel. Nahlédl jen do výčepu a zavolal svědka ke dveřím. Ptal se po panu Geraldovi. I on se zdál být střízlivý, byl však rovněž značně rozrušen, a když se dověděl, že je mustanger již pryč, zneklidněl ještě více.

Prohlásil, že by potřeboval s panem Geraldem mluvit ještě téhož večera, a vyptával se, kterým směrem odjel. Svědek ho poslal po cestě k Rio Grande, neboť se domníval, že mustanger oním směrem jel. Mladý Poindexter prohlásil, že cestu zná, a vyrazil, jako by byl rozhodnut mustangera dosáhnout.

Ještě několik všedních otázek a Oberputzkerova svědecká výpověď je vyčerpána.

Vcelku vyznívá pro obžalovaného nepříznivě, zejména ta okolnost, že se Gerald rozhodl odjet dříve, stejně tak jeho vzrušení a podrážděnost, třeba snad byl tento dojem trochu přehnaný svědkem, který se prostoduše přiznal k zaujatosti proti obžalovanému. Šum mezi obecností potvrzuje nepříznivý dojem.

Proč však mohl být vzrušen Henry Poindexter? Co ho mohlo vést k tomu, aby Geralda tak usilovně pronásledoval v hodinu tak neobvyklou?

Kdyby tomu bylo naopak, kdyby se byl Gerald doptával po Poindexterovi a pronásledoval jeho, byl by případ jasnější. I potom však chybí jakýkoliv motiv. Kdo ho najde? Kdo dá porotě vysvětlení?

Je voláno několik svědků, avšak jejich výpovědi spíše žalobu oslabují. Potvrzují většinou, že mezi obžalovaným a tím, z jehož vraždy je obviněn, byly přátelské vztahy. Teprve po delší chvíli vystupuje svědek, který dosvědčuje pravý opak. Je to kapitán Cassius Calhoun.

Kapitánova výpověď rázem mění průběh přelíčení. Nejenže odhaluje motiv zločinu, ale vrhá na tento čin stín ještě temnější.

V pečlivě připraveném úvodu sice prohlašuje, že by nerad hovořil o věcech, jež by měly zůstat skryty, pak však prozrazuje všechno: noční scénu v zahradě, hádku, Geraldův odchod – k tomu přidává, že mustanger vyhrožoval – a hlavně uvádí, že se Henry pustil za ním. Něco však přece zamlčuje – pravý důvod, proč Henry za mustangerem jel, a svůj vlastní podíl na celé věci. Tyto dvě okolnosti si ponechává pro sebe.

Skandální odhalení všechny ohromilo, soudce, porotu i

diváky. Ohlas je jednoznačný – zlověstný šepot i hněvivé výkřiky. Muži, který vydal toto svědectví, ovšem určeny nejsou: patří tomu, kdo je nyní obtížen dvojí obžalobou – z vraždy a ze zneuctění dívky.

Když bylo toto hrozné svědectví vysloveno, ozvalo se zasténání staršího utrápeného muže. Všichni ho znají. Je to otec oněch dvou nešťastných sourozenců. Avšak oči zástupu nespočívají na něm. Pohlížejí za něho, do kočáru, v němž za záclonkami sedí dívka, tak půvabná, že již dlouho poutá pozornost všech.

Přišla sem dobrovolně? Je zde z vlastní svobodné vůle?

Takové a podobné otázky se šeptají kolem a šepem se na ně i odpovídá. Na dohady však nezbývá mnoho času. Všechny pochyby rozptyluje hlas zřízence, který vyvolává jméno dalšího svědka.

„Louisa Poindexterová!“

Calhoun dodržel slovo.

NEDOBROVOLNÝ SVĚDEK

Ještě než dozněl po třetí jednotvárný zřízencův hlas, volající svědky k soudu, spatřili všichni dívku, jak sestupuje z kočáru.

Doprovázena soudním úředníkem odebírá se na místo určené pro svědky. Nebojácně se staví před soudce. Všechny zraky na ní spočinuly: některé tázavě, několikery dokonce s pohrdáním; v mnohých se však zračí obdiv, sympatie, jakou vzbuzuje ženský půvab, třeba byla žena obtížena nějakou vinou.

Jedny oči hledí zcela jinak, toužebně a láskyplně. Jen zcela neznatelně kalí tento pohled stín nedůvěry. Jsou to oči věžňovy. Dívka se na něho nedívá, nedívá se vlastně na

nikoho. Pouze jednomu věnuje pozornost, tomu, kdo právě opustil svědecké místo. Upřeně hledí na Calhouna, na svého bratrance, jako by ho chtěla oním pohledem zabít.

Calhoun se před těmito zraky hrbí, couvá, až konečně mizí a skrývá se v zástupu.

*

„Slečno Poindexterová, kde jste byla oné noci, kdy byl váš bratr naposledy spatřen?“

Otázku klade státní návladní.

„Doma – v haciendě mého otce.“

„Smím se zeptat, zda jste onoho večera zašla do zahrady?“

„Ano, byla jsem tam.“

„Mohla byste laskavě soudu říci, v kolik hodin to bylo?“

„Bylo to o půlnoci, pokud se pamatuji.“

„Byla jste sama?“

„Ne, po celou tu dobu ne.“

„Byl tedy v zahradě po část té doby, kterou jste tam strávila, někdo s vámi?“

„Ano, byl.“

„Vzhledem k upřímnosti, s jakou odpovídáte, předpokládám, slečno Poindexterová, že neodmítnete sdělit soudu jméno toho, kdo byl s vámi.“

„Zjistíte že neodmítnu.“

„Směl bych tedy vědět jméno oné osoby?“

„Bylo jich více. Můj bratr byl v zahradě.“

„Ale dříve než do zahrady přišel váš pan bratr – nebyl s vámi ještě někdo?“

„Ano, byl.“

„Jde nám tedy o jeho jméno, jistěže nám ho neodmítnete sdělit.“

„Nemám k tomu nejmenšího důvodu. V zahradě byl se mnou pan Maurice Gerald.“

Odpověď vzbudila překvapení, a víc než to. Ozývají se hlasy pohrdavé i pohoršené. Jen na jednoho z přítomných mají

tato slova zcela jiný účinek – na obžalovaného. Odpověď mu dodává více sebevědomí než všem žalobcům.

„Smím se vás zeptat, zda toto setkání bylo náhodné či zda byla schůzka ujednána?“

„Schůzka byla ujednána.“

„Dovolte mi jednu delikátní otázku, slečno Poindexterová – prosím za prominutí, že mi povinnost ukládá položit vám ji: Co bylo příčinou, nebo lépe řečeno cílem této schůzky?“

Svědkyňě váhá, ale jen okamžik. Napřimuje se, přelétne zrakem hrdě tváře před sebou a odpovídá:

„Příčina i cíl byly stejné. Nemám v úmyslu skrývat je. Šla jsem do zahrady na schůzku s mužem, jehož jsem milovala a jehož stále miluji, třeba teď stojí před vámi jako zločinec! Stačí vám to, pane?“

„Bohužel ne,“ pokračuje státní návladní nevzrušeně, jako by ani neslyšel zahučení, jež se ozvalo v zástupu kolem. „Musím se vás ptát dál, slečno Poindexterová. Postup, který volím, je poněkud neobvyklý, ale ušetří soudu čas a doufám, že proti němu nebude námitek. Slyšela jste, co vypověděl předešlý pan svědek. Je pravda, že se váš pan bratr rozešel s obžalovaným ve zlém?“

„Ano, to je pravda.“

Obecenstvem projelo vzrušení a nenávisť. Odpověď potvrzuje Calhounovu výpověď. Odhaluje i motiv vraždy! Okolostojící nečekají na vysvětlení, jež svědkyňě zřejmě chce připojit. Ozývá se výkřik: „Pověste ho!“ a jiné hlasy žádají, aby se tak stalo neprodleně, bez čekání na rozsudek poroty.

„Soud žádá o klid!“ hromuje soudce, pouštěje cigáro a rozhlížeje se přísně po publiku.

„Bratr za ním však nejel rozhněván,“ pokračuje svědkyňě, ač se jí nikdo dále nevyptává. „Odpustil panu Geraldovi a jel za ním, aby se mu omluvil.“

„K tomu mám já co říci,“ vskočil jí do řeči Calhoun, nedbaje, že tím porušuje jednacím řád. „Pohádali se ještě jednou potom. Já je slyšel se střechy, kde jsem stál.“

„Pane Calhoun,“ okřikuje ho soudce, „bude-li si to pan státní návladní přát, můžete být znovu předvolán jako svědek. Ale zatím vás prosím, abyste nerušil jednání.“

Po několika otázkách, jež mají osvětlit to, co svědkyně prohlásila, končí pro dívku tato trapná scéna. Kráčí zpět ke kočáru se studenou tíží v srdci; uvědomila si, že čistou pravdou jen přitížila tomu, komu chtěla pomoci. Ublížila i sobě; procházejíc mezi lidmi, nemohla si nepovšimnout pohrdavých pohledů, jimiž ji sledovali.

Jižanská „šlechta“ je uražena tím, že se její příslušnice snížila k pouhému mustangerovi; klepen se dotkla samozřejmost, s níž přiznala půlnoční schůzku; o závisti, kterou vzbudil úspěch troufalého nápadníka, škoda slov.

*

Calhoun je znovu volán jako svědek; několika dalšími pomluvami posiluje zaujetí diváků proti obžalovanému. Co slovo, to lež, avšak jeho tvrzení se zdají být příliš věrohodná, než aby to byly pouhé smyšlenky.

Dav se znovu rozbouří. Znovu se ozývají výkřiky „Pověsit!“ – tentokrát silněji a hrozivěji než dříve. Muži strhávají kabáty, zaznívají nadávky obžalovanému, jež mají rozjitřit zástup ještě více, a povyk každým okamžikem roste a sílí.

Soudce Roberts, který přelíčení vede, je v nebezpečí, že bude vystřídán nezákonným *soudcem Lynchem*. Na štěstí však nejsou všichni přítomní téhož smýšlení. Hlouček mužů v stejnokrojích se vzrušeně radí. Jsou to důstojníci z pevnosti, v jejich středu velitel. Porada trvá jen několik okamžiků. Končí zvukem trubky – signálem, k němuž dal rozkaz major.

Vzápětí vyráží z ohrady za pevností jednotka v síle čtyřiceti dragounů a stejného množství střelců a postupuje směrem k dubu, pod nímž zasedá soud. Mlčky, jako by byli vedeni nějakým slepým pudem, rozvinují se v řad, který ze tří stran obklopuje soud. Zástup okamžitě ustává hlučet a přihlíží vzornému nástupu. Křiklouni nejenže zmlkli, ale vzdali se

násilnických úmyslů, neboť jim je zřejmé, že opatření je promyšleným a připraveným zákrokem velitele pevnosti. Vidí, že lynchový soud se spáchat nepovede a že právo je opět u moci.

Soudci Robertsovi již nikdo nebrání, aby se opět ujal řízení procesu, jež mu bylo násilím vyraženo z ruky.

„Občané!“ burácí jeho hlas do publika, ne již prosebně, ale karatelysky, „zákon je zákon, v Texasu jako všude jinde ve Státech. To vám snad ani nemusím říkat, poněvadž většina z vás, počítám, vídala růst kukuřici na druhém břehu Mississippi. A mohli byste tedy pověsit člověka, aniž dříve vyslechneme, co řekne na svou obhajobu? To by nebyl ani zákon, ani spravedlnost, ale učiněná vražda!“

„No, a von snad nevráždil?“ táže se jeden z hrdlořezů poblíž Calhouna. „Dostal by jenom to samý, čím posloužil mladému Poindexterovi.“

„Nic nebylo ještě prokázáno. Neslyšeli jsme ještě celé svědectví. Vyslechneme svědky obhajoby.“

Na soudcův příkaz vyvolává zřízenec jméno a na místo pro svědky je předveden Phelim O'Neal. Zmatené vyprávění bývalého podkoního je však plné nesrovnalostí, namnoze dokonce nepravděpodobné, a tak obhájce ze San Antonia se netrpělivě snaží svědeckou výpověď zkrátit, spoléhaje zřejmě na jiného svědka.

Jeho jméno je ve chvíli vyvoláno.

„Zebulon Stump!“

Než zřízencův hlas dozněl v koruně dubu, razí si již nejproslulejší lovec v osadě cestu davem. Třemi čtyřmi kroky dosahuje místa vyhrazeného pro svědky. Je mu podána bible, jak to má být, s poučením, že ji po známých slovech přísahy musí políbit.

Zeb to učinil s mlasknutím tak zvučným, že bylo slyšet až v posledních řadách přihlížejících. Přes vážnost chvíle ozývá se slyšitelné chichotání. Soudce obecenstvo napomíná, ale dav spíše umlčuje sám Zeb, jenž se zkoumavě rozhlíží po tom, kdo

se mu odvážil pošklebovat. Jeho povahu všichni znají až příliš dobře, než aby se někdo domníval, že by se mohl bavit na jeho účet, a tak pod jeho pohledem zástup opět zvažní nebo se tak alespoň tváří.

Po několika formálních otázkách je Zeb vyzván, aby řekl, co on ví o zvláštních událostech, jež tak neobyčejně vzrušují osadu. Diváci zbystrili sluch a rozhostilo se napjaté ticho. Panuje všeobecný dojem, že Zeb má v ruce klíč k celé záhadě.

„Slavnej soude!“ oslovuje svědek zpříma hodnostáře s dýmajícím doutníkem. „Nemám jako nic proti tomu říct všechno, co vo tom vím. Ale jestli to soudu a porotě není proti mysli, byl bych radši, kdyby řek svoje nejdřív tady ten mládenec. Já bych ho pak doplnil.“

„O jakém mládenci to mluvíte,“ táže se sudí.

„No, vo mustangerovi, vo kompak jiným. Vo tom, co je vobžalovanej z vraždy mladýho Pajndexra.“

„To by bylo trochu neobvyklé,“ namítá soudce. „Ale konečně, naším cílem je dobrat se pravdy. Já osobně na staré zvyky mnoho nedám, a nebude-li mít porota nic proti tomu, budiž.“

Dvanáct porotců ústy svého předsedy vyjadřuje souhlas s tímto postupem. Hraničáři příliš nelpí na přesném ceremoniálu. Zebův návrh je jednomyslně přijat.

V Ý P O V Ě Ď O B Ž A L O V A N É H O

Na radu svého obhájce chystá se obžalovaný využít výhody, jež mu byla poskytnuta. Soudce ho vybízí, aby přistoupil blíže. Jeho strážci ustupují o několik kroků dozadu.

Je snad zbytečné říkat, že je naprosté ticho. Utichl i pronikavý cvrkot cikád v koruně dubu, jako by je vylekalo hluboké mlčení dole pod nimi. Všechny zraky jsou upřeny na vězně, sluch je napjat, aby zachytil již první slova věžňovy výpovědi.

„Pane předsedo, pánové porotci,“ začal, „děkuji vám za příležitost, kterou jste mi poskytli k obhajobě. Nebudu vás za to dlouho zdržovat.“

Musím vás nejprve upozornit, že přes mnoho skutečností a okolností, o nichž zde byla během přelíčení řeč a jež se zdají být nejen zvláštní, ale dokonce mnohdy nevysvětlitelné, uslyšíte ode mne dost prostý příběh, který vám leccos z toho pomůže objasnit.

Ne všechno, co jste zde slyšeli, byla pravda. Některá tvrzení byla vylhaná, tak jako byla prolhaná ústa, jež je vyslovila.“

Upřel zrak na Calhouna a ten se zachvěl, jako by to nebyly oči, ale černá ústí šestiranných pistolí.

„Měl jsem schůzku se slečnou Poindexterovou, v tom měly svědecké výpovědi pravdu. Díky její čestnosti a přímosti její výpovědi nemusím se dopustit křivopřísežnictví, nemusím zapírat, což bych jinak asi učinil. Uchránila mne toho. Jinak vás prosím o důvěru ve vše, co vypovím.“

Je rovněž pravda, že naše schůzka byla tajná a že jsme byli překvapeni tím, kdo tu bohužel není a kdo nemůže sám dosvědčit, co se pak dalo. Je pravda, že padlo několik hněvivých slov mezi námi, lépe řečeno s jeho strany. Ale není naprosto pravda, že by byla hádka později opět vzplála, a ten, kdo to odpřisáhl, byl by si to jistě rozmyslel, kdybych měl volnost splatit mu za tuto lež, jak by zasloužil.“

Opět se obžalovaný upřeně zadíval na místo, kde se v zástupu skrýval Calhoun.

„Naopak,“ pokračoval po chvíli, „když jsme se pak s Henry Poindexterem znovu setkali, necítil Henry nic než nutnost omluvit se a já nic než přátelství. Kdo by ho byl také neměl rád? Odpustit mu pár ukvapených slov byla samozřejmost a nemusím snad ani říkat, že jsem měl z usmíření upřímnou radost.“

„Tak vy jste se tedy smířili!“ použil soudce odmlky v Mauriceově vyprávění. „A kde to bylo?“

„Asi sto kroků od místa, kde byla spáchána vražda.“

Soudce vyskočil, povstala i porota. Také na divácích bylo vidět vzrušení a úžas. Bylo to po prvé, co někdo jasně označil místo, kde byla vražda spáchána, a otevřeně řekl, že vražda spáchána byla!

„Máte na mysli to místo, kde našel pan major s ostatními krev?“ otázal se soudce pochybovačně.

„Mám na mysli místo, kde byl Henry Poindexter zavražděn.“

Na senátu je patrné nové překvapení. Obecenstvo hlučí, ozývají se jednotlivá hlasitější slova. Nade vším zaznívá štkaní Woodleye Poindextera, který má teď již jistotu, že jeho syn nežije. Dosud mu v srdci skomírala slabounká naděje, že snad přeci jen někde je, že se snad ztratil, že ho potkala nehoda, že ho zajali Indiáni. Až dosud nebylo žádného důkazu o jeho smrti, jen tenké předivo nepřímých důkazů.

Výpověď obžalovaného tuto poslední jiskřičku naděje zhasila.

„Jste si jist tím, že je mrtev?“ táže se vězně státní návladní.

„Jsem si tím zcela jist,“ odpovídá obžalovaný. „Kdybyste byl viděl to, co já, považoval byste každou pochybnost za zbytečnou.“

„Tak vy jste viděl mrtvolu?“

„Ohrazuji se proti takovému postupu,“ vyskakuje Mauriceův obhájce, „to je protiprávní!“

„Skutečně, soud v Anglii nebo v Irsku by takové otázky nepřipustil,“ přidává se zámořský advokát. „Nedovolili by návladnímu zasahovat do jednání dříve, než skončil výslech obžalovaného.“

„To platí i tady,“ potvrzuje soudce a přísně vytýká návladnímu, že porušil procesní řád. „Obžalovaný, můžete pokračovat. Obhájce se vás může ptát, na co chce, jinak nikdo jiný, dokud neskončíte. Prosím, řekněte nám všechno, co máte na srdci.“

„Mluvil jsem o tom, že jsme se smířili,“ ujímá se obžalovaný opět slova, „řekl jsem vám, kde to bylo. Musím vám ještě vysvětlit, jak jsem se tam dostal.“

Je vám již známo, jak jsme se rozešli – slečna Poindexterová, její bratr a já. Když jsem je opustil, přeplaval jsem řeku. Byl jsem příliš rozrušen, než abych se staral o to, zda se namočím, a také jsem si nepřál, aby se prozradilo, jak jsem se do zahrady dostal. Měl jsem pro to své důvody.

Šel jsem pak vzhůru podle řeky k osadě. Noc byla teplá, jak si jistě mnozí z vás vzpomenou, a tak na mně šaty uschly, než jsem došel k hostinci. Výčep byl ještě otevřen a hostinský byl dole. Jelikož však až do té chvíle ke mně neprojevil nijakou zvláštní pohostinnost, nebylo nic, co by mne tam drželo, a tak jsem si umnul, že se vrátím na Alamo a že pojedu hned v noci, ještě za chládku.

Sluhu jsem poslal již napřed a chtěl jsem jet ráno za ním. Avšak to, co se stalo v Casa del Corvo, podnítilo mne ke spěchu, a tak jsem vyrazil, jakmile jsem vyrovnal účet s Oberputzkerem.“

„A odkud jste vzal peníze?“ přerušuje ho opět prokurátor.

„Protestuji! Protestuji proti této otázce!“ křičí Geraldův obhájce.

„Neslýchané,“ soptí irský advokát a probodává a propaluje prokurátora pohledem. „Kdyby si tohle dovolil státní návladní ve staré vlasti, někde v Galway, zatočili by s ním jinak!“

„Ticho, panstvo!“ nařizuje soudce rázně. „Obžalovaný, pokračujte ve výpovědi.“

„Jel jsem pomalu. Nebylo žádného důvodu ke spěchu. Spát se mi oné noci nechtělo, a tak mi pramálo záleželo na tom, kde strávím noc – zda na prérii nebo pod střechou v mém *jacalé*. Věděl jsem, že bych mohl být již za rozbřesku u Alama, a to se mi právě hodilo.

Ani jsem nepomyslel na to, abych se ohlížel. Neměl jsem žádné podezření, že by za mnou někdo jel. Teprve když jsem vjel asi půl míle hluboko do *chaparralu* – tam, kudy vede cesta na Rio Grande – zaslechl jsem za sebou cválajícího koně. Byl jsem již za ohybem cesty, a tak jsem nikoho neviděl.

První pomyšlení bylo, že by to mohl být někdo, koho bych

třeba nerad potkal – to je už zvyk, když člověk žije delší dobu v sousedství Indiánů. Zajel jsem tedy mezi stromy a čekal jsem, až se neznámý objeví. Netrvalo to dlouho. Umíte si asi představit mé překvapení, když se ukázalo, že to není nikdo neznámý, ale chlapec, s nímž jsem se před nedávnem ve zlém rozešel. Říkám ve zlém, ale to se týkalo jen jeho.

Uvažoval jsem: není snad ještě stále v takovém rozpoložení? Nezdržela ho jen sestřina přítomnost? Nejede snad za mnou, aby žádal zadostiučinění za domnělé příkoří, které se mělo stát jeho sestře? Pane soudce a pánové porotci, přiznávám, že mne tyto myšlenky skutečně napadly, když jsem spatřil, kdo za mnou tak spěchá.

Rozhodl jsem se však, že nebudu nic skrývat, nic zastírat. Byl jsem si vědom, že jsem nic špatného neudělal. Je pravda, že jsem se s Henryho sestrou scházel tajně, ale na tom byli vinni druzí, a ne já ani ona. Miloval jsem ji čistou a horoucí láskou, čestně a celým srdcem. Nebojím se to přiznat. Miluji ji tak dosud!“

Louisa Poindexterová sedí v kočáře opodál, až za kruhem diváků, není však tak daleko, aby neslyšela každé slovo, které Maurice říká. Ač je do hloubi duše smutná, ozáří jí tvář při tomto odvážném vyznání paprsek radosti. Je to přesně to, co by sama chtěla říci, a nach, který jí zbarvuje líce, neznamená stud, ale je výrazem vítězoslavné hrdosti.

Nesnaží se ji skrýt. Zdá se spíše, že je hotova rozběhnout se vstříc muži, který je souzen pro podezření z vraždy jejího bratra, a se smělostí, jaké je schopna jen láska, čelit spolu s ním i nejzavilejším z žalobců.

A smutek, který se na její tváři brzy opět objevuje, nemá již původ v žárlivosti. Marnivě sladká slova jí dosud zní v uších, ani stín nedůvěry na ně nepadá. Pronesl je muž, který možná stanul již na samém prahu smrti a jehož nic na světě by nemohlo pohnout ke lži.

RUŠITEL SOUDU

Jestliže slova obžalovaného potěšila Louisu Poindexterovou, nesetkala se s podobným přijetím u ostatního publika. Naopak, na většinu přítomných zapůsobila právě opačně. Snad obžalovaný ani neměl tuto historku vyprávět, bylo-li v ní tak málo skutečných důkazů o jeho nevině. Zatím jen roznítil zášť těch, kdož by byli jinak zůstali nestrannými.

Gerald však pokračuje.

„Když jsem spatřil, kdo to je, vyjel jsem z lesa a zastavil jsem koně právě před jezdcem. Světla bylo dost a jeden druhého jsme ihned poznali. Avšak namísto hádky, kterou jsem očekával, překvapil mne hned přivítáním. Jeho první slova byla prosba, abych mu prominul to, co mi řekl, a přátelsky mi při tom podal ruku.

Je třeba říkat, že jsem nabídnutou ruku stiskl? A jak srdečně! Věděl jsem, že je to upřímné, a víc – doufal jsem, že tisknu ruku budoucímu příbuznému, bezmála bratrovi. Stiskl jsem mu ji pak ještě jednou, na rozloučenou, když jsme si přáli dobrou noc a loučili jsme se na cestě. To jsem ještě nevěděl, že ji živou tisknu naposledy.

Předpokládám, pánové porotci, že nestojíte o to, abych vás zdržoval vyprávěním, o čem jsme si spolu povídali. Týkalo se to věcí, které nemají s tímto přelíčením pranic společného. Kousek cesty jsme jeli společně a zastavili jsme ve stínu velkého košatého stromu.

Jeden druhému jsme nabídli doutník a zapálili jsme si. A ještě k jedné výměně došlo – k výměně pláštíků a klobouků. Byl to můj nápad, je to zvyk, jemuž jsem se naučil od Comanchů. Dal jsem Henry Poindexterovi své mexické *sombrero* a pruhované *serapé*, a on mi zase dal na znamení přátelství svůj plášť a slaměný širák.

Pak jsme se rozloučili. On odjel, já zůstal na místě.

Nevím proč. Snad se mi tam tak zalíbilo, že tam došlo k

usmíření, které jsem si tolik přál. Nezáleželo mi již na tom, zda se dostanu do rána k Alamu. Bylo mi pod stromem dobře. Sestoupil jsem, uvázal koně, zabalil se do pláště a s panamákem na hlavě jsem ulehl do trávy.

Usnul jsem hned.

Bylo to dosti nezvyklé, ještě před půl hodinou by to bylo dokonce vyloučeno, spánek by se mi byl jistě vyhnul. Způsobilo to patrně uklidnění po přestálém vzrušení. Zřejmě to však nebyl příliš hluboký spánek a netrval také dlouho. Snad po dvou třech minutách mne probudila rána. Výstřel z pušky.

Nebyl jsem si tím tak zcela jist, jen jsem se domníval, že jsem ho zaslechl. Ale kuň to poznal lépe než já. Stál, stříhal ušima a odfrkoval, jako by rána platila jemu.

Vyskočil jsem a naslouchal.

Nic však už nebylo slyšet, i mustang se brzy uklidnil, a tak jsem nabyl přesvědčení, že jsem se mýlil. Kuň asi zaslechl šelest nějaké toulavé šelmy a já jsem se mohl dát oklamat prasknutím větve.

Zapudil jsem tyto myšlenky a znovu jsem se uložil do trávy a usnul. Tentokrát mne vzbudil až ranní chlad, pronikající pláštěm. Pod stromem již nebylo tak příjemně, a tak jsem nasedl a chystal se vyrazit znovu na cestu.

Výstřel mi však dosud zněl v uších, snad hlasitěji, než když jsem ho v noci v polospánku zaslechl. Zdálo se mi, že se ozval ze směru, kterým odjel Henry Poindexter. Třeba jsem to považoval za nesmysl, vtíralo se mi stále do mysli, že ty dvě věci spolu souvisí. Neodolal jsem pokušení vrátit se a hledat vysvětlení.

Nemusel jsem pro ně jezdit daleko. Bože na nebesích, ten pohled! Předemnou se objevil...“

„Bezhlavý! Bezhlavý jezdec!“ vykřikl kdosi na okraji velkého kruhu diváků. Všichni se rázem otočili oním směrem.

„Bezhlavý jezdec!“ zaznělo ozvěnou z padesáti úst.

Je to snad žert? Neúcta k soudu?

Nikdo si to tak nevykládá, neboť všichni tentokrát chápou

příčinu vyrušení. Je to sám bezhlavý jezdec, který se ve své hrozné podobě objevil na prérii.

„Tamhle jede – tamhle!“

„A jede sem! Podívejte, rovnou k pevnosti!“

Zdá se, že je tomu tak, avšak jen na chvíli. Jako by to chtěl popřít, záhadný jezdec se náhle na prerii zastavuje a stojí před zraky celého zástupu shromážděného pod obrovitým dubem.

Pak, jako by se mu nelíbil pohled na ně, kůň podrážděně zařičí a ještě hlasitěji zařehotá.

Rázem mizí zájem o zpověď obžalovaného. Všechny napadá myšlenka, že přízrak, který se v pravý čas zjevil, skrývá vysvětlení všeho, co se událo. Tři čtvrtiny diváků opouštějí soudní „sín“ a spěchají ke koním. Ani porotci netvoří výjimku a dobrá polovina se jich připojuje k všeobecné štvanci na bezhlavého jezdce.

Přízrak zastavil jen na okamžik, jen co zahlédl zástup mužů a koní, kteří se za ním rozehnali. Znovu pak kůň divoce zaržál, otočil se na zadních a s početnými pronásledovateli v patách prchal do prerie.

HONBA HOUŠTINAMI

Štvance vede prerií, přímou cestou k pruhu *chaparralu*, asi deset mil vzdálenému. Dříve než ho dosahují, protahuje se klubko jezdců v tenkou stuhu. Jeden po druhém odpadává, jak koně zmáhá dlouhý cval rozpálenou prerií. Jen několik se jich dostává na dohled od houštin a jen dva dosahují okraje *chaparralu* v jakés takés blízkosti unikajícího přízraku. Bezhlavý jezdec nezastavil a vrhá se i s koněm do křovisek.

Nejblíž z pronásledovatelů mu je šedý mustang, jehož pobízí jezdec ostrými slovy, bičem i ostruhami. Značný kus za ním je vyčouhlý starší muž v pomačkaném klobouku a hrubé

kazajce. Jede na vyzábélé herce, v níž by nikdo nehledal schopnost k takovému výkonu. Je to Zeb Stump a před ním Cassius Calhoun.

Oba zřejmě pohání stejné odhodlání – nepustit jezdce před sebou z dohledu a držet se ho tentokrát až do konce. Brzy oba mizí ostatním pronásledovatelům v *chaparralu*.

*

Všichni tři jezdci se řítí houštinami. Nejedou přímo, sledují mýtiny a stezky vyšlapané dobyt看em, hned přímé, hned pokroucené, hned zas ostře odbočující před neschůdnými místy.

Ženou se křoví nekřoví, drásají je ostré pichláky kaktusů a trny mezquitů. Větve praskají, jak se derou křovisky, a vyplašení ptáci se s křikem rozlétají na všechny strany. Hejno černých supů se vzneslo z hnízd a krouží teď nad jezdci, neboť pud jim napovídá, že tak zuřivá honba může skončit jedině smrtí. Jejich široká chmurná křídla sledují štvanicí.

Pronásledovaný je teď ve výhodě. Může si vybírat cestu, kdežto pronásledovatelům nezbývá, než jet za ním. Vzdálenost se sice nemění, ale stromy a keře brzy zakrývají jednoho druhému. Jen supové teď vidí všechny tři zároveň.

„K sakru,“ zuří Calhoun, „uniká mi zas! Nic by na tom nebylo, kdybych za ním jel sám. Ale ten starý chrt už je taky v houští, viděl jsem ho za sebou. A jeho setřást není možné, na to je příliš dobrý stopař. Ledaže by...“

Calhoun s hrubou kletbou zastavuje koně, otáčí ho zpola a prohlíží stezku, kterou právě přijel. Vypadá to, jako by změnil svůj úmysl a zkoumal teď terén, je-li pro jeho plán vhodný. Současně jeho prsty nervosně a horečně manipulují s puškou. V jeho očích však stále ještě převládá nerozhodnost.

Po krátké úvaze plán zavrhuje.

„To by nešlo,“ hučí si, „je jich za ním moc, a někdo z nich možná umí i stopovat. Našli by ho a určitě by zaslechli ránu.“

Ještě chvíli naslouchá. Nic není slyšet, vpředu ani vzadu, jen nad hlavou mu tiše šelestí křídla supů. Je to zvláštní, že se ti mrchojedi drží právě nad ním!

„Určitě jede dál. Zatracená smůla, že jsou ostatní tak blízko. Nebýt toho, bylo by zrovna na čase udělat tomu jeho špehování konec! A jak snadné by to bylo!“

Nebylo by to tak snadné, jak se domníváte, pane kapitáne. Kdyby supi nad vámi uměli mluvit, mohli by vám povědět proč. Vidí, jak se Zeb Stump blíží, jak dobře se zajišťuje před zákeřnou ranou. Proto ho není slyšet!

„To by bylo štěstí, kdyby ztratil stopu,“ utěšuje se Calhoun. „V každém případě musím za ním, dokud ji neztratím sám, jinak by mohl mít nějaký hlupák víc štěstí. Že jsem tak hloupě ztrácel čas! Nedám-li si pozor, dohoní mne ten starý chrt a pak už nic nezmůžu, i kdybych se dostal k Bezhlavému na dostřel. K čertu! To by bylo horší než co jiného!“

Znovu pobízí šedáka ostruhami a rozjíždí se tak rychle, jak mu to jen klikatá stopa dovoluje. Neujede ani dvě stě kroků, když tu opět zastavuje a tvář se mu rozzařuje překvapením a radostí zároveň.

Na dvacet kroků před ním je bezhlavý jezdec!

Neuniká již, stojí v nízkém křoví, jež sahá jezdcí sotva po kolena. Kůň má hlavu svěšenu, jako by se pásl na luskách mezquitů. Trhá křečovitě hlavou poloskrytou v křoví.

Tu Calhoun náhle vidí, že kůň hlavu nesklání, že ho drží zaklesnutá uzda, že se chytil za větev mezquitů.

„Tak tě konečně mám! Díky Bohu – díky Bohu!“

Zamířená puška letí dolů a Calhoun stěží zdržuje radostný výkřik. Za okamžik již stojí po boku bezhlavého jezdce, přízraku, který tak dlouho marně pronásledoval.

NEDOBROVOLNÝ NÁVRAT

Calhoun hmatá po uzdě.

Kůň uhýbá, ale nedaří se mu to. Hlavu má spoutánu zadrhnutou otěží, a tak může hlavou pouze zmítat v malém kruhu. Jeho jezdec o to nedbá, nepokouší se zajatce osvobodit; ztrnule a němě sedí v sedle a nechá koně provádět, co chce.

Po krátkém zápase je zvíře osvobozeno a Calhoun ho drží. Uniká mu radostný výkřik. V tu chvíli však ho napadá myšlenka. Neprovedl ještě, co měl v úmyslu. A co to je?

To ví jen on sám. Kradmý pohled, kterým se rozhlédl, svědčí o tom, že se o své tajemství nechce s nikým rozdělit. Když prozkoumal houštiny a vteřinu dvě naslouchal, má se k činu.

Každému, kdo by nechápal jeho úmysl, zdálo by se jeho počínání prazvláštní. Z pochvy vytáhl nůž, chytil kraj *serapé* a nadzvedl je až do výše prsou bezhlavého jezdce. Teď se k němu naklání, jako by chtěl čepel pohroužit do jezdcova srdce.

Ruka se zvedla a rána už snad nemůže být odvrácena. A přece nedopadá. Paži zastavil ostrý výkřik nesoucí se od *chaparralu*. Z jeho okraje se právě vynořil Zeb Stump.

„Nechte toho!“ křičí lovec a spěšně projíždí nízkými křovinami. „Nechte toho, hrom do vás!“

„A čeho?“ táže se bývalý důstojník zaraženě, skrýváje současně potají nůž v pochvě. „O čem to k čertu mluvíte? Ta herka se chytila za uzdu, a aby zas neutekla, chtěl jsem jí právě podříznout chřtán.“

„Jo ták, chřtán podřezat. Tak to už vopravdu nemusíte, teďka už si s ní poradíme i bez podřezávání. A copak si myslíte vo tom jezdcí? Tomu už krk někdo podřezal!“

„Čert mě vem, jestli vím, co si mám o tom myslet. Neměl jsem ještě ani čas prohlédnout si ho. Právě teď jsem dorazil. Pro Krista,“ nutí se do překvapeného tónu, „to je skutečně lidské tělo, to je – mrtvola!“

„To poslední docela jistě. Počítám, že bez hlavy dlouho živej nebyl. Nemá hlavu schovanou pod tou dekou, že ne?“

„Ne – myslím aspoň.“

„Tak ji nadzvedněte a podívejte se.“

„Nedotkl bych se toho ani za nic. Vypadá to hrozně nepříjemně.“

„Hrom do vás, právě před chvilkou jste se toho dotejkal!“

„Eh – mně – já,“ koktá Calhoun, „to jsem byl tak rozčilen tou honičkou. Už jsem byl vzteklý a – a – chtěl jsem už jednou ty kousky zarazit.“

„No dobrá,“ přerušuje ho Zeb, „já se na to podívám. Jo,“ pokračuje a objíždí zajatce, prohlížeje si podivnou postavu, „je to tak, že jo, lidský tělo – mužskej to byl. Mrtvej jako Lazar, a už je tuhej, jak když zmrzne srnčí kejta. A hele,“ vykřikuje, když nadzvedl okraj *serapé*, „je to zrovna ten, kvůli kterému je ten soud – váš vlastní bratranec, mladej Pajndexr!“

„Máte pravdu, je to on, Kriste pane!“

„Józafate,“ pokračuje Zeb, když sehrál patřičný údiv nad tím objevem, „to je ale to nejzáhadnější na tom všem. No, víc už tady vo tom nevymyslíme a ani by to nemělo cenu. Nejlepší, co můžeme udělat, je vodvézt ho domů, tak jak je, v sedle. Zdá se, že je usazenej docela pevně. Koně znám, počítám, že až ucejtí mou starou herku, půjde bez říkání sám. Pojd' sem, stará! No tak! Copak ho neznáš, to je starej známej. Měl trochu těžkej život posledních pár dní, to víš. Není divu, že se k němu hned neznáš, von už hřeblo ani nepamatuje.“

Koně se za jeho řeči uklidnili a Zeb se obrátil ke Calhounovi.

„Tak bysme snad skoro měli jet, ne? Soud jistě pokračuje a možná že nás budou potřebovat. Počítám, že tohle taky bude svědek, kterej věc vobjasní – buď že mustangera pověsej, anebo – a to bych řek, že spíš bude ten případ – že ho úplně vosvoboděj. Tak co, pojedeme?“

„Jistě. Jak sám říkáte, není důvodu, proč se tu ještě zdržovat.“

Zeb vyjíždí první, lapeného koně vede vedle sebe. Zajatec se ani nevzpouzí, zdá se, jako by byl rád, že už není sám. Calhoun jede pomalu – mohlo by se zdát, že z donucení – za ním. Tam, kde se stezka ostře lomí a zabočuje kolem houštiny, zastavuje. Zdá se, jako by se rozmyšlel, má-li jet dál nebo tryskem pryč.

Na jeho tváři je patrné hrozné napětí.

Zeb postřehl sluchem, že se jeho společník zastavil. Přitahuje rovněž uzdu, otáčí se a tázavě pohlíží na opozdilce. Vidí vzrušení v jeho očích a chápe příčinu. Beze slova nechá sjet svou dlouhou pušku s ramene a bere ji do rukou, připraven v mžiku zalíciť.

Tak sedí a pozoruje bývalého kavaleristického kapitána.

Nic nebylo řečeno. Nic také není zapotřebí říkat. Zebovo gesto je dost výmluvné. Hovoří prostými slovy:

„Jen zkus utíkat!“

Ačkoliv na sobě Calhoun nedává nic znát, chápe. Dává se znovu na cestu. Ale vzadu už jet nesmí. Aniž vyslovil podezření, zůstává Zeb s jakousi omluvou na místě a nutí tak Calhouna, aby ho předjel.

Zvolna se průvod ubírá *chaparralem*.

Blíží se k volné prérii. Konečně je opět vidět obzor.

Calhouna znovu posedá strach. Zastavuje a uvažuje.

Vyhlídky na to, co ho očekává, naplňují ho hrůzou. Neměl by se přece jen ještě vrhnout do houštin a skrýt se tam před světem? Nebo snad se má odvážit všeho a čelit bouři, která se nad ním rychle stahuje?

Dal by všechno na světě, co má a na co si ještě dělá naději, i Louisu Poindexterovou by dal, za to, kdyby se mohl zbavit nenáviděného Zeba Stumpa, nebo alespoň za to, aby směl zůstat deset minut s bezhlavým jezdce o samotě.

Není mu to však dopřáno. Stopař, který mu je v patách, je neoblomný. Ač tomu Calhoun ještě nechce věřit, přece jen mu začíná svítat, že skutečným Stumpovým zajatcem je nyní on a že každý pokus ztratit se by znamenal kulku do zad.

Ale konečně – co může starý Stump říci nebo udělat! Není žádného důkazu o tom, že by starý lovec věděl, co Calhouna trápí.

Podezření zřejmě má. Ale to je všechno. Podezření se musí obávat jen ten, kdo nemá žádné přátele. A to někdejší dobrovolnický důstojník rozhodně není. Nepřijde-li se na tu zrádnou maličkost, nemá se čeho obávat – a jaká je naděje, že by se na ni mohlo přijít? Jedna ku deseti. K tomu ještě zřejmě sotva zůstala tam, kam byla poslána. Mnohem pravděpodobnější je, že se ztratila někde na odlehlém místě v *chaparralu*.

Tato naděje vrací Calhounovi odvahu, a tak s bezstarostným, trochu příliš bezstarostným výrazem vyjíždí na prérii, za ním Zeb Stump na své herce a docela vzadu mrtvý Henry Poindexter.

TĚLO BEZ HLAVY

Když zmizela většina diváků a když ujela polovina poroty, nezbývalo, než proces pod velkým dubem přerušit. Není to odročení líčení, jen nevyhnutelná přestávka, s níž zbývající členové soudu mlčky souhlasí.

Trvá snad hodinu. Soudce zatím vykouřil dva doutníky, popil broskvové pálenky, pohovořil s obhájci, se zbytkem poroty a s těmi diváky, kteří zde neměli koně nebo nestáli o štvanici a zůstali pod stromem.

O námět k rozhovoru nouze není. To, co se právě přihodilo, by vystačilo na dlouhé hodiny. Všichni netrpělivě očekávají návrat těch, kdož se pustili za bezhlavým jezdcem. Doufají, že bude konečně lapen a že tak bude nejen rozřešena záhada tohoto přízraku, ale že rozluštění vrhne i nové světlo na tajemnou vraždu. Obžalovaný, který by alespoň první z těchto dvou tajemství mohl vysvětlit, zatím na pokyn soudce a na radu svého obhájce umkl.

Pronásledovatelé se po chvíli vracejí. Trousí se v menších skupinkách, tak jak se postupně vzdávali naděje na dostižení uprchlíka. Všichni vyprávějí totéž: Nikdo se nedostal do takové blízkosti přízraku, aby mohl přidat jen písmeno k tomu, co se o něm dosud ví. Jeho jsoucnost zůstává stále stejnou záhadou.

Brzy všichni poznávají, že první dva, kteří se za bezhlavým jezdce pustili, se dosud nevrátili – starý lovec a dobrovolnický kapitán. Mine hodina a není po nich dosud ani stopy, nevracejí se ani s kořistí, ani bez ní. Má se líčení odkládat dál?

Státní návladní to vyžaduje, stejně naléhavě však obhájce žádá o odklad na následující den, aby mohl být slyšen důležitý svědek obhajoby – Zeb Stump.

Ale ozývají se i hlasy protestu. Žádají, aby se v líčení pokračovalo. Jsou to koupené hlasy.

Křiklouni dosahují svého. Soud se usnází pokračovat v líčení, aby bylo projednáno alespoň to, k čemu není třeba svědkovy přítomnosti. Snad se zatím vrátí, jinak by mohl soud uvážit možnost odkladu líčení znovu.

A tak vybízí soud vězně, aby znovu povstal a pokračoval ve výpovědi tak nečekaně přerušené.

*

„Začal jste hovořit o tom, co jste spatřil,“ uvádí výpověď věžňův obhájce. „Pokračujte, prosím, co to bylo, co jste viděl?“

„Tělo muže ležící v trávě.“

„Spal snad?“

„Spal věčným spánkem.“

„Byl tedy mrtev?“

„Víc než to, pokud to lze vůbec říci. Když jsem se nad ním sklonil, viděl jsem, že má hlavu oddělenou od těla.“

„Cože – byl s'at?“

„Přesně tak. Nevěděl jsem to, dokud jsem vedle něho nepoklekl. Ležel obličejem na zemi a tak se zdála být poloha hlavy přirozená. I klobouk měl dosud nasazen.“

Myslíl jsem, že spí, ačkoliv se mi na jeho poloze cosi nelíbilo. Ruce měl na spícího rozhozeny příliš strnule, stejně i nohy. Kromě toho byla tráva kolem zrudlá – to jsem ale v šeru zprvu neviděl. Když jsem se však u něho zastavil, ucítil jsem zvláštní pach, povědomý slaný pach krve. To už jsem nebyl na pochybách, a když jsem tělo prohlédl, zjistil jsem, že rána na šíji je plná sražené krve – a že hlava je úplně oddělena od těla!“

Záchvěv hrůzy probíhá posluchačstvem, ozývají se výkřiky, jaké lze při takových příležitostech zaslechnout.

„Znal jste toho člověka?“

„Bohužel ano.“

„To jste ho poznal, aniž jste mu viděl do tváře?“

„Nebylo toho třeba. Jeho oděv mi prozradil, kdo to je – až příliš přesně.“

„Jaký to byl oděv?“

„Pruhované *serapé*, které měl přehozeno přes ramena, a klobouk na hlavě. Obojí patřilo mně. Nebýt výměny, která se před chvílí stala, byl bych na tom místě mohl docela dobře ležet já. Mrtvý byl Henry Poindexter.“

Z šumu rozčilených diváků se až k obžalovanému donesl opět ston.

„Pokračujte, prosím,“ vybízí Geralda obhájce. „Co ještě můžete uvést?“

„Dotkl jsem se těla, bylo ztuhlé a chladné. Viděl jsem, že už je nějakou dobu mrtev. Krev již téměř uschla a zčernala. Zdálo se to alespoň v šeru, slunce totiž ještě nevyšlo.“

Byl bych se snad dal oklamat, pokud jde o příčinu smrti, a byl bych se domníval, že nastala stětím. Upamatoval jsem se však na výstřel, který jsem v noci zaslechl, a usoudil jsem, že někde by mělo být ještě jiné zranění než to, které bylo způsobeno nožem. Ukázalo se, že tomu tak skutečně je. Obrátil jsem tělo na záda a spatřil jsem otvor v *serapé* v místě, jež bylo celé zakrváceno.

Nazvedl jsem látku a právě na hrudní kosti uviděl jsem

střelnou ránu. Jelikož na zádech žádné stopy po zranění nebyly, věděl jsem, že kulka je dosud v těle.“

„Byla podle vašeho názoru tato rána dostatečnou příčinou smrti i bez zohavení, o němž se domníváte, že nastalo až později?“

„Je to velmi pravděpodobné. Nezemřel-li hned, mohlo to trvat jen několik minut, snad jen vteřin.“

„Hlava byla odříznuta, jak říkáte. Byla od těla oddělena úplně?“

„Ano, úplně. První rána byl čistý řez, byl veden zezadu, v pravém úhlu k páteři. Podle toho jsem usoudil, že chudák chlapec už ležel na tváři, když se to stalo.“

„Měl jste podezření, kým mohl být hrozný čin spáchán?“

„Ne, ani zdání jsem neměl. Tolik jsem se toho zhrzil, že jsem nebyl schopen myšlenky. Sotva jsem tomu mohl vůbec uvěřit. Když jsem se pak uklidnil a viděl, že jde o zřejmou vraždu, nenašel jsem jiné vysvětlení, než že sem přitrhli Comanchové a že mladého Poindextera zabili z pouhé svévole. Jeho skalp však byl nedotčen, i klobouk měl dosud na hlavě.“

„Změnil jste tedy názor, že by to byli udělali Indiáni?“

„Ano.“

„A kdo myslíte, že to tedy mohl být?“

„V tu chvíli mne nenapadl nikdo. Nikdy jsem neslyšel o tom, že by Henry Poindexter měl nějakého nepřítele – tady ani jinde. Pak jsem ovšem pojal určité podezření.“

„Můžete nám ho říci?“

Státní návladní vyskakuje. „Protestuji proti takovým otázkám. Nejsme tady proto, abychom naslouchali podezřením obžalovaného. Snad je dost na tom, že zde smí vyprávět tak *velmi* pravděpodobné historky.“

„Ať pokračuje ve výpovědi,“ rozhoduje soudce a zapaluje si čerstvé havana.

„Řekněte nám, co jste dělal potom,“ pokračuje obhájce v dotazech.

„Chvíli jsem vůbec nevěděl, co mám dělat, tak mne to

přivedlo z míry. Byl jsem si skoro jist, že k vraždě došlo ve chvíli, kdy jsem zaslechl výstřel. Kdo však mohl zákeřnou ránu vypálit? Indiáni ne, to jsem věděl.

Napadlo mne, zda to nebyli nějakí préríjní lupiči. Avšak ani to nebylo pravděpodobné. Moje mexické *serapé* nestálo ani za sto dolarů. A to by býval byl jediný lup, který by si mohli na mladém Poindexterovi vzít. Nic také nebylo dotčeno. Dokonce měl i hodinky v kapsičce a řetízek od nich kolem krku. Leskl se i v té krvi.

Došel jsem k závěru, že čin musel být spáchán ze msty, a snažil jsem se vzpomenout, zda jsem kdy slyšel o někom, kdo by se byl s mladým Poindexterem dostal do sporu nebo komu by byl Henry ublížil. Nikdo takový mne nenapadl.

A proč by byl – kdyby se někdo s takovou záští již našel – mrtvolu tak zohavil? To mne právě plnilo hrůzou.

Přestal jsem se pak pokoušet o vysvětlení a přemýšlel jsem, co teď. Zůstat u mrtvého by nebylo nic platné. Pohřbít ho by bylo stejně nesprávné. Pak jsem chtěl jet do pevnosti a přivést lidi, abychom ho mohli odvézt do Casa del Corvo.

Ale kdybych ho nechal jen tak v *chaparralu*, mohli by ho vyslídit kojoti a supové, než bychom se stačili vrátit. Supové už ostatně kroužili nad námi. Zdálo se, že už ucítili kořist.

Třeba již bylo mladé tělo tak dost zohaveno, nemohl jsem připustit myšlenku, že bych ho mohl nechat na pospas ještě jim. Představoval jsem si něžné oči, jež se brzy zalejí slzami, až ho uvidí.“

VYSVĚTLENÍ ZÁHADY

Obžalovaný se odmlčuje. Nikdo ho však nepobízí ani nepřerušuje. Nikomu se nechce přerušit vyprávění, jež zřejmě ještě není dokončeno. Každým slovem jsou posluchači

pozornější a vážnější. Mlčí soudce i porota, bez hlesu zírají na obžalovaného diváci, mnohý i s otevřenými ústy.

Za naprostého ticha pokračuje Maurice Gerald ve svém vyprávění.

„Napadlo mne, že bych mohl tělo přikrýt pláštěm a tak ho uchránit před supy i před kojoty. Už jsem plášť svlékl, když jsem přišel na něco, co jsem považoval za lepší cestu. Místo abych se vracel do pevnosti jen já sám, mohl bych vzít tělo hned s sebou. Domníval jsem se, že bych mohl tělo připoutat napříč k sedlu lasem.

Přivedl jsem tam svého koně. Tu jsem zpozoroval, že se poblíž potuluje jiný kůň, kůň mrtvého. Zvíře se páslo, jako by se nic nebylo stalo. Otěže vláčelo za sebou, a tak nebylo těžké je chytit. Obtížnější bylo přimět koně, aby zůstal klidně stát, když jsem ho zavedl k místu, kde leželo nehybné tělo. Chytil jsem otěže do zubů a vyzdvihl jsem tělo do sedla. Nemohl jsem je tam však udržet. Bylo již ztuhlé, neohebné, nebylo možno je připoutat. Také kůň se plašil při pohledu na náklad, jež měl nést.

Po několika pokusech jsem viděl, že se mi to nepodaří. Chtěl jsem se již té myšlenky vzdát, když tu mne napadlo něco lepšího. Přivedla mne na to vzpomínka na jihoamerické *gauchos*. Když někdo z nich zemře nebo je zabit v odlehlých místech *pampy*, vezou ho přátelé domů připoutaného v sedle tak, jako by dosud žil. Proč bych já tak nemohl dovézt domů i tělo Henryho Poindextera?

Pokusil jsem se ho nejprve posadit na jeho vlastního koně. Sedlo však nebylo dost hluboké, zvíře dosud neklidné, a tak se mi nezdařilo ani to. Byla jen jedna možnost, jak se tímto způsobem přece jen dostat do osady – vyměnit si koně. Věděl jsem, že s mým koněm nebudou žádné obtíže, kromě toho výborně vyhovovalo moje hluboké mexické sedlo.

V malé chvílce jsem do něho tělo usadil v docela přirozené poloze. To, že bylo již tuhé, teď nevadilo, naopak – nehybné údy podržely správnou polohu. Nohy jsem připoutal k třmenům,

stáhl jsem je navíc koženými chrániči a tak tělo nemohlo sklouznout. Abych je zajistil, uřízl jsem kus lasa a přivázal nehybného jezdce kolem pasu k madlům sedla. Podobně jsem svázal pod břichem koně i jezdcovy nohy. Zbývala ještě hlava. Klobouk na ní držel pevně, byla značně naběhlá. Uvázal jsem ji tedy za šňůrku sombrera k sedlovému luku.

A tak jsme byli připraveni na cestu.

Vsedl jsem na koně mrtvého, zavolal jsem svého vlastního koně – je zvyklý jít na pouhé zavolání – a vydali jsme se do osady.

Ani ne za pět minut byl jsem sražen s koně a pozbyl jsem smyslů. Nebýt toho, nestál bych před tímto soudem, ne aspoň v této nemilé úloze.“

„Sražen s koně!“ vybuchuje nedůvěřivě soudce. „Jak se to mohlo stát?“

„To bylo velmi jednoduché, zavínil jsem si to sám. Sedl jsem na cizího koně a nechal jsem uzdu uzdou. Byl jsem zvyklý vést svého koně pouze hlasem a stiskem kolen. Henryho zvíře se však ohlédlo, a když spatřilo podivného jezdce za sebou, leklo se, odskočilo doleva a tryskem se rozběhlo. Bylo by to i teď za světla vystrašilo dospělého chlapa.

Natáhl jsem se po otěžích, ale než jsem je mohl chytit do ruky, byl už kůň v plném běhu. Z počátku jsem se ani moc nepolekal, vlastně vůbec ne. Myslel jsem, že na uzdu brzy dosáhnu a splašeného koně zastavím. Brzy jsem však zjistil, že to nebude tak lehké. Otěže se smekly dopředu, téměř až za uši, a abych je mohl opět chytit, musel jsem se položit až na krk. Pranic jsem se nestaral o to, kam mne kůň nese. Teprve když mne cosi švihlo do tváře, zpozoroval jsem, že uhnul z cesty a pustil se napříč *chaparralem*.

Pak už jsem neměl čas rozhlížet se nebo myslet na otěže. Musel jsem uhýbat větvím mezquitů, které se po mně natahovaly, jako by mne chtěly trnitýma rukama stáhnout ze sedla. Dokázal jsem se jim uhnout, ale škrábancům jsem neunikl.

Pak však přišla jedna, které jsem se vyhnout nemohl.

Skláněla se nám přes cestu, byla nízko, asi ve výši prsou, a kůň, kterého znovu něco vyplašilo, skočil rovnou pod ni.

Kam utekl pak, nemohu říci. To víte asi vy lépe než já. Mohu se upamatovat jen na to, že jsem zůstal ležet pod stromem s rozbitým čelem a oteklým kolenem a že jsem se z toho probudil až za dvě hodiny. Nade mnou kroužili supové.“

Trhanými slovy popisuje Maurice boj se žízňí, se zraněním, se supy a s kojoty, vypráví o krvi psaném dopise a o šelmě, jež by ho byla na samém prahu záchrany zahubila.

„Vím, že ke střetnutí s jaguárem došlo, ale jak a kdy skončilo, nedovedu říci. O tom snad bude moci víc povědět můj statečný zachránce, Zeb Stump. Až se vrátí, bude moci potvrdit, co jsem tu řekl, a snad objasnit ještě mnohé, co dosud nejen pro vás, ale i pro mne zůstává záhadou. Vše, nač si od té chvíle vzpomínám, jsou jen zmatené sny a bolestné přeludy, střídající se se sladkými, rajskými obrazy – až do předvčerejška. To jsem procitl zamčen ve věznici a obviněn z vraždy!

Pánové porotci, to je vše.“

*

„*Si non è vero è ben trovato*“, říká si nedůvěřivě soudce, porotci i diváci, když Maurice Gerald skončil. „I kdyby to nebyla pravda, je to alespoň dobře vymyšleno.“

A přece mnohý začíná věřit v nevinu obžalovaného. Mauriceova zpověď, jakkoliv zvláštní a nezvyklá u soudu, byla lepší obhajobou než nejvýmluvnější řeč, jakou by byl svedl jeho obhájce. Nicméně jsou to jen jeho vlastní slova – očistit ho může teprve pádné svědectví.

Kde je ten, na jehož výpovědi tolik záleží? Kde zůstal Zeb Stump?

POSLEDNÍ SVĚDEK

Deset minut trvá hluboké ticho, deset minut je pozornost napínána. Třikrát všechny vzrušuje výkřik, že na prérii je už něco vidět. Třikrát zástup rozčileně zahučí a lidé stoupají na špičky, aby měli lepší rozhled. Trojí poplach je planý. Trpělivost všech je již téměř vyčerpána, když tu po čtvrté křikne kdosi hlasitěji a jistěji. A nemýlí se!

Na vyprahlé prérii se objevují postavy tří jezdců. Dva z nich není těžké poznat – je to Zeb Stump a Cassius Calhoun. O třetím pak vůbec nemůže být pochyb: Ani na dálku nelze nepoznat jeho fantastickou postavu.

Není teď již žádnou záhadou. Všichni znají historii bezhlavého jezdce a všichni vědí, že v suchém texaském podnebí, kde ani uhynulá zvěř netlí, spatří mrtvé tělo neporušeno. A přece je pozorují s pocity bázně. Hluk je opět vystřídán tichem, jež trvá, dokud všichni tři jezdci nedojedou až k obrovitému dubu. Ani pak nikdo nehovoří jinak než šeptem, jako by slova, jež diváci říkají, nesměla být vyřčena nahlas.

Dva z jezdců sesedají, třetí zůstává v sedle.

Calhoun odvádí svého koně stranou a mizí v zástupu. Nikdo už mu nevěnuje pozornost, všechny oči jsou upřeny na bezhlavého jezdce. Zeb Stump pouští svou kobylu, bere do ruky uzdu mustanga a vede ho pod strom – před soud.

„Slavnej soude,“ ujímá se slova, jako by si uvědomoval, že právě on má situaci v rukou, „a vy, páni porotci! Tady je ten svědek, kterej asi vrhne trochu jasnýho světla do vašeho rozhodování. Co říkáte, neměl by svědčit?“

Ozývají se dva výkřiky, otcův a sestřin. Lidé odvádějí Woodleye Poindextera do kočáru k jeho dceři. Ale kočár neodjíždí. Louisa je rozhodnuta zůstat až do konce, až do vyhlášení rozsudku a třeba až do samé popravy, je-li Mauriceovi souzen takový konec.

Soudce vybízí úředně Zeba Stumpa, aby předstoupil jako

svědek. Výslech má podle jeho pokynu provést obhájce obžalovaného.

Nedbá se na formality. Starý lovec, který byl již vzat pod přísahu, je prostě vyzván, aby pověděl, co o zločinu ví. Soud mu nechává na vůli, aby to řekl, jak nejlépe umí. Zeb se rozhovoří úsečnými krátkými větami, zřejmě soudí, že tak se to u soudu sluší a patří.

„Slyšel jsem vo tom prvně ten den po tom, co se mladej Pajndexr ztratil. Vracím se zrovna z lovu důle na řece. Slyším, že podezřelej je mustanger. No, a vím přece, že von není z těch, který by takovou věc dokázali provést. Ale abych se vo tom přesvědčil, jedu za ním do jeho chajdy. Von není doma, je tam jen ten jeho Phelim a ten je tak vyděšenej, že se vod něho nemůžu ničehož nic dozvědít.

No, a zatím co se vyptávám, přiběhne pes a na krku má ceduličku, takovou tu mustangerovu navštívenku. Je na ní napsáno, kde ho najdem – něčím červeným, já povídám, že je to krev. A tak seberu voba dva, Phelima i psa, a jdeme tam. Přijdem zrovna včas, kdy chce mustangera rozdrápat ta strakatá potvora – Mexikáni jí říkaj tygr a mustanger jí říká pan Ter. Tak do ní pustím kuličku, sebereme mustangera na nosítka a bezvědomýho ho vodneseme do jeho chajdy.

No, a tam jsme voba s ním, až přijdou regulátoři a najdou ho tam.“

Svědék se odmlčuje, jako by se rozmyšlel, zda se má zmínit i o všelijakých příhodách, které se udály za jeho pobytu v *jacalé*. Nebylo by pro obžalovaného lepší, kdyby o nich pomlčel?

Rozhoduje se o nich nemluvit. To se však nelíbí státnímu návladnímu, a tak ho začne vyslychat. Nakonec poví Zeb všechno, až po chvíli, kdy musel nemocného mustangera vydat, aby byl uvězněn.

„A teď,“ povídá, když státní návladní se svými otázkami skončil, „když jste se mě vyptali na všechno tohle, zbejvá ještě to, nač jste se mě neoptali a co podle mýho nemůžu smlčet.“

„Jen, prosím, mluvte,“ vybízí ho obhájce pověřený vedením průvodního řízení.

„Tak teda to, co vám teď povím, nemá ani tak moc co dělat s vobžalovaným, jako spíš s tím, kdo by měl podle mýho sedět na jeho místě. Neřeknu vám, koho myslím, řeknu jen, co vím a co jsem vobjevil, a slavná porota si vo tom laskavě udělá úsudek sama.“

Lovec se zhluboka nadechuje, jako by se chystal k dlouhému vyznání. Všichni tuší, že jde o rozluštění druhé záhady – vraždy.

„Vážený spoluvobčani!“ – Zeb teď docela změnil způsob řeči – „podle toho, co jsem slyšel, a ještě víc podle toho, co jsem viděl, bylo mi jasný, že mladej Pajndexr už není, že mu někdo pomoh na druhej svět. Stejně jasný mi bylo, že ten, kdo tuhlento proved, nemoh bejt mustanger – Maurice Gerald. Kdo to tedy moh bejt?“

Z týchle votázky jsem měl pořádně zamotanou hlavu, stejně jako každej, kterej bez přemejšlení nevodsoudil nevinnýho. A jelikož jsem byl vo Irčanově nevině přesvědčenej, rozhodl jsem se, že tomu přijdu na kloub.

Neříkám, že všechno nebylo proti němu. To bylo, a byly to samý vážný věci. Ale přesto jsem se na ně nechtěl spolíhat. Vyjel jsem si na prérii a ze všeho nejdřív jsem si vohledal stopy. Věděl jsem, že jedny stopy musej vést tam a jiný zase zpátky. Jenže těch tam bylo, jedna vedle druhý, a nebylo nic lehkýho se v tom vyznat. Konečně jsem ale jednu vobjevil a tu jsem se rozhod sledovat třeba až na konec světa.

Byla to stopa amerikána, většího koně s třema podkovama dobrejma a jednou zlomenou. Tohle je ten kus železa!“

Svědék vytahuje ruku z kapsy kabátu, držel ji tam již hezkou chvíli. Třímá podkovu s ulomeným koncem, zvedá ji a ukazuje, aby si ji mohl prohlédnout soudce, porota i diváci.

„Slavnej soude,“ pokračuje, „kůň, kterej ji nosil, vyjel si na prérii zrovna v tý noci, kdy se stala ta vražda. Jel za tím, kterej byl zavražděnej, a taky za tím, kterej je z vraždy vobviňovanej.“

Jel rovnou za nima a zastavil se nedaleko vod místa, kde se vražda stala.

Ale ten, co na něm jel, ten na místě nezůstal. Ten šel dál, až k tomu místu, kde byla krev. A ta krev, to bylo jeho dílo. Ten třetí kuň, ten co měl jednu podkovu zlomenou, ten vez vraha!“

„Pokračujte, prosím, pane Stumpe,“ vybízí ho soudce. „Vysvětlete nám, co svým tvrzením myslíte.“

„Slavnej soude, tím tvrzením myslím tohle: Ten, kterýho mám na mysli, se skoval v houští, vodkud vypálil tu ránu, která zabila mladýho Pajndexra.“

„Kdo? Kdo to byl? Kdo to je? Jméno! Řekni jméno!“ ozývá se několik výkřiků zároveň.

„Hádám, že jeho jméno najdete uvnitř.“

„Kde uvnitř?“

„Uvnitř toho, co tu sedí bez hlavy a bez řečí na vás kouká. Jak všichni vidíte,“ pokračuje svědek, „má tady na prsou, na tý pruhovaný pláštěnce, červenou skvrnu. Uprostřed je dírka. Na zádech ale žádná dírka není. Z toho vysuzuju, že kulička, která to má na svědomí, je ještě uvnitř. Na to bysme se měli podívat!“

Se svědkovým návrhem všichni mlčky souhlasí. Dva nebo tři z diváků – jedním z nich je Sam Manly – přistupují a šetrně snímají *serapé*.

Je důstojné ticho, jako by se odhalovala socha, jejíž živoucí model si takovou úctu zasloužil. Diváci stojí pod mohutným dubem, nikdo ani nezašeptne. Až když je tělo odhaleno, ozývají se tlumené hlasy. V modré blůze jsou skutečně patrné otvory – dva.

Jeden je nad srdcem. Druhá střela pronikla hrudní kostí nad žaludkem. Na tuto ránu se soustřeďují všechny pohledy. Okolo místa vstřelu je zaschlá krev, stružky krve odsud stékaly dolů a vpíjely se do blůzy.

Nic takového není vidět okolo rány do srdce. Je to čistý okrouhlý otvor v látce, velký sotva co by hrášek prošel, z dálky sotva patrný. Krev kolem není žádná.

„Tohle,“ ukazuje na tuto ránu Zeb, „to nic není. To je od kulky, kterou jsem já sám vypálil na Alamu, jak jsem vám vyprávěl. Vidíte sami, že vokolo žádná krev není, a to znamená, že když ho kulička trefila, byl už dávno mrtvej. Ta druhá, to je něco jinýho. Na tu umřel. A hádám, že ten kousek volova je pořád ještě uvnitř. Zkuste ho dostat ven a uvidíte!“

Nikdo proti tomuto návrhu nevystupuje. Tělo, lehké, vysušené jako egyptská mumie, je šetrně sňato. Hrot *bowieového* nože naráží v ráně na cosi tvrdého. Je to kulka!

Už je na světle, už ji čistí od nachově rudého povlaku a podávají porotě.

Třeba je povrch střely porušen závitem hlavně, třeba je na ní vidět stopu nárazu na žebro, přece jen je slabě patrný vyražený srpeček a dvě iniciály – C. C.

Zrádná písmena! Někdo z těch, kdo je prohlížejí, se rozpomíná. Vzpomíná si na vychloubačné řeči o značených kulkách, jež slyšel nad zastřeleným jaguárem. I druhým již svítá.

Ten, kdo se tehdy tak chvástal, má čeho litovat!

„Kde je?“ začínají se lidé ptát.

„Jak byste to vysvětlil, pane Stumpe?“ táže se obhájce obžalovaného.

„To není nic těžkýho, počítám. Jen nejzelenější *greenhorn* by nepoznal, že mladej Pajndexr skonak touhle kulkou.“

„A kdo, myslíte, že ji vypálil?“

„To je snad taky jasný. Když se člověk podpíše na dopis, nebejvá moc dohadů, vod koho dopis je. Tady jsou jen iniciály, ale ty jsou tak jasný, že hovořej samy.“

„Nevidím v tom nic tak jasného,“ zasahuje státní návladní. „Máme tady značenou kulku, to je pravda, s nějakým znáčkem a s písmeny, která mohou – ale nemusejí – patřit jednomu známému občanu této osady. Prosím, připusťme pro tuto chvíli, že to jsou jeho iniciály a že i tato střela pochází z jeho majetku. Co z toho však vyplývá? Nebylo by to po prvé, co byla vražda spáchána uloupenou zbraní. To je velmi běžný úskok. Kdo nám zaručí, že tu nejde právě o takový trik?“

Ostatně, kde je jaký motiv pro takovou vraždu, kdybychom se už rozhodli podezřívat toho, na něhož teď všichni myslíte? Není třeba nikoho jmenovat, však víte, s čím jménem se tento monogram shoduje. Ten pán tuto shodu asi nebude popírat. To však ještě nic neznamená, jelikož zde není žádný jiný doličný předmět, který by dokazoval jeho účast na zločinu.“

„Doličnej předmět?“ ptá se Zeb, který netrpělivě čekal, až státní návladní skončí. „A co račte říkat tomuhle?“

Z váčku na troud vytahuje Zeb kousek papíru, pomačkaný, opálený na okrajích a zčernalý, jakoby od střelného prachu.

Podal papírek porotě.

„Tohle jsem našel nabodnutý na trnu, kam to přilítlo rovnou z hlavně. Byla to ta samá hlaveň, z který byla vypálená tamhleta kule. Papír sloužil za ucpávku. Podle mýho prostýho rozumu je to kus dopisu s adresou. Je to hrozně zvláštní, ale

taky na něm jsou ty písmena a taky jméno, který je tam napsaný, se čírou náhodou shoduje s tím monogramem na kouli. Však si to slavná porota přečte sama.“

Nejstarší z porotců bere papírek do rukou, uhlazuje ho a hlasitě čte:

„Kapitán Cassius Calhoun!“

Ú T Ě K

Jméno na soud hluboce zapůsobilo. Rovněž hněvivý ohlas v publiku nenechává nikoho na pochybách. Jeho význam je dvojitý; jednak svědčí o tom, že Maurice Gerald je z podezření vraždy Henryho Poindextera očištěn, jednak vyjadřuje všeobecné přesvědčení, že skutečným vrahem je Calhoun. Kousek očouzeného papíru se stal posledním článkem v řetězu důkazů. Je to sice jen nepřímý důkaz a motiv činu zůstává stále ještě záhadou, nikdo však nepochybuje o pravém vinníkovi.

Soudce i porota chvíli prohlízejí útržek papíru. Jde z ruky do ruky. Zatím je svědkovi, který ještě nedokončil svou výpověď, dáno znovu slovo.

Uvádí teď, jak se v něm podezření rodilo, jak ho nutilo luštit stopy na prérii. Líčí Calhounův výstřel na bezhlavého jezdce a honbu, která pak následovala. Naposledy ze všeho popisuje scénu z *chaparralu*, kde byl bezhlavý jezdec dostižen. Vypráví jí po svém, se všemi podrobnostmi.

Pak ustává, čeká na otázky, jež mu bude soud chtít položit.

Už se také na něho neupírají zraky všech přítomných. Ví se, že už řekl všechno, co věděl. Nečeká se dokonce ani na výrok soudu. Lidé se hlučně dožadují, aby byl Ir osvobozen a Calhoun okamžitě postaven před soud. Hlasů je z počátku sotva tucet, pak se však množí, až nakonec po spravedlnosti volá celé publikum.

Naléhání tak prudkému netroufá si soudce nevyhovět, a tak, bez ohledu na úřední postup, nařizuje, aby byl Calhoun předveden. Na zřízencovo trojí zvučné vyzvání však nikdo neodpovídá.

Všechny zraky začínají hledat Calhouna. Jen jedny se však podívaly správným směrem – oči Zeba Stumpa.

Korunní svědek náhle opouští místo, odkud tak směle vypovídal, hbitě přebíhá ke své staré kobyle, jež stojí stále ještě vedle mustanga, který se právě zbavil příšerného jezdce, a s překvapující čilostí vyskakuje do sedla a ostruhami klisnu pobízí do běhu.

Teď teprve si všímají diváci postavy, která jde ke koním spoutaným na prérii.

„To je on! To je Calhoun!“ volá rozčileně ten, kdo ho první poznal.

„Utíká!“ vykřikuje jiný hlas.

„Za ním!“ křičí soudce velitelsky. „Za ním! Musíte ho přivést zpátky.“

Rozkaz nemusí být opakován. Ještě než tato slova doznějí, už se desítky mužů ženou ke koním.

Calhoun je však u svého šedého mustanga dřív, nechal ho stát na samém kraji houfu. Je to týž kůň, na kterém pronásledoval bezhlavého jezdce. Je osedlán, i udidlo má ještě v hubě. Rozruch pod stromem i výkřiky, kterými je doprovázen, Calhounovi prozrazují, co se děje – štvance již začala.

Nemá už smysl přetvařovat se. Skokem se Calhoun vyšvihne do sedla, ohlíží se a pak švihne koně. Pouští se cvalem rovnou do prerie.

Na padesát koní brzy letí v jeho stopách, muži v sedlech posednutí slovy, která jim ještě znějí v uších: „Přivést ho!“ Dostat Calhouna živého nebo mrtvého! Pohání je rozhořčení nad zločinem, tím prudší, čím větší vážnosti se pronásledovaný dosud těšil. Každý žene koně, jako by jel pomstít smrt svého vlastního bratra, jako by každý toužil stát se nástrojem spravedlnosti.

Nikdy dosud nebyl život bývalého kapitána v takovém nebezpečí, ani tehdy, když vyrážel k útoku na zkrvaveném bojišti u Buena Vista, ba ani tehdy ne, když ležel na pískem posypané podlaze Oberputzkerova hostince a ústí mustangerovy pistole se téměř dotýkalo jeho hlavy!

Ví o tom dobře, a pobízí proto koně k šílenému trysku. Čas od času se kradmo ohlíží, krátce a zlostně, ale bez zoufalství. Tomu zatím nepodléhá, třeba by bylo udivující, kdyby za této situace choval ještě stín nějaké naděje.

A přece je tomu tak.

Calhoun ví, že má bystrého koně a že nedaleko před ním je les. Na tak chatrný úkryt však nespolečá. Dál, za lesem, je hranice, vlastně dvě. Jedna z nich dělí dva státy. Existuje mezi nimi sice úmluva o vydávání zločinců, ale jak často dokáže vrah obelstít spravedlnost. Když prchne přes hranici, změní několikrát místo pobytu, změní i jméno a je v bezpečí.

Ale Cassius Calhoun, třeba ujíždí k Rio Grande, k hranici, nemá v úmyslu překročit ji. Má na mysli druhou hranici, tu, za kterou se potulují svobodní Comanchové, kočovníci prairie. Jsou nepřáteli každého, kdo má bílou kůži, dovedou se však spřátelit s tím, kdo prolil bělochovu krev. Takové očekává v jejich stanech nejen úkryt, ale i pohostinný domov, ba dokonce i úspěchy na krvavé cestě, na niž vstoupil.

Ve skrytu lesa chce Calhoun odbočit k severu, směrem k pustině *Llano Estacado*. Je to hrozná poušť, vrah se však nebojí ani nebezpečí, ani nesnáží, jež před ním ještě jsou. Ve srovnání s hrozbou za jeho zády neznamenaají nic.

Měl by pocítit lítost nad vyhnanstvím tak hrozným, nad ztrátou jmění, přátel, společenského postavení i všech vymožeností a pohodlí civilisace, nade všechno pak želeť ztráty té, již tak divoce a zle miloval a kterou snad již nikdy nespátí.

Avšak ani na Louisu nemá teď čas myslet. Nízké povaze, jako je jeho, je život dražší než láska. Calhoun si představuje, že má život dosud před sebou, ale smrt, kterou má v patách, to není pouhá představa!

PRONÁSLEDOVÁNÍ VRAHA

Hned první výkřik znamenal nejen hrozbu Calhounovi, ale také osvobození Mauriceovo. Mustanger zbledl, jeho ruka sevřela medailonek, dárek od Louisy, který nosil na srdci.

Nebyl to jen další odklad líčení, byl to odklad na neurčito. Ba víc, za tichého i hlasitého souhlasu všech přítomných dostalo se mu volnosti!

První svobodný krok, který učinil, vedl ke koni, jenž až dosud nosil bezhlavého jezdce. Všichni věděli, že je to mustangerův kůň. Zvíře svého pána poznalo. Popoběhlo mu vstříc a radostně zaržálo. Třeba byli tak dlouho odloučení, nebyl čas na něžnosti. V okamžení seděl Maurice na ryzákovi a

jediným slovem ho pobídl. Křikl, aby mu podali laso. Chvíli trvalo, než mu je kdosi hodil.

Pak vyrazil. Všichni hleděli za ním. Nevyslovené přání, aby sám mustanger pomstil křivdu, jež se mu stala, i vraždu, již se Calhoun provinil, se splňovalo.

*

Zdržení pro Maurice znamenalo, že vyjel poslední. Když se konečně propletl zástupem, dělilo ho od pronásledovatelů několik set kroků. Maurice však důvěřoval svému koni a věděl, že dlouho vzadu nebude.

Ryzák ho nezklamal. Jako by se radoval, že byl zbaven toporného břemene, nepochopitelné mu příšery, poslouchal sebemenšího doteku pánových kolen, a veden jejich stiskem, pustil se dlouhými pružnými skoky na travnatou prérii. Tělo neztratilo na síle a údy na pružnosti.

Brzy dohnal poslední z pronásledovatelů. Předběhl jednoho, pak druhého, další a další, až se ocitl v čele celé *caballady*. Hnal se přes zvlněné pahorky, skokem přes potoky, po trávě i kamení, až ho ostatní ztratili z dohledu, tak jako již předtím ztratili šedého mustanga a jeho jezdce.

Jen jeden z mstitelů s ním udržel krok, dlouhý lovec na nevhledné herce vybičované k neuvěřitelnému výkonu. S nádherným mustangerovým hřebcem kobylka Zeba Stumpa soutěžit nemohla, ale to od ní Zeb ani nechtěl. Stačilo mu, že mustanger zůstával v dohledu.

A ještě někdo ryzáka spatřil. Zahlédl ho úkosem, přes rameno. Pronásledovaný.

Právě když již začal doufat v záchranu, uviděl narudlého mustanga. V jeho sedle nebyla již přízračná postava jezdce bez hlavy, zato však jiná, stejně dobře mu známá a ještě strašnější. Muž, jehož chtěl zahubit, hrozil teď jemu samému záhubou, nejpotupnější smrtí. Viděl, jak se jezdec zvolna přibližuje, a samo svědomí mu řeklo, že nese odplatu. Všem pronásledovatelům by byl mohl uniknout, před Mauricem Geraldem však úniku nebylo.

Zamrazilo ho a oťrásl se, jako by bojoval marný boj se samým osudem. Sklesl do sedla a přestal používat ostruh. Nevěřil již, že by ho rychlost mohla spasit. Prchal dál již jen ze setrvačnosti, ochromen hrůzou před smrtí. Věděl, že bude zasloužená.

Pohled na *chaparral*, jemuž se zatím přiblížil, ho naplnil čerstvou nadějí.

Donutil koně k poslednímu vypětí slábnoucích sil a hnál ho k němu. Otevřela se před ním mýtiny. Vřítel se do ní a jel ještě asi půl míle tryskem dál. Dostal se až na místo, kde se cesta ostře lomila. Tam byla možnost uniknout do podrostu a zmizet tak pronásledovatelům z očí. Znal toto místo dobře. Bylo to ono místo, jež se mu již jednou stalo osudným. Nebude tomu tak opět?

Cítil, že bude. Zaslechl za sebou ryzákova kopyta a hlas mstitele, který ho vyzýval, aby se zastavil. Na únik do *chaparralu* bylo pozdě. S výkřikem zastavil koně.

Byl to výkřik hrůzy i vzdoru, takový, jakým se ozývá jaguár zahnaný smečkou psů do kouta. Provázal ho rychlý pohyb ruky, zášleh ohně a kouře a třesk revolveru.

Kulka však neškodně hvízdla vzduchem. Ozvalo se zasyčení rozvíjejícího se lasa a vzduchem se míhl krouťící se had. Calhoun ho zahlédl oblakem rozplývajícího se kouře. Snášel se přímo na něj. Stisknout spoušť po druhé už neměl čas.

Ucítil smyčku na ramenou a současně se ozvala osudná slova: „Vrahu, vzdej se!“

Spatřil ještě, že se ryzák prudce otočil, a v příštím okamžiku již letěl střemhlav k zemi. Víc si nepamatoval, pád mu vyrazil dech a zbavil ho vědomí.

V POUTECH

Vrah leží bez hnutí na zemi, paže má staženy koženým lasem a vypadá, jako by už nedýchal.

Přemožitel mu však ještě nedůvěřuje. Podezřívá ho z úskoku, a dokud si není jist, zůstává v sedle a nechává laso napjato. Ryzák na povel ztrnul a stojí jako z kamene, připraven na lehký stisk kolen couvnout nebo se rozběhnout.

Je to hrozná scéna, i když není nijak výjimečná v onom

divokém kraji, který se táhne podél celé hranice Texasu a Tamaulipasu. Často, až příliš často shlíželi supové na takový obraz, dychtivě a v očekávání bohatých hodů, jaké sliboval jejich nečistým zobákům. I teď se půl tuctu těchto zlověstných ptáků vznáší nad zajatcem. Přilákal je výstřel a hladově teď natahují již v letu holé krky.

Stačil by dotek ostruhy, aby se jim dostalo toho, co očekávají.

„Zasloužil by to, lotr,“ hučí si mustanger. „Bože na nebesích, takový zločin! Zabít vlastního bratrance a useknout mu hlavu – proč to jen udělal? Že by mu byl Herny stál v cestě k Louise? To nemůže říci nikdo než on sám, žije-li dosud.“

„Kdepak, mládenče,“ přerušuje jeho samomluvu Zebův hlas. „Vím ještě vo jednom, kterej by to moh říc, a to je starej Zeb Stump. Jen se račte ptát. Ale teď na takový věci skoro není čas, ani to místo není nejvhodnější. Musíme ho dostat zpátky k soudu, a tam dostane, co mu patří. Fuj, to je vošklivej pohled. Sto chutí bych měl protáhnout ho ještě na vašem lase po zemi. Ale co ze sebe budeme dělat soudce, vod toho tam jsou regulátoři, a počítám, že teď už toho vědí dost, aby s ním zatočili.“

„Jak ho ale dovezeme zpátky? Jeho kůň utekl.“

„Bez starosti, pane Gerald. Ten jen trochu vomdlel, nebo se tak, prevít, staví. Však já ho brzy vzbudím. Jestli nebude moc jít pěšky, tak pojedje na koni, na mý herce. Já už mám dneska ježdění dost a šel bych docela rád po svejch. A jestli pan kapitán nebude chtít sedět, tak ho svážu a naložím jako čtvrtku bisona, napříč přes koně. Hele, už vo sobě dává vědít! Však von se brzy vzpamatuje, až moc dobře si uvědomí, co s ním je – a pak se posadí na koně docela rád.“

„Tak vstávat, vstávat,“ třese Zeb Calhounem, „a jde se. Už na vás čekaj!“

„Kdo? Kde?“ vyptává se zajatec, jemuž se zvolna vrací vědomí. Nejistě se rozhlíží. „Kdo na mne čeká?“

„No, já především a pak...“

„Vy... vy jste Zeb Stump, a tamhleto je...“

„Jo, to je pan Maurice Gerald, mustanger. Toho už byste znal, né? Tak ten na vás taky čeká. A pak ještě spousta vostatných, v pevnosti, víte? Tak už abyste vstal a pakoval se s náma!“

Muž vstává a tu zjišťuje, že má paže staženy smyčkou lasa.

„Kde je kůň?“ zvolá náhle a ohlíží se. „Kde je můj kůň?“

„To ví sám rohatej, kde by moh' ted' bejt. Podle všeho někde u Rio Grande, vodkud přijel. Po tom vašem ježdění už je asi služby u vás sytej a s tou vejměnou si to rozmyslel. Ted' se asi pase tam, kde je doma.“

Calhoun pozoruje starého lovce a zračí se na něm něco víc než údiv. Tak Stump ví i o výměně koní!

„Honem,“ pobízí ho Zeb netrpělivě. „To nejde nechávat soud čekat. Už jste připravenej?“

„A k čemu?“

„Nejdřív ze všeho na cestu se mnou a s panem Geraldem. Za druhý a naposledy k tomu, abyste byl souzenej.“

„Souzen? Já?!“

„Jo, právě vy, pane Calhoun.“

„A za co?“

„Pro vraždu Henryho Poindextera, vašeho bratrance.“

„To je špinavá lež! A ten, kdo něco takového řekne. –“

„Mlčte!“ hřmí Zeb, „šetřte si dech! Budete ho dnes ještě potřebovat, počítám. A ted' se připravte, honem! Soudce čeká, porota čeká, a *právo* čeká na svý. *Právo*, to jsou čtyři tucty regulátorů, jestli to nevíte!“

„Nikam nepojedu,“ odpovídá zarytě Calhoun. „Kdo vám dal právo mne nutit? Kde máte zatykač?“

„Tady mám zatykač,“ namířil na Calhouna Zeb pušku, „a ne papírovej! Z milosti boží mám to právo a tak ho taky použiju. A dost těch řečí, nebudu je poslouchat. Račte si vybrat, pane kapitáne. Bud' se posadíte na koně a pojedete pěkně s sebou, nebo vás svážu jak balík. Ale zpátky pojedete, za to vám ručím.“

Calhoun neodpovídá. Pohlédne na Stumpa, na Geralda, v zoufalství se rozhlíží kolem sebe. Kradmo se dívá na náprsní kapsu, odkud vyčuhuje pažba šestiranného Coltu, který patří do

páru s tím, jenž mu byl vyražen z ruky při pádu. Pokusí se sáhnout po něm, ale jen chabě a nerozhodně. Brání mu v tom laso a ještě více snad Zeb, který výmluvně zvedl pušku.

„Rychle,“ křikl. „Na koně, pane Calhoun. Klisna je pro vás připravena. Nasedat, povídám!“

Jako loutka na drátkách uposlechl bývalý kapitán jezdeckva zálesákova rozkazu. Ví, že neuposlechnout by znamenalo smrt, jistou smrt. Mechanicky vyskakuje do sedla a bez odporu se dává odvézt z místa střetnutí. Zeb kráčí vpředu.

Za ním, o délku uzdy pozadu, jde jeho klisna.

Poslední jede mustanger. A nemyslí tolik na toho, jenž je spoután jeho lasem, jako spíše na tu, jež mu svou šlechetnou obětí spoutala srdce pevným zlatým řetězem, který nerozlomí nic než smrt.

POSLEDNÍ DVA VÝSTŘELY

Po druhé nucené přestávce – kratší, než byla první – zasedá soud pod zeleným dubem znovu k líčení. Blíží se večer a šikmé sluneční paprsky ozařují teď i stinné místo pod stromem. Není to již polední zlatý jas, ale krvavý přísvit, jako by samo nebe zbrunátnělo hněvem.

Není to však nic jiného než předzvěst blížící se bouře. Na nebesích i na zemi vášně a sváry vrcholí.

Ohniskem nenávistných pohledů již není Maurice Gerald. Za nadšeného souhlasu byl osvobozen. Jeho místo zaujal teď dříve tak ochotný svědek – Cassius Calhoun.

To je na prvý pohled jediná změna.

Soudce je tíž, porota táž, i diváci jsou tíž jako ráno; avšak jejich pocity jsou zcela jiné, pokud jde o názor na obžalovaného.

O jeho vině se již naprosto nepochybuje. Důkazy jsou nezvratné, třeba jsou to, jako u většiny procesů s vrahy, důkazy

nepotvrzené prozatím doznáním. Nicméně je jejich řetěz úplný a pevný.

Jen jeden článek v tomto řetězu schází – lze-li to článkem nazvat. K zločinu chybí motiv.

Chybí motiv jak k vraždě, tak i k zohavení mrtvého. Geraldovu výpověď totiž potvrdila lékařská prohlídka, kterou provedl posádkový felčar. Smrt musela nastat bezprostředně po zasažení střelou.

Proč zabil Cassius Calhoun svého vlastního bratrance?

Proč ho pak ještě st'ál?

Nemůže na to odpovědět nikdo než vrah sám.

Přelíčení se chýlí ke konci. Výrok poroty už je znám, zní:
vinen.

Soudce odložil slaměný panamák. Zbývá už jen, aby nasadil černý baret, zlověstné znamení smrti, a vyřkl rozsudek. Vrah dostává poslední příležitost, aby změnil, je-li to možné, svůj osud.

„Obžalovaný, můžete uvést něco, co by bránilo vyřčení rozsudku smrti nad vámi?“

Teprve toto vyzvání Calhouna vyděsilo jako zvon umíráčku. Divoce se rozhlíží, v očích má zoufalství, neboť u nikoho nenachází ani stín porozumění, ani stín soucitu. Obklopují ho zachmuřené tváře. Jeho spřeženci, námezdní rváči a ničemové, kteří za ním až dosud stáli, zmizeli, uprchli před spravedlností a před nezvratným svědectvím o jeho vině.

Co je mu platno postavení, bohatství – vidí, že je sám, bez přátel, nelítostně odsouzen. Neboť takový je osud vrahů v Texasu.

Jeho chování se zcela změnilo. Není už povýšený ani hrubý, jak býval; celý zplihl, je zubožený. Není ani divu. Cítí již, že není naděje na únik, že stojí na samém prahu věčnosti.

Tu mu náhle svitne v zapadlých očích. Zdá se, že se připravuje k svému poslednímu slovu. Bude to doznání viny? Ulehčí snad svému svědomí? Diváci bez hlesu očekávají jeho slova. I cikády umlkly.

„Ne!“ odpovídá obžalovaný. „Nemohu! Výrok poroty je spravedlivý. Nezasluhuji než smrt.“

Za celý dlouhý den, nabitý neobvyklými událostmi a ohromujícími překvapeními, neužasli diváci tak jako teď. Nejsou mocni slova, a tak obžalovaný pokračuje v tom, co se zdá být jeho zповědí.

„Je pravda,“ říká, „že jsem usmrtil Henryho Poindextera. Zastřelil jsem ho v *chaparralu*.“

Odpovědí na toto doznání je bezděčný výkřik posluchačů. Ani otec zavražděného chlapce, který se vrátil mezi diváky, se neubráníl vzlyknutí. Dav se však brzy utiňuje a obžalovaný hovoří dál.

„Vím, že zemřu,“ říká zdánlivě klidně. „Rozhodli jste o tom a vidím vám na očích, že rozsudek nezměníte. Po tom, co jsem doznal, byla by hloupost čekat milost. Nečekám ji také. Žil jsem špatně a natropil jsem toho bezpochyby dost, abych si svůj osud zasloužil. Avšak ať jsem byl jakkoli špatný, nejsem takový zločinec, abych byl poslán na onen svět a nezbylo po mně přesvědčení, že jsem *zavraždil* vlastního bratrance. Usmrtil jsem ho, to jsem vám již řekl. Ptáte se všichni proč a přemýšlíte nad motivem. Žádný motiv tu nebyl.“

V publiku to opět zašumělo překvapením, zvědavostí a nedůvěrou. Nikdo však obžalovaného nepřerušuje.

„Divíte se tomu. Ale je to docela jednoduché. Zabil jsem ho omylem.“

Teď se již překvapení diváci nezdrží výkřiků. Ale další slova zповědi je umlčují.

„Ano, stalo se to omylem, a jen Bůh ví, jak jsem toho litoval, když jsem svůj omyl zjistil. Žil jsem v přesvědčení, že Henry není mrtev, ještě dost dlouho.“

Obžalovaný vzhlíží, jako by doufal, že se dotkl struny milosrdenství. Tváře kolem něho však jsou stále stejně zachmuřené.

„Nepopírám,“ pokračuje, „že jsem chtěl někoho zabít. Chtěl jsem. Nebudu před vámi ani tajit, kdo to byl. Byl to ten sketa, který stojí tady přede mnou.“

Upírá oči překypující nenávistí na Geralda. Mustanger odpovídá klidným, téměř lhostejným pohledem.

„Ano, jeho jsem chtěl zabít. Měl jsem k tomu své důvody. Nebudu o nich mluvit, nemá to už teď cenu. Byl jsem přesvědčen, že jsem ho také zabil, ale sám čert jim napískal, aby si vyměnili s Henrym plášť. Ostatek už znáte. Ranou určenou nepříteli jsem omylem zabil příbuzného. Byla to smrtící rána a chudák Henry se po ní hned svezl s koně. Abych měl však naprostou jistotu, vytáhl jsem nůž a podřízl jsem mu hrdlo. Ošálilo mne to prokleté *serapé*.“

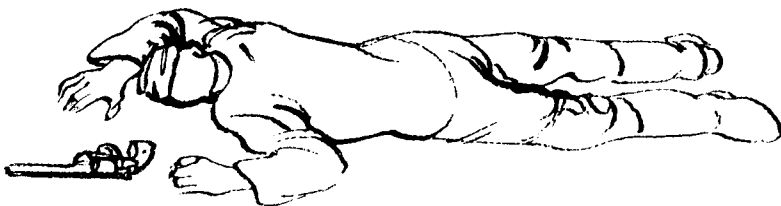
Slova diváky zachvěla. Ozývají se hlasy, odsuzující hrozný čin. Nic už není záhadou, vražda ani pohnutky k ní. Nikdo už nechce poslouchat. Obžalovaný se však znovu ujímá slova.

„To je všechno,“ překřikuje doznívající hluk v publiku, „co se stalo. Ale to, co se stane, to ještě nevíte. Stojím na pokraji hrobu, jak mě tu vidíte. Ale sám do něho nepůjdu! Nejdřív tam ještě pošlu *jeho!*“

O smyslu Calhounových slov, posledních, která v životě promluvil, nemůže být pochyb. Objasňuje je vzápětí i čin.

Za řeči sáhl rukou do levé náprsní kapsy a vytrhl revolver. Diváci sotva stačili zahlédnout hlaveň lesknoucí se v šikmých paprscích zapadajícího slunce, a již zahřměly dvě rány. Téměř současně padli na tvář dva muži a zůstali ležet s hlavami téměř u sebe. Jedním byl mustanger Maurice Gerald, druhým bývalý kapitán dobrovolnické jízdy Cassius Calhoun.

Kruh diváků se uzavřel nad oběma padlými a do nastalého ticha se zaryl žalostný ženský výkřik.

EPILOG

A přece se radost rozhostila pod zeleným dubem, když se ukázalo, že se zdařila pouze sebevražda a že pokus o poslední vraždu selhal. Radost byla v srdci Louisy Poindexterové nad tím, že její milý žije.

Tragedie, jež následovaly tak rychle za sebou, ji sice zkrušily, avšak byla jen člověk. A byla to žena – kdo by jí mohl mít za zlé, že se poddala i štěstí, jež ji potkalo.

Vrah totiž mířil až příliš dobře. Byl si jist, že zasáhl, dříve než obrátil hlaveň proti vlastnímu spánku a vehnal si kuli do mozku. Přímo na srdce mířil a srdcem oběti by byla střela také prolétla, kdyby nebylo náhody téměř zázračné, Louisina medailonku, jenž ránu zachytil a odrazil.

Třeba ji nezneškodnil úplně – odražená střela zranila jednoho z diváků – a třeba ani Maurice Gerald ji nepřečkal bez úhony, přece jen jeho život ohrožen nebyl. Upadl sice po tak vzrušujícím zážitku opět do blouznění, nebylo však již nikoho, kdo by Louise bránil ošetřovat ho, ba ani její otec jí tuto péči nerozmlouval. Plantážníka zbavily žal a neštěstí vší falešné pýchy.

A přece nemusel ze své pýchy pranic obětovat! Souhlasem k sňatku se jeho zetěm nestal neznámý lovec koní, ale irský šlechtic, sir Maurice Gerald. To bylo celé a skutečné jméno mustangerovo!

Konec konců, v Texasu nikdo na tituly mnoho nedal. Nedbal na něj příliš ani jeho vlastník. Ale šťastnou náhodou, která zpravidla irskou šlechtu doprovází, bylo s titulem spojeno i malé jmění, které stačilo, aby dluhy, váznoucí na Casa del Corvo, byly vyrovnány s nejbližším Calhounovým příbuzným.

Nebyl jím totiž Woodley Poindexter. Po Calhounově smrti se ukázalo, že kapitán měl v New Orleansu dítě, syna, který měl na dědictví plné právo.

Nic to nevadilo Mauriceovi Geraldovi. Všechny nesnáze již pominuly. Stal se manželem půvabné kreolky, navštívil se svou paní na svatební cestě Evropu a svou vlast a pak se vrátili tam, kam sira Maurice srdce táhlo – do Texasu. Domovem se jim stal Casa del Corvo.

Modrooká dívka z Ballyballaghu existovala asi jen v Phelimově fantasii. Nebo to snad byl jen pučící květ mladé lásky, který uvadl dříve, než rozkvetl?

Ať tomu bylo jakkoliv, Louisa Poindexterová – nebo vlastně teď již lady Geraldová – se za svého pobytu na Smaragdovém ostrově, v Irsku, nesetkala s ničím, co by vzbudilo její žárlivost.

Jen jednou pocítila ještě její osten. I to však byl jen stín, který rychle pominul.

Jednoho dne vrátil se její manžel do haciendy s tělem půvabné ženy v náručí. Nebyla dosud mrtva, avšak krev prýštlá z rány v obnažené hrudi napovídala, že dlouho žít nebude.

Na otázku, kdo jí tak ublížil, mohla říci jen „Diaz – Diaz!“

To byla poslední slova Isidory Covarubio de los Llanos!

Duše nešťastné seňority odešla na věčnost a s ní zmizelo i všechno nepřátelství její šťastnější sokyně. Na mrtvé se nežárlí. Žárlivost vystřídal hluboký soucit s nešťastnou Isidorou. Lady Geraldová teď mnohem lépe chápala její osud. Sama dokonce pomáhala svému manželovi osedlat jeho ryzáka a sama ho vybídla, aby se pustil za vrahem.

Dočkala se toho, že ho Maurice přivedl na konci lasa a odevzdal regulátorům. Soud byl krátký a tvrdý – Diaze

oběsili na stromě. „Oko za oko, zub za zub.“ Ale jak malá útěcha to byla, když patřili na potrestaného vraha i na jeho oběť. I ve smrti byla Isidora krásná. Ani život však nemohl obsáhnout všechny její půvab. Tak božské a vášnivé rysy mohou být dosyta obdivovány jen na chladném mramoru sochy.

*

Za deset let vyrostly plantáže tam, kde dosud pokrýval zemi neproniknutelný *chaparral*, a vyvstala města, kde se kdysi po liduprázdné prérii potulovali divocí koně.

Lidé, místa i věci dostali nová jména.

Přesto je však dost těch, kdo vás mohou dovést k starobylé haciendě, nazývané dosud Casa del Corvo. Uvítají vás tam s pohostinstvím, jakému Evropan není zvyklý. Hostitelem bude nejpříjemnější ze všech Texasanů, hostitelkou nejpůvabnější Texasanka, oba dosud mladí.

Naleznete u nich staršího pána aristokratického vzezření a důstojného chování – jinak povídavého a veselého – který vás provede po *corrals*, ukáže vám stáda a neúnavně vám bude vykládat o stovkách, a co, tisících koní a býků a krav, pasoucích se na lučinách plantáže.

Na mnoho věcí bude tento starý pán pyšný, nejvíc však na svou půvabnou dceru a na půl tuctu hezkých capartů, které se mu neustále pletou pod nohy a oslovují ho „dědo“.

Opustíte-li ho na chvíli, setkáte se ještě se dvěma známými, kteří patří „k rodině“.

Jedním je Phelim O’Neal, vrchní správce stájí. Druhým pak ebenově černý kočí Pluto Poindexter, který se na koně nepodívá, dokud nejsou zapraženi a ustrojeni – pak teprve milostivě přijme otěže. Změnil se od té doby, co jsme ho neviděli, stal se z něho usedlý a vážný manžel Florindy, která má změnu zřejmě na svědomí.

A ještě jednomu jménu se v Casa del Corvo nemůžete vyhnout. Uslyšíte je téměř vždy, když zasednete k večeři,

neboť se dovíte, že buď krocan v čele tabule nebo zvěřina na jejím druhém konci jsou přínosem pušky, která se nikdy nemine cíle.

A během jídla, nebo spíše trochu později, u vína, uslyšíte něco o lovcí Zebu Stumpovi.

Málokdy ho spatříte. Je pryč, dříve než vstanete, a vrací se, až když už dávno spíte. Ale velký krocan, který visí v udírně, nebo srnčí kýta vedle něho jsou svědectvím, že tu Zeb byl.

A pobudete-li v Casa del Corvo nějaký čas, zaslechnete útržky podivného příběhu, jenž se k tomuto místu váže. Během času se z něho stala téměř legenda. Bude vám ji vyprávět služebnictvo, ale jen šeptem.

Všichni vědí, že to je věc, o které pán a paní zakázali mluvit, neboť v nich vzbuzuje smutné vzpomínky.

Je to příběh

BEZHĽAVÉHO JEZDCE.

VYSVĚTLIVKY A VÝSLOVNOST CIZÍCH SLOV A JMEN

Označení původu slov: (a) anglická, (f) francouzská, (it) italská, (l) latinská a (š) španělská. V hranatých závorkách je uvedena výslovnost, tučně vytištěné samohlásky označují přízvuk.

- abajo el hacha!* [abacho el ača] – Pryč s tou sekerou! (š)
abajo las armas! [abacho las armas] – Pryč se zbraněmi! (š)
absint – likér s pelyňkovou příchutí
Adams [edmz]
adieu [adyjé] – sbohem (f)
adiós [adyjos] – sbohem (š)
aguardiente [egvardyjente] – pálenka (š)
akr – plošná míra, zhruba 0,4 hektaru
al monte [al monte] – táhni (š)
americanas [amerikanas] – Američanky (š)
americanos [amerikanos] – Američané (š)
Anahuacové [anahuakové] – indiánský kmen s pobřeží mexického zálivu
Andalusie – kraj ve Španělsku
Anglosasové – Angličané a Američané anglického původu
arroyo [aroyo] – příkop (š)
Athéna – řecká bohyně moudrosti; když měl Paris rozsoudit, která z tří bohyň je nejkrásnější, dal před Athénou a Hérou přednost Afroditě, bohyni lásky; jí také dal jablko určené nejpůvabnější z bohyň
Atchafalaya [ačafalaja] – jedno z ramen mississippské delty, indiánsky „ztracená voda“
Aurora – římská bohyně úsvitu (Zora)
azotea [asotea] – terasa na střeše španělských domů (š)
Aztékové – indiánský kmen s vysokou kulturou, který v době objevení Ameriky obýval území dnešního Mexika
Bakchus – řecký bůh úrody a vína
banjo [bandžou] – pětistrunný až devítistrunný trsací nástroj severoamerických černochů
bar – výčep, nálevní pult (a)
Barajo [baracho]
Bayou Lafourche [baju lafurš]
bison [bizon] – americký zubr; nesmyslným vybíjením byl téměř vyhuben (a)
borracho [boračo] – opilý (š)
bouquet [buke] – chuť a vůně vína (f)
bowieový nůž [bovijový] – lovecký nůž
brandy [brendy] – vinná pálenka (a)
buen quince [buen kinse] – doslova „krásná patnáctka“ (š)

Buena Vista [buena vista] – krásná vyhlídka (š)
buenas novedades [buenas novedades] – dobré zprávy (š)
Buenos dias, caballero! Está V. Mexicano? [buenos dyjas kabaljero esta uste mechikano] – Dobrý den, pane! Jste Mexičan? (š); *V.* je zkratka starého rčení *vuestra merced*, „vaše milosti“, jež se dnes již vyslovuje jen [uste] nebo [usted] a nevypisuje se
caballada [kabaljada] – stádo koní (š)
caballeriza [kabaljerisa] – konírna (š)
caballo [kabaljo] – kůň (š)
calzoncillas [kalsonsiljos] – součást mexického kroje (š)
calzoneras [kalsonerás] – dlouhé kalhoty (š)
camaradas [kamaradas] – přátelé, kamarádi
Campeador [kampeador] – bojovník, přízvisko španělského hrdiny Cida
Canova Antonio [kanova] – slavný italský sochař (1757–1822)
caracará [karakara] – sup (š)
carajo [karacho] – hrubá španělská nadávka
caramba [karamba] – hrubá španělská nadávka
cariola [karijola] – cestovní kočárek (š)
Casa del Corvo [kasa del korvo] – dům v zátočině (š)
Cash [keš]
Calhoun Cassius [kehún kesijes]
Castro [kestro]
Castroville [kastrovil]
Cervantes [servantes] – celým jménem don Miguel Cervantes de Saavedra, největší španělský spisovatel, autor „Dona Quijota“ (1547–1616)
cigarillo [sigariljo] – doutník (š)
claco [klako] – stará mexická mince
claret [kleret] – druh vína (a)
Coahuila [koahuila] – severní mexický stát
cocktail [koktejl] – míšený nápoj, doslova „kohoutí ocas“; název měl vyjadřovat směsici barev v cocktailu
Colt [kolt] – jméno konstruktéra první spolehlivé opakovací bubínkové pistole
Comanchové [komančové] – jméno indiánského kmene žijícího v horských oblastech na jihu Spojených států
Condé [kondé] – francouzský generál, žil v sedmnáctém století
Connemara [konimara]
conquistador [konkistador] – dobyvatel; název prvních španělských kolonizátorů jižní a Střední Ameriky (š)
corral [koral] – ohrada (š)
Cortés Hernando – nejznámější ze španělských konkvistadorů, dobyl a podrobil začátkem šestnáctého století aztéckou říši (dnešní Mexiko)

Crespino [krespino]
Crossman [krosmen]
demižon – velká skleněná nádoba, zpravidla opletená proutím
Dean [dýn]
desperado [desperado] – dobrodruh (š)
Diana – řecká bohyně lovu, jíž byl zasvěcen chrám v Efesu
Diaz Miguel [dyjas migel]
Diós [dyjos] – bože (š)
Diós me ampare [dyjos me ampare] – bůh mne opatruj (š)
Dublin [dablin] – hlavní město Irska
el Coyote [el kojote] – kojot (š)
el güero [el guero] – zrzek (š)
el musteñero [el musteñero] – mustanger (š)
el rastro de guerra [el rastro de gera] – válečná stezka (š)
embriaguado [embriagvado] – opilý (š)
enamorada [enamorada] – milenka
Entiende V.? [entjende uste] – rozumíte? (š)
Eolus – řecký bůh větru
escopeta [eskopeta] – puška (š)
eskorta – ozbrojený doprovod
Ethiopie – Habeš; „děti Ethiopie“ je jiné jméno pro černochy
ex offo – název obhájce, kterého nemajetným přiděluje zdarma soud (l)
faro – karetní hra
fata morgana – přelud vznikající odrazem paprsků od různě zahřátých
vrstev vzduchu; vyskytuje se zpravidla nad pouštěmi (it)
Feidias – slavný sochař starého Řecka
finále – závěr (l)
Fort Inge [fort indž]
Galway [gólvej]
ganaderia [ganaderja] – dobytek (š)
ganadero [ganadero] – dobytkař
gaucho [gaučo] – domorodý pastevec dobytka v Jižní Americe (slovo
indiánského původu)
gentleman [džentlmen] – muž čestných a ušlechtilých zásad (a)
Gerald Maurice [džerld moris]
Gonzáles [gonsales]
gramma – sladká tráva
greenhorn [grínhorn] – „zelenáč“ (a)
gringo – španělská zkromolenina anglického slova „greenhorn“;
přezdívka, kterou dávají Mexičané Severoameričanům
haciendo [asjenda] – velkostatek (š)
haciendado [asjendado] – statkář
Hancock [henkok]

Harry [hery] – domácí jméno pro Henryho, Jindřicha (a)
hasta luego [asta luego] – na shledanou (š)
Hébé – číšnice řeckých bohů
hidalgo [idalgo] – španělský šlechtic
homérské slavnosti – jaké popisuje řecký básník Homér
hvězdnatá vlajka – tak se říká vlajce Spojených států
Hyperion – Titan, řecký obr, otec Hélia, boha slunce
chaparral [čaparal] – křovinatý trnitý les (š)
chingaro [čingaró] – otrapa (š)
iberská krev – španělský nebo portugalský původ; iberský poloostrov je poloostrov španělský
inglés [ingles] – anglický, Angličan, angličtina
innishowenská [inyšouvenská]
intermezzo [intermeco] – mezihra (it)
irlandés [irlandés] – Irčan
Isidora Covarubio de los Llanos [isidora kovarubijo de los ljanos]
Izmaelita – Izmaelité, potomci biblického Abrahama, byl kočovný národ
jacalé [chakale] – mexická chatrč (š)
Jackson Thomas Jonathan [džeksn tomes džonatn] – americký generál, účastník válek s Mexičany a války Severu proti Jihu
jägerka [jegerka] – druh pušky (n)
jerseyský [džersejský] – původem z Nové Jerseje, severoamerického státu
Jesús [chesus]
jockey [džokej] – jezdec na závodním koni
Josafat – jméno údolí, v němž podle starozákonného proroka Joela bude bůh Izraelitů soudit jejich nepřátele
José [chose] (š)
Juez de Letras [chues de letras] – soudce (š)
kareta – lehký vojenský vozík
kastilština – španělské nářečí, španělština
kentaur – netvor z řeckých bájí, půl člověk, půl kůň
Kentucky [kentaki] – stát v USA
konvoj – souprava dopravních lodí nebo vozů, zpravidla s ozbrojeným doprovodem
kreol, kreolka – potomek kolonizátorů západoindických ostrovů, černých i bílých; autor má na mysli jen bělochy tohoto původu, jakousi šlechtu kolonií
la lengua americana [la lengva amerikana] – „američtina“ (š)
lépero [lepero] – rošťák (š)
Lethe – řeka zapomnění z řeckých bájí
libra – anglická jednotka váhy, asi půl kilogramu
lorgnet [lorňet] – brýle nebo kukátko s rukovětí (f)

los indios [los indyjos] – Indiáni (š)
los tejanos [los techanos] – Texasané (š)
Louisa, Loo [lujza, lú]
Louisiana [lujzijana]
Louisville [lujsvil]
Lynch [linč] – násilný zákrok davu na provinilém nebo podezřelém;
 název prý pochází od soudce Charlese Lynche, který v bojích o
 nezávislost USA koncem osmnáctého století nadužíval vůči
 politickým odpůrcům své soudcovské moci
madame [madam] – paní (f)
mademoiselle [madmoazel] – slečna (f)
Madre de Diós [madre de dyjos] – matka boží (š)
mačeta – těžký široký nůž na prosekávání houštin (š)
manada [manada] – stádo klisen
maldito [maldyto] – k sakru (š)
Malinché [malinče]
massa – zkomolené slovo „master“ [mástr] – pán
mesaliance [mesalijáns] – nerovný sňatek (f)
mezcal [meskal] – mexická pálenka
mezquite [meskit] – trpký strom
mil demónios [mil demonyjos] – tisíc ďáblů (š)
mil diablos [mil djablos] – tisíc čertů (š)
mil gracias [mil grasjas] – tisíc děků (š)
mil pesos [mil pesos] – tisíc peso (španělská a mexická měna)
míle – anglická míle má 1609 metrů
missa – zkomolenina z „mistress“ [misiz] – paní (a)
mixer – ten, kdo ve výčepu míchá nápoje
moccasin [mokasín] – indiánská obuv, název jedovatého hada
Montezuma – poslední aztécký náčelník, zavražděn Cortésem 1520
mon Dieu [mon dyjé] – můj bože (f)
monté [monte] – karetní hra
muchachas [mučačas] – děvčata (š)
musteño mío [musteño mijo] – můj koníčku (š)
mustang – zdivočelý kůň žijící na severoamerických prériích
Navajové [navachové] – severoamerický indiánský kmen
niña [niña] – děvče (š)
Niobe – královna z řeckých bájí, jíž bohové za zpupnost zahubili děti
ñor capitan – správně „señor capitan“ [señor kapitan] pane kapitáne
nous verrons [nú veron] – uvidíme (f)
novedades superbas [novedades superbas] – výtečné novinky (š)
O’Neal Phelim [ou nýl felim]
opossum – americká vačice
Orizaba [orisaba] – nejvyšší hora Mexika, vysoká 5653 m; vyhaslý

vulkán, který naposledy soptil roku 1687
Orlínz – zkomolené jméno města Orleans
Osamělá hvězda – tak se říkalo státu Texas podle jeho vlajky
pampa – jihoamerická step
panama – slaměný širák
Pandořina skříňka – podle řecké báje byla v Pandořině skřínce uzavřena
 všechna zla světa; zla přišla na svět tím, že byla skříňka otevřena
Pantheon – řecký chrám zasvěcený všem bohům
pardieu [pardyjé] – francouzská kletba
patio [pátjo] – nádvoří španělských domů
peon – zemědělský dělník (š)
perfectamente [perfektamente] – dokonale (š)
peso – španělská mince
piknik – společné jídlo pod širým nebem
pinta – anglická dutá míra, přibližně půl litru
pittsburský – původem ze severoamerického města Pittsburgu
Pizarro Francisco [pisaro fransisko] – španělský konkvistador, který
 dobyl začátkem šestnáctého století jihoamerickou říši Inků
Pluto – římský bůh temného podsvětí
poco poquito [poko pokito] – trošku (š)
Point Coupé [poen kupé]
Popocatepetl – aztécky „Kouřící hora“, nejvyšší činný mexický vulkán,
 5452 m
por amor de Diós [por amor de dyjós] – pro lásku boží (š)
por Diós [por dyjós] – proboha, u boha (kletba) (š)
por éste estoy aquí [por este estoj aki] – proto jsem zde (š)
portské – těžké červené víno
posada [posada] – hospoda (š)
Praxiteles – slavný řecký sochař
Proserpina – římská bohyně země
pueblito [pueblito] – vesnička (š)
quien sabe [kjen sabe] – kdož ví (š)
ranchero [rančero] – malý statkář (š)
ranger [rejndžr] – příslušník neoficiální pořádkové a policejní
 organizace, jež existovala na jihu USA v minulém století (a)
ricos [rikos] – boháči (š)
Ringwood [ringvud]
Rio de Nueces [rijo de nueces] – Ořechová řeka (š)
rotgut [rotgat] – kořalka (a)
sacré coeur [sakré kér] – svaté srdce (francouzská kletba)
salamandr – bájná bytost schopná života v ohni (z řečtiny)
saloon [selún] – výčep (a)
salteador [salteador] – loupežník (š)

San Antonio de Bejar [san antonyjo de bechar]
sangre de Cristo [sangre de kristo] – Kristova krev (španělská kletba)
santísima Virgen [santysima virchen] – nejsvětější panno (š)
santos Díos [santos dyjos] – svatý bože (š)
satyr – postava z řeckého bájesloví, půl kozel, půl člověk
savana – travnatá severoamerická step
Senlujz – zkomolený název města Saint Louis, St. Louis
señor [señor] – pán (š)
señora [señora] – paní (š)
señorita [señorita] – slečna (š)
serapé [serapé] – pláštěnka (š)
sheriff [šerif] – v USA volený okresní úředník s rozsáhlou policejní mocí
sherry [šeri] – anglický název pro těžké červené víno nazvané podle přístavu Jerez [cheres]
siéntese [sjentese] – posaďte se (š)
siesta [sjesta] – odpočinek (š)
Sí, señor, yo estoy [si señor jo estoj] – Ano, pane, jsem (š)
skalpování – stržení kůže s hlavy zabitého nepřítele; nebylo zavedeno Indiány, ale bělochy v bojích o Kanadu, když se vyplácela odměna za hlavu zabitého nepřítele; místo hlav se později žádaly pouze skalpy
smaragdový ostrov – Irsko
snob – povýšenec
sobrina [sobrina] – neteř (š)
sombrero [sombbrero] – mexický širák (š)
sota – kluk (š)
spaniel – plemeno honicích psů
stampede [stempíd] – splašené stádo dobytka (a)
špády – druh karet
stopa – anglická míra, asi 30 cm
Tamaulipas [tamaulipas] – stát v Mexiku
tasajo [tasacho] – sušené maso
taverna – hospůdka (š)
Taylor Zachary [tejlør zekeri] – generál, účastník mexicko-americké války o Texas; stal se dvanáctým prezidentem Spojených států
Titanové – řečtí bohové, kteří byli pro vzpouru proti Diovi, nejvyššímu božstvu, svrženi do Tartaru, podsvětí
toledská ocel – ocel ze španělského města Toleda, proslavená svou pevností a houževnatostí
tomahawk [tomehók] – indiánská válečná sekera
trícet dva směrů kompasu – kompas má tak zvanou větrnou růžici dělenou na třicet dva hlavních a vedlejších směrů

un amigo muy aficionado [un amigo muj afisjonado] – velmi důvěrný přítel (š)
un asino cimarrón [un asino simaron] – divoký osel (š)
un hombre descabezado [un ombre deskabesado] – člověk bez hlavy (š)
Unie – jiný název pro USA
un macho [un mačo] – samec (š)
un musteño pintojo [un musteño pintocho] – skvrnitý mustang (š)
vagabondo [vagabondo] – vandrák (š)
vamos [vamos] – pojďme (š)
vandyckovský – podobný obrazům vlámského malíře Van Dycka (1599–1641)
vaquero [vakero] – honák dobytka (š)
vayate [vajate] – běžte (š)
veremos [veremos] – uvidíme (š)
Vernet mladší – Emile Jean Horace Vernet, francouzský malíř, který kreslil vojenské scény (1789–1863)
vestida de caballo [vestyda de kavaljo] – oblečena jako jezdec (š)
viva la guerra de los indios [viva la gera de los indyjos] – at' žije válka s Indiány (š)
vodní nohavice – sloup vodního prachu, který nasává větrná smršť
vojenští vrahové z Jamajky – v britské kolonii Jamajce bylo roku 1865 s bezpříkladnou krutostí potlačeno povstání zbídačelych propuštěných černých otroků; již tehdy vyvolala událost ve světě odpor proti koloniálnímu útlaku
West Point [vest pojnt] – sídlo americké válečné akademie, ve státě New York
Westley Richards [vestli ričrdz]
whisky [viski] – anglická obilná pálenka
wigwam [vigvem] – indiánský stan
Woodley [vudli]
Yankeeové [jenkíjové] – Severoameričané
yegua pinta [jegva pinta] – skvrnitá kobyla (š)
yo entiendo [jo entjendo] – rozumím (š)
zenit – nadhlavník, myšlený bod na obloze, který máme přímo nad hlavou

*

V Anglii není zvykem, aby muž zdravil na ulici ženu první, bylo by to považováno za dotěrnost. Proto autor na str. 157 o této okolnosti hovoří.

OBSAH

PROLOG	5
SPÁLENÁ PRÉRIE	9
PO STOPĚ LASA	16
PRST VZTYČENÝ NAD PRÉRIÍ	24
ČERNÝ HURIKÁN	29
V DOMOVĚ LOVCE DIVOKÝCH KONÍ	35
SKVRNITÝ MUSTANG	44
POHRANIČNÍ PEVNOST	52
CASA DEL CORVO	59
NEČEKANÝ HOST	65
MUSTANGOVO ZKROCENÍ	72
PIKNIK V PRÉRII	82
MANADA	87
DOSTIŽENÍ UPRCHLÍKA	93
PRONÁSLEDOVÁNÍ DIVOKÝMI HŘEBCI	98
PAST NA MUSTANGY	105
ŽÁRLIVEC V PATÁCH	111
WHISKY S VODOU	119
ŠAVLE MEZI SOUPEŘI	126
SOUBOJ BEZ SVĚDKŮ	131
NEZNÁMÝ DÁRCE	136
POMSTYCHTIVOST	141
NA AZOTEI	144
HOŘKÉ SLADKOSTI	147
JEŠTĚ JEDNOU NA AZOTEI	152
LÁSKA	156
ZAPOVĚZENÁ RADOST	160
U EL COYOTA	165
ŠÍPOVÁ POŠTA	168
DŮMYSLNÝ PŘÍVOZ	172
SVĚTLO A STÍN	175
TRPKÉ ODHALENÍ	178
ČESTNÉ ROZHODNUTÍ	182
ZTRACENÁ PŘÍLEŽITOST	187
TŘI POUTNÍCI NA TĚŽE CESTĚ	191
KŮŇ BEZ JEZDCE	196
MSTITELÉ	200

KALUŽ KRVE	203
ČTYŘI CABALLEROS	213
KROUŽÍCÍ SUPOVÉ	219
POHÁR A DŽBÁN	225
ČTVERO COMANCHŮ	230
DĚSIVÉ SETKÁNÍ	238
PŘÍTEL	245
ZACHYCENÝ DOPIS	250
ISIDORA	253
SMYČKA SE UVOLŇUJE	260
BOJ S KOJOTY	265
PROBUZENÍ	268
PRÁVĚ VČAS	273
BLOUZNĚNÍ	278
HACIENDA MARTÍNEZ	281
VÝSTŘEL NA ĎÁBLA	288
SIGNÁL	295
ZRAŇUJÍCÍ POLIBEK	301
NEKLIDNÉ SRDCE	305
KRÁSNÁ ZRÁDKYNĚ	308
V OBKLÍČENÍ	314
LOUISINA CHVÍLE	317
SOD REGULÁTORŮ	323
DVAKRÁT VYRUŠENÍ	328
ZNOVU VYRUŠENÍ	332
PRONÁSLEDOVÁNA COMANCHY	339
LOS INDIOS!	343
ZKLAMANÉ VOJSKO	346
ZÁHADY A SMUTEK	350
BĚŽTE, ZEBE, A BŮH VÁS OPATRUJ	353
HNĚDÁK	358
OSAMĚLÝ LOVEC	365
NA STOPĚ	370
STOPA ZTRACENÁ V KAMENÍ	373
NOVÝ ČLÁNEK V ŘETĚZU	377
VÝMĚNA KONÍ	379
NEÚNAVNÝ STOPAŘ	384
VCHOD JE DOBŘE STŘEŽEN	386
HLAVOU DOLŮ A VZHŮRU NOHAMA	390
PONURÝ NÁLEZ	396
ZÁSTUPCI PRÁVA	399

HODNÝ SYNOVEC	402
NĚŽNÝ BRATRÁNEK	407
TEXASKÝ SOUD	412
FALEŠNÝ SVĚDEK	416
NEDOBROVOLNÝ SVĚDEK	421
VÝPOVĚĎ OBŽALOVANÉHO	426
RUŠITEL SOUDU	431
HONBA HOUŠTINAM	433
NEDOBROVOLNÝ NÁVRAT	436
TĚLO BEZ HLAVY	439
VYSVĚTLENÍ ZÁHADY	443
POSLEDNÍ SVĚDEK	447
ÚTĚK	453
PRONÁSLEDOVÁNÍ VRAHA	456
V POUTECH	460
POSLEDNÍ DVA VÝSTŘELY	463
EPILOG	467

KNIHY ODVAHY A DOBRODRUŽSTVÍ
Svazek 26

THOMAS MAYNE REID
BEZHĽAVÝ JEZDEC

Z anglického původního vydání *The Headless Horseman*, vydaného nakladatelstvím Charles H. Clarke v Londýně roku 1869, upravil, přeložil a poznámkami opatřil Vladimír Svoboda. Ilustroval Jaromír Vraštil. Obálku navrhl Jan Žbánek. Vydalo jako svou 1336. publikaci Státní nakladatelství dětské knihy, n. p., v Praze roku 1958. Odpovědný redaktor Jiří Šeda. Výtvarná redaktorka Olga Pavalová

Z nové sazby písma Plantin, s 51 kresbami v textu vytiskla ofsetem Svoboda, grafický závod, n. p. v Praze. Formát papíru 86×122, 80g 25,85 AA, (text 23,81, ilustr. 2,04) 26,54 VA, D – 587115

Náklad 30 000 výtisků *Thematická skupina 14/4 1. vydání,*
Vázaný výtisk 24,50 Kč
56/VII-5